Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Verne, Jules.
Titel | Title:	Keraban Stivnakke : Rejse fra Konstatinopel til Skutari rundt om det sorte Hav.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Andr. Schøn, 1884
Fysiske størrelse | Physical extent:	386 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

58,-359.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 131196 5

REX/5

Jules Verne:

Keraban Stivnakke.

Reise fra Konstantinopel til Skutari rundt om

det sorte Hav.

Kjøbenhavn.

Andr. Schous Forlag.

1884.

Kjøbenhavn. J. Cohens Bogtrykkeri.

Første Del.

Første Kapitel.

Van Mitten og hans Tjener Bruno spadserer omkring, ser og passiarer, men forstaar ikke det mindste af, hvad der foregaar omkring dem.

Den paagjældende Dag, den sextende August, Kl. 6 om Aftenen, var Top-Hane-Pladsen i Konstantinopel, der for det meste vrimler af Mennesker, tavs og næsten øde. Set oppe fra Trappen, der fører ned til Bosporus, var Billedet endnu tillokkende, men Livet manglede; nogle enkelte fremmede var de eneste, der gik hen over den, for med hurtige Skridt at ile ind i de snævre, smudsige, med gule Hunde overfyldte Stræder, der fører til Forstaden Pera. Dette Kvarter er særligt forbeholdt Europæerne, hvis hvide Huse aftegner sig mod den cypresbegroede Højs mørke Baggrund.

Det vil sige, denne Plads er altid malerisk, selv uden Menneskemylrens brogede Dragter, den fængsler Øjet med sin Mahmudmoske med de slanke Minareter, sit skjønne Springvand i arabisk Stil, sine Butikker, hvor der sælges Sorbet og Konditorsager, sine Udstillinger af Græskar og Smyrnameloner og Skutaridruer, sin Trappe, ved hvilken Hundreder af brogetfarvede Smaabaade lægger

til, hvis Aarer snarere kjærtegner end kløver det gyldne Horns og Bosporus's blaa Vande.

Men hvor var ved dette Klokkeslæt Top-Hane-Pladsens sædvanlige Spadserende: Perserne med deres kokette Astrakans-Huer, Grækerne i deres Fustaneller med de tusende Folder, de næsten bestandigt militærklædte Cirkassiere, Arnauterne, hvis solbrændte Hud tittede frem under de broderede Trøjer, og Tyrkerne, Osmanlierne, disse Sønner af det antike Bysants og det gamle Stambul, hvor var de dog henne?

Det kunde sikkert ikke have nyttet at spørge to fremmede derom, to Vesterlændere, der gik omkring med Næsen i Vejret og stirrede paa den ensomme Plads; de vilde ikke have kunnet give Svar derpaa.

Men det var ikke nok med det. I den egentlige By paa den anden Side Havnen vilde en Turist have faaet det samme Indtryk af Tavshed og Forladthed. Hinsides det gyldne Horn syntes hele det amfitheatralsk byggede Konstantinopel at være sovet ind. Var der da virkelig ingen, der vaagede i Seraï-Burnupalæet? Var der ingen Troende, ingen Pilgrimme i Ahmedmoskeen, i Bayezidièh, i Sta. Sophia og Suleimanièh? Tog den skjødesløse Vogter af Seraskiertaarnet sig en Lur, ligesom hans Medbroder i Galatataarnet, der begge havde det Hverv at passe paa Ildebrandene, som er saa hyppige i Byen? Al Bevægelse var standset, lige til den i Havnen, trods dens mange østerrigske, franske og engelske Dampere og alle mulige Smaaskibe.

Var dette virkelig det saa højt priste Konstantinopel, denne Østerlandets Drøm, som Konstantin og Muhamed den anden havde gjort til Virkelighed? Det var det, de to fremmede forbavset spurgte sig selv om, medens de

vandrede om paa Pladsen. Og naar de ikke gav noget Svar paa Spørgsmaalet, saa var det ikke, fordi de ikke kjendte Landets Sprog. De forstod tilstrækkelig godt Tyrkisk, den ene, fordi han i 20 Aar havde brugt det til sin Handelskorrespondance, den anden, fordi han ofte havde tjent sin Herre som Sekretær, skjønt han i Virkeligheden kun var hans Tjener.

Det var to Hollændere fra Rotterdam, Jan van Mitten og hans Tjener Bruno, hvem en ejendommelig Skæbne havde ført til det yderste Evropas Grænser.

Van Mitten var en Mand paa 45 à 46 Aar, blond, med blaa Øjne, gult Kindskjæg og Fipskjæg, uden Overskjæg, med røde Kinder, en Næse, der var lidt for lang til Ansigtet, bredskuldret, lidt over Middelhøjde, en rigtig Hollænder, og aabenbart en meget brav Fyr. Han var upaatvivlelig et af disse bløde, medgjørlige Mennesker, der hellere giver efter paa alle Punkter end indvikler sig i Strid, der er langt mindre skabte til at byde end til at lyde, disse rolige, flegmatiske Personer, om hvilke man i Almindelighed siger, at de ikke har nogen Vilje, selv naar de indbilder sig at have en. Naa, de er ikke daarligere Mennesker for det.

En Gang, men ogsaa kun en eneste Gang i sit Liv, havde van Mitten, efter at være bleven dreven til det yderste, indviklet sig i en Drøftelse, som havde de alvorligste Følger. Den Dag var han rigtig gaaet ud af sit gode Skind, men var siden krøbet ind i det igjen. I Virkeligheden vilde han maaske have gjort bedre i at give efter, og han vilde uden Tvivl ikke have betænkt sig paa at gjøre det, hvis han havde vidst, hvad Fremtiden havde forbeholdt ham. Men det er ikke rigtigt at foregribe de Begivenheder, hvorom denne Historie skal berette.

— Naa, Herre? sagde Bruno til ham, da de begge var naaede til Top-Hane-Pladsen.

— Naa, Bruno?

— Vi er altsaa nu i Konstantinopel?

— Ja, Bruno, vi er i Konstantinopel, det vil sige nogle tusende Mile fra Rotterdam.

— Synes De ikke, Herre, at vi nu er komne langt nok bort fra vort kjære Holland?

— Vi kan aldrig komme for langt bort fra det, svarede van Mitten dæmpet, som om Holland var lige ved Siden af og kunde høre ham.

Van Mitten havde i Bruno en absolut hengiven Tjener. Denne brave Fyr lignede, i det Ydre i det mindste, ikke saa ganske lidt sin Herre — saa meget, som Respekten tillod ham det. De havde levet sammen saa længe; i tyve Aar havde de næppe været skilte fra hinanden en eneste Dag. Om Bruno just ikke var bleven en Ven i Huset, var han dog mere der end en Tjener. Han udførte sin Tjeneste med Flid og Omsigt og betænkte sig ikke paa at give Raad, som van Mitten i Reglen stod sig godt ved at følge, ja af og til kom han med Bebrejdelser, hvilke hans Herre uden Indvendinger tog imod. Hvad der oprørte ham, var, at van Mitten stod paa Pinde for Alverden, at han ikke kunde modsætte sig nogen anden Vilje, at han med èt Ord manglede Karakter.

— Det vil en Gang bringe Dem Ulykke, gjentog han tit, og mig med ved samme Lejlighed. — Det maa her bemærkes, at Bruno, der paa dette Tidspunkt var 40 Aar gammel, af Naturen var tilbøjelig til at blive, hvor han en Gang var sat, og kunde ikke udstaa Rejser. Ved at trætte sig paa den Maade sætter man sin Orga-

nismes Ligevægt paa Spil, man slider sig op, man magrer af, og Bruno, der havde den Vane at lade sig veje hver Uge, holdt omhyggelig paa, at han ikke mistede sit gode Huld. Da han traadte i van Mittens Tjeneste, udgjorde hans Legemes Vægt endnu ikke 100 Pund. Han var følgelig ydmygende mager af en Hollænder at være. Men i Løbet af et Aar havde han, takket være Husets udmærkede Levemaade, vundet 30 Pund og kunde saaledes allerede vise sig, hvor det skulde være. Han kunde nu takke sin Herre for at veje 167 Pund, og han haabede paa sine gamle Dage at naa op til 200. Han befandt sig vel, hvor han var, og uden meget tvingende Omstændigheder vilde Bruno aldrig have bekvemmet sig til at forlade hverken Huset ved Nieuwe-Havnekanalen eller sin gode Stad Rotterdam, der i hans Øjne var den første Stad i Holland, eller sit kjære Holland, der efter hans Mening var det herligste Kongerige i Verden.

Ikke des mindre var det uomstødeligt, at Bruno bemeldte Dag befandt sig i Konstantinopel, i det gamle Byzants, i Tyrkernes Stambul, i det ottomanske Kejserdømmes Hovedstad.

Hvem var da egentlig van Mitten? Hverken mere eller mindre end en rig Kjøbmand fra Rotterdam, der handlede med Tobak, med de bedste Produkter fra Havanna, Maryland, Virginia, Varinas, Portorico og særlig Macedonien, Syrien og Lilleasien.

I tyve Aar havde van Mitten gjort omfattende Forretninger med Huset Keraban i Konstantinopel, der udskibede sine velrenommerede og garanterede Tobakker til alle fem Verdensdele.

Ved Brevvexling med dette Hus var den hollandske Kjøbmand til Slutning kommen saa vidt, at han kjendte

det tyrkiske Sprog til Bunds, og, som sagt, Bruno talte det af Deltagelse for sin Herre, og fordi han var fuldstændig inde i hans Forretninger, ikke mindre godt end han selv.

Det var endog blevet aftalt mellem de to Særlinge, at de, saa længe de var i Tyrkiet, ikke vilde tale andet end Tyrkisk med hinanden. Havde deres Dragter ikke vidnet derimod, kunde man godt have antaget dem for to Osmanere af god gammel Stok, noget, der i høj Grad faldt i van Mittens Smag, men derimod aldeles ikke behagede Bruno.

Desuagtet fandt denne lydige Tjener sig i hver Morgen at sige til sin Herre:

— Efendum, emriniz né dir? Hvilket betyder: Hvad ønsker De, Herre?

Og denne svarede ham igjen paa godt Tyrkisk:

— Sitrimi, pantalunymi furtcha, hvilket er udlagt: Børst min Frakke og mine Buxer.

Van Mitten og Bruno kunde altsaa ikke føle sig forulempede af Opholdet i Konstantinopel, for det første, fordi de talte Landets Sprog saa godt, og dernæst, fordi de ikke kunde undgaa at blive venskabeligt modtagne af Huset Keraban, hvis Chef allerede havde gjort en Rejse til Holland og overensstemmende med Modsætningernes Lov knyttet Venskab med sin Handelsven i Rotterdam. Det var endog Hovedgrunden, hvorfor van Mitten, efter at have forladt sit Land, var falden paa den Tanke at drage til Konstantinopel, hvorfor Bruno havde fundet sig i at følge ham, og hvorfor de nu begge befandt sig paa Top-Hane-Pladsen.

Lidt tidligere havde den som sagt været ganske øde; men nu begyndte dog nogle enkelte fremmede at vise sig.

Ogsaa to, tre af Sultanens Undersaatter dukkede efterhaanden op, og Ejeren af en Kafé for Enden af Pladsen begyndte saa smaat at stille sine Borde op.

— Inden en Time, sagde en af disse Tyrker, der spadserede hen over Pladsen, vil Solen have dukket sig ned i Bosporus's Vande, og da . . .

— Ja da, svarede den anden, vil vi kunne spise, drikke og især ryge, saa meget vi har Lyst til.

— Denne Ramadanfaste er en Smule lang.

— Som alle Faster.

To fremmede, der gik forbi Kaféen, vexlede ligeledes nogle Bemærkninger:

— Det er dog nogle underlige Fyre de Tyrker, sagde den ene af dem. En fremmed, der kommer til Konstantinopel i denne kjedsommelige Fastetid, maa virkelig faa et højst bedrøveligt Indtryk af Muhamed den andens Hovedstad.

— Aa, svarede den anden, London er da heller ikke videre morsom om Søndagen. Naar Tyrkerne faster om Dagen, tager de Oprejsning om Natten, og naar det Kanonskud, der forkynder Solens Nedgang, har lydt, vil med Stegenes og Drikkevarernes Duft og Røgen af Chibukerne og Cigaretterne Gaderne atter antage deres sædvanlige Udseende.

Disse to fremmede havde aabenbart Ret, thi i samme Øjeblik kaldte Kaféværten paa sin Opvarter og raabte til ham:

— Sørg for, at alt er paa rede Haand; om en Time vil de fastende strømme til, og saa gaar det ordentlig løs.

De to fremmede fortsatte imidlertid deres Samtale.

— Jeg veed ikke, hvordan det kan være, sagde den

første, men det forekommer mig, at Konstantinopel næsten er interessantere under denne Ramadanperiode end ellers. Er Dagen trist og kjedsommelig, saa er Nætterne til Gjengjæld saa meget muntrere og mere støjende.

— Ganske vist, det er virkelig en Modsætning. Og alt imedens disse to udvexlede deres Bemærkninger, betragtede Tyrkerne dem ikke uden Misundelse.

— De er lykkelige, disse fremmede! sagde den ene. De kan drikke, spise og ryge, naar de finder for godt.

— Ja, svarede den anden, men for Øjeblikket finder de ikke en eneste Bedekølle eller Rispillau eller Baklavakage, ikke engang en Skive Melon eller Agurk . . .

— Fordi de ikke veed, hvor de gode Steder er Har man blot nogle Piastre paa Lommen, finder man altid forekommende Sælgere, der har faaet Fripas af Muhamed.

— Ved Allah, sagde den ene, mine Cigaretter begynder at blive altfor tørre i Lommerne, og i det samme tog han en op og tændte den.

— Tag dig i Agt, advarede hans Ledsager ham, hvis der gaar en lidt nøjeseende Ulema forbi, saa . . .

— Saa sluger jeg simpelthen min Røg, og han faar ingen Ting at se, svarede den anden.

De fortsatte derpaa deres Vej ind i de Gader, der fører til Forstæderne Pera og Galata.

— Herre, udbrød Bruno, der havde set sig om til højre og venstre, det er virkelig en besynderlig By; siden vi har forladt vort Hotel, har vi knap set andet end et Par Skygger af Konstantinopolitanere. Alt sover i Gaderne, paa Kajerne, paa Pladserne, ja endog de store, gule Hunde, der ikke engang gider rejse sig for at bide En i Læggene. Hør, Herre, hvad de rejsende saa end

fortæller, man vinder ikke noget ved at rejse. Saa holder jeg dog mere af vor gode Stad Rotterdam og vort gamle Hollands graa Himmel.

— Taalmodighed, Bruno, Taalmodighed, svarede den rolige van Mitten. Det er jo kun et Par Timer siden, vi kom. Imidlertid maa jeg tilstaa dig, det er just ikke det Konstantinopel, jeg havde tænkt mig. Man bilder sig ind, at man rejser lige ind i Orienten, at man dukker ind i et Eventyr fra Tusend og en Nat, og saa finder man sig i Stedet for . . .

— I et umaadeligt Kloster, sagde Bruno, mellem Folk, der er lige saa triste som indespærrede Munke.

— Min Ven Keraban vil forklare os, hvad alt dette betyder, svarede van Mitten.

— Men hvor er vi for Øjeblikket? spurgte Bruno. Hvad er dette for en Plads, og hvad er det for en Kaj?

— Hvis jeg ikke tager fejl, svarede van Mitten, saa er vi paa Top-Hane-Pladsen ved den yderste Ende af det gyldne Horn. Der er Bosporus, som bader Asiens Kyst, og paa den anden Side Havnen kan du skimte Serailpynten og den tyrkiske By, der udbreder sig oven over.

— Serailet? udbrød Bruno, Oh! det er Sultanens Palads, hvor han bor med sine firsindstyve Tusend Odalisker.

— Firsindstyve Tusend, det er meget, Bruno; det er dog nok lovlig meget, selv for en Tyrk. I Holland, hvor man kun har én Kone, kan det undertiden falde vanskeligt nok at faa Lov til at være Herre i Huset.

— Naa, naa, Herre, lad os ikke tale om det, i alt Fald saa lidt som muligt.

Bruno vendte sig derpaa om mod den stadigt øde Kafé og fortsatte:

— Det synes mig, at der ligger en Kafé der. Det har taget paa Kræfterne at komme ned gjennem denne Peraforstad. Tyrkiets Sol varmer som en Bagerovn, og det skulde ikke forbavse mig, om min Herre følte Trang til at tage sig en eller anden Forfriskning.

— Det vil vel med andre Ord sige, at du er tørstig, svarede van Mitten; godt, lad os gaa ind paa Kaféen.

De tog begge Plads ved et lille Bord udenfor Indgangsdøren.

— Cawadji! raabte Bruno og bankede i Bordet.

Der kom ingen.

Bruno kaldte højere, og endelig viste Værten sig i det indre af Lokalet, men syntes slet ikke at have travlt med at komme ud.

— Fremmede! mumlede han, saasnart han saae de to Kunder ved Bordet. Tror de da virkelig, at . . .

— Cawadji! forlangte van Mitten.

— Naar Kanonskuddet har lydt, svarede Værten.

— Hvad kommer Cawadji og Kanonskud hinanden ved? spurgte Bruno.

— Naar De ingen Cawadji har, sagde van Mitten, saa giv os et Glas rød Rathlokum; det skal være godt, siger man.

— Naar Kanonskuddet har lydt, svarede Værten atter og trak paa Skuldrene.

— Hvad Pokker er der med det Kanonskud? sagde Bruno og saae spørgende paa sin Herre.

— Naar De ingen Rathlokum har, saa lad os da

faa en Kop Mokka eller en Sorbet, eller hvad Huset formaar.

— Naar Kanonskuddet har lydt. Ikke før, svarede Værten, og uden videre Ceremonier gik han atter ind i Lokalet.

— Herre, sagde Bruno, skal vi ikke gaa, den Hallunk af en Tyrk svarer jo kun med Kanonskud.

— Ja kom, Bruno, svarede van Mitten, vi maa vel et eller andet Sted kunne finde en Kafé, der vil servere os noget.

De gik da atter ud paa Pladsen.

— Det vilde ikke være for tidligt, om vi nu traf vor Ven, Hr. Keraban; vi kunde saa faa at vide, hvad alt dette her skal betyde.

— Vi maa have en Smule Taalmodighed. Vi kunde jo træffe ham her paa Pladsen, sagde de.

— Men ikke før Kl. 7, Herre. Det er her ved Top-Hane-Trappen, at hans Baad skal komme og hente ham, for at føre ham over paa den anden Side af Bosporus til hans Villa i Skutari.

— Du har Ret, Bruno, han vil kunne forklare os, hvad der foregaar her. Han er en ægte Osmanli, en af det gammeltyrkiske Partis trofaste, der aldrig tillader nogensomhelst Slags Ændring i Skikke eller nogen aandelig Udvikling, der foretrækker Diligencen for Jærnbanen og Tartanen for Dampskibet. I de tyve Aar, jeg har kjendt ham, er der ikke foregaaet den mindste Forandring med ham. Da han for tre Aar siden kom til Rotterdam, var det i en Postkareth, og Rejsen havde varet en Maaned i Stedet for otte Dage. Mange egensindige har jeg truffet i mit Liv; men han overgaar dem alle.

— Han vil blive forbavset ved at se os her, Herre!

— Det kan nok hænde sig, svarede van Mitten. Men vi vil idetmindste sammen med ham føle os rigtigt i Tyrkiet. Min Ven Keraban vilde vist aldrig samtykke i at klæde sig i de nymodens Tyrkers blaa Frakke og den røde Fez.

— Naar de tager deres Fez af, ser de ud som Flasker, der skyder Proppen af sig, sagde Bruno leende.

— Han vil nok være klædt, som da han besøgte os hjemme i Holland, med vid Turban, brandgul eller kanelfarvet Kaftan . . .

— En ægte Daddelhandler! afbrød Bruno.

— Ja, en Daddelhandler, men en, der kunde sælge Dadler af Guld og endda spise saa mange, han vilde. Han driver en Handel, som skal til i en By, hvor man ryger fra Morgen til Aften, og tit endog fra Aften til Morgen.

— Ryger man? spurgte Bruno. Hvor er de Folk, der ryger, Herre? Jeg ser ingen. Og jeg, som bildte mig ind, at jeg foran hver Dør skulde se Grupper af Tyrkere med deres lange, slangeagtige Piber og pattende paa Ravspidser. Nej, ikke saa meget som en Cigar eller Cigarette ser man.

— Jeg forstaar det aldeles ikke, Bruno, svarede van Mitten, man ser i Sandhed mere Tobaksrøg i Rotterdams Gader end her i Konstantinopel.

— Men er De ogsaa vis paa, Herre, at vi ikke har taget en fejl Vej? Er det ogsaa Tyrkiets Hovedstad? Jeg tør vædde paa, at dette slet ikke er det gyldne Horn, men Themsen med sine Tusender af Dampbaade. Den Moske der nede, det er ikke Sta. Sophia, det er

St. Paulskirken. Denne By skulde være Konstantinopel? Aldrig i Livet! Det er London.

— Stop, stop, Bruno, svarede van Mitten. Du er altfor nervøs af en Hollænder at være. Vær dog rolig, taalmodig og flegmatisk, som din Herre, og lad dig ikke forbavse af noget. Vi rejste ud fra Rotterdam, veed du jo?

— Ja vel, sagde Bruno og rystede paa Hovedet.

— Vi er dernæst komne over Paris, St. Gotthard, Italien, Brindisi og Middelhavet, og du vil dog næppe have mig til at tro, at Postdamperen efter 8 Dages Rejse har sat os af ved London-bridge i Steden for paa Galatabroen.

— Nej, men . . . afbrød Bruno.

— Jeg opfordrer dig ogsaa indtrængende til ikke at komme med den Slags Spøg i min Ven Kerabans Nærværelse. Han kunde let tage dig det meget ilde op og blive kort for Hovedet.

— Jeg skal tage mig i Agt, Herre. Men siden man nu intet kan faa at styrke sig paa her, er det vel i det mindste tilladt at ryge sig en Pibe, hvis De da ikke finder noget upassende deri.

— Aldeles ikke, Bruno. I min Egenskab af Tobakshandler er intet mig mere behageligt end at se Folk ryge. Det kan næsten ærgre mig, at Naturen kun har udstyret os med een Mund. Vistnok har man Næsen til en Pris Tobak . . .

— Og Tænderne til at tygge den! svarede Bruno og stoppede i det samme sin store, malede Porcellænspibe. Derpaa tændte han den ved sit Fyrtøj og tog nogle Drag af den, ikke uden øjensynlig Tilfredshed.

Men i samme Øjeblik kom de to Tyrkere, der saa

stærkt havde protesteret mod Ramadans Spægelser, atter ud paa Pladsen, og netop han, der saa ugenert røg sin Cigarette, fik Øje paa Bruno, der drev om med Piben i Munden.

— Ved Allah! sagde han til sin Ledsager, der er nu igjen en af disse fremmede, som ikke generer sig for at trodse Koranens Forbud! Jeg vil ikke taale det . . .

— Sluk saa i det mindste først din Cigarette! sagde den anden.

— Ja!

Og kastende Cigaretten gik han lige løs paa den intet anende Hollænder.

— Naar Kanonskuddet lyder, sagde han og rev ham ublidt Piben ud af Munden.

— Hid med min Pibe! raabte Bruno, hvem hans Herre forgjæves søgte at berolige.

— Naar Kanonskuddet lyder, Kristenhund!

— Hund af en Tyrk, det kan du selv være!

— Rolig, Bruno, rolig, sagde van Mitten.

— Jeg vil allenfals have min Pibe igjen, svarede Bruno.

— Naar Kanonskuddet lyder! gjentog endnu en Gang Tyrken og lod Piben forsvinde i sin Kaftans Folder.

— Kom, Bruno, sagde van Mitten. Man maa aldrig saare de Landes Skikke, som man gjæster.

— Tyveskikke er det!

— Kom, siger jeg dig. Min Ven Keraban kommer ikke før Klokken syv. Lad os gaa videre og søge ham her, naar det bliver Tid.

Bruno lod sig da trække med af van Mitten, rasende over paa saa skammelig en Maade at være kommen af

med en Pibe, der var ham, den lidenskabelige Røger, meget kjær.

Imidlertid underholdt de to Tyrker sig, som følger.

— Disse fremmede tror min Salighed, at de har Lov til alt! . . .

— Endogsaa til at ryge før Solens Nedgang!

— Vil du have Ild? vedblev den første.

— Tak! svarede den anden og tændte en ny Cigarette.

Andet Kapitel.

Intendant Scarpante og Kaptejn Yarhud drøfter Planer, som det kan være godt at kjende.

I samme Øjeblik som van Mitten og Bruno gik op ad Top-Hane-Kajen mod Validèh-Sultane-Skibbroen, som sætter Galata i Forbindelse med det gamle Stambul ved det gyldne Horn, drejede en Tyrk hurtigt om Hjørnet af Muhamedmosheen og standsede paa Pladsen.

Klokken var da sex. For fjerde Gang den Dag havde Muezzinerne været oppe paa Balkonen paa disse Minareter, af hvilke enhver kejserlig Moske mindst har fire. Deres Stemmer havde lydt over Byen og kaldt de Troende til Bøn ved den hellige Sætning: „La Ilah il Allah vé Muhammed resul Allah!“ (Der er kun en Gud, og Muhamed er hans Profet!)

Tyrken vendte sig et Øjeblik om og bekiggede de

faa, som skraaede over Pladsen, gik derpaa frem for at kunne overse de forskjellige Gader, der udmundede paa dette Torv, og syntes ikke uden Utaalmodighed at søge en ventet Person.

— Kommer han da ikke, denne Yarhud? mumlede han. Han veed dog, at han maa være her til den bestemte Tid.

Tyrken gik endnu nogle Gange rundt paa Pladsen, ja endog lige til det nordre Hjørne af Top-Hane-Kasernen, saa ned i Retning af Kanonstøberiet, stampede i Jorden som en Mand, der ikke holder af at vente, og kom tilbage foran Kaféen, hvor van Mitten og hans Tjener forgjæves havde søgt Forfriskninger. Tyrken satte sig ved et af de tomme Borde, men som en nøjeregnende Overholder af Ramadanfasten forlangte han ingen Cawadji. Han vidste, at Timen til Udskjænkningen af de mange gode Drikkevarer endnu ikke var kommen.

Denne Tyrk var ingen mindre end Scarpante, Intendant hos Seigneur Saffar, en rig Osmaner, bosiddende i Trebisond ved Kysten af det sorte Hav.

For Øjeblikket rejste Saffar i Syd-Rusland, for derpaa gjennem de kaukasiske Distrikter at naa tilbage til Trebisond. Han tvivlede ikke paa, at hans Kommissionær havde opnaaet et fuldstændigt heldigt Udfald af det Hverv, som han havde overdraget ham. Det var i hans Palads, hvor den orientalske Yppighed laa udbredt over alt, i denne By, hvor hans Luxus blev berømmet, at Scarpante efter endt Mission skulde slutte sig til ham. Seigneur Saffar vilde aldrig have kunnet finde sig i, at en Mand, hvem han havde befalet at sejre, havde maattet give tabt. Han holdt af at lade den Magt, som Pengene gav ham, træde klart for Dagens Lys. I alt og overalt optraadte

optraadte han med en Pomp og Pragt, der i øvrigt saa godt som altid plejer at være Vane hos Nabobber fra Lilleasien.

Kommissionæren var en dristig Mand, der ikke veg tilbage for nogen Hindring, bestemt paa at tilfredsstille, per fas et nefas, sin Herres mindste Ønske. Derfor var han i Dag kommen til Konstantinopel, og derfor ventede han nu paa Stævnemødet med en maltesisk Kaptejn, der i intet stod tilbage for ham.

Denne Kaptejn Yarhud førte Tartanen Guïdare og foer i Almindelighed paa det sorte Hav. Til sin Smuglerforretning føjede han endnu en anden mindre rosværdig Handel af sorte Slaver fra Sudan eller Ægypten, eller Cirkassierinder og Georgierinder, hvis Salg netop foregaar her omkring Top Hane, et Salg, som Regeringen kun alt for gjærne lukker Øjnene i for. Imidlertid ventede Scarpante, og Yarhud kom ikke. Endskjønt Kommissionæren sad ubevægelig, saa intet i hans Ydre kunde forraade Tankerne, bragte dog en indre Bevægelse hans Blod i Kog.

— Hvor er dog den Hund henne? mumlede han. Er der hændt ham noget? Han skulde have forladt Odessa i Forgaars! Burde være her paa denne Plads, ved denne Kafé, i denne Time, da jeg har sat ham Stævne her . . .

I det samme saas en maltesisk Sømand dreje om Hjørnet af Kajen. Det var Yarhud. Han saae til højre og venstre og opdagede Scarpante. Denne rejste sig strax, forlod Kaféen og gik Guïdares Kaptejn i Møde.

— Jeg er ikke vant til at vente, Yarhud! sagde Scarpante i en Tone, som Malteseren ikke kunde tage fejl af.

— Tilgiv, Scarpante, svarede Yarhud, jeg har skyndt mig, saa meget jeg kunde, for at være nøjagtig ved Stævnemødet.

— Kommer du først nu?

— I dette Øjeblik, med Janboli-Adrianopel-Banen, og uden at Toget er blevet forsinket.

— Hvor naar har du forladt Odessa?

— I Forgaars.

— Og dit Skib?

— Ligger i Odessas Havn.

— Er du sikker paa dit Mandskab?

— Fuldstændig! De er Maltesere, som jeg, fuldt og fast den hengivne, der betaler dem godt.

— Vil de adlyde dig?

— I dette Stykke, som i alt.

— Godt! Hvad for Nyheder bringer du mig?

— Baade gode og daarlige, svarede Kaptejnen og sænkede Stemmen.

— De daarlige først! afbrød Scarpante ham.

— De daarlige er, at den unge Amasia, Datter af Banquier Selim i Odessa, snart skal giftes. Hendes Bortførelse stiller saaledes større Vanskeligheder i Vejen og udkræver større Hast, end om hendes Giftermaal ikke var baade bestemt og nærforestaaende.

— Det Giftermaal skal der ikke blive noget af, Yarhud! raabte Scarpante lidt højere, end han just behøvede. Nej, ved Muhamed! Det skal der ikke!

— Jeg har ikke sagt, at der skulde blive noget af det, Scarpante, ytrede Yarhud, jeg sagde, at det var bestemt.

— Godt! Men Seigneur Saffar venter, at den

unge Pige inden tre Dage er indskibet til Trebisond, og dersom du anser det for umuligt . . .

— Jeg har ikke sagt, at det var umuligt, Scarpante. Intet er umuligt for Dristighed og Penge. Jeg har har ganske simpelt sagt, at det vilde blive vanskeligt.

— Vanskeligt, gjentog Scarpante. Det er ikke første Gang, at en ung tyrkisk eller russisk Pige er forsvunden fra Odessa og ikke funden i det fædrene Hus.

— Og det vil heller ikke være den sidste, svarede Yarhud, eller Guïdares Kaptejn skulde ikke mere forstaa sin Haandtering.

— Hvem er det, som skal ægte den unge Amasia? spurgte Scarpante.

— En ung Tyrk af samme Race som hun.

— En Tyrk fra Odessa?

— Nej, fra Konstantinopel.

— Og han hedder? . . .

— Ahmet.

— Hvem er denne Ahmet?

— Brodersøn og eneste Arving af Hr. Keraban, den rige Handlende fra Galata.

— Hvad sælger denne Keraban?

— Tobak; han har tjent sig en stor Formue. Banquier Selim er hans Forretningsfører i Odessa. De gjør store Affærer sammen og besøger tit hinanden. Saaledes har Ahmet lært Amasia at kjende, og ad den Vej er Giftermaalet blevet bestemt mellem den unge Piges Fader og den unge Mands Onkel.

— Hvor skal Bryllupet holdes? spurgte Scarpante. Her i Konstantinopel?

— Nej, i Odessa.

— Hvor naar?

— Det veed jeg ikke. Men det er at befrygte, at det paa Grund af den unge Ahmets indstændige Anmodninger bliver snart.

— Der er altsaa ingen Tid at spilde?

— Nej.

— Hvor er denne Ahmet nu henne?

— I Odessa.

— Og Keraban?

— I Konstantinopel.

— Har du set den unge Mand, medens du var i Odessa, Yarhud?

— Jeg havde Interesse af at se ham og lære ham at kjende, Scarpante . . . Jeg har set ham, og jeg kjender ham.

— Hvordan er han?

— En ung Mand, skabt til at behage, og han behager Banquierens Datter meget.

— Er han at frygte?

— Man siger, at han er meget dygtig, meget bestemt, og i denne Sag kan vi vel næppe gjøre Regning uden ham.

— Er han uafhængig i Stilling og Formue, spurgte Scarpante, nøje overvejende den unge Ahmets Karaktertræk, som syntes at forurolige ham noget.

— Nej, Scarpante, svarede Yarhud. Ahmet afhænger af sin Onkel og Formynder, Hr. Keraban, der elsker ham som en Søn og sagtens snart vil begive sig til Odessa til Bryllupet.

— Kunde man ikke forsinke Kerabans Rejse?

— Det er vel det rigtigste at gjøre. Det vilde give os mere Tid til at handle. Og med Hensyn til Maaden, hvorpaa Sagen skal gribes an? . . .

— Den maa du udfinde, Yarhud, svarede Scarpante, men det er nødvendigt, at Saffars Ønske bliver opfyldt, og at den unge Amasia bliver bragt til Trebisond. Det bliver saa ikke første Gang, at Tartanen Guïdare besøger Sydkysten af det sorte Hav for hans Regning, og du veed, hvorledes han betaler Tjenester . . .

— Det veed jeg, Scarpante.

— Seigneur Saffar har set denne unge Pige blot et Øjeblik i hendes Hjem i Odessa, han er aldeles betagen af hendes Skjønhed. Hun vil heller ikke være at beklage, naar hun kan bytte Banquier Selims Hus med Trebisonds Palads! Amasia skal i alle Tilfælde bortføres, om ikke af dig, Yarhud, saa af en anden.

— Det skal blive af mig, stol kun derpaa, svarede Malteser-Kaptejnen roligt. Jeg har nu fortalt de daarlige Nyheder, nu kommer de gode.

— Tal! befalede Scarpante, som efter tankefuld at være gaaet nogle Skridt frem atter kom tilbage til Yarhud.

— Dersom det paatænkte Giftermaal gjør det vanskeligere at bortføre den unge Pige, fordi Ahmet aldrig forlader hende, saa giver det til Gjengjæld ogsaa mig Lejlighed til at trænge ind i Banquierens Hus. Jeg er jo ikke blot Kaptejn, men ogsaa Handelsmand. Guïdare har en rig Ladning Silkestoffer fra Brussa, Forværk af Zobel og Maarskind, Diamantbrokade og Possementmagerarbejde fra de dueligste Guldtraadsarbejdere i Lilleasien, og hundrede andre Ting, som nok kan opvække en ung Piges Begjærlighed. Og i Betragtning af Giftermaalet lader hun sig let friste. Det vil ikke falde mig svært at lokke hende om Bord en Dag, naar der er god Vind, og at naa Havet, før nogen har Anelse om Bortførelsen.

— Det er ganske godt udfundet, Yarhud, gjenmælede Scarpante, og jeg tvivler heller ikke om, at det vil lykkes dig. Men pas vel paa, at alt sker i største Hemmelighedsfuldhed.

— Vær blot rolig for det, Scarpante, svarede Yarhud.

— Du mangler ikke Penge?

— Nej, og dem vil jeg aldrig mangle, naar jeg har at gjøre med en saa gavmild Herre som din.

— Spild ingen Tid. Er Giftermaalet først sket, saa er Amasia Ahmets Kone, ytrede Scarpante, og det er ikke Ahmets Kone, som Seigneur Saffar venter at finde i Trebisond.

— Det forstaar sig.

— Det er altsaa et Ord, at saa snart Banquier Selims Datter er om Bord i Guidare, stikker du i Søen.

— Ja. Thi før jeg gaar til Værks, vil jeg afvente en god Vestbrise.

— Og hvor megen Tid behøver du for at gaa fra Odessa til Trebisond?

— Naar jeg regner mulige Forsinkelser, Sommer-Stilhed, som Følge af de hyppige Vindforandringer paa det sorte Hav, kan Overfarten vel vare tre Uger.

— Godt, svarede Scarpante. Jeg vil være tilbage i Trebisond omtrent ved den Tid, og min Herre vil da ogsaa snart ankomme.

— Jeg haaber at være der før eder.

— Seigneur Saffars Ordrer er bestemte og foreskriver dig at tage alle Hensyn over for den unge Pige. Ingen Plumphed, ingen Voldsomheder, medens hun er om Bord hos dig.

— Hun skal blive respekteret som Seigneur Saffar selv.

— Jeg stoler paa din Iver, Yarhud.

— Jeg er fuldt ud til eders Tjeneste.

— Og paa din Snildhed!

— Jeg vil være mere sikker paa at have Held med mig, hvis dette Giftermaal blev forsinket lidt. Og det kunde det blive, om nogen Hindring kunde stilles i Vejen for Kerabans snare Afrejse.

— Kjender du ham, denne Handlende?

— Man maa altid kjende sine Fjender eller den, der snart vil blive det, svarede Malteseren. Min første Gjerning, da jeg kom hertil, har da ogsaa været at gaa til hans Kontor i Galata, under Paaskud af Affærer naturligvis.

— Har du set ham? . . .

— Et Øjeblik, men det var nok, og . . .

I samme Øjeblik nærmede Yarhud sig hurtig til Scarpante og hviskede: Veed du hvad, Scarpante, det var i det mindste en komisk Hændelse og maaske et lykkeligt Træf.

— Hvad da?

— Den svære Mand, som kommer ned ad Peragaden med sin Tjener . . .

— Er det ham?

— Ham selv, Scarpante, svarede Kaptejnen. Lad os holde os lidt afsides og ikke tabe ham af Syne! Jeg veed, at han hver Aften vender tilbage til sin Bolig i Skutari. Jeg vil følge ham over paa den anden Side af Bosporus for muligvis at opdage, om han tænker paa at rejse snart.

Scarpante og Yarhud blandede sig da i Mængden, der nu blev større og større paa Top-Hane-Pladsen, og holdt sig stadig saa nær, at de kunde høre og se, hvilket

var dem en temmelig let Sag; thi Seigneur Keraban — saaledes kaldte man ham almindeligt i Galatakvarteret — talte gjærne højt og søgte aldrig at skjule sin fremragende Personlighed. —

Tredje Kapitel.

Seigneur Keraban bliver overrasket ved at træffe sin Ven van Mitten.

Seigneur Kerabans Ansigt sagde, at han var fyrretyve Aar gammel, Korpulencen mindst halvtreds, og i Virkeligheden var han fem og fyrre. Men hans Udtryk var intelligent, og hans Legeme majestætisk. Et Skjæg, der allerede begyndte at graane lidt, tilspidset og delt i Midten, snarere kort end langt, sorte Øjne, med et fiffigt, skarpt Udtryk og et gjennemtrængende Blik, saa udtryksfuldt for de flygtigste Indtryk som en Precisionsvægt for et Tiendedels Kvint, en bred, kantet Hage, en Papegøjenæse, som uden Overdrivelse kunde tage det op med Øjnene i Skarphed, smalle Læber, som kun aabnedes for at vise en Række blændende hvide Tænder, en høj Pande, vel afgrænset, med en Rynke paa langs, og en anden rigtig Halsstarrighedens Rynke mellem de kulsorte Øjenbryn, alt dette tilsammen gav hans Ydre noget særegent, noget originalt, noget meget fremtrædende, som man ikke kunde glemme, naar man blot en eneste Gang havde set det.

Hans Dragt var den samme gammeltyrkiske, som

brugtes paa Janitscharernes Tid: den brede, vide Turban, de flagrende Benklæder, Vesten uden Ærmer med store Knapper, tilskaarne med smaa Kanter og overtrukne med Silke, et Shawlsbælte, der holdt hans forresten velbaarne, fyldige Mave, og endelig den brandgule Kaftan, der faldt majestætisk ned om ham i Folder. Altsaa intet Evropæisk i denne gammeldags Dragt, der stod i Modsætning til de nymodens Orientalers Klædning. Det var et Udfald imod Industrien, en Protest til Fordel for den lokale Farve, som synes at skulle forsvinde, en Udfordring mod Sultan Mahmuds Forordninger. Det er unyttigt at tilføje, at Seigneur Kerabans Tjener, Nizib, en ung Fyr paa fem og tyve Aar, og saa mager, at han bragte vor hollandske Ven Bruno til Fortvivlelse, ogsaa bar det gammeltyrkiske Kostume. Han gjorde ikke sin Herre imod i noget og allermindst i dette. Det var en hengiven Tjener, men aldeles blottet for personlige Meninger. Han sagde altid Ja forud og gjentog samvittighedsfuldt som et Ekko den stormægtige Handlendes Slutningssætninger. Det var det sikreste Middel til altid at være af samme Mening og til aldrig at paadrage sig nogen Overfusen, i hvilket Kapitel Seigneur Keraban gjærne viste en overvældende Styrke.

De kom sammen til Top-Hane-Pladsen gjennem en af de smalle Gader, som gaar ned til Forstaden Pera. Af Vane talte Seigneur Keraban meget højt, uden at bryde sig om, hvor vidt han blev hørt af nogen eller ej.

— Nej, nej! sagde han. Allah beskytte os. I Janitscharernes Tid havde enhver Ret til at handle, som han vilde, naar Aftenen kom. Nej! Aldrig skulde jeg underordne mig disse nye Politiforordninger. Jeg vil gaa paa Gaderne uden Lygte i min Haand, hvis det

behager mig, om jeg saa ogsaa skulde falde i et Mudderhul og lade mig bide i Læggene af en omløbende Hund!

— Omløbende Hund! . . . gjentog Nizib.

— Du behøver ikke at tude mig Ørene fulde med dine dumme Advarsler, eller ved Muhamed, jeg skal trække dine Ører saa lange, at de skal opvække Skinsyge baade hos Æslet og Æselsdriveren.

— Og Æselsdriveren! . . . gjenmælede Nizib, som forøvrigt aldeles ikke havde givet nogen Advarsel.

— Og dersom Politiinspektøren forlanger Bøde, vedblev den stivsindede Herre, saa betaler jeg Bøden. Og dersom han sætter mig i Fængsel, saa gaar jeg i Fængsel. Men jeg vil ikke vige, hverken paa dette eller noget andet Punkt.

Nizib gjorde en bifaldende Bevægelse. Han var rede til at følge sin Herre i Fængsel, om Tingene skulde gaa saa galt.

— Aha! Mine Herrer Nytyrkere! udbrød Seigneur Keraban, idet han saae nogle Konstantinopolitanere klædte i lige Frakke og med den røde Fez. Aha, I vil foreskrive Love og bryde med de gamle Skikke! Nu vel! Om jeg saa skal være den sidste til at protestere! . . . Nizib, har du sagt til min Caïdji, at han skal være med sin Caïque ved Top-Hane-Broen Kl. 7?

— Kl. 7!

— Hvorfor er han her da ikke?

— Hvorfor er han her da ikke? gjentog Nizib.

— Nu ja, Klokken er ikke syv endnu.

— Klokken er ikke syv endnu.

— Hvad veed du om det?

— Jeg veed det, fordi De siger det, Herre.

— Og hvis jeg nu sagde, at Klokken var fem?

— Saa maatte den være fem, svarede Nizib.

— Man kan ikke være dummere!

— Nej, ikke dummere.

— Den Knægt ender med at gjøre mig gal i Hovedet ved ikke at modsige mig, mumlede Keraban.

I dette Øjeblik kom van Mitten og Bruno tilbage til Pladsen, og Bruno gjentog i en ærgerlig Tone:

„Lad os rejse igjen, Herre, med det første Tog, der gaar! Dette skulde være Konstantinopel! de Rettroendes Hovedstad? . . . Aldrig, aldrig!

— Rolig, rolig, Bruno! sagde van Mitten.

Det begyndte nu at blive Aften. Solen, der skjulte sig bag det gamle Stambuls Højder, lod allerede Tov-Hane-Pladsen ligge i et Slags Halvmørke. Van Mitten kjendte saaledes ikke Keraban, skjønt de krydsede hinanden i det Øjeblik, da han drejede om til Galatakajerne. Det hændte endog, at de fik et ublidt Sammenstød, idet de paa samme Tid søgte at passere først til højre og saa til venstre, og dette bragte dem i et halvt Minuts Tid i en temmelig latterlig Situation.

— Ja saa, min Herre! Jeg vil passere! sagde Keraban, som aldeles ikke var vant til at give efter.

— Ja men . . . sagde van Mitten, idet han forsøgte at komme forbi, uden at det dog lykkedes ham.

— Jeg passerer dog først! . . .

— Men . . . gjentog van Mitten.

Og pludselig opdager ham, med hvem han havde at gjøre:

— Ah! min Ven Keraban! raabte han.

— De! . . . De! . . . Van Mitten! . . . udbrød

Keraban i den højeste Forbavselse. De! . . . Her? . . . i Konstantinopel?

— Ja jeg!

— Hvor længe har De været her?

— Siden i Morges.

— Og Deres første Besøg har ikke gjældt mig . . . mig?

— Det har det netop, svarede Hollænderen. Jeg gik strax til Deres Kontor, men De var der ikke, og man sagde mig, at jeg kunde træffe Dem paa denne Plads Kl. 7 . . .

— Man havde Ret, van Mitten! udbrød Keraban, idet han trykkede hans Haand med en Kraft, der kunde kaldes Voldsomhed. Min brave van Mitten, aldrig, nej aldrig vilde jeg have ventet at se Dem i Konstantinopel! . . . Hvorfor har De ikke skrevet mig til?

— Jeg forlod Holland saa hurtigt.

— En Forretningsrejse!

— Nej . . . en . . . en Fornøjelsesrejse! Jeg kjendte hverken Konstantinopel eller Tyrkiet, og jeg har villet gjengjælde den Visit, som De gjorde mig i Rotterdam.

— Det var smukt, det! . . . Men jeg ser ikke Fru van Mitten med Dem?

— Nej . . . jeg har ikke taget hende med! svarede Hollænderen ikke uden en vis Tøven. Fru van Mitten bryder ikke let saadan op . . . Jeg er kommen ene med min Tjener Bruno.

— Se se, den unge Mand? sagde Keraban, idet han gjorde en lille Hilsen til Bruno, der troede at burde hilse paa Tyrkisk og holdt Armene til Hatten som to Hanke paa en Krukke.

— Ja, svarede van Mitten, denne brave Fyr, som allerede vilde forlade mig og rejse tilbage til . . .

— Rejse tilbage! udbrød Keraban. Rejse tilbage, uden at jeg har givet ham Tilladelse!

— Ja, Ven Keraban. Han finder denne det ottomanske Kejserriges Hovedstad hverken meget munter eller meget levende.

— Et Mausoleum, ytrede Bruno. Ingen i Butikkerne! . . . Ikke en Vogn paa Pladserne! . . . Skygger, der glider om i Gaderne og stjæler Ens Piber!

— Men, det er Ramadan, van Mitten, bemærkede Keraban. Vi er midt i Ramadan.

— Ja saa, det er Ramadan! udbrød Bruno. Da forklarer alt sig af sig selv. Hvad er det for noget, Ramadan?

— En Faste- og Spægelsestid, svarede Keraban. Saa længe den varer, er det forbudt at drikke, ryge og spise, fra Sol staar op og til den gaar ned. Men om en halv Time, naar Kanonskuddet lyder, som melder Nattens Begyndelse . . .

— Ah! det er altsaa det, de vil sige med deres Kanonskud! udbrød Bruno.

— Og hele Natten holder man sig skadesløs for Dagens Afholdenhed.

— Altsaa, spurgte Bruno Nizib, har De Ingenting spist siden i Morges, fordi det er Ramadan?

— Fordi det er Ramadan, svarede Nizib.

— Du gode Gud! Det er da til at blive mager af, udbrød Bruno. Jeg taber da et Pund om Dagen . . . i det mindste.

— I det mindste, svarede Nizib.

— Men De skal se, naar nu Solen gaar ned, van

Mitten, vedblev Keraban, det vil forbavse Dem. Det er som en magisk Forvandling af en død By til en levende. Nej, nej, I Herrer Nytyrkere, I har dog endnu ikke kunnet ændre de gamle Skikke med alle eders vanvittige Reformer. Koranen staar fast mod eders Daarskaber! Gid Muhamed maa knække eders Hals!

— Godt, godt, Ven Keraban, afbrød van Mitten, Jeg ser, at De altid er Deres gamle Vaner tro.

— Det er mere end Troskab, van Mitten, det er Stivsind! — Men sig mig, min brave Ven, De bliver nogle Dage i Konstantinopel, ikke sandt?

— Jo . . . og endog . . .

— Ja saa tilhører De mig! Jeg bemægtiger mig Deres Person! De forlader mig ikke mer!

— Det er et Ord! . . . Jeg tilhører Dem.

— Og du, Nizib, du tager dig af den unge Mand der, tilføjede Keraban, idet han pegede paa Bruno. Jeg paalægger dig særligt at ændre hans Forestillinger om vor herlige Stad.

Nizib gav et samtykkende Nik og slæbte af med Bruno ind i Mængden, der nu blev tættere og tættere.

— Men jeg tænker paa, Ven van Mitten, udbrød med ét Seigneur Keraban, De kommer i et heldigt Øjeblik. Om sex Uger vilde De ikke mere have fundet mig i Konstantinopel.

— Dem, Keraban?

— Ja mig, jeg vilde have været i Odessa.

— I Odessa!

— Ja! Hvis De til den Tid er her endnu, saa rejser vi sammen. Hvorfor skulde De ikke ledsage mig?

— Ja, ser De . . . indvendte van Mitten.

— De skal ledsage mig, siger jeg Dem.

— Jeg havde tænkt at udhvile mig her efter en besværlig Rejse, der blev lidt hurtig . . .

— Godt! De hviler Dem her, og derpaa hviler De Dem tre Uger i Odessa.

— Ven Keraban . . .

— Jeg vil det saa, van Mitten. De vil dog vel ikke begynde med at gjøre mig imod, vil jeg haabe? De veed, naar jeg har Ret, saa viger jeg vanskeligt Marken.

— Ja . . . jeg veed det . . . svarede van Mitten.

— Desuden, vedblev Keraban, kjender De ikke min Neveu Ahmet, og ham maa De gjøre Bekjendtskab med.

— Jeg mindes, at De har talt om Deres Neveu . . .

— Rettere min Søn, van Mitten. Jeg har jo ingen anden. De veed, Forretningerne! . . . Forretningerne! . . . Jeg har aldrig haft fem Minutter tilovers til at gifte mig i.

— Et Minut kan gjøre det, svarede van Mitten alvorligt, og ofte . . . er det ene Minut for meget.

— De vil altsaa faa Ahmet at se i Odessa, vedblev Keraban. En prægtig Fyr! . . . Han hader alt, hvad der smager af Affærer, til at begynde med. Han er lidt af en Kunstner, lidt Poet, men en flink Fyr . . . prægtig Fyr! Han ligner slet ikke sin Onkel og adlyder ham uden at mukke.

— Ven Keraban . . .

— Ja! . . . Ja! . . . Jeg veed, hvad jeg siger! . . . Det er paa Grund af hans Giftermaal, at vi skal til Odessa.

— Hans Giftermaal? . . .

— Ja vist! Ahmet gifter sig med en ung, smuk

Pige . . . den unge Amasia . . . Datter af min Banquier Selim, en gammel Tyrk, ligesom jeg! Der vil blive Fester! Det vil blive superbt, og De skal med.

— Men . . . jeg vilde have foretrukket . . . sagde van Mitten og vilde endnu komme med en sidste Indvending.

— Det bliver saaledes, svarede Keraban. De vil dog vel ikke bilde Dem ind, at De kan staa mig imod, vel?

— Jeg vilde saa gjærne . . . svarede van Mitten.

— Og De skulde ikke kunne!

I dette Øjeblik nærmede Scarpante og den maltesiske Kaptejn sig. Seigneur Keraban sagde videre til sin Ledsager:

— Det er et Ord! Om sex Uger rejser vi til Odessa!

— Og naar bliver Brylluppet? . . . spurgte van Mitten.

— Naar vi kommer, svarede Keraban.

Yarhud hviskede til Scarpante: „Sex Uger, saa har vi Tid til at virke!"

— Ja, men jo hurtigere desto bedre. Glem ikke, Yarhud, at inden sex Uger er Seigneur Saffar i Trebisond. Og begge vedblev at gaa frem og tilbage med Øjne og Øren spændte.

Imidlertid snakkede Keraban og van Mitten videre.

— Min Ven Selim, sagde Keraban, der altid har Hastværk, og min Neveu Ahmet, som er endnu mere utaalmodig, vilde slutte Giftermaalet strax. De har en Grund dertil, maa jeg tilstaa. Selims Datter maa være gift, før hun er fyldt sytten Aar, ellers vil hun miste saadan noget som hundrede tusend Pund i tyrkiske

Penge *), som en gal Tante har testamenteret hende paa denne Betingelse. Men hun bliver først sytten Aar om sex Uger. Og saa har jeg talt dem til Fornuft og sagt, at enten det passer dem eller ej, saa bliver der ikke noget Bryllup af før i næste Maaned.

— Og Deres Ven Selim har givet efter? . . . spurgte van Mitten.

— Naturligvis!

— Og den unge Ahmet?

— Mindre let, svarede Keraban. Han tilbeder den smukke Amasia, hvilket jeg billiger. Men han har Tiden for sig. Han er ikke Forretningsmand. For Pokker, De maa jo kjende det, van Mitten, De, som har ægtet den smukke Fru van . . .

— Ja, Ven Keraban, sagde Hollænderen . . . Men det er saa længe siden nu . . . Jeg husker det knapt.

— Men det er sandt, van Mitten, i Tyrkiet er det ganske vist ikke passende at spørge til Kvinderne i en Tyrks Harem, men det er jo anderledes over for de fremmede . . . Befinder Fru van Mitten sig vel?

— Meget vel . . . meget vel! . . . svarede van Mitten, som kun syntes at sætte liden Pris paa sin Vens Høflighed. Kun lidt skrantende sommetider . . . De veed, Fruentimmerne . . .

— Nej, jeg veed skam Ingenting! udbrød Seigneur Keraban og lo højt. Fruentimmerne! Aldrig! Forretninger, lige saa meget De vil! Macedonisk Tobak for Cigaretterygere, persisk for Piberygerne — og mine Handelsvenner i Saloniki, i Erzerum, i Latakié, i Bafra, i Trebisond, for ikke at glemme min Ven van Mitten i Rotterdam!

---

*) Omtrent to Millioner Kroner.

I tredive Aar har jeg sendt Tobaksladninger til alle Verdens Kanter.

— Og røget! sagde van Mitten.

— Ja røget . . . som en Kakkelovn! Og jeg spørger Dem, er der noget bedre at gjøre her i Verden?

— Nej, visselig ikke, Ven Keraban.

— I fyrretyve Aar, van Mitten, har jeg været min Chibuk og Vandpibe tro. Det er mit Harem, og der er saamænd ikke et Fruentimmer, som kan tage det op med en Pibe Tombéki.

— Jeg er ganske enig med Dem, svarede Hollænderen.

— Det er sandt, vedblev Keraban, siden jeg nu har Dem, saa slipper jeg Dem ikke. Min Caique kommer for at sætte mig over Bosporus. Jeg spiser til Middag i Skutari og tager Dem med . . .

— Ja men . . .

— Jeg tager Dem med, siger jeg Dem . . . Vil De nu gjøre Ophævelser . . . med mig . . .

— Nej, jeg tager imod det, Ven Keraban. Jeg er Deres med Hud og Haar.

— De skal se, hvilken smuk Bolig jeg har indrettet mig under de sorte Cypresser paa Højen ved Skutari med Udsigt over Bosporus og Konstantinopel. Det sande Tyrki er altid paa den asiatiske Side! Her er det Evropa, men der ovre er det Asien, og vore Fremskridtsmænd i deres sorte Frakke er ikke i Stand til at faa deres Ideer indplantede der. De vilde nok drukne paa Vejen. Ja, saa spiser vi jo til Middag sammen.

— De gjør ved mig, hvad De har Lyst til.

— Ja, og saadan skal det være, svarede Keraban.

Derpaa vendte han sig om. Men hvor er Nizib henne? — Nizib . . . Nizib! . . .

Nizib, der drev om med Bruno, hørte sin Herres Stemme, og begge kom løbende, alt hvad de kunde.

— Naa da? spurgte Keraban, kan denne Caïdji da ikke komme med sin Caïque?

— Med sin Caïque? . . . gjentog Nizib.

— Jeg skal lade ham prygle, det kan han stole paa, raabte Keraban. Ja, hundrede Stokkeslag skal han faa.

— Aa! mumlede van Mitten.

— Fem Hundrede! Tusend! . . . Om man siger mig imod!

— Seigneur Keraban, svarede Nizib. Jeg ser, at Deres Caïdji nu forlader Serailbroen; inden ti Minutter vil han være ved Top-Hane-Trappen. — Og medens Seigneur Keraban utaalmodigt spadserede op og ned ved van Mittens Arm, ophørte Yarhud og Scarpante ikke at iagttage ham.

Fjerde Kapitel.

Endnu mere stivsindet end nogen Sinde før holder Seigneur Keraban de ottomanske Autoriteter Stangen.

Imidlertid var Caïdjien kommen og meldte Seigneur Keraban, at hans Caïque ventede ham ved Trappen.

Caïdjier ser man i tusendvis paa Bosporus's og det gyldne Horns Vande. Deres Baade med de to Aarer ligner Vandskier af femten, tyve Fods Længde,

gjorte af Bøge- eller Cypresplanker og malede indvendig. Det er vidunderligt at se, med hvilken Hurtighed disse slanke Fartøjer krydses og glider forbi hinanden i dette herlige Stræde, der skiller de to Fastlandes Kyst. Caïdjiernes rigtige Lav er beskæftiget med dette Arbejde lige fra Marmorahavet til op forbi Evropaslottet og Asiensslottet, der ligger lige over for hinanden i den nordlige Del af Bosporus.

Det er som oftest smukke Mænd, klædte i Burudjuk, en Slags Silkeskjorte, en Yelek af en eller anden stærk Farve, smykket med Guldbroderier, hvide Lærredsbuxer, paa Hovedet en Fez, paa Fødderne Yemenis, og bare Ben og Arme.

Det er unyttigt at opholde sig ved, hvorlunde Seigneur Keraban modtog sin Caïdji. Den gode Sømand lod sig ikke forstyrre synderlig, han vidste nok, at det kun var klogt at lade sin udmærkede Kunde skrige højt og rase ud. Han svarede blot med at vise paa Caïquen, der laa fortøjet ved Broen.

Seigneur Keraban og van Mitten, fulgte af Bruno og Nizib, gik nu ned mod det lille Fartøj, da der med èt kom Røre i Mængden paa Top-Hane-Pladsen.

Seigneur Keraban standsede.

— Hvad er der paa Færde? spurgte han.

Politikommissæren, omgivet af sine Drabanter, der holdt Mængden til Side, ankom i dette Øjeblik paa Pladsen. En Trompeter og en Trommeslager ledsagede ham. Den ene blæste, og den anden trommede, og der blev Stilhed overalt i denne brogede Mængde af Asiater og Evropæere.

— Uden Tvivl nogle nye uretfærdige Proklamationer!

mumlede Keraban i en Tone som en Mand, der overalt forstaar at holde paa sin Ret.

Politikommissæren trak et Papir op af Lommen, forsynet med de reglementerede Segl, og med høj Stemme oplæste han:

— I Følge Ordre fra Muchiren, Præsident i Politiraadet, er det bestemt, at, fra i Dag af at regne, er der paa hver Person, som vil sætte over Bosporus fra Konstantinopel til Skutari eller fra Skutari til Konstantinopel, saa vel i Caïque som i hvert andet Fartøj med Sejl eller Damp, lagt en Afgift af ti Para. Hvo som skulde nægte at betale denne Afgift, vil blive straffet med Fængsel og Bøde.

Givet paa vort Palads den 16. dennes.

Undertegnet: Muchiren.

En Mumlen af Misfornøjelse lod sig høre ved Meddelelsen om denne nye Skat, omtrent 4 Øre pro Persona i danske Penge.

— Saa, igjen nye Paalæg! skreg en gammel Tyrk forbitret, skjønt man skulde tro, at han snart var vant til disse Padischaens finansielle Luner.

— Ti Para! Prisen paa en halv Kop Kaffe, udbrød en anden.

Politikommissæren, som vel vidste, at man i Tyrkiet som alle andre Steder begynder med at knurre og ender med at betale, vilde allerede forlade Pladsen, da Seigneur Keraban stillede sig i Vejen for ham.

— Altsaa, sagde han, er der nu en ny Skat for hver den, der vil sætte over Bosporus?

— I Følge Beslutning af Muchiren, ja, svarede Politikommissæren.

Derpaa tilføjede han:

— Hvad! Det er den rige Keraban, som gjør Indvendinger? . . .

— Ja, den rige Keraban!

— Og De befinder Dem vel, Seigneur Keraban?

— Meget vel . . . Lige saa vel som Skattepaalæggerne. Denne Bestemmelse skal altsaa udføres?

— Uden Tvivl . . . Fra dette Øjeblik af.

— Og naar jeg i Aften vil tage til . . . Skutari . . . i min Caïque, som jeg plejer at gjøre? . . .

— Maa De betale 10 Para.

— Og eftersom jeg tager over Bosporus hver Aften og Morgen?

— Vil det koste Dem tyve Para om Dagen, svarede Politikommissæren. En Bagatel for den rige Keraban.

— Synes De?

— Min Herre roder sig ind i en slem Sag der! mumlede Nizib til Bruno.

— Han maa dog give sig.

— Give sig? De kjender ham ikke.

Seigneur Keraban havde lagt Armene over Kors og stillede sig nu lige for Politikommissæren, saae ham stift i Øjnene og sagde med en hvislende Stemme, i hvilken Raseriet begyndte at skimte igjennem:

— Nu vel, min Caïdji har lige meldt mig, at min Caïque er rede, og da jeg har i Sinde at tage min Ven van Mitten og vore to Tjenere med . . .

— Vil det koste Dem fyrretyve Para, afbrød Politikommissæren ham. Jeg gjentager, at De har Raad til at betale.

— At jeg har Raad til at betale fyrretyve Para, svarede Keraban, og hundrede, og tusende, og hundrede-

tusend og femhundredetusend, det er muligt, men jeg vil ikke betale, og jeg vil dog komme til at passere.

— Det gjør mig ondt, at jeg maa gjøre Dem imod, Seigneur Keraban, svarede Politikommissæren; men De kan ikke passere uden at betale.

— Kan jeg ikke?

— Nej!

— Jo!

— Ven Keraban . . . sagde van Mitten, i den rosværdige Hensigt, at bringe den mest halsstarrige af alle Mænd til Fornuft.

— Lad mig i Fred, van Mitten! vrissede Keraban i Vrede. Skatten er uretfærdig, den er krænkende! Man bør ikke bøje sig for den. Aldrig! Nej aldrig vilde Gammeltyrkernes Regering have vovet at lægge Skat paa Caïquerne i Bosporus.

— Nu vel! Nytyrkernes Regering, der trænger til Penge, har ikke tøvet med at gjøre det, ytrede Politikommissæren.

— Vi vil faa at se! raabte Keraban.

— Hør, Folkens, sagde Politikommissæren og vendte sig til Soldaterne, der ledsagede ham, I har at vaage over, at den nye Lov bliver adlydt.

— Kom, van Mitten, sagde Keraban, og stampede i Jorden, kom, Bruno og Nizib.

— Det koster fyrretyve Para . . . sagde Politikommissæren.

— Fyrretyve Stokkeslag! skreg Keraban, hvis Raseri nu var paa sin Højde.

Men da han vilde gaa ned til Top-Hane-Trappen, omringede Politisoldaterne ham, og han maatte vende om.

— Lad mig komme frem! skreg han og værgede sig.

Vov at røre mig, en af eder, blot med Spidsen af Fingrene! Jeg vil frem. Ved Allah! Jeg skal komme til at passere, uden at en eneste Para skal komme ud af min Lomme.

— Ja, De skal komme til at passere, men det skal være ind ad Fængselsdøren, svarede Politikommissæren, som nu ogsaa blev gal i Hovedet, og De skal komme til at betale en god Bøde for at komme ud igjen.

— Jeg tager til Skutari!

— Aldrig ved at sejle over Bosporus, og da det er umuligt paa anden Maade . . .

— Det tror De? svarede Keraban, med knyttede Næver og ildrød i Hovedet. Det tror De . . . Nu vel, jeg skal komme til Skutari, og det uden at sætte over Bosporus, og uden at betale . . .

— Ja saa!

— Om jeg saa skal . . . Ja! . . . Om jeg saa skal rejse rundt om det sorte Hav.

— Syv Hundrede Mile for at spare ti Para! ytrede Politikommissæren og trak paa Skuldrene.

— Syv Hundrede Mile, tusend, ti Tusend, hundrede Tusend Mile, svarede Keraban, om det saa kun var fem, eller to, eller blot en eneste Para.

— Men, min Ven . . . sagde van Mitten.

— Endnu en Gang. Lad mig i Fred! . . . svarede Keraban.

— Se saa, nu er han i Farten! sagde Bruno til sig selv.

— Jeg gaar mod Nord, over Kersonnes, gjennem Kaukasien og Anatolien, og jeg skal komme til Skutari, uden at have betalt en eneste Para!

— Det vil vi faa at se, gjenmælede Polilikommissæren.

— Det skal I faa at se! raabte Keraban i den vildeste Vrede. Jeg rejser i Aften.

— For Pokker! sagde Kaptejn Yarhud til Scarpante, det kunde sætte en slem Stopper for vore Planer.

— Det kunde det, svarede Scarpante. Om han i sin Stivsindethed sætter denne Plan i Værk, maa han komme over Odessa, og han vil da let lade sig overtale til at fejre Bryllupet paa Gjennemrejsen . . .

— Men . . . sagde endnu en Gang van Mitten, der vilde holde Keraban tilbage fra en saadan Daarskab.

— Lad mig være, siger jeg Dem!

— Og Deres Brodersøn Ahmets Giftermaal?

— Det er nok værd at tænke paa Bryllup nu!

— Der er ikke en Time at spilde, sagde Scarpante og tog Yarhud til Side.

— Nej, svarede Malteserkaptejnen. I Morgen tidlig tager jeg til Odessa med Adrianopeltoget.

Derpaa trak begge sig tilbage.

I samme Øjeblik vendte Keraban sig brat om til sin Tjener.

— Nizib! sagde han.

— Her, Herre!

— Følg med hen paa Kontoret.

— Paa Kontoret, gjentog Nizib.

— De ogsaa, van Mitten, vedblev Keraban.

— Jeg?

— Og De ligesaa, Bruno.

— Skal jeg . . .

— Vi rejser alle.

— Plager Satan ham! sagde Bruno og spidsede Øren.

— Ja, jeg har indbudt Dem til at spise til Middag i Skutari, sagde Keraban til van Mitten. Og ved Allah! De skal spise til Middag i Skutari . . . naar vi kommer tilbage!

— Men det bliver ikke før om . . . stammede Hollænderen, aldeles fortumlet af dette Forslag.

— Det bliver maaske ikke før om en Maaned, muligvis ikke før om et Aar, om ti Aar, svarede Keraban med en Stemme, der ikke tillod den mindste Modsigelse, men De har modtoget min Indbydelse, og De skal spise min Middag.

— Den vil da faa Tid til at blive afkølet, mumlede Bruno.

— Tillad, Ven Keraban . . .

— Jeg tillader intet, van Mitten. Kom!

Og Seigneur Keraban gjorde nogle Skridt hen mod Enden af Pladsen.

— Der er ingen Mulighed for at modstaa dette Pokkers Menneske, sagde van Mitten til Bruno.

— Hvorledes, Herre! Vil De give efter for et saadant Lune?

— Det er ligegyldigt, om jeg er her eller andensteds, Bruno, naar jeg blot ikke er i Rotterdam!

— Ja men . . .

— Og siden jeg følger min Ven Keraban, kan du vel ikke andet end følge mig.

— Det var en net Redelighed.

— Lad os gaa, sagde Seigneur Keraban. Derpaa vendte han sig endnu en Gang mod Politikommissæren, hvis spottende Smil var godt skikket til at tirre ham.

— Jeg rejser, sagde han. Og trods alle Deres

Vanskeligheder skal jeg dog komme til Skutari, uden at have passeret over Bosporus!

— Det vil være mig kjært at være nærværende ved Deres Tilbagekomst fra en saa kuriøs Rejse.

— Det vil være mig en sand Fornøjelse at se Dem ved min Ankomst, svarede Seigneur Keraban.

— Men jeg forudsiger Dem, tilføjede Politikommissæren, at hvis Skatten endnu er i Kraft . . .

— Nu vel? . . .

— Lader jeg Dem ikke komme tilbage til Konstantinopel under ti Para pr. Mand.

— Og dersom Deres ublu Skat endnu er i Kraft, svarede Seigneur Keraban i samme Tone, skal jeg vel vide at komme tilbage til Konstantinopel, uden at en Para skal komme af min Lomme til Dem.

Derefter tog Keraban van Mitten under Armen og gjorde Tegn til Nizib og Bruno at følge dem. Han forsvandt i Mængden, som med stærke Bifaldsytringer hilsede denne det gamle tyrkiske Partis Tilhænger, der var saa fast i Forsvaret af sine Rettigheder.

Nu lød et Kanonskud i det fjærne. Ramadanfasten var endt, og Padischahens trofaste Undersaatter kunde tage Erstatning for Dagens Spægelser.

Som ved et Trylleslag forvandledes Konstantinopel. I Steden for Tavsheden paa Tyr-Hane-Pladsen lød nu Glædesraaben. Cigaretterne, Chibukerne og de lange Piber blev tændte, og Luften mættedes med deres Duft. Kaféerne overfyldtes med de udhungrede og tørstige Sjæle. Alle Slags Stege, Yaurth, Kaimak, en Slags kogt Fløde, Kebab, Bedekjød skaaret i smaa Stykker, Baklavakager, der lige kom ud af Ovnen, Risboller indsvøbte i Vinblade, kogte Majsroer, Dunke med sorte Oliven, Fjer-

dinger Kaviar, Masser af Høns, Pandekager med Honning, Limonader, Sorbetter, Is, Kaffe, alt, hvad som spises og drikkes i Orienten, kom nu frem paa Bordene uden for Dørene.

Og den gamle By og de nye Kvarterer, alt blev med ét illumineret som ved Trylleri. Moskeerne St. Sophia, Sulejmanieh, Sultan Ahmed, alle de gudelige og civile Bygninger lige fra Seraï-Bornu til Eyubhøjene kronede sig med brogede Lys. Lysende Bibelsprog var dragne fra en Minaret til en anden og tegnede Koranens Forskrifter mod den mørke Himmel. Bosporus med sine tusend lanternesmykkede Caïquer glimrede, som om alle Firmamentets Stjærner var sunkne i dets Seng.

Paladserne ved dens Bredder og Villaerne fra Asiens og Evropas Kryst, Skutari og det gamle Krysopolis var kun Ildlinjer, der straalede igjen fra Vandet.

I det fjærne lød Luthen eller Guitaren, Taburkaen, Violinen eller Fløjten, blandet med Aftensang og Bønner.

Og oppe fra Minareterne udslyngede Muezzinerne over den festlige By, paa tre lange ensartede Toner, det sidste Kald til Aftentjenesten, der med et tyrkisk og to arabiske Ord lød saaledes: „Allah, høkk kébir!“ (Gud, store Gud!)

Femte Kapitel.

Seigneur Keraban hævder paa sin Vis sine Anskuelser om Rejser og forlader Konstantinopel.

Det evropæiske Tyrki omfatter for Tiden tre Hovedele: Rumelien (Thracien og Macedonien), Albanien

og Thessalien og Skattelandet Bulgarien. Siden Fredslutningen 1878 er Rumænien (Moldau, Vallakiet og Dobrutscha), den største Del af Serbien og Montenegro blevne erklærede for uafhængige, og Østerrig ejer Bosnien — undtagen Sandjaket Novi-Bazar.

Naar nu Keraban vilde følge det sorte Havs Bredder, gik hans Rejseroute først langs Kysten af Rumelien, Bulgarien og Rumænien for at naa den russiske Grænse. Derfra gjennem Bessarabien, Kersonnes, Tauris eller Tscherkessernes Land, gjennem Kaukasien og Transkaukasien, og endelig langs Kysten af Anatolien. Paa den Maade kunde den mest stivsindede Osman komme til Bosporus igjen ved Skutari, uden at have betalt den nye Skat.

Det var en Rejse paa over sex Hundrede og halvtredsindstyve tyrkiske Agatch, omtrent to Tusend otte Hundrede Kilometre. Fra den syttende August til den tredivte September er der, som bekjendt, fem og fyrretyve Dage, det var altsaa femten Mil i fire og tyve Timer, om man vilde være tilbage den tredivte September, den yderste Termin for Amasias Bryllup, saafremt hun ikke skulde gaa glip af Tantens hundrede Tusend Pund. Middagen, som ventede dem, kunde under ingen Betingelse spises for om fem og fyrretyve Dage.

Imidlertid havde det været let at vinde nogen Tid ved at benytte forskjellige Jærnbanerouter, som frembyder Mulighed for at forkorte Rejsen, men herom vilde naturligvis Seigneur Keraban aldrig høre tale. Som god gammel Tyrk kunde han umuligt finde sig i at lade sig sætte ind i en Jærnbanewaggon. Han, som i fyrretyve Aar havde kæmpet mod de europæiske Opfindelser, kunde umuligt saaledes ofre sine Principer og paaskjønne den moderne Industris Fremskridt. Aldrig!

Han vilde hellere have gjort Rejsen til Fods. Og der var da ogsaa strax om Aftenen paa Kontoret i Galata opstaaet et lille Mundhuggeri om denne Sag mellem ham og van Mitten.

Ved de første Bemærkninger, som van Mitten lod falde om russiske og ottomanske Jærnbaner, svarede Seigneur Keraban først med at trække paa Skuldrene og senere med et kort Afslag.

— Imidlertid . . . tog van Mitten atter til Orde, i det han troede at burde holde Stand for Formens Skyld, uden dog at have Haab om at overbevise sin Vært.

— Naar jeg har sagt Nej, er det Nej! svarede Seigneur Keruban. De tilhører mig. Desuden er De min Gjæst. Jeg sørger for Dem. De har blot at lade Dem føre.

— Godt, vedblev van Mitten. Men selv om Jærnbanerne er umulige, kunde der maaske være en anden meget ligefrem Maade at komme til Skutari paa uden at tage over Bosporus, og tillige uden at gøre Rejsen rundt om det sorte Hav?

— Hvilken? spurgte Keraban, i det han rynkede Panden. Dersom det er et godt Middel, antager jeg det, i modsat Fald forkaster jeg det.

— Det er udmærket, svarede van Mitten.

— Saa tal, hurtigt! Vi vil gjøre Rejseforberedelser, der er ingen Time at spilde.

— Saa hør da, Ven Keraban: Lad os skynde os til en af Konstantinopels nærmeste Havne ved det sorte Hav, leje en Dampbaad . . .

— En Dampbaad, skreg Keraban, som det ene Ord Damp kunde bringe ud af sig selv.

— Nej . . . en Baad . . . en almindelig Sejlbaad,

skyndte van Mitten sig at rette, en Shebekke, en Tartane, en Karavel, og lad os sejle til en af Anatoliens Havne, Kirpih for Exempel! Naar vi først er paa dette sydlige Punkt, kan vi over Land naa Skutari i en Dag og der spydig drikke paa Muchirens Velgaaende.

Seigneur Keraban havde ladet sin Ven tale uden at afbryde ham. Og van Mitten indbildte sig maaske allerede, at den anden billigede hans Forslag, som iøvrigt var meget antageligt.

Men under Forslagets Udmaling blev Kerabans Øje mere og mere brændende, hans Fingre udspiledes og knugedes krampagtig, og hans to hede Hænder, som nylig saas helt aabne, knyttede sig nu til to Næver, som Nizib vilde have fundet lidet Behag i.

— Altsaa, van Mitten, sagde han, det, som De raader mig til at gjøre, er at indskibe mig paa det sorte Hav for ikke at passere over Bosporus.

— Jeg synes, det var at spille dem et godt Puds, svarede van Mitten.

— Har De nogen Sinde, bemærkede Keraban, hørt tale om et Onde, som man kalder Søsyge?

— Jo visselig, Ven Keraban.

— Men De har visselig aldrig haft den.

— Nej, aldrig! Desuden ved en saa kort Overfart . . .

— Saa kort, De siger, tror jeg „saa kort!"

— Neppe tresindstyve Mile!

— Ja, om der saa kun var halvtreds, kun tyve, tun ti, kun fem! raabte Seigneur Keraban, hvem Modsigelsesaanden begyndte at hidse som altid, om der saa kun var to, kun een, det vilde dog være for meget for mig.

— Men betænk dog . . .

— Kjender De Bosporus?

— Ja!

— Det er næppe en halv Mil bredt foran Skutari?

— Ja! ja!

— Nu vel, van Mitten. Om der blot er den mindste Brise, saa bliver jeg søsyg, naar jeg sejler over den i min Caïque.

— Søsyg?

— Jeg vilde blive det paa en Dam! Jeg vilde blive det i et Badekar! Vov endnu at tale til mig om at tage den Vej. Vov at foreslaa mig at leje en Tartane eller nogen anden Tingest af den Slags, som giver en Hjerteondt! Vov det!

Vi behøver vel næppe at tilføje, at den værdige Hollænder ikke vovede det, og at al Rejse paa Havet blev opgivet.

Men hvordan skulde man da rejse? Samfærdselen er temmelig vanskelig — i det mindste i det egentlige Tyrki, — men rent umulig er den dog ikke. Paa de offentlige Veje finder man Poststationer, og intet forhindrer En i at gjøre en Rejse til Hest, naar man medfører Fødevarer og navnlig har godt med Drikkevarer og derhos en god Fører, med mindre man vil følge i Tatarens Spor. Denne besørger den gængse Postforbindelse. Men eftersom han ikke tør bruge uden en vis begrænset Tid for at rejse fra et Sted til et andet, er det meget trættende og temmelig ufornuftigt for den, der ikke er vant til anstrængende Strabadser, at indlade sig herpaa.

Det følger af sig selv, at Kerabau ikke vilde gjøre Rejsen langs det sorte Hav paa den Maade. Han

vilde nok rejse hurtig, men han vilde rejse bekvemt. Det hele kunde kun blive et Pengespørgsmaal, og et saadant gaves ikke for den rige Seigneur Keraban.

— Nuvel, sagde van Mitten med Hengivelse i sin Skæbne. Siden vi ikke rejser med Jærnbane og ikke med Baad, hvordan rejser vi da, Ven Keraban?

— I Postkarret!

— Med Deres Heste?

— Nej, med Postheste.

— Hvis De kan faa Postheste hele Vejen.

— Det skal jeg nok faa.

— Det vil koste Dem en Del.

— Koste, hvad det koste vil! svarede Seigneur Keraban, som begyndte at blive heftig igjen.

— Nuvel, De kan ikke gjøre det under tusend Pund i tyrkiske*) Penge, ja maaske femten Hundrede.

— Lad det være Tusender, Millioner! raabte Keraban. Ja! Millioner, om det behøves! Er De saa færdig med Deres Indvendinger?

— Ja! svarede Hollænderen.

— Det var ogsaa paa Tide.

Disse sidste Ord blev sagte saaledes, at van Mitten fandt det raadeligst at tie stille.

Dog gjorde han sin stormægtige Vært opmærksom paa, at en saadan Rejse nødvendiggjorde temmelig store Udgifter; at han ventede Penge fra Rotterdam, en stor Sum, som han vilde indsætte i en Bank i Konstantinopel; at han for Øjeblikket ingen Penge havde, og at . . .

*) Det tyrkiske Pund er en Guldpenge, der gjælder omtrent 23 Frcs. 55 Centimer, eller 18 Kroner, den tæller 100 Piastre, af hvilke hver gjælder 22 Centimer, henved 17 Øre.

hvilket Keraban brød kort af med, at alle Udgifter paa denne Rejse kun angik ham; van Mitten var hans Gjæst, den rige Handelsmand fra Galata plejede ikke at lade sine Gjæster betale, og at o. s. v.

Efter dette „og saa videre" tav Hollænderen bomstille. Og deri gjorde han klogt.

Hvis Seigneur Keraban ikke havde ejet en af de gammeldags Vogne af engelsk Fabrikat, som han allerede havde prøvet, vilde han have været nødt til at tage sin Tilflugt til de arabisk-tyrkiske, der som oftest er forspændte med Oxer. Men den gamle Karosse, der havde gjort Rejsen til Rotterdam, stod stedse i fortræffelig Stand i hans Vognskur.

Denne Vogn var behagelig indrettet for tre rejsende. Foran mellem Fjedrene, der var bøjede som en Svanehals, fandtes en stor Koffert til Proviant og Rejsegods. Bagved denne var en mindre med en Lænestol over, netop stor nok til, at to Tjenere kunde have det bekvemt i den. Iøvrigt maatte Vognen kjøres med Postilloner; der fandtes intet Kuskesæde.

Alt dette kunde synes en Smule gammeldags af Form og vilde have bragt Kjendere af den moderne Vognfabrikation til at le. Men Kjøretøjet var solidt; baaren af gode Axler med bredfælgede Hjul, holdt af Staalfjedre af første Sort, hverken for bløde eller for haarde, kunde det staa imod Skumplen paa disse Veje, der tit kun lige til Nød kunde ses. Saaledes sad da van Mitten og Karaban inde i deres komfortable Coupé, forsynet med Vinduer og Forlæder, og Bruno og Nizib til Vejrs i Kabrioletten, foran hvilken de kunde slaa en Ramme med Ruder ned. De havde paa den Maade kunnet gjøre Rejsen til Kina. Lykkeligvis strakte det

sorte Hav sig ikke til det stille Havs Kyst, ellers havde van Mitten meget let kunnet komme til at gjøre Bekjendtskab med det himmelske Rige.

Forberedelserne begyndte strax. Og om end Keraban ikke kunde rejse den selv samme Aften, som han i Stridens Hede havde sagt, vilde han dog i det mindste drage afsted næste Morgen tidlig ved første Daggry.

Iøvrigt var en Nat ikke for meget til at bringe alt i Stand og ordne Sagerne. De stakkels Kontorfolk, der netop skulde til Værtshusene og styrke sig efter Dagens Faste, maatte begynde igjen. Forresten var Nizib ubetalelig ved en saadan Lejlighed.

Bruno maatte gaa til Hotel de Pesth, hvor hans Herre og han var stegne af om Morgenen, for strax at bringe al van Mittens og sin Bagage til Kontoret. Den lydige van Mitten, hvem hans Ven Keraban intet Øjeblik tabte af Syne, maatte rolig blive, hvor han var.

— Saa er det da fuldt bestemt, Herre? sagde Bruno, da han forlod Kontoret.

— Hvordan skulde det være andet med det Helvedes Menneske? svarede van Mitten.

— Vi skal rejse rundt om det sorte Hav?

— Med mindre min Ven Keraban skulde skifte Mening paa Vejen, hvad der næppe er rimeligt.

— Jeg havde dog haabet at kunne hvile mig lidt i Konstantinopel, Herre, vedblev Bruno. Rejse og jeg . . .

— Det er ingen Rejse, Bruno, svarede van Mitten, det er blot en anden Vej, som min Ven Keraban tager for at spise til Middag i sit Hjem.

Denne Betragtningsmaade af Sagen gav ikke Bruno megen Ro. Han holdt ikke af Forflyttelser, og nu skulde

han i flere Uger ikke bestille andet end at flytte om, maaske gjennem smukke, forskjelligartede Lande, men det interesserede ham kun meget lidt. At de var vanskelige, ja endog farlige at komme igjennem, det beskæftigede ham saa meget mere. Hertil kom endnu disse lange Rejsers Udmattelse. Han vilde magre af, tabe sin normale Vægt — hundrede og tresindstyve Pund! — som han dog holdt saa meget paa.

Hans evige, klagende Omkvæd til hans Herre var da stadig: „Der vil hænde Dem en Ulykke, Herre. Jeg siger Dem, der vil hænde Dem en Ulykke!

— Vi faar at se, svarede Hollænderen, men gaa nu blot og hent min Bagage, medens jeg kjøber en Rejsebog for at studere de forskjellige Lande lidt, og en Tegnebog for at optegne mine Indtryk. Kom saa tilbage, Bruno, saa skal du komme til at holde Hvil.

— Naar?

— Naar vi har gjort Rejsen rundt om det sorte Hav, siden det nu er vor Skæbne at skulle gjøre det!

Bruno rystede paa Hovedet af disse fatalistiske Betragtninger og vandrede tilbage til Hotellet. Denne Rejse lovede han sig i Sandhed intet godt af.

To Timer efter kom han tilbage med nogle Lastdragere, klædte i et Slags Filt, i Uldstrømper, en broderet Hue af broget Silketøj paa Hovedet, disse Indfødte, som Theophile Gautier saa rigtig har kaldt tobenede Kameler uden Pukkel.

Pukkelryggetheden manglede nu imidlertid ikke disse her, takket være de mange Sager, som de slæbte paa Ryggen og aflæssede i Gaarden. Man begyndte saa at pakke den store Postkarret, som var trukket frem af sit Skur. Seigneur Keraban bragte derpaa, som en om-

hyggelig Forretningsmand, Orden i sine Sager. Han undersøgte sin Kassebeholdning og sine Protokoller, gav sine Kontorfolk de fornødne Instruxer, skrev sine Breve og tog en stor Sum i Guld, eftersom Papirspengene fra 1862 ikke mere var i Kurs. Keraban behøvede en Del russisk Mynt til Rejsen langs det moskovitiske Kejserdømmes Sydgrænse, og hans Bestemmelse var at bytte sine tyrkiske Pund hos sin Ven Banquier Selim, da hans Rejseroute nødte ham til at passere Odessa.

Forberedelserne var hurtigt besørgede. Fødevarerne var ophobede i Kasserne paa Karreten. Nogle Vaaben blev anbragte indeni — man kunde aldrig vide, hvad der kunde hænde, og Keraban glemte heller ikke to lange Piber, en til van Mitten og en til sig; for ham som god Tyrk og oven i Kjøbet Tobakshandler var det jo en aldeles uundværlig Ting. Hestene var bestilte allerede om Aftenen og skulde være forspændte, før Dagen gryede. Fra Midnat til Dag var der nogle Timer, som ofredes til Aftensmaden og en kort Hvile. Ved Daggry gav Keraban Signalet til Opbrud, alle sprang op og iførte sig Rejsetøjet.

Den forspændte Postkarret med Postillonen i Sadlen ventede kun paa de rejsende.

Seigneur Keraban gav sine sidste Ordrer til sine Folk. Man kunde rejse.

Van Mitten, Bruno og Nizib ventede tavse i Gaarden.

— Saa er det da fast bestemt! sagde endnu en sidste Gang van Mitten til sin Ven Keraban.

Denne svarede blot med at pege paa Vognen, der ventede.

Van Mitten føjede sig, steg op paa Vogntrinnet og

satte sig inderst til venstre i Vognen. Keraban tog Plads ved Siden af ham. Nizib og Bruno klatrede op i Kabrioletten.

— Men mit Brev! sagde Keraban, just som man skulde kjøre.

Han slog Vinduet ned og rakte en af sine Kontorfolk et Brev med Ordre til endnu samme Morgen at aflevere det paa Posthuset.

Dette Brev var adresseret til Kokken i hans Villa i Skutari og indeholdt følgende Ord: „Middagsmad opsat til min Tilbagekomst. Indskrænk Spisesedlen til opsat Mælk og Bedekølle i krydret Sauce. Pas paa, at den ikke bliver stegt for meget."

Derpaa rullede Vognen afsted ned ad Forstadsgaderne, forbi det gyldne Horn og over Sultaninde Validehs Bro, og ud af Byen ved „Jeni-Kapussi", den nye Port.

Seigneur Keraban er rejst. Allah være med ham!

Sjette Kapitel.

De rejsende begynder at støde paa Vanskeligheder, særlig i Donaudeltaet.

I administrativ Henseende deles det evropæiske Tyrki i Vilajeter, Gouvernementer eller Departementer, styrede af en Vali, en Slags Amtmand, der udnævnes af Sultanen. Vilajeterne deles igjen i Sandjaker eller Herreder med en Mustesarif som Overhoved, eller i Kazas, Sogne,

styrede af en Kaimakan, i Nakier eller Kommuner, med en Mudir.

Det var et vidunderligt Rejsevejr, klart og varmt. En let Havbrise bragte Friskhed i Luften ind over det flade Land. Vejen gik gjennem Majs-, Rug-, Byg- og Vinmarker, af og til afbrudte af store Skove af Eg, Bøg, Birk og Fyr, hist og her ogsaa Grupper af Plataner, Lavrbær-, Figen- og Johannesbrødtræer, og særligt ganske nær ved Havkysten Granatæble- og Oliventræer.

Vognen kjørte altsaa ud gjennem Jeniporten og tog Vejen fra Konstantinopel til Schumla, hvorfra der atter gaar en Vej over Adrianopel til Kirk-Kilisse. Denne gaar stadig ved Siden af Jærnbanen, ja krydser den endog flere Gange. Netop som Vognen skulde kjøre over Linjen, passerede der et Tog foran. En rejsende stak Hovedet ud af Waggonvinduet og glædede sig ved Synet af Kerabans Ekvipage, medens hans hurtige Befordringsmiddel bar ham afsted.

Denne rejsende var ingen anden end Kaptejn Yarhud, som var paa Vejen til Odessa, hvor han jo, takket være de gode Jærnbanetog, kunde komme adskilligt før den unge Ahmets Onkel.

Van Mitten kunde ikke undlade at gjøre sin Ven opmærksom paa det dampende Tog, der jog afsted.

Denne trak blot som sædvanlig paa Skuldrene.

— Det er ikke til at nægte, Ven Keraban, man naar hurtigere Maalet! sagde van Mitten.

— Hvis man nogen Sinde naar det, svarede Seigneur Keraban.

Ikke en eneste Time blev spildt paa denne første Rejsedag. Pengene hjalp dem frem, og de mødte ingen

Vanskeligheder ved nogen Poststation. Hestene lod lige saa villige til at lade sig spænde for, som Postillonerne til at drage ud med en Herre, der betalte saa godt.

Man rejste over Tschataldje, over Buyuk-Khan, forbi Marmorhavet, gjennem Tschorludalen, gjennem Landsbyen Yeni-Keui og endelig gjennem Galatadalen, om hvilken der fortælles, at der under den er gravet Kanaler, som tidligere førte Vandet til Hovedstaden.

Om Aftenen standsede man en Times Tid i Flækken Seraï. Da Provianten i Kasserne nærmest var bestemt til de Egne, hvor det kunde være vanskeligt, ja næsten umuligt at forskaffe sig et blot nogenlunde ordentligt Maaltid, maatte man jo omgaas varlig med den. Man spiste her ganske godt til Middag og begav sig saa atter paa Vej.

Bruno fandt det maaske en Smule strængt at skulle tilbringe Natten i sin Kabriolet; men Nizib betragtede dette som saare naturligt og sov saa sødelig, at han endog smittede sin Rejsefælle.

Natten gled hen uden videre Tildragelser. Man undgik heldigt Skrænterne og Sumpene omkring Viza. Van Mitten sørgede vel lidt over, at han intet fik at se af denne interessante, lille By, hvor de syv Tusend Indbyggere næsten udelukkende er af græsk Oprindelse, og hvor en orthodox Bisp har sit Sæde.

Men han rejste jo ikke for at se noget, blot for at ledsage den mægtige Seigneur Keraban, der aldeles ikke interesserede sig for at samle Rejseindtryk.

Henimod Klokken fem om Eftermiddagen havde man rejst gjennem Landsbyerne Bunar-Hissan, Jena og Uskup. De rejsende kunde da se den lille Skov med de Tusender af Gravmonumenter over Ofrene, som her er

faldne for en Røverbande, der tidligere har hærget dette Sted, og endelig naaede de den temmelig betydelige By, Kirk-Kilisse, hvis Navn, der betyder de „fyrretyve Kirker", retfærdiggjøres af dens mange kirkelige Mindesmærker. Egentlig er det en lille Dal med Huse i Bunden og op ad Siderne, og van Mitten og Bruno morede sig i nogle Timer med at tage den i Øjesyn.

Kjøretøjet blev henstillet i Gaarden paa et ganske ordentligt Hotel, hvor Seigneur Keraban og hans Ledsagere tilbragte Natten.

Ved Daggry satte man sig atter i Bevægelse.

Hele den 19de August gik med til at komme forbi Landsbyen Karabunar, og først sent om Aftenen naaede man til Burgaz, der ligger omkring Bugten af samme Navn. De rejsende tilbragte her Natten i en Khani, et Slags Herberge, som i Sandhed kun daarligt erstattede den gode Karret.

Den næste Dag naaede man først Aïdos, og ved Aftentid var man i Paravadi, en af de smaa Stationer paa Jærnbanelinjen mellem Schumla og Varna. Dernæst gik Vejen igjennem Bulgarien langs den sydlige Ende af Dobrutscha ved Foden af den yderste Bjergrække af Balkankjæden.

Her var Vanskelighederne store. Snart gik det gjennem sumpige Dale, snart gjennem Buske af Vandplanter af de allervidunderligste Former og Farver. Vognen kunde næsten ikke komme frem imellem dem, og Tusender af vilde Ænder, Bekkasiner og Snepper, der havde opslaaet deres Paulun i disse ufremkommelige Egne, fløj forfærdede omkring de uvelkomne Gjæster.

Som bekjendt, danner Balkankjæden en stærk Linje mellem Rumelien og Bulgarien henimod det sorte Hav,

og paa sin Vej udsender den mod Nord en Masse mindre og større Forposter, der næsten naar hen til Donau.

Seigneur Keraban havde rig Lejlighed til at faa sin Taalmodighed sat paa Prøve.

Man skulde omkring den yderste Ende af Kjæden for atter at komme ned i Dobrutscha. Afgrund ved Afgrund overalt, en Vej saa smal, at Vognen knap kunde faa Plads, og lodrette Skrænter ned paa begge Sider. Flere Gange var man nødt til at spænde fra, og de uregerlige Hjul og Postilloner, der truede med at blive tilbage, maatte lokkes afsted med Hundreder af Pjastre.

Det nyttede kun lidt, at Seigneur Keraban bandte og skjældte mod Regeringen, der holdt Vejene saa slette og brød sig saa lidt om at sikre de rejsende i Provinserne mod Livsfare. Man generede sig dog ellers ikke for at udskrive Skatter og Paalæg og volde En alle mulige Ærgrelser. „Ti Para for at sejle over Bosporus!" Seigneur Keraban kom stadig tilbage til det, som til en fix Idee. Ti Para! Ti Para!

Van Mitten vogtede sig vel for at svare et eneste Ord paa alt, hvad hans Rejsefælle sagde. En eller anden Modsigelse vilde strax have givet Anledning til en Scene. For at berolige sin Ven, skjældte derfor ogsaa han paa sin Side løs paa den tyrkiske Regering i Særdeleshed og paa alle Regeringer i Almindelighed.

— Men det er ikke muligt, at der i Holland finder saadanne Misbrug Sted, sagde Keraban.

— Tværtimod, de findes ogsaa der, svarede van Mitten, som fremfor alt vilde stille sin Ven til Taals.

— Jeg siger Dem nej, vedblev denne. Jeg siger Dem, at det blot er i Konstantinopel, at saadanne Uret-

færdigheder er mulige. Har man maaske nogen Sinde i Rotterdam tænkt at paalægge Caïquerne Afgift?

— Vi har ingen Caïquer.

— Det er ikke det, det kommer an paa.

— Ja saa. Hvad kommer det da an paa?

— For Pokker, selv om De havde haft dem, tror De, at Deres Konge skulde have vovet at beskatte dem? Har De i Sinde at fortælle mig, at den nytyrkiske Regering ikke er den værste af alle paa Jorden?

— Den værste! uden Tvivl! svarede van Mitten, for hurtigt at slutte Samtalen, der begyndte at blive farlig.

Og for endnu bedre at gjøre Ende paa den, trak han sin lange, hollandske Pibe op. Det lokkede Seigneur Keraban til ogsaa at bedøve sig i sin tyrkiske ditos behagelige Dampe, og snart var Kaleschen saa opfyldt med Røg, at man maatte slaa Vinduerne ned for ikke at kvæles. En drømmende Døsighed bemægtigede sig vor stivsindede rejsende, saa at han blev stum og stille, indtil nye Vanskeligheder kaldte ham tilbage til Virkeligheden.

Natten mellem den 20de og 21de August maatte man tilbringe i Vognen; der fandtes ingen Holdeplads i disse vilde Egne. Først henimod Morgenstunden var man forbi Balkanlinjen og befandt sig paa de mere fremkommelige Veje i Dobrutscha. Der kom man forholdsvis godt og hurtigt frem. Den 21de August ved Middagstid var man i Koslidscha og om Aftenen i Bazardjik. Her bestemte Seigneur Keraban sig til at tilbringe Natten, for hvilket særlig Bruno ikke var ham lidet taknemmelig. Men han vogtede sig vel for at ymte noget derom. Før Dagen gryede, var man imidler-

tid atter i fuld Fart paa Vejen til Karasusøen. I tolv Timer tilbagelagdes fire og tyve Mil, og om Aftenen Kl. 8 var de rejsende foran Jærnbanelinjen mellem Kustendjé og Tschernavoda lige for Stationen Medjidié, en smuk ny By, der er i hurtig Opkomst.

Til Seigneur Kerabans store Misfornøjelse kunde man ikke strax komme over, da der netop var et Tog paa Skinnerne, og det varede vel et godt Kvarters Tid, før Passagen var fri. Det gav ham ny Lejlighed til at skjælde mod Jærnbaneadministrationen, der ikke blot indskrænkede sig til at bringe de stakkels Sjæle af Dage, der var dumme nok til at lade sig lokke ind i deres Befordringer, men som ogsaa forsinkede dem, der klogelig holdt sig fra dem.

— I hvert Fald, sagde han til van Mitten, veed jeg da, at jeg aldrig kommer nogen Jernbaneulykke til.

— Man kan aldrig vide, svarede den værdige Hollænder en Smule ubetænksomt.

— Men jeg veed det, jeg! vrissede Seigneur Keraban i en Tone, der afskar al videre Snak om den Ting. Endelig aabnedes da Bommene, saa Vognen kunde komme over. De rejsende tog ind i en nogenlunde ordentlig Khan og hvilede sig ud til den næste Dags Rejse, der gik uden Hindringer gjennem en øde Slette til Babadagh. Men hertil kom man saa sent, at man hellere vilde fortsætte Rejsen videre Natten igjennem. Om Aftenen Kl. 5 standsede man i Tultscha, en smuk By med en tredive, fyrretyve Tusend Indbyggere af alle mulige Nationer. Man tog ind i et ganske godt Hotel, og van Mitten fik Tid til at gjennemstrejfe Byen og beundre dens malerske, amfitheatralske Beliggenhed.

Den 24de August kjørte man over Donauen ud for

Tultscha og æventyrede sig derefter ind i Floddeltaet, der dannes af to Arme, af hvilke den nærmest Tultscha benyttes af Dampbaadene, medens den nordligere løber forbi Ismaïl og Kilia og ved sit Udløb i det sorte Hav deler sig i fem mindre Arme. Det er det, som man kalder Donaumundingen.

Det forstaar sig af sig selv, at Navnet Donau gav Keraban og van Mitten Stof til en lang geografisk Samtale, der dog endte brat med, at Seigneur Keraban forklarede Navnets Oprindelse af Ordet „asdanu", der betyder: den hurtige Flod.

Men hvor hurtig den end kan være i sit Løb, er det dog ikke nok til at føre hele dens Vandmasse med sig, og Oversvømmelserne maa man vel huske at tage med i sine Beregninger. Men, som det var at vente, beregnede Seigneur Keraban, trods forskjellige Advarsler, intet. Han styrede sin Vogn paa maa og faa ind i det uhyre Delta.

Han var ikke alene i denne Menneskeforladthed. Vilde Ænder og Gæs, Ibisfugle, Hejrer, Svaner og Pelikaner syntes at more sig med at gjøre Rejsen sammen med ham. Men Keraban glemte rent, at man maa være udpræget højbenet Vadefugl for at opholde sig i disse Egne, særlig paa denne Aarstid efter de stærke Regnskyl.

Det er saaledes forstaaeligt, at Hestene foran Vognen aldeles ikke egnede sig til at bringe vore rejsende fremad gjennem disse Muddermasser, men hverken Postillonernes Forestillinger eller van Mittens Bønner gjorde noget Indtryk paa Seigneur Keraban, han gav Ordre til at styre afsted paa den ufremkommelige Vej, og der kunde jo saa ikke være Tale om andet end at adlyde.

Saa hændte det da ogsaa henimod Aften, at Vognen

blev siddende saa grundig fast et Sted, at det var plat umuligt for Hestene at rokke den af Pletten.

— Vejene er virkelig ikke tilstrækkelig godt holdte i disse Egne, fandt van Mitten det passende at bemærke.

— De er, som de er, svarede Keraban. De er, som de kan være under en saadan Regering.

— Vi gjorde maaske dog bedre i at se at komme tilbage og tage en anden Vej?

— Tværtimod. Vi gjør bedst i at fortsætte vor Vej og intet at forandre i vor Rejseplan.

— Men hvorledes? . . .

— Hvorledes? svarede den stivsindede Herre. Ved at sende Bud til den nærmeste Landsby efter andre Heste, medens vi tilbringer Natten i vor Vogn eller i et eller andet Herberge.

Der var intet at indvende. Postillonen og Nizib blev sendt afsted for at finde den nærmeste Landsby, som begribeligvis var et ikke saa ganske lille Stykke Vej borte. De kunde efter al Rimelighed ikke være tilbage igjen før ved Daggry. Seigneur Keraban, van Mitten og Bruno maatte da finde sig i at blive Natten over midt paa denne uhyre Steppe, der var lige saa ensom og forladt, som kunde den være en Ørken midt i Australien. Lykkeligvis lod det ikke til, at Vognen, der allerede sad i Dynd til over Midten af Hjulene, kunde glide dybere ned.

Natten var kulsort, og store tætte Skymasser, der gik ganske lavt, joges af Vindene fra det sorte Hav hen over dem. Det regnede vel ikke, men fra den vandholdige Jordbund steg en forfærdelig Fugtighed op, der var gjennemblødende som en Polartaage. I ti Skridts Afstand kunde man ikke se hinanden. Kun de to Lygter paa Vognen kastede en vag Lysstribe hen over de sum-

pige, tykke Mudderlag, og det havde maaske endda været nok saa klogt at slukke dem med. Disse Lys kunde blot tjene til at hidføre et eller andet ubehageligt Besøg. Van Mitten havde gjort denne Bemærkning, og naturligvis mente hans værdige Ven at skulle drøfte Sagen, hvilket førte til, at van Mittens Forslag ikke blev taget i Betragtning.

Han havde imidlertid Ret, vor kloge Hollænder, og om han havde været en Smule fiffigere, havde han sikkerlig foreslaaet sin Ven, at lade Lygterne brænde. Seigneur Keraban vilde da uden Tvivl have ladet dem slukke.

Syvende Kapitel.

Hestene foran Vognen gjør af Angest den Anstrængelse, som Postillonens Pisk ikke havde kunnet faa dem til at gjøre.

Klokken var ti. Man havde spist til Aften af den medbragte Proviant, og Seigneur Keraban, van Mitten og Bruno spadserede saa en halv Times Tid langs ad en smal Sti, hvor Jorden var nogenlunde fast, alt imedens rygende deres Piber.

— Og nu, sagde van Mitten, tænker jeg, Ven Keraban, at De ikke har noget imod, at vi gaar hen og lægger os til at sove, indtil Forstærkningshestene kommer.

— Nej, det har jeg intet imod, svarede Keraban, efter at have betænkt sig et Øjeblik, inden han gav dette

Svar, der var saa ualmindeligt hos denne Mand, hvem Indvendingerne ellers aldrig manglede.

— Jeg antager, at vi ikke har noget at befrygte, tilføjede van Mitten. Midt paa denne øde Slette.

— Det antager jeg heller ikke.

— Vi behøver ikke at frygte noget som helst Overfald.

— Nej.

— Hvis det ikke skulde være et Overfald af Moskitoer, ytrede Bruno, der i det samme med et eftertrykkeligt Slag paa sin Pande knuste et halvt Dusin af disse næsvise Insekter. Og strax derpaa saae man Skyer af disse glubske Smaadyr, sandsynligvis tiltrukne af Lyset, kredse summende og paatrængende om Vognen.

— Hm! sagde van Mitten. Det var svært, saa her er mange Moskito'er. Det vilde ikke have været af Vejen at have et Moskitonet.

— Det er ikke Moskito'er, gjenmælede Keraban, i det han gned sin Nakke, og det er slet ikke et Moskitonet, som vi kunde trænge til.

— Til hvad da? spurgte Hollænderen.

— Til et Net mod Myg, svarede Keraban. De tror, at det er Moskito'er, men det er Myg.

— Pokker bryde sig om den Forskjel, tænkte Hollænderen, der aldeles ikke følte sig oplagt til at begynde en Drøftelse af dette rent entomologiske Æmne.

— Hvad der virkelig er interessant at lægge Mærke til, vedblev Keraban, er, at det udelukkende er Hunnerne, der stikker Menneskene.

— Ja, man faar dem at fornemme, disse Repræsentanter for det smukke Kjøn, svarede Bruno og gned sine Lægge.

— Jeg tror, vi gjorde klogt i at gaa ind i Vognen, sagde van Mitten, vi bliver vist ellers levende ædte.

— Ja, svarede Keraban, Egnene her ved Donau er særdeles hjemsøgte af disse Myg. Man kan kun undgaa dem ved om Natten at bestrø sin Seng, og om Dagen sit Linned og sine Strømper, med Kamillefrø . . .

— Som vi nu uheldigvis slet ikke har noget af, tilføjede Hollænderen.

— Det har vi vel ikke, indrømmede Keraban. Men hvem kunde forudse, at vi skulde have det Uheld at blive hængende i Dobrutschas Moradser?

— Ingen, Ven Keraban.

— Jeg har hørt fortælle, Ven van Mitten, at den tyrkiske Regering havde tilstaaet en Koloni af Tatarer fra Krim et stort Stykke Land i dette Floddelta, og at Masserne af disse Myg tvang dem til at fortrække.

— At dømme, efter hvad vi ser, Ven Keraban, forekommer Historien mig aldeles ikke usandsynlig.

— Lad os da skynde os ind i Vognen.

— Det skulde vi have gjort for noget siden, svarede van Mitten, der foer frem og tilbage.

Just som Keraban og hans Ledsager vilde stige ind i Vognen, standsede den første og sagde:

— Skjønt der jo ikke er noget at være ængstelig for, vilde det maaske dog være klogt, om Bruno vaagede, indtil Postillonen kommer tilbage.

— Det vil han sikkert ikke vægre sig ved, svarede van Mitten.

— Jeg vil ikke vægre mig derved, sagde Bruno, fordi det er min Pligt ikke at gjøre det, men jeg bliver levende ædt.

— Nej! indvendte Keraban. Jeg har hørt, at

disse Dyr aldrig stikker to Gange paa samme Sted, og saaledes vil Bruno jo snart være staalsat imod dem.

— Ja . . . naar jeg har faaet saadan et tusend Stik. Men jeg kan da idetmindste vaage inde i min Kabriolet?

— Med Fornøjelse, paa den Betingelse, at du ikke falder i Søvn.

— Det er der ingen Fare for, i Selskab med alle disse elskværdige Moskitoer.

— Myg, Bruno, rettede Keraban, almindelige Myg . . . Forvexl ikke de to.

Derpaa steg Keraban og van Mitten ind i Vognen og overlod til Bruno at vogte sin Herre eller rettere sine Herrer. Siden Keraban og van Mitten havde mødt hinanden, kunde han rolig sige, at han havde to.

Bruno sørgede først for, at Vogndøren var forsvarlig lukket, og saae derpaa Forspandet efter. De stakkels udmattede Heste havde strakt sig paa Jorden og stønnede dybt, saa deres hede Aande blandede sig med Sumpens Dampe.

— Fanden faar dem op af den Rede igjen! sagde Bruno til sig selv. Seigneur Keraban har min Sandten haft en stolt Idee, da han vilde rejse ad denne Vej. Men naar alt kommer til alt, bliver det jo hans Sag.

Bruno steg saa op i sin Kabriolet, slog Vinduerne for og satte sig til at betragte den underlige Lysstribe, som Lygterne kastede, medens han for at holde Øjnene oppe i Tankerne gjennemgik og overtænkte alle de besynderlige Hændelser, som hans Herre i Forening med den mest stivsindede af alle Tyrker styrtede ham i.

Han, en Søn af det gamle Batavia, en af Rotterdams Stenslibere, en velmeriteret Medefisker fra Floden

Maas, var nu bleven ført til den anden Ende af Europa. Fra Holland til det ottomanske Kejserdømme! Og næppe havde han sat Fødderne i Konstantinopel, saa skulde en ond Skæbne kaste ham ud i Donaustepperne. Han sad nu her i en Postkarret midt i Dobrutschas Moradser, indhyllet i Mulm og Mørke o. s. v., o. s. v. Og alt det, fordi han maatte lyde sin Herre, som igjen uden nogen som helst Nødvendighed blindt adlød Seigneur Keraban.

— Aa, hvor Verden dog er fuld af Besynderligheder! vedblev Bruno. Her er jeg nu i Færd med at gjøre Rejsen rundt om det sorte Hav, hvis vi da nogen Sinde naar saa vidt. Og det blot for at spare ti Para, som jeg saamænd gjærne skulde have betalt af min egen Lomme, om jeg blot havde været fiffig nok til at gjøre det i Hemmelighed. Aa ja! aa ja! Dette Stivsind! Jeg er vis paa, at jeg allerede siden min Afrejse har mistet to Pund. Paa fire Dage . . . Hvad skal det blive til i fire Maaneder . . . Naa, der er disse forbandede Insekter igjen!

Hvor hermetisk Bruno end indbildte sig at have lukket Vinduerne, var der dog kommen et Par Dusin af disse Myg ind, og de klyngede sig nu tæt til den stakkels Mand. Det var et Slagsmaal og en Kloe og Skjælden mod Moskito'er, nu da Seigneur Keraban ikke kunde høre ham.

En Time gik saaledes, og en til. Maaske vilde Bruno være bukket under for Trætheden og slumret sødeligt ind, om ikke disse stadige Fjender havde holdt ham oppe.

Lidt efter Midnat fik han en Idee, som han forresten burde have faaet lidt før, han, der hørte til disse

fuldblods Hollændere, som, naar de kommer til Verden, snarere rækker efter en god Pibespids end efter deres Ammes Bryst. Det var at forsvare sig med Tobaksrøg. Om Myggene skulde modstaa den Nicotinmasse. hvormed han nu vilde fylde det lille Rum, maatte de rigtignok her i Donauegnen være af en sjælden sejg Race.

Bruno trak da sin Porcellænspibe op af Lommen, ganske et Sidestykke til den, der blev ham frataget i Konstantinopel. Han stoppede den, som om han havde haft en ordentlig Kanonsalve at sende mod de fjendtlige Tropper, slog paa sit Fyrtøj, antændte Ladningen og udstødte med hele sin Lungekraft vældige Røgskyer af den fortræffelige, hollandske Tobak.

Sværmen summede først om og gjorde en forskrækkelig Støj med deres Vinger, men lidt efter lidt fortrak de ind i de mørkeste Kroge af Vognen.

Bruno kunde ikke noksom lykønske sig til denne heldige Krigsførelse, da han saae Angriberne flygte i vild Uorden; men da han ikke skjøttede om at gjøre Fanger — tværtimod — slog han hurtigt Vinduerne ned for at lade Insekterne slippe ud; han behøvede jo ikke at frygte for nye Gjæster, Røgen skulde nok holde dem borte.

Den lykkelige Bruno blev endog saa modig nu, at han kiggede lidt ud til højre og venstre.

Natten var stadig mørk. Vinden ruskede af og til i Vognen; men den sad des værre altfor godt fast. Man behøvede ikke at frygte for, at den skulde vælte. Bruno kiggede ud imod Nord, om ingen Lysstribe skulde melde Postillonens Tilbagekomst. Men nej. Fuldstændigt Mørke overalt. Dog syntes Bruno i et halvt Hundrede Skridts Afstand ud til Siderne at kunne skimte nogle

glimtende Smaapunkter, der bevægede sig i Taagen, uden Støj, snart ganske tæt ved Jorden, snart to, tre Fod over den. Bruno spurgte sig først, om det kunde være et eller andet Fosforfænomen. Disse svovlfulde Moradser maatte jo let kunne give Anledning dertil. Hans Betragtninger førte ham dog paa Vildspor. Hestene foran Vognen følte derimod ganske vel ved Instinkt, hvad Fænomenet havde at betyde. De begyndte at blive urolige, at pruste og fnyse paa en højst betænkelig Maade.

— Men hvad kan det dog være? sagde Bruno. Uden Tvivl nogle nye Ulykker. Det skulde da ikke være Ulve?

Det var slet ikke usandsynligt, at en Flok Ulve kunde have opsnuset Forspandet, thi af disse forsultne Dyr findes der i Donaudeltaet en stor Mængde.

— For Pokker, mumlede Bruno. Det bliver nok en værre Historie end den med Moskitoerne eller Myggene, som vor egensindige Herre siger. Denne Gang hjælper Tobakken nok ikke.

Hestene blev mere og mere urolige. De forsøgte at komme frem i Dyndet, stejlede og slog til Vognen, saa godt de kunde. De lysende Punkter syntes at være komne nærmere, og en dump Grynten blandede sig med Vindens Tuden.

— Det er vist bedst, at jeg underretter Seigneur Keraban og min Herre derom, sagde Bruno til sig selv.

Ja, det var nok det bedste. Bruno lod sig da langsomt glide ned paa Jorden, slog Vogntrinnet ned, aabnede Døren og lukkede den godt efter sig igjen.

— Herre! . . . sagde Bruno, i det han lagde sin Haand paa van Mittens Skulder.

— Gid Fanden tage dig. Hvem vækker mig? . . . mumlede Hollænderen og gned sine Øjne.

— Det er nok Tid at sende Folk Fanden i Vold nu, da han selv maaske er her, svarede Bruno.

— Hvem er det, der taler til mig?

— Jeg, Herre.

— Bruno . . . Er det dig? . . . Hm! Du gjorde vel i at vække mig. Jeg drømte netop, at Fru van Mitten . . .

— Skjændtes med Dem . . . svarede Bruno. Det er nok det rette Øjeblik til at tænke paa det nu.

— Hvad er der da paa Færde?

— Vil De have den Godhed at vække Seigneur Keraban?

— Vække Seigneur? . . .

— Ja; det er paa Tide."

Uden at spørge videre gav den endnu halvslumrende Hollænder sig til at ruske i sin Rejsefælle. Men intet er saa urokkeligt som en Tyrks Søvn, naar samme Tyrk har en god Fordøjelse og en rolig Samvittighed. Van Mitten maatte ruske mange Gange. Seigneur Keraban gryntede og skjændte uden at aabne Øjnene og lod til aldeles ikke at ville give sig. Det manglede blot, at han i sovende Tilstand skulde være lige saa egensindig som i vaagen, saa blev man nok nødt til at lade ham sove.

Men paa Brunos og van Mittens indtrængende Anmodninger vaagnede han da endelig, strakte Armene, spilede Øjnene op og sagde med tykt Mæle: — Hm! Forstærkningshestene og Postillonen og Nizib er vel saa komne?

— Endnu ikke, svarede van Mitten.

— Hvorfor vækker I mig da?

— Fordi, at om end Hestene ikke er komne, er der kommet nogle andre, højst mistænkelige Dyr, som flokkes her rundt om Vognen og skal til at angribe os.

— Hvad for Dyr?

— Se selv.

Vinduet blev slaaet ned, og Keraban bøjede sig ud af Vognen.

— Allah være os naadig! raabte han. Det er en hel Bande Vildsvin.

Det var ikke til at tage fejl af, det var Vildsvin. De findes i talrig Mængde i disse Egne, og deres Angreb er meget farlige; man maa henregne dem ganske til de vilde, glubende Dyr.

— Hvad skal vi nu gjøre? spurgte Hollænderen.

— Forholde os rolige, hvis de ikke angriber, i modsat Fald, forsvare os.

— Hvorfor skulde de angribe os? vedblev van Mitten, det er jo ikke Rovdyr.

— Det er de vel ikke, indrømmede Keraban, men om vi end ikke bliver ædte, kan vi dog meget let faa Maven sprættet op paa os.

— Det kommer vel omtrent ud paa ét, sagde Bruno rolig.

— Lad os derfor holde os rede mod enhver Mulighed.

Seigneur Keraban lod Vaabnene bringe i Orden. Van Mitten og Bruno havde hver en Pistol med sex Skud i og adskillige Kugler. Keraban, Gammeltyrken, de moderne Opfindelsers erklærede Fjende, ejede kun to Pistoler af tyrkisk Fabrikat, indlagte med Emaille og kostbare Stene, men mere skikkede til at pryde en Fyrstes Bælte end til at bruge mod et farligt Angreb. De tre

reisende maatte da nøjes med disse Vaaben og bruge dem med godt Sigte.

Vildsvinene var vel en Snes Stykker i Tallet og omringede nu Vognen ganske tæt. Ved Lyset fra Lygterne, der uden Tvivl havde lokket dem hid, kunde man se dem kredse ophidsede om og rode i Jorden med deres store Huggetænder. De var saa store som Æsler, af en vidunderlig stærk Legemsbygning, i Stand til hver enkelt at gjøre det af med et helt Kobbel Hunde. De rejsendes Fangenskab i Vognen var saaledes ikke ganske beroligende, om de skulde blive angrebne fra alle Sider før Morgenstunden. Hestene havde en stærk Følelse heraf. Deres angestfulde Prusten og Fnysen blandede sig med Svinenes Grynten, og de kastede sig saaledes frem og tilbage, at man maatte frygte, at de enten vilde sprænge Seletøjet eller rive hele Underparten af Vognen.

Pludselig lød der flere Skud. Bruno og van Mitten havde begge fyret hver to Skud paa dem af Vildsvinene, der begyndte at angribe. Dyrene, der blev mere eller mindre saarede, brølede af Smerte og væltede sig paa Jorden, medens de andre, som nu var gjorte rasende, styrtede sig over Vognen og rystede den med Stødene af deres store Huggetænder. Dækket blev sprængt paa mangfoldige Steder, og det var tydeligt, at det inden faa Øjeblikke maatte være helt flaaet.

— For Pokker, for Pokker, mumlede Bruno.

— Fyr! Fyr! raabte Seigneur Keraban, i det han manøvrerede med sin Pistol, der klikkede tiere, end den gik af — hvilket han naturligvis ikke vilde indrømme.

Van Mittens og Brunos Revolvere saarede endnu

et betydeligt Antal af disse frygtelige Angribere, af hvilke nogle nu styrtede sig lige mod Forspandet.

De stakkels Hestes Stilling var fortvivlet. Skjælvende af Angest søgte de ved Spark at forsvare sig mod Vildsvinenes Huggetænder, men de var jo bundne og kunde saaledes ikke gribe det eneste mulige Redningsmiddel, at styrte afsted og lade det komme an paa, hvem der kunde løbe hurtigst. De forsøgte af alle Kræfter at sprænge Skaglerne og Hammelrebene; men disse var saa fast snoede, at det var umuligt. Enten maatte altsaa det forreste af Vognen rives af, eller hele Vognen ruskes op af Dyndet.

Seigneur Keraban, van Mitten og Bruno indsaa let dette. Hvad de mest maatte befrygte var, at Vognen skulde vælte, de rasende Vildsvin vilde da hurtig kaste sig over den og gjøre det af med dem, der sad i den. Men der var jo ingen Forholdsregel at tage, man maatte afvente Skæbnens Bestemmelse. Deres Koldblodighed forlod dem ikke, og Pistolskuddene knaldede lystig i Luften.

Pludselig rystede et forfærdeligt Stød Vognen, og de trøstede sig allerede med, at Forparten vilde gaa af.

— Saa meget des bedre, udbrød Keraban. Hestene vil saa styrte afsted gjennem Stepperne, Vildsvinene sætte efter dem og lade os i Fred.

Men Forparten gik ikke fra. Den modstod med en Kraft, der gjorde det gode, gamle, engelske Vognmageri Ære. Det var Vognen, der veg. Et sidste forfærdeligt Stød bragte den ud af Mudderet paa en lidt fastere Jordbund, og nu gik det afsted i den bælgmørke Nat. Der var intet til at lede de løbske Heste.

Men Vildsvinene gav ikke tabt. De løb paa begge

Sider, nogle angribende Hestene, andre Vognen, og det var ikke muligt at faa Forspring.

De tre rejsende havde kastet sig tilbage i Vognen.

— Enten vælter vi . . . sagde van Mitten.

— Eller vi vælter ikke, afbrød Keraban.

— Det er vist bedst at se at faa fat i Tømmerne, bemærkede Bruno fornuftigere. Han slog Vinduet ned og følte med Haanden, om Tømmerne skulde være til at naa. Men de var ikke til at finde. Hestene maatte have revet dem itu ved deres voldsomme Bevægelser, man maatte lade Tilfældet raade for denne vanvittige Fart gjennem Moradserne.

De rejsende blev kastede frem og tilbage mod hverandre, snart i et Hjørne af Vognen, snart i et andet, efter som Vejens Ujævnheder vilde, og intet Ord blev vexlet mere. Muselmanden hengav sig i sin Skæbne, og de to Hollændere fornægtede ikke deres flegmatiske Ro.

En god Time forløb saaledes, Vognen jog afsted, Vildsvinene fulgte efter.

— Ven van Mitten, sagde endelig Keraban, jeg har ladet mig fortælle, at en rejsende engang i et lignende Tilfælde, da han blev forfulgt af en Flok Ulve paa de russiske Stepper, blev reddet ved sin Tjeners Hengivenhed.

— Hvordan det? spurgte van Mitten.

— Ganske simpelt, svarede Keraban. Tjeneren omfavnede sin Herre, befalede sig Gud i Vold og kastede sig ud af Vognen. Og medens Ulvene standsede for at æde ham, fik hans Herre saa meget Forspring, at han var reddet.

— Det er meget beklageligt, at Nizib ikke er her, svarede Bruno roligt.

Efter disse Bemærkninger faldt de tre paa ny hen i dyb Tavshed. Imidlertid begyndte Natten at lide. Vognen sagtnede ikke Farten, og Vildsvinene vandt ikke frem, saa de kunde kaste sig over den. Hvis intet Uheld skulde støde til, saasom et Hjul gaa af, eller Vognen vælte o. s. v., kunde Seigneur Keraban, van Mitten og Bruno dog maaske have Held til at redde sig — selv uden den Hengivenhed, som Bruno følte sig helt ude af Stand til at udvise. Det maa endnu tilføjes, at Hestene instinktmæssigt havde taget den Vej gjennem Stepperne, som de var vante til, og de styrede lige mod Poststationen.

Da Dagen begyndte at gry, var de saaledes endnu kun nogle faa Werster *) fra den.

Vildsvinebanden kæmpede endnu med en halv Times Tid, saa blev de lidt efter lidt tilbage; men Hestene fortsatte det samme Løb, indtil de styrtede et hundrede Skridt fra Poststationen.

Seigneur Keraban og hans to Rejsefæller var reddede, og det er vist vanskeligt at sige, om de Kristnes eller de Vantros Gud blev mest lovet og priset for Beskyttelsen i denne farefulde Nat.

Nizib og Postillonen, som ikke havde kunnet æventyre sig ud i det natlige Mørke, skulde netop afsted med de friske Heste, just som Vognen saaledes naaede Poststationen. Disse Heste blev da satte i Steden for de andre, som Seigneur Keraban dyrt maatte betale. Uden et Øjebliks Hvile fik man Vognens Reb og Stang sat i Stand og fortsatte Rejsen som før henad Vejen til Kilia, der tidligere har tilhørt Russerne, som ødelagde deres Fæstningsværker, før de overgav den til Rumænien.

---

*) Werst: Russisk Længdemaal (omtr. 600 Favne).

Uden videre Uheld naaede Vognen hertil i Mørkningen den 25. August. De udmattede rejsende tog ind paa et af de første Hoteller og fik lidt Erstatning for den foregaaende Nats Anstrængelser i tolv Timers god Søvn.

Næste Dag drog man atter afsted ved Daggry og naaede hurtig den russiske Grænse.

Her var der atter nogle Vanskeligheder. De moskovitiske Toldformaliteter undlod ikke at sætte Seigneur Kerabans Taalmodighed paa en haard Prøve. Han talte heldigvis eller uheldigvis, som man vil, paa Grund af sine Handelsforbindelser, deres Sprog saa godt, at han kunde gjøre sig forstaaelig, og et Øjeblik saae det næsten ud, som om hans Indvendinger mod Toldbetjentenes Undersøgelser skulde forhindre dem i at komme over Grænsen.

Imidlertid lykkedes det van Mitten, om end med en Del Besvær, at berolige ham. Keraban fandt sig da i at lade sine Kofferter gjennemrode og betale, hvad der forlangtes, dog naturligvis ikke uden gjentagne Gange at have fremmumlet denne meget rigtige Slutning:

— Alle Regeringer er min Sandten ens og ikke en Pibe Tobak værd.

Naa, de kom da vel over den rumænske Grænse, og Vognen styrede saa gjennem den Del af Bessarabien, der støder til det sorte Hav mod Nordost.

Seigneur Keraban og van Mitten var nu kun en Snes Mil fra Odessa.

Ottende Kapitel.

Læseren skal have den Fornøjelse at gjøre Bekjendtskab med den unge Amasia og hendes Forlovede Ahmet.

Den unge Amasia, Banquier Selims eneste Datter, og hendes Kammerpige, Nedjeb, spadserede passiarende op og ned i Galleriet paa en henrivende Villa, hvis Have i Terrasser strakte sig lige ned til det sorte Havs Bred.

Fra den sidste Terrasse, hvis nederste Trin blev overskyllede af Vandet, som i Dag var roligt, men ofte pisket og oprørt af Østenvindene, kunde man se Odessa, der laa en halv Mils Vej sydligere, i hele sin Glans.

Denne By, der er som en dejlig Oase i Stepperne, frembyder et vidunderligt Panorama af Paladser, Kirker, Pragt-Bygninger, som den ligger der paa den stejle Skrænt, hvis nederste Del gaar lodret ned i Vandet. Fra Banquier Selims Bolig kunde man endog se dens Hovedtorv med Træerne og Trappefundamentet, paa hvilket Hertug Richelieus Statue staar. Denne store Statsmand har grundlagt Byen og var dens Administrator, indtil han tog fat paa det kolossale Arbejde at befri Frankrig fra det forenede Europas Oversvømmelse.

Da Byens Klima ofte er tørt paa Grund af de stærke, nordøstlige Vinde, er de rige Beboere af denne Nyruslands Hovedstad nødte til i den hede Aarstid at søge en Smule Friskhed i Khutorernes Skygge, og man kan saaledes ikke undre sig over den uhyre Mængde Villaer, der ligger sammenhobede ved Kysten som Tilflugtssteder for dem, hvis Forretninger ikke tillader dem at rejse. Mellem disse Villaer maatte man lægge Mærke

til Banquier Selims, hvis Beliggenhed særlig beskyttede den mod den stærke Tørke.

Vil nu nogen vide, hvorfor Navnet Odessa, ɔ: „Ulysses's By", er blevet givet til en Landsby, som endnu i Potemkins Tid hed Hadji-Bey, ligesom sin Fæstning, da er det gaaet saaledes til. Kolonisterne, som var lokkede did ved de overordentlige Særrettigheder, som var blevne tilstaaede den ny By, bad Kejserinde Katharina II. om at give den et Navn. Kejserinden raadspurgte Akademiet i St. Petersborg, og Akademikerne gjennemsøgte da den trojanske Historie. Deres iøvrigt højst problematiske Opdagelser gik ud paa, at der tidligere paa samme Sted skulde have ligget en By, der havde faaet Navn efter Odysseus, og heraf fremkom saa i Midten af det attende Aarhundrede Navnet Odessa.

Odessa var en Handelsby; den er det endnu og vil formodenlig altid vedblive at være det. Dens hundrede og halvtredsindstyve Tusend Indbyggere bestaar dels af Russere, dels af Tyrker, Grækere og Armeniere, — en kosmopolitisk Sammenhobning af Handelsmennesker. Og eftersom Handelen og da særlig Udførselshandelen ikke kan foregaa uden Handlende, kan den lige saa lidt undvære Banquierer. Heraf maa man forklare sig de mange Banker, som Byen har haft fra sine tidligste Dage, og mellem disse var da ogsaa Banquier Selims. Den var begyndt beskeden og lille, men den var nu en af de største og mest fremragende paa Stedet.

Om Banquier Selim kan det ellers være os nok at vide, at han hørte til den monogamitiske Kategori af Tyrker, af hvilken der forresten er flere, end man tror; at han var Enkemand efter den eneste Kone, som han havde haft; at hans eneste Datter var Amasia, den unge

Ahmets Trolovede; og endelig at han var den mest stivsindede Osmanlis Ven og Korrespondent.

Vi veed, at Ahmets og Amasias Bryllup skulde fejres i Odessa. Banquier Selims Datter var ikke bestemt til at blive Førstehustru i et Harem og dele en egoistisk og lunefuld Tyrks Fruerstue med faa eller mange Medbejlersker. Nej. Hun skulde ene drage med Ahmet til Konstantinopel, og i hans Onkel Kerabans Hus skulde hun, uden at dele med nogen, leve hos den Ægtefælle, som hun elskede, og som fra sin tidligste Barndom havde elsket hende. Denne Fremtid kunde synes lidt underlig for en ung, tyrkisk Kvinde; men det skulde imidlertid være saa. Ahmet vilde vist mindst af alle finde paa at bryde sin Slægts Skikke og Sæder.

Vi veed ogsaa, at en Tante af Amasia, en Søster til hendes Fader, paa sin Dødsseng havde testamenteret den unge Pige den uhyre Sum af hundrede Tusend tyrkiske Pund paa den Betingelse, at hun skulde være gift, inden hendes sextende Aar var udløbet. Det var et Indfald af den gamle Jomfru, der aldrig selv havde haft Held til at finde en Mand. Hun mente, at hendes Niece ikke tidsnok kunde finde en til sig — og vi veed, at Fristen var udløben om sex Uger. Uden Brylluppet vilde saa den største Part af den unge Piges Formue tilfalde Sidelinier.

Den unge Amasia var bedaarende, selv i en Europæers Øjne. Naar blot Soniachmaken, eller det hvide Musselinsslør, det guldbroderede Hovedtøj, eller det treradede Zekinsmykke paa hendes Pande vilde have løsnet sig en Smule, kunde man have set dette pragtfulde lange sorte Haar falde ned om hende. Amasia brugte aldeles ingen af sit Lands sædvanlige Midler for at forhøje sin

Skjønhed. Hun tegnede ikke sine Øjenbryn med Hanum eller Øjenhaarene med Khol, og ingen Henne smurtes paa hendes Øjenlaag. Der saas intet Hvidt eller Karmin paa hendes Ansigt, og der behøvedes heller ingen flydende Kermes for at farve hendes Læber røde. En af vort Lands Kvinder, der var paaklædt efter vor Tids bedrøvelige Moder, vilde have været mere malet end Amasia. Og hendes naturlige Ynde, hendes bøjelige, slanke Vækst og lette Gang traadte frem under Feredje'en, den lange Kashemirs Kaabe, som omsluttede hende fra Halsen til Fødderne.

Som Amasia i Dag stod i det aabne Galleri, var hun klædt i en lang Kjortel af pragtfuldt Silketøj, der dækkedes af den vide Chalvar, fasthæftet til en lille broderet Trøje, og af en Entari med langt Silkeslæb og opskaarne Ærmer, smykket med et Slags Kniplinger, som kun forfærdiges i Tyrkiet. Et Kashemirsbælte holdt Slæbet lidt op for at lette Gangen. Ørenringe og en Fingerring var de eneste Smykker, hun bar. Elegante Fløjelspadjub skjulte det nederste af hendes Ben, og de smaa Fødder forsvandt i nogle besynderlige, guldstukne Tøfler.

Hendes Kammerpige Nedjeb var hos hende. Det var en ung, munter Pige med runde Kinder, der var sin Frøken en meget hengiven Tjenerinde — man kunde næsten sige Veninde. Leende og snakkende foer hun frem og tilbage og fornøjede alle med sit frejdige Humør og sin store Meddelsomhed.

Nedjeb, der af Byrd var Zigeunerinde, var dog ikke Slavinde. Om man end ser Æthiopere og Sorte fra Sudan til Salgs paa Kejserrigets Torve, er Slavestanden dog i Grunden ophævet. Men de fornemme tyrkiske

Familier har Brug for mange Tjenestefolk, — saaledes er i Konstantinopel en Tredjedel af Befolkningen tjenende. Dog er disse Tjenestefolk ikke overanstrængte med Arbejde. Enhver af dem har sin særlige Syssel i Husstanden og egentlig ikke meget at gjøre.

Saaledes var ogsaa Selims Hus indrettet. Nedjeb havde udelukkende været til Amasias Tjeneste, lige fra hun fra lille af var optagen der i Huset, og hendes Stilling var saadan, at hun fritoges for al egentlig Tjenestepigegjerning.

Amasia laa henslængt paa en Divan, der var betrukken med et rigt persisk Stof, og lod Blikket glide hen over Bugten mod Odessa.

— Kjære Herskerinde, sagde Nedjeb, i det hun kom og satte sig paa en Pude ved den unge Piges Fødder, hvorfor er Hr. Ahmet her ikke endnu? Hvad bestiller dog Hr. Ahmet?

— Han er gaaet ind til Byen, svarede Amasia, og maaske bringer han os et Brev fra sin Onkel Keraban.

— Et Brev! et Brev! udbrød den unge Kammerpige ivrig. Det er ikke et Brev, vi trænger til, det er Onkelen selv, vi vil have hertil; han lader saamænd vente paa sig, den Onkel.

— Taalmodighed, Nedjeb!

— De tager det ganske sindig, kjære Froken; men om De var i mit Sted, vilde De ikke være saa taalmodig.

— Du er en Taabe, svarede Amasia. Man skulde tro, at det drejede sig om dit Bryllup, og ikke om mit.

— Tror De da ikke, at det er en meget alvorlig Sag at begynde at betjene en Frue, naar man før har betjent en ung Pige.

— Jeg vil hverken holde mere eller mindre af dig for det, Nedjeb.

— Heller ikke jeg, kjære Frøken. Men De vil blive saa lykkelig, saa lykkelig, naar De er Hr. Ahmets Hustru, at der selv over mig vil straale lidt af Deres Lykke.

— Den kjære Ahmet, hviskede den unge Pige, hvis smukke Øjne tilsløredes et Sekund, medens hun henfaldt i Tanker paa sin Forlovede.

— Ja, ser De, De er nødt til at lukke Øjnene for at se ham, kjære Frøken, sagde Nedjeb drillende, og hvis han var her, behøvede De blot at aabne dem.

— Jeg siger dig jo, Nedjeb, at han er gaaet ind til Banken for at spørge om Posten; nu vil han uden Tvivl bringe os et Brev fra sin Onkel.

— Ja, et Brev fra Hr. Keraban, i hvilket Herren, som han plejer, vil fortælle, at hans Forretninger holder ham tilbage i Konstantinopel, at han ikke kan forlade sit Kontor, at Tobakken stiger, hvis den da ikke tilfældigvis falder, og at han bestemt kommer om otte Dage, eller maaske om fjorten . . . Og det gaar ikke an, vi har nu kun sex Uger tilbage, og De maa være gift, ellers gaar jo hele Formuen . . .

— Det er ikke for min Formues Skyld, at Ahmet elsker mig.

— Det er det saamænd heller ikke . . . men hvorfor miste den blot for en Forsinkelse . . . Aa, den Hr. Keraban . . . Hvis han var min Onkel . . .

— Hvad vilde du saa gjøre?

— Jeg vilde slet ingen Ting gjøre, kjære Frøken, siden det jo ikke lader til at kunne nytte noget . . . Og dog, at tænke sig, at hvis han var her, hvis han

kom endnu i Dag . . . ja i Morgen blot, saa kunde vi gaa og lade Kontrakten skrive, og i Overmorgen, naar først Bønnen var sagt, saa var vi gifte, og det godt gifte, og Festerne vilde vare hele fjorten Dage. Hr. Keraban kunde godt rejse inden Slutningen, hvis han fandt det morsommere at tage der ud igjen.

Tingene kunde virkelig let ordnes saaledes, i Fald Hr. Keraban ikke vilde tøve længere med at rejse fra Konstantinopel. Kontrakten hos Mollahen, — i Følge hvilken Manden forpligter sig til at give sin Hustru Indbo, Dragter og Køkkenredskaber — og de kirkelige Ceremonier, alt kunde bringes i Orden i den Tid, som Nedjeb sagde. Men hertil fordredes, at Hr. Keraban, hvis Nærværelse i Egenskab af Brudgommens Formynder var nødvendig, kunde løsrive sig fra sine Forretninger i de faa Dage, som den unge Zigeunerske saa ivrig forlangte i sin skjønne Frøtens Navn. Pludselig udbrød den unge Kammerpige:

— Men se . . . se dog det lille Skib, som har kastet Anker her lige neden for Haverne.

— Ja, du har Ret, svarede Amasia.

De to unge Piger løb hen til Trappen, som førte ned mod Havet, for bedre at se det lette Fartøj, der saa sirlig laa for Anker udenfor.

Det var en Tartane, hvis Sejl nu hang vel rebede. En let Brise havde hjulpet den over Odessabugten, dens Ankerkjæde holdt den vel et hundrede Favne fra Strandbredden, og den vuggede sig blidt paa de sidste Bølger, der mat døde hen ved Villaens Fod. Det tyrkiske Flag — rødt med en Halvmaane af Sølv — vajede fra Stavnen.

— Kan du læse Navnet? spurgte Amasia Nedjeb.

— Ja, svarede den unge Pige. Se, den vender Bagstavnen imod os. Der staar „Guïdare“.

Det var ganske rigtigt Guïdare. Kaptejn Yarhud havde lige kastet Anker. Men det saae ikke ud, som om den skulde blive der længe, thi dens Sejl var ikke surrede, og en Sømand vilde strax have set, at den laa rede til at lette.

— Hvor det maa være morsomt, sagde Nedjeb, naar der er Vind til at brede de store hvide Vinger, at sejle ud paa det blaa Hav i den smukke Tartane.

Men i det samme fængsledes den unge Zigeunerskes Opmærksomhed af et lille Skrin, der stod henne ved Divanen. Hun aabnede det og fremtog nogle Smykker af det.

— Hvor de er smukke, udbrød hun, disse Smykker, som Hr. Ahmet har bragt Dem! Veed De, at det er snart en hel Time siden, at vi har set paa dem.

— Tror du? spurgte Amasia og tog et Par af Smykkerne i Haanden.

— Hr. Ahmet bilder sig nok ind, at han skal gjøre Dem endnu smukkere med disse, men han tager fejl.

— Hvad siger du, Nedjeb? svarede Amasia. Skulde ikke enhver Kvinde vinde ved at tage disse pragtfulde Smykker paa? Se disse Diamanter, de er som Ild. Jeg synes, de ser paa mig med min elskedes smukke Øjne.

— Ja, kjære Frøken, men naar De ser paa ham, giver De ham saa ikke en Gave, som tifold opvejer hans?

— Du er fra Forstanden, vedblev Amasia. Denne Saphir fra Ormus, og disse Ophirperler, og disse Tyrkiser fra Macedonien . . .

— De giver dog Tyrkis for Tyrkis, svarede Nedjeb med en munter Latter, det er dog ikke Hr. Ahmet, der taber.

— Det er da godt, han ikke er her og kan høre dig, Nedjeb.

— Aa, hvis han var her, kjære Frøken, saa var det ham, der vilde sige Dem alle disse Sandheder, og i hans Mund vilde de nok faa et andet Værd end i min.

I det samme tog Nedjeb et Par Tøfler, som stod paa Skrinet, og vedblev:

— Og disse smukke Pampusser, som er helt guldbaldyrede og broderede, med Svanedunskvaster, de er nok gjorte til et Par smaa Fødder, som jeg kjender . . . Aa, lad mig prøve dem paa Dem.

— Prøv dem paa dig selv, Nedjeb.

— Paa mig?

— Det var saa ikke første Gang, at vi har moret os med . . .

— Nej, nej, svarede Nedjeb. Jeg har allerede prøvet Deres smukke Toiletter . . . og jeg gik ud og viste mig paa Terrassen . . . Man var lige ved at tage mig for Dem, kjære Frøken. Jeg var smuk i den Dragt . . . Men nej. Det passer sig ikke og allermindst i Dag . . . Lad mig nu faa Lov at prøve de smukke Tøfler paa Dem.

— Naa, siden du endelig vil.

Nedjeb fik da, som sædvanlig, Lov til at følge sine Luner. Hun gav Amasia de smaa Sko paa, som snarere var værdige til at staa som Pynt paa en eller anden Etagere med Nips.

— Hvor tør man dog gaa med saadan noget! udbrød den unge Zigeunerske. Men der er nok nogen, der bliver skinsyg nu. Deres Hoved, kjære Frøken, det bliver skinsygt paa de smaa Fødder.

— Jeg maa le ad dig, Nedjeb, svarede Amasia, men . . .

— Og disse Arme, disse smukke Arme, de maa være helt nøgne. Hvad har de dog gjort? Hr. Ahmet har dog ikke glemt dem. Se de smukke Armbaand, som vilde klæde dem saa godt. Stakkels smaa Arme, hvor man mishandler eder . . . Det er da godt, at jeg er her.

Saaledes leende og snakkende gav Nedjeb den unge Pige to glimrende Armbaand paa, der straalede næsten endnu mere paa den varme, blændende hvide Hud end paa Fløjlet i Etuiet.

Amasia fandt sig gjærne deri. Alle Smykkerne mindede hende om Ahmet, og under Nedjebs muntre Sladren underholdt hun sig i Stilhed med hvert enkelt af dem.

— Kjære Amasia!

Ved Lyden af denne Stemme rejste Amasia sig hurtig.

En ung Mand, hvis tyve Aar passede godt til hendes sexten, stod ved Siden af hende. Han var over Middelhøjde med en elegant Holdning, samtidig stolt og yndefuld, hans sorte Øjne havde et blidt Udtryk, men Lidenskaben kunde ogsaa ofte bringe Lyn i dem, det mørke Haar lokkede sig blødt under Fezzen, det lille Overskjæg var friseret efter Albanesermoden over de hvide Tænder — kort sagt, en ung Mand med et fuldt aristokratisk Ydre, hvis man da ellers kan bruge dette Udtryk om en Søn af et Land, i hvilket der ingen Arveadel findes.

Ahmet var samvittighedsfuldt klædt efter gammeltyrkisk Mode, og hvor kunde han være andet som sin Onkels Brodersøn? Den guldbroderede Frakke, hans

smukt skaarne Chalwar, der ikke var overlæsset med smagløst Snorebroderi, det folderige Skjærf om Livet, den lille Fez og Saffiansstøvlerne, den hele Dragt tjente kun til at fremhæve hans Skjønhed.

Ahmet var gaaet tæt hen til den unge Pige, han havde taget hendes Hænder og havde blidt tvunget hende til at tage Plads igjen. Imidlertid raabte Nedjeb ham i Møde:

— Naa, Hr. Ahmet, har vi et Brev fra Konstantinopel?

— Nej, svarede Ahmet, ikke engang et Forretningsbrev fra min Onkel Keraban.

— Den skammelige Mand, udbrød den unge Zigeunerske.

— Det er mig ganske ubegribeligt, vedblev Ahmet. Posten har aldeles ingen Breve bragt fra hans Kontor, og det er dog den Dag, paa hvilken han altid plejer at ordne sine Sager med sin Banquier i Odessa. Men Deres Fader har intet Brev modtaget derom.

— Det er i Sandhed forbavsende, kjære Ahmet, hos en saa nøjagtig Handelsmand som Deres Onkel Keraban. Men maaske sender han et Telegram? . . .

— Han? sende et Telegram? Min kjære Amasia, De veed jo godt, at min Onkel lige saa lidt sender et Telegram, som han nogen Sinde rejser paa Jærnbane. Han skulde bruge disse nymodens Opfindelser, selv i sine Handelsforbindelser! Jeg tror, at han foretrak en daarlig Nyhed pr. Brev for en god pr. Telegram. Nej, Onkel Keraban . . .

— De har dog skrevet ham til, kjære Ahmet? spurgte den unge Pige og løftede blidt Øjnene mod sin Trolovede.

— Jeg har skrevet ti Gange til ham for at fremskynde hans Rejse til Odessa og for at bede ham bestemme en Dag, der laa os nær, til vort Bryllup. Jeg har sagt ham, at han var en barbarisk Onkel . . .

— Godt, udbrød Nedjeb.

— En Onkel uden Hjærte, paa samme Tid, som han var det bedste Menneske, jeg kjendte . . .

— Ja saa, sagde Nedjeb og rystede paa Hovedet.

— En Onkel uden Samvittighed, paa samme Tid som han var en Fader for sin Brodersøn . . . Men han har svaret mig, at naar han var her inden sex Uger, saa kunde ingen forlange mere af ham.

— Der er nok saa ikke andet for end at vente, til han faar Lyst, Ahmet.

— Vente, Amasia, vente . . . svarede Ahmet. Men hver Dag er jo en Dag stjaalen fra vor Lykke.

— Man arresterer Tyvene, men en saadan Tyv . . . raabte Nedjeb og trampede i Gulvet.

— Jeg skal se at bruge endnu stærkere Overtalelsesmidler over for min Onkel, vedblev Ahmet. Hvis der i Morgen endnu intet Svar er paa mit Brev, saa rejser jeg til Konstantinopel og . . .

— Nej, kjære Ahmet, svarede Amasia og greb den unge Mands Haand, som om hun vilde holde paa ham. Jeg vil lide endnu mere ved Deres Fravævelse, end jeg vil glæde mig over de Dage, vi kunde vinde for vort Giftermaal. Nej, bliv. Hvem veed, om ikke et eller andet kunde faa Deres Onkel til at forandre Bestemmelse?

— Faa Onkel Keraban til at forandre Bestemmelse? gjentog Ahmet. Man kunde lige saa godt forsøge paa

at ændre Stjærnernes Gang eller at sætte Maanen i Solens Sted, ja, hellere forandre Universet.

— Var jeg blot hans Niece, sagde Nedjeb.

— Hvad vilde du saa gjøre? spurgte Ahmet.

— Jeg . . . jeg skulde tage ham saadan ved hans Kaftan, svarede den unge Zigeunerske, at . . .

— Du rev hans Kaftan itu, Nedjeb, ikke andet.

— Nu vel, jeg skulde trække ham saa haardt i Skjægget, at . . .

— At du beholdt hans Skjæg i Haanden.

— Og dog, sagde Amasia, er jo Hr. Keraban saa god . . .

— Det er han, bekræftede Ahmet. Men saa stivsindet, at intet Mulæsel vilde kunne staa sig i en Væddekamp med ham.

Niende Kapitel.

Der mangler ikke meget i, at Kaptejn Yarhuds Plan mislykkes.

I det samme viste en af Tjenerne, som efter ottomansk Skik blot havde den Bestilling at anmelde de besøgende, sig i en af Sidedørene.

— Hr. Ahmet, sagde han til den unge Mand, der er en fremmed, som ønsker at tale med Dem.

— Hvem er det? spurgte Ahmet.

— En maltesisk Kaptejn. Han beder indtrængende om, at De vil modtage ham.

— Godt. Jeg skal komme . . . svarede Ahmet.

— Kjære Ahmet, sagde Amasia, modtag Kaptejnen her, hvis han ikke har noget særligt at meddele Dem.

— Det er maaske ham, der fører den smukke Tartane? sagde Nedjeb, i det hun pegede ud paa det lille Skib, der laa for Anker udenfor.

— Ja maaske, sagde Ahmet. Lad ham komme ind.

Tjeneren gik, og et Øjeblik efter viste den fremmede sig i Døren.

Det var ganske rigtigt Kaptejn Yarhud, Fører af Tartanen „Guïdare".

Til sin store Ærgrelse havde han haft en Del Forsinkelse og havde ikke kunnet komme til at kaste Anker ved Selims Villa før i Dag. Efter Samtalen med Scarpante var han uden at spilde et Minut rejst afsted med Jærnbanen fra Konstantinopel til Odessa. Yarhud havde saaledes flere Dages Forspring for Hr. Keraban, der med sin gammeltyrkiske Langsomhed blot naaede femten-sexten Mil frem i fire og tyve Timer. Men i Odessa havde Vejret været saa daarligt, at han ikke havde turdet lægge ud med „Guïdare", og saaledes havde hans Tartane først i Morges kunnet naa frem til Villaen. Denne Forsinkelse kunde blive meget skæbnesvanger. Han havde nu kun meget lidt Forspring for Hr. Keraban.

Yarhud maatte da handle uden at spilde en Dag. Hans Plan var lagt: først skulde der anvendes List og siden Magt, saafremt Listen strandede. Endnu samme Aften maatte Guïdare forlade Odessa med Amasia om Bord. Med denne nordøstlige Vind vilde Tartanen være langt borte, før man kunde forfølge dem.

Denne Slags Bortførelser oplever man endnu den

Dag i Dag og hyppigere, end man skulde tro, her paa Kysterne. Særlig forekommer de vel i de anatoliske Farvande, men man maa dog ogsaa frygte dem selv i de Egne, som staar umiddelbart under den russiske Regering. Det er kun nogle faa Aar siden, at selve Odessa var hjemsøgt af flere af denne Slags Rov, hvis Ophavsmænd aldrig er blevne opdagede. Adskillige unge Piger af høj Byrd forsvandt, og det var kun alt for øjensynligt, at de maatte være bortførte i Skibe, som var bestemte til den uhyggelige Slavehandel paa de lilleasiatiske Torve.

Og hvad hine Uslinge engang havde udøvet her, det vilde Yarhud nu gjøre om i Hr. Saffars Interesse. „Guïdare" havde før prøvet denne Leg, og Kaptejnen vilde ikke for meget have opgivet den Vinding, som dette „Handelskup" skulde indbringe ham.

Yarhuds Plan var at lokke den unge Pige om Bord paa „Guïdare" under Paaskud af at ville vise hende forskjellige kostbare Stoffer fra de første Fabrikker der paa Kysten. Sandsynligvis vilde Ahmet jo nok ledsage hende første Gang, men maaske hun senere kunde bevæges til at komme alene med Nedjeb; saa maatte det jo være let at naa ud i rum Sø, før man kunde komme hende til Hjælp. Hvis derimod Amasia ikke skulde lade sig friste af Yarhuds Tilbud, men ligefrem afslaa at komme om Bord, vilde Malteserkaptejnen forsøge at bortføre hende med Magt. Banquier Selims Hus laa ensomt ved en lille Vig inderst i Bugten, og hans Folk kunde umulig staa sig mod Tartanens Mandskab. Men i saa Fald vilde det komme til Kamp, og man kunde da ikke undgaa at faa alle Enkeltheder ved Bortførelsen at

vide. Det var altsaa Røveren magtpaaliggende, at det hele gik af uden Støj.

— Hr. Ahmet? spurgte Yarhud, i det han gik frem, ledsaget af en af sine Matroser, der bar forskjellige Prøver af Stofferne.

— Det er mig, svarede Ahmet. Hvem er De? . . .

— Kaptejn Yarhud, Fører af Tartanen „Guïdare", som ligger her uden for Banquier Selims Villa.

— Og Deres Ærende er?

— Hr. Ahmet, svarede Yarhud, jeg har hørt tale om Deres nærforestaaende Giftermaal . . .

— Hr. Kaptejn, De har da hørt tale om det, der mest af alt optager mig.

— Jeg forstaar det, Hr. Ahmet, svarede Yarhud, i det han vendte sig mod Amasia. Derfor er jeg kommen her for at falbyde Dem alle de pragtfulde Sager, som jeg fører i min Tartane.

— Vel, Kaptejn Yarhud, der har De haft et godt Indfald.

— Kjære Ahmet, sagde den unge Pige, hvad behøver jeg dog mere?

— Man kan ikke vide det, svarede Ahmet. Disse Østens Handelsfolk har ofte et stort Udvalg af sjældne Sager, vi kan jo i hvert Fald se . . .

— Ja, vi maa se og kjøbe, udbrød Nedjeb, og forsøge at odelægge Hr. Keraban til Straf for hans Udebliven.

— Hvoraf bestaar Deres Ladning? spurgte Ahmet.

— Kostbare Stoffer, som jeg selv har hentet, hvor de fabrikeres, og som jeg i Almindelighed driver Handel med.

— Nu vel, De maa vise disse unge Piger dem. De forstaar sig bedre derpaa end jeg. Jeg vil være

lykkelig, kjære Amasia, om „Guïdare“ i sin Ladning skulde have nogle Stoffer, som behagede Dem.

— Det tror jeg sikkert, jeg har, svarede Yarhud. Jeg har ogsaa medbragt forskjellige Prøver, som jeg beder Dem betragte, inden De kommer om Bord.

— Lad se, lad se, raabte Nedjeb. Men jeg siger Dem, Kaptejn, at intet er smukt nok til min Herskerinde.

— Nej, intet, svarede Ahmet.

Paa et Vink af Yarhud havde Matrosen taget forskjellige Stykker frem, som Kaptejnen nu viste den unge Pige.

— Se, her er Silketøj fra Brussa med Sølvbroderier, sagde han; de er lige nu komne i Handelen i de store konstantinopolitanske Basarer.

— Det er i Sandhed smukt gjort, svarede Amasia og betragtede Stofferne, der under Nedjebs vævre Fingre glimrede, som var de vævede af lysende Straaler.

— Se, se! gjentog den unge Zigeunerske. Vi kunde ikke have faaet dem saa smukke hos Kjøbmændene i Odessa.

— Nej, det ser ud, som var det vævet blot til Dem, kjære Amasia, sagde Ahmet.

— Jeg beder Dem ogsaa lægge Mærke til disse Musselinsstoffer fra Scutari og Turnovo, vedblev Yarhud. De kan af denne Prøve domme om Arbejdets Fuldkommenhed; men først om Bord paa mit Skib vil De ret kunne beundre denne Forskjellighed af Tegninger og Farver i de fint vævede Stoffer.

— Nu vel, Kaptejn, det er et Ord. Vi vil komme og se dem om Bord paa „Guïdare“, afbrød Nedjeb.

— De vil ikke fortryde det, svarede Yarhud. Tillad mig endnu blot at vise Dem nogle Artikler. Se, her

har jeg diamantlysende Brokader, Chemiser af Krepsilke, Musseliner til Jachmaker, persiske Shavler til Bælter og Stoffer til Benklæder . . .

Amasia kunde ikke blive træt af at beundre disse prægtige Stoffer, som den maltesiske Kaptejn saa snildt forstod at stille i det fordelagtigste Lys. Om Yarhud blot var halv saa god Sømand, som han viste sig at være Handelsmand, kunde „Guïdare" i Sandhed prise sig lykkelig. Enhver Kvinde — og hvorfor skulde de unge tyrkiske Kvinder gjøre Undtagelser? — vilde have ladet sig friste af disse Vævninger, der alle hidrørte fra Østerlands bedste Fabrikker.

Ahmet iagttog sin Forlovedes beundrende Blikke. Og det var rigtigt, som Nedjeb sagde, hverken i Odessa eller i Konstantinopel — end ikke i Louvre-Magasinerne kunde man have truffet et saadant Udvalg.

— Kjære Amasia, sagde Ahmet, vi maa dog ikke lade den gode Kaptejn have ulejliget sig for intet. Siden han viser os saa smukke Sager, og han i sin Tartane har endnu smukkere, maa vi virkelig tage ud at se dem.

— Ja, ja, raabte Nedjeb, der ikke mere kunde sidde stille, men allerede løb ned imod Vandet.

— Og vi finder vel nok, vedblev Ahmet, nogle Silkestoffer, som ogsaa vil behage den lille Nar til Nedjeb.

— Skulde Nedjeb ikke gjøre sin Herskerinde Ære, svarede Zigeunersken, paa den Dag, da man skal højtideligholde hendes Bryllup med en saa ædelmodig Herre, som Hr. Ahmet?

— Ja, og saa god, tilføjede den unge Amasia og rakte sin Forlovede Haanden.

— Saa er det altsaa afgjort, Kaptejn, sagde Ahmet. Vi kommer om Bord i Deres Tartane.

— Til hvilken Tid? spurgte Yarhud, thi jeg maa selv være der for at vise Dem alle mine Skatte.

— Aa . . . ud paa Eftermiddagen.

— Hvorfor ikke strax? spurgte Nedjeb.

— Den lille utaalmodige, sagde Amasia smilende. Hun er nok endnu mere forhippet end jeg paa at besøge den sejlende Basar. Man ser nok, at Ahmet har lovet hende en Forræring, som vil gjøre hende endnu mere koket.

— Koket, svarede Nedjeb med sin indsmigrende Stemme, men blot koket for Deres Skyld, elskede Frøken.

— Om De vil, Hr. Ahmet, sagde Kaptejn Yarhud, kan De godt besøge „Guïdare" strax. Jeg kan give min Baad et Vink, saa den lægger til her ved Foden af Terrassen, og i et Par Minutter er vi roede ud til Tartanen.

— Lad os det, svarede Ahmet.

— Aa ja . . . lad os skynde os om Bord, raabte Nedjeb.

— Siden Nedjeb endelig vil, tilføjede den unge Pige.

Kaptejn Yarhud beordrede saa Matrosen til at pakke alle Prøverne sammen igjen. Imedens gik han ud til Balustraden yderst paa Terrassen og gav et langt Signal.

Der begyndte strax at komme Røre paa Tartanens Dæk. Den store Baad blev sat i Vandet, og fem Minutter efter laa det lette, smalle Fartøj, roet af fire Aarer, ved Terrassens nederste Trin. Kaptejn Yarhud meddelte Hr. Ahmet, at Baaden ventede paa dem.

Trods det Herredømme, som Yarhud havde over sig

selv, følte han dog en levende Sindsbevægelse i dette Øjeblik. Kunde han faa nogen bedre Lejlighed til at fuldbyrde Bortførelsen? Tiden var knap, Hr. Keraban kunde ventes hvert Øjeblik. Kunde denne ikke faa i Sinde i al Hast at højtideligholde Amasias og Ahmets Bryllup, før han drog videre paa sin vanvittige Rejse, og naar Amasia først var Ahmets Kone, fandtes den unge Pige ikke mere, som man ventede i Hr. Saffars Palads.

Yarhud følte sig stærkt fristet til en Voldshandling, der stemmede saa ganske med hans brutale Natur. Alle Omstændigheder var gunstige, Vinden udmærket til at komme afsted. Hvis Ahmet ikke havde været der, hvis Amasia og Nedjeb alene kom om Bord for at se „Guïdare", saa skulde Yarhud nok ikke have tøvet med at styre ud paa det aabne Hav, medens de intet anende unge Piger var fordybede i at gjøre Valg i hans Ladning. Det var en let Sag at holde dem som Fanger paa Mellemdækket og at kvæle deres Skrig, indtil de var komne ud af Bugten. Hvis Ahmet derimod var med, var det vanskeligere, men ikke rent umuligt. Hvor energisk den unge Mand end var, kunde det dog næppe være vanskeligt at skille sig af med ham lidt senere. „Guidare"s Kaptejn gøs end ikke tilbage for et Mord. Mordet blev sat med paa Regningen, og Rovet vilde saa blive betalt endnu bedre af Saffar, det var det hele.

Yarhud ventede altsaa paa Terrassen, overlæggende med sig selv, hvad han skulde gjøre, medens Ahmet og hans Damer blev indskibede i „Guidare"s Baad.

Ahmet, der stod paa det nederste Trin, havde allerede hjulpet Amasia til Sæde paa den bageste Tost i den lille Baad, da i det samme Galleriets Dør aabnedes. En halvhundredaarig Mand, hvis tyrkiske Dragt kom

den europæiske meget nær, traadte hurtigt ind og raabte:

— Amasia! . . . Ahmet!

Det var Banquier Selim, den unge Bruds Fader, Hr. Kerabans Handelsven.

— Barn! . . . Ahmet! vedblev Selim.

Amasia tog atter Haanden, som Ahmet rakte hende, og skyndte sig op ad Terrassen.

— Fader, hvad er der? spurgte hun. Hvorfor kommer du saa tidlig fra Byen?

— En stor Nyhed.

— En god? spurgte Ahmet.

— En fortræffelig, svarede Selim. Et Expresbud fra Hr. Keraban kom lige nu til mig paa Kontoret.

— Hvorfra, hvorfra? raabte Nedjeb.

— Et Bud, som melder mig hans Ankomst, vedblev Selim. Vi kan vente ham om faa Minutter.

— Min Onkel Keraban, gjentog Ahmet flere Gange, min Onkel Keraban er ikke mere i Konstantinopel!

— Nej, jeg venter ham her.

Heldigvis for Kaptejn Yarhud saae ingen den rasende Haandbevægelse, som han ikke kunde tilbageholde. Ahmets Onkels Ankomst nu var det, han mest af alt maatte frygte.

— Aa, den gode Hr. Keraban, udbrød Nedjeb.

— Men hvorfor kommer han? spurgte Amasia.

— For Deres Bryllups Skyld, kjære Froken, sagde Nedjeb. Hvad skulde han ellers gjøre i Odessa?

— Ja, det kan jo ikke være andet, sagde Selim.

— Det tænker jeg med, svarede Ahmet. Hvorfor skulde han være rejst fra Konstantinopel uden af denne Grund? Han har pludselig forladt sit Kontor og sine

Affærer, uden at sige noget forud . . . Han har villet overraske os.

— Naa da, hvor vi skal modtage ham saa godt, saa godt, udbrød Nedjeb.

— Har hans Bud slet ikke sagt Dem noget om, hvorfor han kommer, Fader? spurgte Amasia.

— Nej, svarede Selim. Budet havde taget en Hest i Majaki, hvor min Ven Kerabans Vogn standsede lidt. Han skulde blot melde mig, at min Ven Keraban kom lige hertil, uden at standse i Odessa. Følgelig maa han komme paa Øjeblikket.

At Selims Ven Keraban, Amasias og Ahmets Onkel Keraban og Nedjebs Hr. Keraban nu blev velsignet og berømmet, er det unødvendigt at opholde sig ved. Denne Ankomst var det samme som snarligt Bryllup, det var de elskendes Lykke. Denne saa meget attraaede Forening behøvede da ikke at opsættes til den yderste, uhyggelige Time. Ja, om Hr. Keraban end var den mest stivsindede Mand, var han dog ogsaa det bedste af alle Mennesker.

Yarhud stod som udeltagende Vidne til hele denne Familiescene. Men han havde dog ladet sin Baad ligge. Det var ham vigtigt, nøjagtig at lære Seigneur Kerabans Planer at kjende. Tænk, om han vilde holde Bryllup nu!

I samme Øjeblik hørte man Støj af Stemmer, og en lod over alle de andre. Døren gik op, og ind traadte Hr. Keraban, fulgt af van Mitten, Bruno og Nizib.

Tiende Kapitel.

Ahmet tager en energisk Beslutning, som dog kan siges at være fremtvungen af Omstændighederne.

— God Dag, Ven Selim, god Dag. Allah beskytte dig, dig og hele dit Hus.

Efter denne Hilsen trykkede Hr. Keraban hjærtelig sin Korrespondents Haand.

— God Dag, Ahmet! vedblev han derpaa, i det han varmt omfavnede sin Brodersøn.

— God Dag, min lille Amasia."

Og Hs. Velbaarenhed Hr. Keraban kyssede den unge Pige, der skulde blive hans Niece, paa begge Kinder.

Alt dette blev sagt i en saadan Fart, at ingen fik Tid til at svare et Ord.

— Og saa afsted igjen, tilføjede Hr. Keraban og vendte sig til van Mitten.

Den flegmatiske Hollænder, som ikke engang var bleven forestillet, syntes med sit ubevægelige Ansigt at være en eller anden besynderlig Personlighed, der var manet frem for at gjøre Effekt i en stærkt dramatisk Scene.

Ved at se Hr. Keraban saaledes slaa om sig med Kys og Haandslag, tvivlede ingen mere paa, at han jo kom for Bryllupet. Bestyrtelsen var derfor umaadelig ved dette „afsted igjen".

Det var Ahmet, der først kom sig saa meget, at han kunde sige:

— Hvorledes, afsted igjen?

— Ja, afsted, afsted.

— De vil rejse tilbage igjen, Onkel?

— Ja, paa Øjeblikket.

Ny almindelig Forbavselse.

— Det ligner i Sandhed Hr. Keraban at bære sig saadan ad, hviskede van Mitten til Bruno.

— Ja des værre, svarede Bruno.

Imidlertid saae Amasia hen til Ahmet, Ahmet til Selim, og Nedjeb kunde ikke faa sine Øjne fra denne umulige Onkel — der var i Stand til at rejse, næsten før han var kommen.

— Kom, van Mitten, gjentog Hr. Keraban og gik hen imod Døren.

— Min Herre, vil De sige mig? . . . sagde Ahmet til van Mitten.

— Hvad kan jeg sige Dem? svarede Hollænderen, som allerede fulgte efter sin Ven.

Just som Keraban vilde til at gaa ud, standsede han imidlertid og vendte sig til sin Banquier.

— Det er sandt, Ven Selim, sagde han, De kan vel bytte mig nogle Tusend Pjastre i Rubler?

— Nogle Tusend Pjastre? . . . svarede Selim, som ikke engang gjorde Forsøg paa at forstaa.

— Ja . . . Selim . . . russiske Penge. Jeg har Brug for dem til min Rejse over det moskovitiske Omraade.

— Men Onkel, sig os dog? . . . udbrød Ahmet og den unge Pige med ham.

— Hvad Kurs i Dag? spurgte Hr. Keraban.

— Tre en halv Procent, svarede Selim, hos hvem Banquieren et Øjeblik skimtede frem.

— Hvad behager? Tre en halv?

— Rublerne stiger, svarede Selim, de er efterspurgte paa Markedet.

— Naa ja, men for mig bliver det tre og en kvart, Ven Selim. Hører De . . . Tre og en kvart.

— For Dem, ja . . . For Dem . . . Ven Keraban, endogsaa uden Kommission.

Banquier Selim vidste aabenbart ikke mere, hverken hvad han sagde eller hvad han gjorde.

Naturligvis iagttog Yarhud, der stod afsides for Enden af Galleriet, hele dette Optrin med den yderste Opmærksomhed. Hvad vilde der nu komme, som kunde virke til Gunst eller Skade for hans Planer?

I det samme tog Ahmet sin Onkel fast i Armen og standsede ham paa Dørtrinnet, som han netop skulde overskride, ja tvang ham endog — ikke uden Besvær — til at vige nogle Skridt tilbage.

— Onkel, sagde han til ham, De har omfavnet os alle i det Øjeblik, da De kom . . .

— Nej, nej, Neveu, i det Øjeblik da jeg skulde rejse igjen, svarede Keraban.

— Lad gaa, Onkel — jeg vil aldeles ikke sige Dem imod . . . Men sig os i det mindste, hvorfor De er kommen til Odessa.

— Jeg er kommen til Odessa, fordi Odessa laa paa min Vej, svarede Keraban. Dersom Odessa ikke havde ligget paa min Vej, vilde jeg aldeles ikke være kommen til Odessa. Ikke sandt, van Mitten?

Hollænderen indskrænkede sig til at give et bekræftende Svar ved langsomt at sænke Hovedet.

— Ah, det er sandt, De er ikke bleven forestillet, jeg maa dog præsentere Dem, sagde Keraban.

Og i det han vendte sig til Selim, vedblev han:

— Min Ven van Mitten, min Korrespondent fra Rotterdam, som skal spise til Middag med mig i Skutari.

— I Skutari! udbrød Banquieren.

— Det lader saa . . . sagde van Mitten.

— Og hans Oppasser Bruno, tilføjede Keraban, en tro Tjener, der ikke har villet skille sig fra sin Herre.

— Det lader saa . . . svarede Bruno, som et nøjagtigt Ekko.

— Og saa afsted!

Ahmet stillede sig paa ny i Vejen.

— Lad saa være, Onkel, og tro mig, at ingen her tænker paa at være Dem imod . . . Men siden De kun er kommen til Odessa, fordi Odessa laa paa Deres Vej, hvilken Vej vil De da tage for at komme fra Konstantinopel til Skutari?

— Rundt om det sorte Hav.

— Omkring det sorte Hav! udbrød Ahmet.

Der opstod et Øjebliks Tavshed.

Nu, tog Keraban til Orde, hvad er der saa forbavsende eller mærkværdigt i, at jeg rejser fra Konstantinopel til Skutari og lægger Vejen rundt om det sorte Hav?

Banquier Selim og Ahmet saae paa hinanden. Var den rige Handelsmand fra Galata maaske bleven gal?

— Ven Keraban, sagde Selim, vi tænker aldeles ikke paa at gjøre Dem imod . . .

Dette var en Frase, hvilken man som oftest gjorde klogt i at begynde sin Samtale med, naar man talte med denne stædige Herre.

— . . . Vi vil ikke sige Dem imod, men vi synes, at for at tage lige fra Konstantinopel til Skutari behøver man blot at sejle over Bosporus.

— Der er ingen Bosporus mere.

— Ingen Bosporus? . . . gjentog Ahmet.

— Ikke for mig i det mindste. Det existerer kun for dem, der vil finde sig i at betale en ublu Skat, en Skat af ti Para pro persona, en Skat, som den nytyrkiske Regering har paalagt dette Vand, der indtil paagjældende Dag var frit for alle.

— Hvad . . . en ny Skat? udbrød Ahmet, som øjeblikkelig forstod, at hans Onkels rodfæstede Egensind havde styrtet ham i denne Hændelse.

— Ja, vedblev Hs. Velbaarenhed Keraban, i det han blev ivrigere og ivrigere. Just som jeg vilde stige ned i min Caïque . . . for at tage over og spise til Middag i Skutari . . . med min Ven van Mitten, blev denne Skat af ti Para afkrævet mig . . . Naturligvis nægtede jeg at betale . . . Saa nægtede man mig at komme over . . . Jeg sagde, at jeg nok skulde vide at komme til Skutari uden at sejle over Bosporus . . . Man indvendte, at det kunde ikke lade sig gjøre . . . Jeg svarede, at det kunde lade sig gjøre . . . Og det skal lade sig gjøre. Ved Allah, jeg vilde hellere lade min Haand hugge af end stikke den i Lommen for at tage disse ti Para. Nej, ved Muhamed, ved Muhamed, de kjender ikke Keraban.

Det var klart, de kjendte ikke Keraban. Men hans Ven Selim, hans Brodersøn Ahmet, van Mitten og Amasia, de kjendte ham, og de indsaa, at efter hvad der var hændet, vilde det være umuligt at ændre hans Beslutning. Der var altsaa intet at forhandle om — det vilde blot forvikle Tingene. Man maatte tage sig i det. Det var saa indlysende, at alle var af samme Mening.

— Naar alt kommer til alt, Onkel, har De Ret, sagde Ahmet.

— Ganske Ret, tilføjede Selim.

— Man bør modsætte sig disse skammelige Fordringer, vedblev Ahmet, sætte sig imod, om det saa skulde koste Ens Formue . . .

— Ja, og Liv, tilføjede Keraban.

— De har gjort Ret i at afslaa at betale denne Skat, og i at vise, at De godt kan komme fra Konstantinopel til Skutari uden at sejle over Bosporus . . .

— Og uden at betale ti Para, tilføjede Keraban, om det end kommer til at koste mig fem Hundrede Tusend.

— Men De kan da ikke have saa overdreven Hast med at rejse? spurgte Ahmet.

— Jeg har stor Hast, Brodersøn, svarede Keraban. Jeg maa være her igjen om sex Uger, du veed selv hvorfor.

— Ja, kjære Onkel, men De kunde dog give os 8 Dage . . .

— Ikke fem Dage, ikke fire, ikke en eneste, svarede Keraban, ikke en Time blot.

Da Ahmet saae, at det heftige Sind atter var ved at løbe af med ham, gjorde han Tegn til Amasia, at hun skulde forsøge.

— Og vort Bryllup, Hr. Keraban? sagde den unge Pige og tog hans Haand.

— Dit Bryllup, Amasia? svarede Keraban, det skal paa ingen Maade blive forsinket. Det maa staa inden næste Maaneds Slutning . . . Vel, det skal komme til at staa . . . Min Rejse vil ikke forsinke det en Dag . . . i Fald jeg da rejser lige paa Minutten.

Saaledes kuldkastedes alle de skjønne Forhaabninger, som man havde næret ved Hr. Kerabans uventede Komme. Brylluppet vilde ikke blive paaskyndt, men det vilde heller ikke blive forsinket, sagde han. Men hvem kunde svare

for det? Hvem kunde raade for alle uforudsete Tilfælde, der kunde indtræffe paa en saa lang og møjsommelig Rejse, under saadanne Forhold?

Ahmet kunde ikke beherske en rasende Bevægelse, som hans Onkel dog heldigvis ikke saae, saa lidt som han saae den Sky, der lagde sig paa Amasias Pande, eller hørte Nedjeb mumle:

— Den afskylige Onkel!

— For Resten, sagde han i en Tone, som ikke tillod nogen Indvending, venter jeg, at Ahmet ledsager mig.

— Død og Pine, det var et Hug, som er vanskeligt at afparere, sagde van Mitten halvhøjt.

— Han vil slet ikke forsøge at parere, svarede Bruno.

Slaget traf sandelig Ahmet lige i Hjærtet. Amasia for sit Vedkommende var som lynslaaet, hun blev staaende aldeles ubevægelig ved Siden af Nedjeb, der i sit Raseri kunde have revet Øjnene ud paa Hr. Keraban.

„Guïdare"s Kaptejn vogtede ved Enden af Galleriet paa hvert Ord i denne Samtale. Tingene tog aabenbart en for hans Planer meget gunstig Vending.

Skjønt Selim gjorde sig meget lidt Haab om at have nogen Indflydelse paa sin Vens Beslutning, fandt han det dog passende at indvende:

— Er det da nødvendigt, Keraban, at Deres Brodersøn gjør Rejsen omkring det sorte Hav med Dem?

— Nødvendigt, nej, svarede Keraban, men jeg antager ikke, at Ahmet vil betænke sig paa at følge mig.

— Ikke desto mindre . . . vedblev Selim.

— Ikke desto mindre? . . . gjentog Onkelen med sammenbidte Tænder.

Efter velbaarne Hr. Kerabans sidste Ord blev der

et Øjebliks Tavshed, som syntes uendelig. Men Ahmet havde energisk taget sit Parti. Han talte sagte med den unge Pige. Han forklarede hende, at hvor stor en Sorg det end vilde være, var det dog bedre ikke at modsætte sig; uden ham kunde Rejsen forsinkes paa alle Maader; naar han var med, vilde den absolut gaa hurtigere. Med sit udmærkede Kjendskab til det russiske Sprog skulde han sørge for, at ingen Dag eller Time gik tabt, han skulde nøde Onkelen til at jage afsted, om det saa skulde koste tre Gange saa meget. Inden Slutningen af næste Maaned, det vil sige inden den fastsatte Dag, paa hvilken Amasia maatte være gift for at faa den betydelige Formue, skulde han have ført Keraban tilbage til Bosporus's venstre Bred.

Amasia havde ikke Kraft til at samtykke, men hun forstod, at der intet bedre var at gjøre.

— Nu vel, det er bestemt, Onkel, sagde Ahmet. Jeg ledsager Dem, jeg er parat til at rejse, men . . .

— Ingen Betingelser, Brødersøn.

— Naa lad saa være, uden Betingelser, svarede Ahmet. Og i sit Indre tilføjede han:

— Jeg skal faa dig til at løbe, kan du tro, om du saa skal miste Vejret ved det, du, den mest stivsindede af alle stivsindede Onkler.

— Afsted da! sagde Keraban, og i det han vendte sig til Selim, ytrede han:

— Men Rublerne, som jeg skulde have igjen paa mine Pjastre? . . .

— De skal faa dem i Odessa, jeg følger med dertil, svarede Selim.

— Er De færdig, van Mitten? spurgte Keraban.

— Altid færdig.

— Nu vel, Ahmet, kys din Forlovede, kys hende ordentlig, og lad os saa rejse.

Ahmet tog den unge Pige i Favn. Den stakkels Amasia kunde ikke tilbageholde sine Taarer.

— Ahmet, kjære Ahmet . . . gjentog hun.

— Græd ikke, kjære Amasia. Vort Bryllup bliver ikke paaskyndet, men det skal heller ikke blive forsinket, det lover jeg Dem . . . Det er dog kun nogle Ugers Adskillelse.

— Aa, kjære Frøken, sagde Nedjeb. Kunde Seigneur Keraban dog blot brække et Ben eller to, før han kommer ud her fra. Maa jeg sørge for det?

Men Ahmet befalede den unge Zigeunerske at forholde sig rolig, og deri gjorde han vel. Nedjeb var sikkert i Stand til at bruge alle Midler for at standse den ubevægelige Onkel.

Man havde sagt Farvel, de sidste Kys var vexlede, og alle var bevægede. Selv Hollænderen følte, at hans Hjærte snørede sig sammen. Kun Keraban saae intet eller vilde i det mindste ikke se den almindelige Bedrøvelse.

— Er Vognen færdig? spurgte han Nizib, som i samme Øjeblik kom ind i Galleriet.

— Vognen er færdig, svarede Nizib.

— Afsted da, sagde Keraban. Nu vel, I Herrer moderne Ottomaner i de evropæiske Klæder, I Herrer Nytyrker, som ikke engang kan blive fede . . .

Dette var aabenbart en utilgivelig Vanslægten i Kerabans Øjne.

— . . . I Herrer Renegater, jeg skal vise eder, at

der endnu er Gammeltroende, som I aldrig skal faa Bugt med.

Ingen modsagde ham, og dog blev Seigneur Keraban stadig varmere.

— Ak, I vil tage Monopol paa Bosporus. Nu vel, jeg kan leve uden jert Bosporus. — Hvad siger De, van Mitten?

— Ingenting, svarede van Mitten, der virkelig ikke havde aabnet sin Mund, og som vel skulde have taget sig i Agt for at gjøre det.

— Jert Bosporus! Deres Bosporus! fortsatte Hs. Velbaarenhed og strakte Armen ud mod Syd. Men lykkeligvis findes der et sort Hav, og dette sorte Hav har en Kyst, som ikke udelukkende tilhører Karavaneførerne. Den vil jeg følge. Ak, mine Venner, ser I med mig de Ansigter, som de Herrer Embedsmænd vil gjøre, naar de ser mig paa Skutaris Højder, uden at jeg har ladet flyde saa meget som en halv Para i deres administrative Tiggerkasse.

Et maa vi indrømme, Keraban var glimrende, naar han saaledes ødslede med Trusler og Forbandelser.

— Kom, Ahmet, kom, van Mitten, raabte han. Afsted, afsted, afsted!

Han var allerede halvt ude af Døren, da Selim atter standsede ham.

— Ven Keraban, sagde han, maa jeg blot bede Dem bemærke . . .

— Ingen Bemærkninger.

— Nu vel, maa jeg gjøre Dem et eneste Spørgsmaal, vedblev Banquieren.

— Synes De, vi har Tid? . . .

— Hør mig, Ven Keraban. Naar De nu kommer

til Skutari efter denne Rejse om det sorte Hav, hvad vil De saa gjøre?

— Jeg? . . . Nu vel, jeg . . . jeg . . .

— Jeg kan da ikke antage, at De vil blive i Skutari for bestandigt og aldrig mere komme til Konstantinopel, hvor De har Deres Handelshus?

— Nej . . . svarede Keraban lidt tøvende.

— I Sandhed, Onkel, bemærkede Ahmet, i Fald De vægrer Dem ved oftere at sejle over Bosporus, saa vil vort Giftermaal . . .

— Ven Selim, intet er simplere, svarede Keraban, i det han undgik det første Spørgsmaal, som syntes at sætte ham en Del i Forlegenhed. Hvorfor skulde De ikke kunne komme med Amasia til Skutari? Det vil koste Dem ti Para for hver for at komme over Bosporus, det er sandt; men De har ikke, som jeg, sat Deres Ære i den Sag.

— Ja, ja, kom til Skutari om en Maaned, udbrød Ahmet. De vil vente os der, kjære Amasia, og vi vil gjøre os Umage for, at De ikke skal vente længe.

— Det er et Ord. Vi mødes i Skutari, svarede Selim, der vil vi saa højtideligholde Brylluppet. Men, Ven Keraban, naar saa Brylluppet er forbi, kommer De saa tilbage til Konstantinopel?

— Vist kommer jeg tilbage, raabte Keraban, vist gjør jeg det.

— Og paa hvad Maade?

— Nu vel, enten bliver denne krænkende Skat ophævet, og jeg sejler over Bosporrs . . . uden at betale . . .

— Men hvis den ikke bliver ophævet?

— Hvis den ikke bliver ophævet? . . . svarede

Seigneur Keraban med en mageløs Haandbevægelse. Ved Allah! Saa tager jeg samme Vej igjen, saa gjør jeg atter Rejsen om det sorte Hav.

Ellevte Kapitel.

En Smule Drama blander sig ind i denne fantastiske Rejsebeskrivelse.

Alle var rejste. De havde forladt Villaen, Keraban for at fuldbyrde sin Rejse, van Mitten for at ledsage sin Ven, Ahmet for at følge sin Onkel, Nizib og Bruno, fordi de ikke kunde gjøre andet. Boligen stod øde og menneskefom med Undtagelse naturligvis af nogle Tjenestefolk. Banquier Selim selv var taget med til Odessa for at vexle de rejsendes Pjastre med Rubler. Paa Villaen boede nu kun de to unge Piger, Amasia og Nedjeb.

Den maltesiske Kaptejn vidste det. Han havde fulgt alle Afskedsscenens Omskiftelser med en Interesse, som er let at forstaa. Kun een Tanke havde beskæftiget ham: vilde Seigneur Keraban opsætte Brylluppet til sin Tilbagekomst? — Han havde opsat det. Det var det første gode Kort i hans Spil. — Vilde Ahmet samtykke i at ledsage sin Onkel? . . . Han havde samtykket. Det var det andet gode Kort.

Malteseren havde nu et tredje: Amasia og Nedjeb var alene i Villaen, eller i det mindste i Galleriet, der vendte ud mod Havet. Hans Tartane laa der, kun halvrebet . . . Hans Baad ventede ham ved de nederste

Trin . . . Hans Matroser adlød ham paa et Ord . . . Det gjaldt nu blot at ville!

Kaptejnen var stærkt fristet til at bruge Magt for at gribe Amasia. Men han var en klog Mand; intet maatte overlades til Tilfældet, og der maatte heller intet Spor af Bortførelse blive tilbage efter ham. Han overlagde da.

Det var endnu høj lys Dag. Hvis han brugte Magt, kunde Amasia maaske hidkalde Hjælp, og Nedjeb vilde forene sit Skrig med hendes. De kunde muligvis høres af nogle Tjenestefolk. Man kunde maaske se „Guïdare" skyndsomt forlade Odessabugten. Det vilde være et Spor, en Begyndelse til Bevis . . . Nej, det var klogere at handle med større Varsomhed og afvente Nattens Komme. Ahmet havde været den værste Hindring . . ., og han var borte.

Malteseren blev da siddende i Bagstavnen af sin Baad, der til Dels var skjult af Balustraden, og iagttog de to unge Piger, som ingen Anelse havde om, at denne farlige Person var dem saa nær.

Efter Ahmets Afrejse var Amasia meget nedslaaet, tavs og tankefuld stirrede hun ud i det fjærne, op mod Nord. Her saae man den Kyst, den Vej, hvor Forsinkelser og maaske Farer skulde hjemsøge Keraban og alle dem, som han mod deres Vilje slæbte med sig. Havde hun blot været Ahmets Kone, vilde hun ikke have betænkt sig paa at være med. Hvorledes skulde Onkelen have sat sig derimod? Det vilde han ikke have gjort. Naar hun virkelig var hans Niece, forekom det hende, at hun maatte have nogen Indflydelse over ham, at hun maatte kunne have standset ham paa det farlige Skraaplan, som hans Stivsindethed nu førte ham ned ad.

Nu derimod var hun ene, og der vilde hengaa Uger, inden hun atter skulde mødes med Ahmet i den Villa i Skutari, hvor deres Forening skulde fuldbyrdes.

Men var Amasia sørgmodig, saa var Nedjeb rasende, rasende paa denne Stivsindethed, der var Aarsag til alle deres Skuffelser. Dersom det havde været hendes Giftermaal, der stod paa Spil, vilde den unge Zigeunerske sikkerlig ikke have ladet sin Trolovede saaledes tage fra sig. Hun skulde nok have holdt denne stivsindede Herre Stangen. Aldrig skulde det være gaaet til paa den Maade.

Nedjeb gik hen til den unge Pige, tog hende ved Haanden, førte hende hen til Divanen og næsten tvang hende til at tage Plads, medens hun selv satte sig paa en Pude ved hendes Fødder.

— Kjære Herskerinde, sagde hun, i Deres Sted vilde jeg ikke tænke paa Seigneur Ahmet for at beklage ham, men paa Seigneur Keraban for af Hjærtens Lyst at forbande ham.

— Hvad nyttede det? svarede Amasia.

— Det var mindre trist, synes jeg, vedblev Nedjeb, lad os overøse denne Onkel med Forbandelser. Han fortjener dem, og jeg forsikrer Dem, at jeg ikke skal lægge Fingrene imellem.

— Nej, Nedjeb, svarede Amasia. Lad os hellere tale om Ahmet. Kun paa ham bør jeg tænke, og jeg tænker ogsaa blot paa ham.

— Ja, lad os da tale om ham, kjære Frøken, sagde Nedjeb. Det er sikkerlig den mest indtagende Elsker, som nogen ung Pige kan drømme om; men hvad er det for en Onkel, han har! Denne Despot, denne Egoist, denne Skurk, som blot behøvede at sige et Ord, og som intet

sagde, der blot behøvede at give os nogle Dage, og som afslog det. Aa . . . han fortjente . . .

— Lad os tale om Ahmet, gjentog Amasia.

— Ja, kjære Herskerinde, lad os tale om, hvor meget han elsker Dem, og hvor lykkelig De vil blive med ham. Han vilde være fuldkommen, dersom han blot ikke havde saadan en Onkel. Hvad Stof er den Mand dog af? Veed De hvad, han har gjort vel i ikke at tage sig nogen Kone, hverken een eller flere. Med den Egensindighed vilde han have faaet endog Slavinderne i sit Harem til at gjøre Oprør imod sig.

— Nu taler du jo igjen om ham, Nedjeb, sagde Amasia, hvis Tanker gik i en hel anden Retning.

— Nej . . . Nej . . . jeg taler om Seigneur Ahmet. Ligesom De, tænker jeg blot paa Seigneur Ahmet. Veed De hvad, i hans Sted vilde jeg ikke saadan have givet mig, paa Naade og Unaade, jeg skulde ordentlig have sat mig til Modværge . . . Jeg troede, at han havde mere Energi.

— Han har just viist stor Energi, Nedjeb, ved at give efter for sin Onkel. Kan du ikke indse, at hvor dyb en Smerte det end foraarsager mig, saa var det dog godt, han rejste. Han kan paa mange Maader paaskynde Rejsen og maaske forebygge de Farer, som Kerabans Egensindighed sikkert styrter ham i. Nej, Nedjeb, Ahmet har viist mere Mod ved at rejse, og han har derved blot givet mig et nyt Bevis paa sin Kjærlighed.

— De har vel nok Ret, kjære Frøken, svarede Nedjeb, som dog havde vanskeligt ved at give sig. Seigneur Ahmet har viist megen Energi ved at rejse, men havde han dog ikke viist endnu mere ved at forhindre sin Onkel i at rejse?

— Synes du, der var nogen Mulighed? spurgte Amasia.

— Ja . . . Nej . . . Maaske, svarede Nedjeb. Man kan alt, hvad man rigtig vil. Aa, denne Onkel Keraban, det er hans Skyld alt sammen. Om der nu hænder dem en Ulykke, saa maa han bære Ansvaret. Ja, naar jeg tænker paa, at det er for ti Paras Skyld, at han bringer Ulykke over Seigneur Ahmet og Dem, og derved ogsaa over mig, saa kunde jeg ønske . . . ja jeg kunde ønske, at det sorte Hav svømmede over til Verdens yderste Grænser, saa fik vi se, om han endda vilde gjøre Rundrejsen.

— Det vilde han, forsikrede Amasia med inderlig Overbevisning. Men lad os tale om Ahmet, Nedjeb, ikke om ham.

I samme Øjeblik havde Yarhud forladt sin Baad, og uden at blive set nærmede han sig de unge Piger. Ved Lyden af hans Skridt vendte de sig begge om og blev meget forbavsede og tillige ængstelige ved at se ham ved Siden af dem.

Nedjeb fattede sig hurtigst.

— De, Kaptejn? sagde hun. Hvad gjør De her? Hvad vil De?

— Jeg vil ingenting, svarede Yarhud, i det han lod, som om han følte sig saaret ved den kolde Modtagelse, jeg vil ingenting, jeg tænkte, at De vilde . . .

— Vilde hvad? spurgte Nedjeb.

— Vilde komme om Bord i Tartanen, svarede Kaptejnen. De havde jo bestemt at komme og se mine Varer for at gjøre Udvalg.

— Det er sandt, kjære Herskerinde, sagde Nedjeb, vi lovede Kaptejnen . . .

— Ja, vi lovede, da Ahmet endnu var her, svarede den unge Pige, men Ahmet er nu rejst; der kan ikke mere være Tale om at tage ud til „Guïdare“.

Kaptejnen fortrak uvilkaarlig Ansigtet, men svarede dog ganske rolig:

— „Guïdare“ kan ikke blive længe i Odessabugten; det er sandsynligt, at jeg letter allerede i Morgen eller i Overmorgen i det seneste. Hvis derfor Seigneur Ahmets Trolovede skulde ønske at eje nogle af de Stoffer, som før behagede hende saa meget, saa er det den bedste Lejlighed. Min Baad ligger her nede, paa nogle Minutter kan vi være om Bord.

— Vi takker Dem, Kaptejn, sagde Amasia koldt, men jeg har kun ringe Lyst til at beskæftige mig med saadanne Luner i Seigneur Ahmets Fraværelse. Han skulde have været med os ud til „Guïdare“, han skulde have raadet os . . . Nu er han her ikke mere, og uden ham hverken vil eller kan jeg foretage noget.

— Det gjør mig ondt, svarede Yarhud, saa meget mere som Seigneur Ahmet sikkerlig ved sin Tilbagekomst vilde blive behagelig overrasket, hvis De havde gjort disse Indkjøb. Det er et Tilfælde, som De vil være kjed over ikke at have benyttet Dem af.

— Det er muligt, Kaptejn, indrømmede Nedjeb, men jeg tror dog, at De gjorde bedst i ikke at være paatrængende.

— Godt, svarede Yarhud og bukkede. Dog maa jeg tillade mig at haabe, at i Fald mine Rejser atter om nogle Uger skulde føre „Guïdare“ her tilbage, De da ikke vil glemme Deres Løfte om at besøge den.

— Det vil vi ikke, Kaptejn, gjenmælede Amasia, i det hun lod Malteseren forstaa, at han kunde trække sig tilbage.

Yarhud hilste da de unge Piger og gik nogle Skridt hen imod Terrassen, derpaa standsede han, som om han pludselig fik en Idee, og gik atter hen imod Amasia, der netop vilde forlade Galleriet.

— Blot et Ord, sagde han, eller rettere et Forslag, som kun kan behage Seigneur Ahmets Trolovede.

— Hvori bestaar det? spurgte Amasia lidt ærgerlig over den maltesiske Kaptejns Paatrængenhed.

— Tilfældet lod mig være Vidne til hele det Optrin, som fandt Sted før Seigneur Ahmets Afrejse.

— Tilfældet? ytrede Amasia mistroisk.

— Ja, udelukkende Tilfældet, svarede Yarhud. Jeg var der nede i min Baad, der var . . .

— Hvilket Forslag har De at gjøre os, Kaptejn? spurgte den unge Pige.

— Et ganske simpelt Forslag, svarede Yarhud. Jeg saae, hvor meget den pludselige Afrejse smertede Banquier Selims Datter, og om hun ønskede endnu en Gang at se Seigneur Ahmet? . . .

— Se ham endnu en Gang . . . Hvad mener De med det? spurgte Amasia, hvis Hjærte bankede ved den blotte Tanke.

— Jeg mener, svarede Yarhud, at om en Time maa Seigneur Kerabans Vogn nødvendig passere omkring det lille Forbjærg, som De ser der ovre.

Amasia var gaaet nogle Skridt frem og stirrede ud mod det Sted, som Kaptejnen havde angivet.

— Der . . . der? . . . sagde hun.

— Ja.

— Kjære Herskerinde, tænk, om vi kunde komme derud?

— Intet er lettere, svarede Yarhud. Med den Vind,

vi har nu, kan „Guïdare“ i en halv Time naa ud til det lille Forbjærg; i Fald De vil gaa om Bord, kan vi lette øjeblikkelig.

— Ja . . . ja . . . raabte Nedjeb, der ikke tænkte paa andet, end at Amasia endnu en Gang kunde faa sin Trolovede at se.

Men Amasia var bleven betænkelig, og den Haandbevægelse, som Kaptejn Yarhud ikke havde kunnet beherske ved at se hendes Tøven, var ikke undgaaet hendes Opmærksomhed. Hun havde fattet Mistro.

Hun forlod hurtig Balustraden, paa hvilken hun havde støttet Armene for bedre at se, tog Nedjeb ved Haanden og gik ind i Galleriet.

— Jeg venter Deres Ordrer, sagde Kaptejnen.

— Nej, Kaptejn, svarede Amasia. Ved et saadant Gjensyn med min Trolovede, tror jeg, at jeg vilde volde ham mere Sorg end Glæde.

Yarhud følte, at den unge Piges Afslag var uforanderligt, og trak sig derfor koldt tilbage. Et Øjeblik efter skød Baaden ud fra Land med Malteserkaptejnen og hans Mænd, lagde til ved Tartanen, men blev liggende bagbords, rede til at sejle ud igjen.

De to unge Piger blev ene i Galleriet endnu en hel Time. Amasia var gaaet tilbage og lænede sig til Balustraden. Hun stirrede ufravendt ud mod det Punkt af Kysten, som Yarhud havde viist dem, at Seigneur Kerabans Vogn maatte passere.

Nedjeb iagttog lige saa ivrig det betegnede Sted, som vel kunde ligge en Mil mod Øst, og efter en Times Tids Forløb raabte den unge Zigeunerske:

— Aa, kjære Herskerinde, se, se! Ser De ikke en Vogn, som følger Vejen der ovre, øverst paa Skrænten?

— Jo, jo, svarede Amasia. Det er dem, det er ham, ham.

— Han kan ikke se Dem . . .

— Hvad gjør det, jeg føler, at han ser paa mig!

— Det gjør han sikkert, kjære Herskerinde. Hans Øjne kan nok skjelne Villaen mellem Træerne, inderst i Bugten, maaske kan han ogsaa se os.

— Far vel, min Ahmet, far vel, sagde den unge Pige endnu en sidste Gang, som kunde Lyden af hendes Stemme naa den elskede. Først da Vognen var forsvunden bag den yderste Klippepynt, forlod hun og Nedjeb Galleriet og gik ind i Huset.

Fra Tartanens Dæk holdt Yarhud Øje med dem, og da han saae dem gaa ind, gav han Udkiggeren Ordre til at iagttage, om de ikke skulde vende tilbage hen ad Aften. Saa vilde han bruge Magt, da hans List jo ikke førte til noget Resultat.

Efter Ahmets Afrejse og den heldige Omstændighed, at Bryllupet ikke skulde staa før om sex Uger, behøvede den unge Piges Bortførelse jo ikke at ske saa hurtigt. Men Seigneur Saffars Tilbagekomst til Trebisont var maaske nær, og den Mand holdt ikke af at vente. Det sorte Hav var saa vanskeligt at manøvrere i, at en Sejlbaad let kunde blive forsinket en to-tre Uger. Det gjaldt altsaa dog om at komme afsted saa hurtig som muligt, om han skulde holde sit Ord til Scarpante, og hvor stor en Skurk Yarhud end kunde være, var han dog paalidelig i sine Skurkestreger.

Skæbnen var ham kun altfor gunstig. Hen imod Aften, endog før hendes Fader var kommen hjem, viste Amasia sig atter i Galleriet, denne Gang alene. Hun indtog den samme Plads, til hvilken hun sikkert ofte

vilde komme tilbage. Støttende sig op til Rækværket stod hun tankefuld og saae frem for sig.

Amasia var saa aldeles hensunken i sine Betragtninger, at hun ikke bemærkede den lille Baad, som lagde ud fra „Guïdare", der forresten nu næsten forsvandt i Skumringen. Hun saae ikke, hvorledes den tyst nærmede sig og forsigtigt lagde til ved Terrassens nederste Trin. I sine blide Drømmerier saae den unge Pige ikke Yarhud og tre af hans Matroser snige sig op ad Trappen.

Pludselig sprang Yarhud ind paa hende og greb hende med saa megen Kraft og Behændighed, at hun umulig kunde sætte sig til Modværge.

— Hjælp, Hjælp! var det eneste, som det ulykkelige Barn fik raabt, før hendes Skrig blev kvalte.

Dog havde Nedjeb hørt hende og kom løbende ud. Men næppe havde hun viist sig i Døraabningen, før to af Matroserne kastede sig over hende og øjeblikkelig undertrykte hver Bevægelse, kvalte hvert Skrig.

— Om Bord! befalede Yarhud.

De unge Piger blev hurtig baarne ned i Baaden, der strax lagde fra Land for i en Fart at naa Tartanen.

„Guïdare" laa med lettet Anker og Sejlene oppe, rede til at stikke i Søen, hvilket øjeblikkelig skete, efter at Amasia og Nedjeb var blevne indelukkede i en lille Kahyt agter ude, hvor der var bælgmørkt, og hvorfra de umulig kunde høres. Vinden bar med og vuggede Tartanen ud af den lille Bugt.

Hvor hurtigt det hele end var gaaet for sig, havde dog nogle Tjenere, der arbejdede i Haven, hørt Amasias Nødraab. De gjorde Anskrig, og Selim, som netop kom hjem, blev strax underrettet derom. I en dødelig Angest

som han næppe kunde forklare sig, søgte han sin Datter . . . Hun var borte.

Men da han saae Tartanen manøvrere for at komme om det sydlige Hjørne af Bugten, forstod han alt. Han løb gjennem Haverne hen til et Punkt, som „Guïdare" maatte passere ganske nær for at undgaa de yderste Klipper paa Kysten.

— Elendige, raabte han. Man bortfører min Datter, min Datter, Amasia! Stands dem . . . stands . . .

Et Skud var det eneste Svar fra „Guïdare", og Selim styrtede om, truffen i Skulderen af en Kugle.

Et Øjeblik efter var Tartanen for fulde Sejl af den friske Aftenbrise ført saa langt ud, at man ikke kunde se den fra Villaen.

Tolvte Kapitel.

Van Mitten fortæller en Tulipanhistorie, som maaske kan interessere Læseren.

Forspændt med friske Heste havde Postvognen forladt Odessa henad Klokken et om Eftermiddagen. Seigneur Keraban sad til venstre i Vognen, van Mitten til højre og Ahmet i Midten. Bruno og Nizib sad atter i deres Kabriolet, og Tiden gled for dem mere med Søvn end med Samtale.

Solen brændte varmt over Landskabet, og Vandet tegnede sig dybt mørkeblaat mod Kystens graalige Klippeskrænter.

Man begyndte at blive lige saa tavse inde i Vognen, som i Kabrioletten, deroppe sov man, og nede sad man hensunken i Betragtninger.

Seigneur Keraban hengav sig med synligt Velvære i Drømme om sin Stivsindethed og var fuldt optagen af det „Puds", som han mente at spille den ottomanske Regering.

Van Mitten tænkte over den uventede Rejse og kunde ikke noksom spørge sig selv, hvorfor han, en Bataviens Borger, skulde vanke saaledes om paa Vejene ved det sorte Havs Kyst, naar han lige saa godt rolig kunde sidde i Forstaden Pera ved Konstantinopel.

Ahmet havde taget sit Parti med Hensyn til denne Rejse. Han var fast bestemt paa ikke at skaane sin Onkels Pung, hvor som helst en lille Forsinkelse eller Hindring kunde undgaas ved Hjælp af Penge. Man skulde ikke alene komme ad den korteste Vej, men ogsaa med det bedste Ben foran. Den unge Mand overtænkte alt dette, just som han ved Omdrejningen af det lille Forbjærg fik Øje paa Banquier Selims Villa inderst i Bugten. Hans Blik fæstede sig søgende paa den — rimeligvis just som Amasia saae over imod ham — og det er sandsynligt, at deres Blikke har krydset hinanden uden at have kunnet naa helt frem.

Derpaa vendte han sig til sin Onkel, bestemt paa at berøre et af de mest kildne Punkter, i det han begyndte med at spørge, om han ogsaa nøjagtig havde lagt hele Rejseplanen.

— Ja, Brodersøn, svarede Keraban. Vi skal hele Tiden følge Vejen langs med Kysten uden nogen Sinde at forlade den.

— Og hvor kommer vi nu hen?

— Til Koblewo, en tolv Mils Vej fra Odessa jeg tænker nok, vi naar den inden Aften.

— Og naar vi saa er i Koblewo? spurgte Ahmet.

— Saa rejser vi videre hele Natten. Vi kan være i Nikolajef i Morgen ved det Lag Klokken tolv, der er atten Mil mellem Koblewo og Nikolajef.

— Det er godt, Onkel Keraban, vi maa i Sandhed se at komme hurtig frem . . . Men naar vi nu er komne til Nikolajef, tænker De saa ikke paa at gjøre Rejsen til Kaukasien i nogle faa Dage?

— Hvordan skulde det gaa til?

— Med de sydrussiske Jærnbaner over Alexandroff og Rostow, det vilde spare en god Tredjedel af Rejsen.

— Jærnbanerne? raabte Keraban.

Van Mitten stødte i det samme let til den unge Mands Arm:

— Det er til ingen Nytte, hviskede han . . . det er en unyttig Diskussion, han hader Jærnbaner.

Ahmet kjendte meget godt sin Onkels Tanker om disse Befordringsmidler; men han syntes dog, at under disse Omstændigheder kunde Seigneur Keraban gjærne for en Gangs Skyld opgive sine sørgelige Fordomme.

At opgive noget blot et Sekund, hvad det saa end var? . . . Det lignede ikke Keraban.

— Jeg tror, du taler om Jærnbaner? . . . sagde han.

— Ja, Onkel.

— Mener du, at jeg, Keraban, skulde samtykke i at gjøre, hvad jeg endnu aldrig har gjort?

— Jeg synes, at . . .

— Mener du, at jeg, Keraban, skulde være enfoldig nok til at lade mig slæbe om af en Dampmaskine?

— De skulde dog prøve.

— Ahmet, jeg ser, at du tænker ikke paa, hvad du har den Dristighed at foreslaa mig.

— Men, Onkel . . .

— Jeg siger dig, du tænker ikke, naar du kan komme med et saadant Forslag.

— Jeg forsikrer Dem, Onkel, at i disse Waggoner . . .

— Waggoner? . . . sagde Keraban, gjentagende dette fremmede Ord paa en Maade, som det er umuligt at beskrive.

— Ja . . . disse Waggoner, der gaar paa Skinner . . .

— Skinner? . . . sagde Keraban. Hvad er det for Ord, og hvad er det for et Sprog, du taler?

— Det er de moderne rejsendes.

— Sig mig, Neveu, svarede den egensindige Herre, ivrigere og ivrigere, synes du, jeg ser ud som en moderne rejsende, der skulde finde mig i at komme ind i en Waggon og lade mig trække ved en eller anden Mekanik? Skulde jeg maaske lade mig glide paa Skinner, naar jeg kan kjøre paa en Vej?

— Naar man har Hastværk, Onkel . . .

— Ahmet, se paa mig og husk vel paa, hvad jeg siger dig: Hvis der ingen Vogne fandtes, saa vilde jeg tage afsted i en Kærre, og var der ingen Kærrer, saa vilde jeg ride paa en Hest, og fandtes der ingen Hest, saa tog jeg et Æsel, og var der intet Æsel, saa gik jeg til Fods, og havde jeg ingen Fodder, saa gik jeg paa Knæene, og havde jeg ingen Knæ, saa gik jeg . . .

— Ven Keraban, for Himlens Skyld, stands! raabte van Mitten.

— . . . saa gik jeg paa Maven, vedblev Seigneur Keraban. Ja . . . paa Maven.

Og i det han greb Ahmets Arm, vedblev han yderemere:

— Har du nogen Sinde hørt fortælle, at Muhamed tog med Jærnbanen for at komme til Mekka?

Til denne sidste Bevisgrund var der øjensynlig intet at indvende. Ahmet, der jo kunde have svaret, at i Fald der havde været Jærnbaner paa hans Tid, saa havde Muhamed sandsynligvis benyttet dem, tav bomstille, og Seigneur Keraban vedblev endnu længe at brumme i sit Hjørne, i det han af Hjærtens Lyst radbrækkede alle de gængse Udtryk fra Jærnvejssproget.

Om Vognen end ikke kunde maale sig med et Iltog i Hurtighed, kom den dog ganske godt afsted. Paa den temmelig gode Vej gik Hestene jævnt i kort Gallop, saa der ingen Grund var til Klage. Ved alle Holdesteder fandtes der Heste. Ahmet, som havde paataget sig at ordne Udgifterne, hvilket hans Onkel gjærne var gaaet ind paa, betalte dobbelt og gav Postillonerne Drikkepenge med kejserlig Rundhaandethed. Den ene Seddel efter den anden forsvandt af hans Lomme.

Alt gik godt, Vognen kom forbi Smaabyerne Schumirka, Alexandrowka, og om Aftenen naaede man rigtig Koblewo.

Derfra passerede man om Natten Floden Bug og naaede Nikolajef henimod Middag den 28de August.

I tre Timer standsede Vognen her udenfor et meget ordentligt Hotel, hvor man spiste en ligeledes ganske god Frokost, hvilken særlig Bruno lod vederfares al Retfærdighed. Ahmet benyttede Tiden til at skrive til Banquier Selim, at Rejsen hidtil var gaaet heldig, og

han glemte ikke at tilføje mange ømme Ord til Amasia. Seigneur Keraban vidste ingen bedre Maade at tilbringe sin Ventetid paa, end at forlange sin Dessert med den vellugtende Mokka og de duftende Røgskyer.

Van Mitten og Bruno var enige om, at det dog var bedst at drage saa megen Nytte og Belæring ud af den besynderlige Rejse som mulig, og de gjennemstrejfede derfor Byen.

Ahmet gav først Signal til Afrejse. Hollænderen vogtede sig vel for at lade ham vente. Seigneur Keraban udsendte den sidste Røgsky, just som Postillonen sprang i Sadlen, og Vognen tog Vejen henimod Byen Kherson.

Det var sytten Miles Vej gjennem et lidet frugtbart Land. Kun hist og her saae man enkelte Morbær- og Poppeltræer eller nogle Pile. I Nærheden af Dniepr, der løber ud ved Kherson, var der store Sivsletter, der syntes helt isprængte med Kornblomster. Men disse Kornblomster tog med hurtige Vingeslag Flugten ved Lyden af Vognen: det var azurblaa Skovskader, hvis ubehagelige Skratten pinte de rejsende mere, end deres Farver et Øjeblik havde forlystet dem.

Den 29de August før Dag kom Seigneur Keraban og hans Ledsagere til Kherson uden noget som helst Uheld. Kherson er Guvernementets Hovedstad og grundlagt af Potemkin. Vore rejsende kunde ikke noksom glæde sig over dette Katharina II. Yndlings heldige Værk. De hvilede sig her nogle Timer i et godt Hotel og fik ogsaa Provianten til Vognen fornyet, et Arbejde, som Bruno viste sig ulige mere skikket til end Nizib.

Nogle Timer efter standsede de i Landsbyen Aleschki og styrede derefter ned mod Landtangen ved Perekop, der forbinder Krim med Sydrusland.

Ahmet havde ikke undladt at sende Brev ogsaa fra Aleschki. Da de atter var i Vognen og paa Vejen til Perekop, spurgte Seigneur Keraban sin Brodersøn, om han havde husket ogsaa at sende de bedste Hilsener til hans Ven Selim.

— Det har jeg, Onkel, svarede Ahmet, og jeg har tilføjet, at vi gjør os al Umage for at naa Skutari saa hurtig som muligt.

— Det har du gjort ret i, og du maa ikke undlade at sende dem Efterretninger, hver Gang vi kommer forbi en Poststation.

— Des værre kan vi jo aldrig faa Svar paa vore Breve, svarede Ahmet, vi veed jo aldrig forud, hvor vi vil standse næste Gang.

— Det er sikkert, tilføjede van Mitten.

— Men det er sandt, sagde Keraban og vendte sig til sin Ven fra Rotterdam, jeg synes ikke, De er meget flittig til at korrespondere med Fru van Mitten. Hvorledes vil denne udmærkede Dame optage det?

— Fru van Mitten? . . . udbrød Hollænderen.

— Ja.

— Fru van Mitten er visselig en meget agtværdig Dame. I hendes Egenskab af Kvinde kan jeg ingen som helst Bebrejdelse gjøre hende, men som Livsledsagerinde . . . Men, Ven Keraban, hvorfor skal vi tale om Fru van Mitten?

— Fordi hun, efter alt, hvad jeg saae, lod til at være en særdeles elskværdig Dame.

— Ja saa? . . . sagde van Mitten, som om det var noget ganske nyt for ham.

— Har jeg ikke talt med Begejstring om hende til dig, Ahmet, den Gang jeg kom hjem fra Rotterdam?

— Jo ganske vist, Onkel.

— Og under min Rejse, var jeg ikke da aldeles indtagen af hendes venlige Modtagelse?

— Ja saa . . . gjentog van Mitten.

— Imidlertid, vedblev Keraban, mindes jeg nok, at hun af og til havde nogle besynderlige Luner . . . hysteriske Smaaanfald . . . Men det er uadskilleligt fra Kvinderne, og naar man ikke kan finde sig i det, skal man heller aldrig gifte sig. Det Parti har jeg nu taget.

— Og De har handlet klogt, svarede van Mitten.

— Holder hun bestandig saa meget af Tulipaner?

— Bestandig.

— Hør, van Mitten, lad os tale aabent, jeg synes, De er saa kølig, naar Talen er om Deres Kone.

— Kølig er et alt for mildt Udtryk om mine Følelser over for hende.

— Hvad siger De! udbrød Keraban.

— Jeg siger, svarede Hollænderen, at jeg rimeligvis aldrig vilde have talt til Dem om Fru van Mitten; men da De selv bringer det paa Bane, og siden Tilfældet fører os ind derpaa, saa vil jeg gjøre Dem en Tilstaaelse.

— En Tilstaaelse?

— Ja, Ven Keraban, Fru van Mitten og jeg er nu skilte.

— Skilte, udbrød Keraban . . . efter fælles Overenskomst?

— Ja, efter fælles Overenskomst.

— Og for stedse? . . .

— For stedse.

— Fortæl mig dog mere derom, med mindre Sindsbevægelsen . . .

— Sindsbevægelsen? svarede Hollænderen. Hvorfor mener De, jeg skulde føle Sindsbevægelse?

— Ja saa, fortæl, fortæl, van Mitten, vedblev Keraban. Allerede i Egenskab af Tyrk elsker jeg Historier og i Egenskab af Pebersvend fremfor alt ægteskabelige Historier.

— Nu vel, Ven Keraban, begyndte Hollænderen i en Tone, som fortalte han en andens Historie, allerede i flere Aar var Forholdet mellem Fru van Mitten og mig blevet utaaleligt. Det var idelige Kjævlerier om, hvad Tid man skulde staa op, om hvad Tid man skulde gaa i Seng, om Tiden for Maaltiderne, om hvad man skulde spise eller ikke spise, om hvad man skulde drikke eller ikke drikke, om hvad Vejr vi havde, havde haft, eller skulde faa, om Møblerne skulde stilles her eller der, om der skulde lægges i Kakkelovnen i dette eller hint Værelse, om hvilket Vindue der skulde aabnes, om Døren skulde lukkes eller ej, om de Planter, der skulde sættes i Haven, og om dem, som man skulde rykke op, kort sagt . . .

— Kort sagt, det gik godt! sagde Keraban.

— Som De hører. Men det blev stadig værre og værre, fordi jeg, som De veed, i Grunden er meget blid af Karakter og har et fredeligt Sind, og jeg gav altid efter for at undgaa Trætte.

— Det var maaske det klogeste, sagde Ahmet.

— Tvært imod, det var det mindst kloge, udbrød Keraban rede til at begynde et Mundhuggeri herom.

— Jeg veed ikke, vedblev van Mitten, det være nu, som det være vil, i vor sidste Disput har jeg villet staa imod . . . Jeg har staaet imod som en sand Keraban.

— Ved Allah, det var godt gjort, udbrød Ahmets Onkel, der kjendte sig selv ganske godt.

— Ja mere end en Keraban, tilføjede van Mitten.

— Muhamed beskytte mig, gjenmælede Keraban. At paastaa, at De er mere stivsindet end jeg . . .

— Det er aabenbart umuligt, ytrede Ahmet i en Overbevisningens Tone, der rørte hans Onkels Hjærte.

— De skal faa at se, svarede van Mitten roligt, og . . .

— Vi faar Ingenting at se, afbrød Keraban.

— Vær saa god at høre mig ud. Det var om Tulipaner, denne Strid rejste sig mellem Fru van Mitten og mig, om disse sjældne smukke Tulipaner, disse „Genners", af hvilke der findes mere end hundrede forskjellige Arter. Jeg havde ingen, der kostede mig mindre end tusend Floriner pr. Løg.

— Otte Tusend Pjastre, sagde Keraban, der var vant til at regne med tyrkiske Penge.

— Ja, saadan omtrent otte Tusend Pjastre, gjenmælede Hollænderen. Saa hænder det en Dag, at Fru van Mitten finder paa at lade en Valentia rykke op for at sætte en „Oeil de soleil" i Steden. Det gik for vidt. Jeg modsætter mig . . . Hun bliver ivrig . . . Jeg vil holde hende fast . . . Hun undslipper mig . . . Hun styrter sig over Valentia'en . . . Hun river den op . . .

— Koster otte Tusend Pjastre, sagde Keraban.

— Saa, vedblev van Mitten, styrter jeg mig over hendes „Oeil de soleil", som jeg knuser.

— Gjør sexten Tusend Pjastre, sagde Keraban.

— Hun kaster sig over en anden Valentia . . . vedblev van Mitten.

— Gjør fire og tyve Tusend Pjastre, optalte Keraban videre, som om han regnede sammen i sin Kassebog.

— Jeg svarer hende med en ny „Oeil de soleil“ . . .

— Gjør to og tredive Tusend Pjastre.

— Og saa var Krigen erklæret, Fru van Mitten var ude af sig selv. Jeg faar to prægtige „Caieux“ i Hovedet . . .

— Gjør otte og fyrretyve Tusend Pjastre.

— Hun faar tre andre i Brystet . . .

— Gjør to og halvfjerdsindstyve Tusend Pjastre.

— Det var en formelig Regn med Tulipanløg, som man vist aldrig har set Mage til. Det varede en halv Time, hele Haven blev først gaaet grundig igjennem, dernæst Drivhuset . . Intet blev tilbage af min Samling.

— Og hvor meget havde det kostet Dem, inden De var færdige? spurgte Keraban.

— Mere, end om vi blot havde kastet hinanden Skjældsord i Ansigtet, saaledes som Homers økonomiske Helte. Det kostede mig omtrent fem og tyve Tusend Gylden.

— To hundrede Tusend Pjastre, sagde Keraban.

— Men jeg havde viist mig.

— Det var nok Umagen værd!

— Og derpaa, fortsatte van Mitten, rejste jeg efter at have givet mine Ordrer om at realisere min Formuespart og indbetale den til Banken i Konstantinopel. Jeg flygtede fra Rotterdam med min tro Tjener, fast bestemt paa ikke at vende tilbage til mit Hus, før Fru van Mitten har forladt det . . . for at gaa til en bedre Verden . . .

— Hvor der ikke findes Tulipaner, tilføjede Ahmet.

— Nu vel, Ven Keraban, sagde van Mitten, har

De haft mange egensindige Indfald, der har kostet Dem to hundrede Tusend Pjastre?

— Jeg? svarede Keraban, der følte sig lidt stødt over sin Vens Bemærkning.

— Ja, sikkert har min Onkel det, svarede Ahmet, og hvad mig angaar, saa kjender jeg et.

— Hvilket da? spurgte Hollænderen.

— Aa, den Egensindighed, som driver ham til for ti Paras Skyld at rejse omkring det sorte Hav. Det vil koste ham mere end Deres Tulipankrig.

— Det maa koste, hvad det vil, svarede Seigneur Keraban tørt. Men jeg finder, at min Ven van Mitten ikke har betalt sin Frihed for dyrt. Der kan man se, hvad det er blot at have een Kone. Muhamed kjendte godt det fortryllende Kjøn, da han tillod sine Tilhængere at tage saa mange af dem, som de havde Lyst til.

— Ja, ytrede van Mitten, jeg tror, at ti Kvinder er lettere at styre end en eneste.

— Og det letteste af alt, tilføjede Keraban, er slet ingen at have.

Efter denne Bemærkning var Samtalen sluttet. Vognen naaede netop en Poststation. Man bedede lidt og rejste saa hele Natten. Den næste Dag ankom de rejsende henimod Middag til Landsbyen Perekop inderst i Bugten af samme Navn. De var forfærdelig udmattede, men paa Ahmets indtrængende Opfordringer var man dog rolig kjørt forbi Bolschoi-Kopani og Kalantschak uden at standse.

Trettende Kapitel.

Man skraar igjennem det gamle Tauris.

Krim! den gamle taurisk Halvø, en uregelret, skjæv Firkant, der synes at være reven ud fra en af Italiens skjønneste Kystier, en Halvø, som Ferdinand Lesseps med et Snit af sin Penneknip kunde gjøre til en Ø, et gammelt Kongedømme, der skiftevis havde tilhørt Herakliderne, omtrent sex hundrede Aar f. Kr., Alanerne, Gotherne, Hunnerne, Ungarerne, Tatarerne og Genueserne, en Provins endelig, som Muhamed II. lagde ind under sit Kejserdømme, og som først Katharina II. gjenvandt til Rusland i Aaret 1791.

Skulde dette af Guderne velsignede og af Mennesker omtvistede Land ikke være Hjemstedet for tusende mythiske Legender? Har man ikke her, i Sivachs Moradser, villet finde Spor af mægtige Arbejder, som det højst problematiske Folk Atlanterne skulde have udført? Satte ikke Oldtidens Digtere Helvedporten tæt ved Cap Kerberian, hvis tre Toppe udgjorde Cerberus's tre Hoveder? Og var det ikke her, at Iphigenia, Agamemnons og Klytemnestras Datter, der var bleven Dianas Præstinde i Tauris, var ved at ofre den rene Gudinde sin Broder Orestes, hvem Vindene havde kastet ind mod Cap Parthenium?

Og dette Krim, hvis sydlige Del for sig alene opvejer alle Arkipelagets ufrugtbare Øer, med Tchadir-Dagh, der i femten Hundrede Metres Højde afgiver sit Bord, ved hvilket man kunde holde en Fest for alle Olympens Guder, med disse amfitheatralske Skove, der som en grøn Kappe breder sig helt ned til Havet, disse

Buketter af vilde Kastanietræer, af Cypresser, Oliven-, Mandel- og Cythistræer, med disse Vandfald, som Puschkin har besunget, er det ikke den skjønneste Juvel mellem alle Landsdelene fra det sorte Hav til Ishavet? Og er det ikke i dette friske, milde Klima, at Russerne fra Norden om Vinteren søger et Værn mod Kulden, og Russerne fra Syden om Sommeren et Ly for de tørre Vinde? Findes ikke her om Cap Aïa disse Masser af Slotte, Villaer og Landsteder, er det ikke her, Prins Woronsow ejer Yalta og Alupka, Poniatowski Kisil-Tasch, Prins Andreas Galitzin Arteck, findes ikke her alle de kejserlige Ejendomme, Marsanda, Orcanda, Eriklik og Slottet Livadia, der med sine herlige Kilder og Vinterhaver er enhver russisk Kejserindes Yndlingsopholdssted?

Denne Halvø er en hel lille Verden for sig. Asien og Evropa mødes her i et uendeligt Virvar af alle Folkefærd.

Hvilke Vidundere havde ikke van Mitten kunnet faa at se, hvilke Indtryk vilde han ikke have kunnet nedskrive fra dette Land, som en besynderlig Skæbne førte ham om i! Men Keraban rejste ikke for at se, og Ahmet, der i Forvejen kjendte alle disse Skjønheder, vilde ikke have undt ham en Time til sine Optegnelser.

— Maaske kan jeg dog, sagde van Mitten til sig selv, blot paa Gjennemrejse faa et Indtryk af denne gamle Halvø, der med rette er saa lovprist.

Men dette Haab skulde ikke gaa i Opfyldelse. Vognen tog den korteste Vej i en skraa Linje fra Nord til Sydvest uden at komme hverken til Midten eller til den sydlige Kyst af det gamle Tauris.

Rejseruten var bestemt i et Raad, som van Mitten aldeles ikke havde taget Del i. Ved at kjøre tværs over

Krim sparede man Vejen om det asovske Hav, der vilde have forlænget Rejsen med hundrede og halvtredsindstyve Mile. Nu gik man lige fra Perekop over til Halvøen Kertsch. Paa den anden Side af Jenikalestrædet frembød saa Halvøen Taman en jævn Vej lige til den kaukasiske Kyst.

Vognen rullede afsted over den smalle Tange. Paa den ene Side var Bugten ved Perekop, paa den anden Sivachs Moradser, bedre kjendte under Navnet det stinkende Hav.

De rejsende havde god Lejlighed til at iagttage dette knap en Meter dybe, stærkt saltholdige Vand, og des værre kunde de heller ikke undgaa den lidet behagelige Lugt. Luften er her helt opfyldt af Svovlsyrling, og alle Fisk, som kommer ind i Søen, dør strax. Det er næsten et Sidestykke til Palæstinas døde Hav.

Midt igjennem disse Moradser gaar Jærnbanen mellem Alexandroff og Sebastopol.

Seigneur Keraban hørte med Afsky de øredøvende Pibninger, der lød ud i Natten, naar Lokomotiverne prustende løb over Skinnerne, som Vandene fra det stinkende Hav ofte bragte i Uorden.

Næste Dag, den 31te Avgust, gik Vejen hele Tiden gjennem et smukt grønt Land. Man saae stadig Grupper af Olietræer, hvis Blade udsendte ligesom en Sølvregn, mørkegrønne Cypresser, prægtige Ege og umaadelig store Hægebærtræer Op ad Skrænterne var der overalt Vinranker.

Ved Ahmets Iver og ved Hjælp af hans gode Rubler fandt de overalt Heste, rede til at spændes for, og rappe Postilloner. Om Aftenen var de komne forbi Flækken Dorte, og nogle Mil længere fremme gjenfandt

de det stinkende Hav, paa et Sted, hvor denne besynderlige Vandmasse blot er skilt fra det asovske Hav ved en smal Landtange, hvis Bredde gjennemsnitlig kun er en Fjerdingvej, og som kaldes Arabats Pil.

Ved Daggry blev Seigneur Keraban og hans Ledsagere overfaldne af forfærdelig fugtige, tætte og usunde Dampe, som dog lidt efter lidt forjoges af Solstraalerne.

Landet var nu mindre skovrigt, mere øde. Store Dromedarer græssede fredeligt, ganske som i de arabiske Ørkener. De Kjøretøjer, der af og til rullede dem forbi, var blot Kærrer, udelukkende lavede af Træ uden et eneste Stykke Jærn, og Skuringen mod de begbesmurte Axler fyldte Luften med en pibende Knirken. Alt var uhyre primitivt, og i Landsbyerne og de ensomt spredte Huse findes endnu den ædelmodige tatariske Gjæstfrihed. Enhver kan gaa ind og sætte sig til Bords med Husets Herre, tage for sig af Retterne, der stadig bliver serverede, spise og drikke sig mæt, og gaa igjen med et simpelt „Tak" for Gjæstfriheden.

Vore rejsende benyttede sig selvfølgelig ikke af disse gamle Skikke, som des værre vel snart vil forsvinde; deres Vej betegnedes overalt af en Rubelregn. Henimod Aften naaede de udmattede af den lange Kjørsel Landsbyen Arabat.

Klokken ni standsede Vognen foran et temmelig tarveligt Herberge. Men — det var det bedste, der fandtes. I disse uciviliserede Egne sømmede det sig ikke at være kræsen.

— Veed du hvad, Ahmet, sagde Seigneur Keraban, nu har vi i flere Dage og Nætter blot standset en kort Stund ved Poststationerne, jeg vilde ikke have noget imod at sove lidt i en Seng, om det saa var her i Herberget.

— Og jeg vilde være lykkelig derover, tilføjede van Mitten, i det han rettede sig i Sædet.

— Hvad siger De, spilde tolv Timer! raabte Ahmet. Tolv Timer af en Rejse paa sex Uger!

— Mener du, at vi skal begynde en Diskussion derom? udbrød Keraban i denne Angribertone, der klædte ham saa godt.

— Nej, Onkel, nej, svarede Ahmet. Naar De trænger til Hvile . . .

— Ja, jeg trænger til Hvile, van Mitten ogsaa, og Bruno, antager jeg, ligesaa; selv Nizib vil vist blive glad.

— Seigneur Keraban, sagde Bruno, hvem en ligefrem Erklæring blev afæsket, jeg anser denne Idé for en af de bedste, som De nogen Sinde har haft, især hvis et godt Maaltid først maa stemme os til Søvnen.

Brunos Bemærkning var meget fornuftig. Provianten i Vognen var saa godt som opbrugt, og der var ingen Mulighed for at faa andet end den Smule, som endnu var i Kofferterne, før de naaede Kertsch.

Om end Sengene i Arabats Herberge var nogenlunde anstændige, selv for saadanne rejsende, lod paa den anden Side Fadeburet uhyggelig meget tilbage at ønske. Turister er der ikke mange af her ved Tauris's yderste Grænser. Nogle faa Kjøbmænd og Salthandlere, der i deres Kærrer rejser mellem Kertsch og Perekop, er Arabat-Herbergets vigtigste Gjæster, og det er Folk, der kan sove hvor som helst og spise, hvad der falder for.

Velbaarne Hr. Keraban og hans Ledsagere maatte altsaa lade sig nøje med en temmelig tarvelig Spiseseddel, nemlig en Ret Pilaw, hvori der des værre var mere Ris end Kylling og mere Skrog end Kjød. Tilmed var dette Fjerkræ saa gammelt og sejgt, at det næsten

kunde modstaa selve Keraban. Men hans solide Kjæver fik dog Bugt med det, saa at han lige saa lidt her som andensteds blev nødt til at give sig.

Bruno og Nizib fik det lidt mindre godt, eller rettere lidt slettere, end deres Herrer. Deres Kjæver vilde dog sikkert have faaet Bugt med en nok saa vindtør Kylling; men man gav dem ingen Lejlighed til at forsøge sig. Pilawen blev ved deres Bord erstattet af en sodagtig Masse, røget som en Skorstensplade efter et længere Ophold inderst paa Ildstedet.

— Hvad er det? spurgte Bruno.

— Det kan jeg ikke sige, svarede Nizib.

— Hvad behager, De som hører hjemme her!

— Jeg hører ikke hjemme her.

— Omtrent, De er jo Tyrk, svarede Bruno. Nu vel, Kammerat, smag engang paa denne tørrede Saal, og sig mig saa, hvad De mener om den.

Nizib, som altid gjorde, hvad man sagde, bed et godt Stykke af den saa kaldte Saal.

— Nu vel? . . . sagde Bruno.

— Det smager ganske vist ikke godt, men det er dog til at spise.

— Ja, Nizib, naar man er nær ved at omkomme af Sult og ikke kan faa andet.

Bruno gav sig i Færd dermed, som en Mand, der fremfor alt er bestemt paa ikke at blive mager.

Det kunde glide ned, naar man hjalp det godt med nogle Glas af en Slags alkoholdigt Øl, og det gjorde Kammeraterne af Hjærtens Lyst.

Men pludselig udbrød Nizib:

— Allah, Allah være mig naadig!

— Hvad gaar der af Dem, Nizib?

— Jeg har kun dem, som bragte Dem hid i Gaar Aftes, svarede Manden, og de kan ikke gaa.

— Hvorfor har De ingen andre Heste i Deres Stald?

— Fordi de er blevne tagne af en tyrkisk Herre, der rejste til Kertsch, hvorfra han vilde gaa til Poti gjennem Kaukasien.

— En Tyrk! raabte Keraban. En af disse europæiske Ottomaner naturligvis. Det er nu ikke alene i Konstantinopels Gader, at man skal være generet af dem, endogsaa paa Krims Veje skal man møde dem. Hvem er saa det?

— Jeg veed kun, at han hedder Seigneur Saffar, det er det hele, svarede Manden roligt.

— Og hvorfor har De tilladt Dem at give alle Deres Heste til denne Seigneur Saffar? spurgte Keraban med en uendelig foragtelig Betoning.

— Fordi denne rejsende kom til Stationen her i Gaar Morges, tolv Timer før De, og fordi der, da Hestene var fri, ingen Grund var til ikke at give ham dem.

— Det var der tvært imod . . .

— Var der det? spurgte Manden.

— Ja, der var den Grund, at jeg skulde komme.

Hvad kan man svare til et saa vægtigt Argument? Van Mitten vilde forsøge at lægge sig imellem, men Keraban overfusede blot ham med. Hvad Stationsejeren angik, saae han først med en ironisk Mine paa Seigneur Keraban og vilde saa gaa ind i sit Hus. Men Keraban standsede ham.

— Imidlertid er det jo ligegyldigt, sagde han, om De har Heste eller ikke. Vi maa i hvert Fald rejse strax.

— Strax? . . gjentog Hesteejeren. Jeg kan kun gjentage, at jeg ingen Heste har.

— Saa find nogle.

— Der findes ingen i hele Arabat.

— Find mig blot to, blot en, svarede Keraban, der begyndte at blive ude af sig selv, find mig en halv, om De vil . . . Men find den, find!

— Men naar der nu ingen er . . . mente den fredsommelige van Mitten at burde gjentage.

— Der skal være.

— Maaske kan De skaffe os et Spand Mulæsler? spurgte Ahmet.

— Ja, Mulæsler, tilføjede Keraban. Vi vil ogsaa nøjes med dem.

— Jeg har aldrig set Mulæsler i hele Provinsen, svarede den anden.

— Nu vel, saa faar han et at se i Dag, hviskede Bruno til sin Herre, og det et sjældent et.

— Men Æsler da? . . . sagde Ahmet.

— Heller ikke Æsler.

— Heller ikke Æsler, raabte Seigneur Keraban. Aha, De vil gjøre Nar af mig, min Herre, skulde her ikke findes Æsler i Landet eller noget som helst Forspand? ikke noget, som man kan sætte for en Vogn?

Og den trodsige Herre kastede rasende Blikke til højre og venstre over et Dusin af de indfødte, der havde samlet sig ved Døren.

— Han kunde saamænd være i Stand til at spænde dem for, sagde Bruno.

— Ja — dem eller os, svarede Nizib.

Da der nu imidlertid hverken var Heste, Mulæsler eller Æsler, var det indlysende, at man ikke kunde rejse.

Man maatte finde sig i en Forsinkelse af fire og tyve Timer.

Ahmet, hvem dette gik endnu mere nær end hans Onkel, forsøgte dog at bringe denne til Fornuft ved at bevise ham Umuligheden, men Seigneur Keraban raabte:

— Hundrede Rubler til den, som skaffer mig et Forspand!

Der gik en Bevægelse gjennem de indfødtes Rækker, og en af dem traadte resolut frem:

— Seigneur Tyrk, sagde han, jeg har to Dromedarer at sælge.

— Jeg kjøber dem, svarede Keraban.

Spænde Dromedarer for en Postvogn, det var endnu aldrig set. Nu fik man det med at se.

I mindre end en Time var Kjøbet sluttet. Seigneur Keraban betalte godt, det kom ikke an derpaa, og han havde lige saa gjærne betalt det dobbelte. Dyrene blev belagte med Seletøj, saa godt man kunde, og satte for Vognen. For en høj Pris lod den tidligere Ejer sig bevæge til at følge med som Postillon og satte sig op paa den ene af Drøvtyggernes Pukkel. Til Arabats Beboeres store Forbavselse og til de rejsendes store Tilfredshed styrede Vognen saaledes, i en besynderlig humpende Fart, hen ad Vejen mod Kertsch.

Om Aftenen var man uden Hindringer naaet til Argin, der ligger tolv Mil fra Arabat.

Atter ingen Heste paa Stationen, Seigneur Saffar havde taget dem. Man maatte bestemme sig til at blive Natten over for at unde Dromedarerne lidt Hvile.

Den næste Dag, den tredje September, kjørte Vognen afsted i samme Tilstand. Dagen gik med til at naa Landsbyen Marienthal, hvilket var omtrent sytten Mil.

Man blev der Natten over, rejste tidlig om Morgenen, og hen ad Aften naaede de Kertsch, ikke uden at være forfærdelig gjennemrystede og stødte ved disse store Dyrs ublide Bevægelser.

— Og dog, gjentog Bruno ofte for sin Herre, har jeg en Følelse, som skulde det ende galt.

— For min Ven Keraban?

— For Deres Ven Keraban . . . eller for dem, der er med ham.

Fjortende Kapitel.

Seigneur Keraban viser sig at være dygtigere i Geografi, end hans Neveu Ahmet havde troet.

Byen Kertsch ligger paa en Halvø ved den yderste, østlige Ende af Tauris. Et Bjærg, paa hvilket tidligere Akropolis laa, hæver sig majestætisk op over den. Det er Mithridats Bjærg. Lige ved Indgangen til Byen, der i gamle Dage var Kongeriget Bosporus's Hovedstad, findes denne Romernes frygtelige og uovervindelige Fjendes Navn. Det er her, at denne mægtige Konge og forunderlige Giftblander lod sig stikke ihjel af en gallisk Soldat, efter forgjæves at have forsøgt at forgive sit mod al Gift hærdede Jærnlegeme.

Saaledes lød det lille Kursus i Historie, som van Mitten mente at burde give sine Medrejsende, medens de gjorde Holdt i en halv Times Tid, og som indbragte ham følgende Svar fra hans Ven Keraban:

— Mithridat var en Klodrian.

— Hvorfor? spurgte van Mitten.

— Om han virkelig vilde forgive sig, kunde han jo blot have spist til Middag i vort Værtshus i Arabat.

Efter denne Bemærkning fandt van Mitten det klogest ikke at fortsætte sine Lovtaler over den skjønne Monimes Ægtefælle; men han lovede sig selv at bese hans Hovedstad paa det nøjagtigste i de faa Timer, han havde til sin Raadighed.

Vognen kjørte gjennem Byen med sit besynderlige Forspand og vakte Befolkningens store Forbavselse. Ahmets første Omsorg, da han kom til Hotellet, var at forhøre, om de kunde faa Heste til næste Morgen, og til hans store Tilfredshed fandtes der denne Gang fuldt op af dem i Posthusets Stalde.

— Det er da godt, sagde Keraban, at Seigneur Saffar ikke ogsaa her har taget alt.

Ahmets lidet overbærende Onkel bar stærkt Nag til denne uforskammede, der havde tilladt sig at rejse forud for ham og tage hans Heste.

Da de saaledes ikke mere havde Brug for Dromedarerne, solgte han dem igjen til en Karavanehøvding, der drog til Jenikalestrædet; men han solgte dem levende for den samme Pris, som de vilde have kostet døde, og det betydelige Tab tjente kun til at øge hans Had mod Seigneur Saffar.

Denne Saffar var heldigvis ikke mere i Kertsch; han vilde vist ellers ikke have undgaaet et meget alvorligt Mundhuggeri med sin Konkurrent. For to Dage siden havde han forladt Byen og taget Vejen mod Kaukasien. Der var saaledes endnu den heldige Omstændighed, at han ikke mere rejste foran vore rejsende, der jo var bestemte paa at følge Kysten.

Et godt Aftensmaaltid i Hotel Constantin og en Nat tilbragt i dets komfortable Værelser lod saa vel Herrer som Tjenere glemme deres Gjenvordigheder. Et Brev fra Ahmet til Odessa meldte da ogsaa, at Rejsen gik meget jævnt.

Da Tiden til Afrejse den næste Dag, den 5te September, først var sat til Kl. 10, stod den samvittighedsfulde van Mitten op med Solen for at bese Byen, og Ahmet ledsagede ham denne Gang.

De gik sammen gjennem Kertschs brede Gader med de flisebelagte Fortove, hvor der myldrede af omstrejfende Hunde, som en Zigeuner var sat til at passe op og slaa ihjel. Men deres Bøddel havde uden Tvivl tilbragt Natten med at drikke; thi Ahmet og Hollænderen havde megen Møje med at undgaa disse farlige Dyrs Tænder.

Stendæmningen langs Havet gav dem en lidt behageligere Vej at spadsere paa. Her er Guvernørens Palads og Toldhuset. Langt ude ligger Skibene fortøjede. Kertsch er bleven en god Handelsplads, siden Byen i Aaret 1774 kom under Rusland, særlig er den Oplagssted for meget Salt fra Saltværkerne i Perekop.

— Har vi Tid til at gaa derop? spurgte van Mitten og pegede op mod Mithridates's Bjærg, paa hvilket der nu findes et pragtfuldt græsk Tempel, der er blevet beriget ved Rovene fra Provinsens talrige Gravhøje.

— Hm! sagde Ahmet, det kan ikke gaa an at lade Onkel Keraban vente.

— End sige hans Neven, svarede van Mitten smilende.

— Ja, sandt at sige, gjenmælede Ahmet, tænker jeg ikke paa stort andet under hele denne Rejse, end at komme

saa hurtigt som muligt tilbage til Skutari. — De maa kunne forstaa det, van Mitten.

— Ja . . . jeg forstaar, min unge Ven, svarede Hollænderen, endskjønt jeg som Fru van Mittens Ægtefælle havde Ret til ikke at gjøre det.

Efter denne, af det rotterdamske Husvæsens Prøvelser fuldt retfærdiggjorte Bemærkning begyndte de at bestige Mithridats Bjærg. Der var endnu to Timer til Afrejsen.

Fra det ophøjede Punkt har man en glimrende Udsigt over Kertschbugten. Mod Syd ser man den yderste Ende af Halvøen, mod Øst de to Landstrækninger, der omfatter Tamanbugten paa den anden Side af Jenikalestrædet. Den klare Himmel lod ogsaa skimte de mange Khurghaner, gamle Grave, hvormed hele Landet er oversaaet.

Da Ahmet fandt, at Tiden til Nedstigningen var kommen, gik de ned ad den brede med Balustrader smykkede Trappe, der fører fra Bjærget til Byens Torv, og et Kvarterstid efter naaede de Seigneur Keraban, der forgjæves søgte at komme op at skjændes med sin Vært, en fredelig Tatar.

De kom just i rette Tid, thi Tyrken vilde have endt med at blive vred, fordi han ingen Anledning fandt til at opflamme sin Vrede.

Vognen var der, forspændt med gode Heste af persisk Race, der er meget i Handelen i Kertsch. Alle steg op, og Toget satte sig i Gang. Det var noget andet end Dromedarernes trættende Humpen.

Ahmet var ikke fri for at føle en stærk Uro, jo mere de nærmede sig Strædet. Vi erindrer jo, hvorledes Rejseplanen blev lagt i Kherson. Paa Ahmets

Bønner havde Seigneur Keraban samtykket i ikke at lægge Rejsen om det asovske Hav, men at tage den kortere Vej gjennem Krim. Da han gjorde det, tænkte han ikke paa andet, end at den faste Jord maatte findes overalt. Men han tog fejl, og Ahmet gjorde intet for at klare hans Vildfarelse.

Man kan være meget god Tyrk og udmærket Tobakshandler uden at kjende sin Geografi. Ahmets Onkel vidste formodentlig ikke, at det asovske Hav løber ud i det sorte Hav gjennem Jenikalestrædet, og at han følgelig nødvendigvis maatte over dette Stræde mellem Halvøerne Kertsch og Taman.

Seigneur Keraban havde en Skræk for Havet, som hans Neveu kjendte fra gammel Tid. Hvad vilde han sige, naar han stod over for dette Stræde, hvis de paa Grund af Strømninger eller Lavvande skulde blive nødte til at sejle over det, hvor det var bredest, det vil sige en Sotur paa omtrent tyve engelske Mil? Hvis han nu nægtede at sejle ud? Hvis han fandt paa at rejse hele Vejen langs Krimkysten tilbage for at drage rundt om det asovske Hav til Kaukasien? Hvilken forfærdelig Forlængelse af Rejsen! Hvilken Tid gik der saa ikke til Spilde? Hvordan skulde man saa kunne være i Skutari den 30te September?

Disse Betragtninger gjennemfor Ahmets Hoved, medens Vognen rullede afsted over Halvøen. Inden to Timer vilde de have naaet Strædet, og Onkelen vilde da faa det at vide. Var det maaske bedre strax at forberede ham paa denne Begivenhed? Men hvor megen Diplomati maatte der saa ikke udfoldes, for at Samtalen ikke skulde blive til Mundhuggeri! Hvis Seigneur Keraban skulde blive hidsig og faa den Idé, at der maatte vendes

om, vilde han, hvordan det saa end skulde gaa, tvinge Postvognen til at tage Vejen tilbage til Kertsch.

Ahmet vidste slet ikke, hvilket Parti han skulde tage. I Fald han tilstod sin List, vilde hans Onkel sandsynligvis blive ude af sig selv. Det var dog vist bedre, selv om han derved kom til at staa som en uvidende, at foregive den største Forbavselse over at finde Strædet der, hvor man ventede at finde den faste Jord.

— Allah staa mig bi, sagde Ahmet ved sig selv og ventede resigneret paa, at Muselmændenes Gud skulde hjælpe ham ud af Kniben.

Vejen fra Kertsch er særdeles god ud til Karantænehuset; men her begynder den at sænke sig ned mod Kysten og bliver vanskelig paa mange Steder.

Hestene kunde derfor ikke gaa meget hurtig om Formiddagen, og van Mitten fik derved Lejlighed til at tage et bedre Overblik over Halvøen.

Det var den russiske Steppe i hele dens Nøgenhed. Nogle Karavaner drog over den og søgte Ly langs med Akosvolden, hvor de lejrede sig i maleriske Grupper. Utallige Khurganer bedækkede Landet og gav det det lidet opmuntrende Udseende af en umaadelig Kirkegaard.

Henimod Middag øjnede man langt ude i Horisonten et stort firkantet Taarn med fire mindre: Det var Fortet nord for den lille By Jenikale. Mod Syd, yderst ved Kertschbugten, saae man Cap Au-Burum. Længere henne viste Strædet sig, og i det fjærne endelig saas Kaukasus paa den asiatiske Kyst. Sikkert er det, at dette Stræde, saaledes som man saae det der, lignede en bred Arm af Havet, saa meget, at van Mitten, der kjendte sin Ven Kerabans Antipathi mod Havet, betragtede Ahmet med en yderst forbavset Mine.

Ahmet gjorde Tegn til ham, at han skulde tie. Heldigvis sov Onkelen og saae intet.

„Det var som Pokker!“ sagde van Mitten ved sig selv.

Vi maa i Sandhed beklage, at Seigneur Keraban ikke var født nogle Hundrede Aar senere. I Fald han da havde foretaget denne Rejse, vilde Ahmet efter al Sandsynlighed kunne have sparet sig denne Uro. Strædet begynder at fyldes med Sand og vil snart ikke være andet end en Rende med stærk Strømning i. For et halvt Hundrede Aar siden kunde Peter den stores Krigsskibe sejle helt op til Asov, og nu er de smaa Handelsskibe nødte til at afvente, at Søndenvindene driver Vandet ind til ti—tolv Fods Dybde. Men man var des værre kun naaet til Aaret 1882 og ikke til Aar 2000.

Imidlertid var Vognen kommen over Skrænterne ned til Jenikale, i det den overalt jog store Flokke af Trapgæs op af det høje Græs. Den standsede ved Byens største Herberge, og Seigneur Keraban vaagnede.

— Er vi ved Poststationen? spurgte han.

— Ja, ved Jenikale Poststation, svarede Ahmet ganske simpelt.

Alle steg af Vognen og gik ind i Værtshuset, medens Vognen tog Vejen til Postgaarden. Derfra skulde den begive sig til Skibsbroen, hvor Færgen ligger, der skal overføre alle rejsende, saa vel dem til Fods som til Hest og til Vogns, ja endog hele Karavaner, der rejser fra Evropa til Asien eller omvendt.

Jenikale driver megen Handel med Salt, Kaviar, Talg og Uld. En Del af den hovedsagelig græske Befolkning lever ogsaa af Storfiskeri. Byen har en udmærket Beliggenhed i strategisk Henseende, hvorfor ogsaa

Russerne, efter i 1771 at have taget den fra Tyrkerne, har befæstet den stærkt.

Efter en halv Times Hvil gav Seigneur Keraban sine Ledsagere Tegn til Afrejse, og de begav sig da ned mod Kajen, hvor Færgen ventede dem. Strax da han kom ud, saae Keraban sig om til højre og venstre, og et Udraab undslap ham.

— Hvad er der, Onkel? spurgte Ahmet, der slet ikke følte sig hyggelig til Mode.

— Er det en Flod? sagde Keraban og pegede paa Strædet.

— En Flod, ja, svarede Ahmet. Han tænkte, at det var bedst at lade sin Onkel blive i Vildfarelsen.

— En Flod . . . udbrød Bruno.

Et Tegn fra hans Herre tilkjendegav ham, at han ikke skulde gaa videre.

— Nej, det er en . . . sagde Nizib.

Han kom ikke længere, før et eftertrykkeligt Albustød fra hans Kammerat Bruno standsede ham.

Seigneur Keraban betragtede hele Tiden denne Flod, som lagde sig i Vejen for ham.

— Den er bred, sagde han.

— Ja . . . temmelig bred . . . sandsynligvis som Følge af en Oversvømmelse, svarede Ahmet.

— En Oversvømmelse . . . foraarsaget ved Sneskred, tilføjede van Mitten for at støtte sin unge Ven.

— Ved Sneskred . . . i September Maaned? sagde Keraban og vendte sig mod Hollænderen.

— Uden Tvivl . . . Sneskred . . . af den gamle Sne . . . Sne fra Kaukasus, svarede van Mitten, der næsten ikke mere vidste, hvad han sagde.

— Men jeg ser ikke nogen Bro, ad hvilken vi kan komme over denne Flod, vedblev Keraban.

— Nej, Onkel, der er nok ingen mere, svarede Ahmet og satte begge Hænderne for de halvlukkede Øjne ligesom Kikkerter, for bedre at se efter den foregivne Bro paa denne foregivne Flod.

Ahmet vidste ikke, hvad han videre skulde svare, han var angest for at komme ind paa en Forklaring, der uden Tvivl vilde falde daarlig ud for ham.

— Nu vel, Neveu, sagde Keraban tørt, hvad skal vi gjøre for at komme over denne Flod, siden der ikke findes nogen Bro?

— Aah, vi finder let et Sted, hvor vi kan vade over, sagde Ahmet skjødesløst. Der er saa lidt Vand . . .

— Knap nok til at blive vaad om Fødderne . . . tilføjede Hollænderen, der sikkerlig havde gjort bedre i at tie stille.

— Nu vel, van Mitten, udbrød Keraban, smøg Deres Benklæder op og gaa foran, vi følger efter.

— Men . . . jeg . . .

— Naa . . . smøg dem op . . . smøg dem op.

Den trofaste Bruno mente nu at burde komme sin Herre til Hjælp i denne Knibe.

— Det er unødvendigt, Seigneur Keraban, sagde han. Vi kan komme over uden at faa vaade Fødder, der er en Færge.

— Ah, der er en Færge! ytrede Keraban. Det er endda godt, at man har tænkt paa at sætte en Færge paa denne Flod . . . i Steden for Broen . . . Hvorfor ikke hellere sige strax, at der er en Færge? Hvor er den Færge?

— Her, Onkel, svarede Ahmet og pegede paa Færgen ved Skibsbroen. Vor Vogn er allerede i den.

— Ja saa. Vor Vogn er allerede . . .

— Ja, forspændt og alt.

— Forspændt? — Og hvem har givet Ordre dertil?

— Ingen, Onkel, svarede Ahmet. Manden fra Postgaarden har selv ført den der ud . . . som han plejer at gjøre . . .

— Siden der ingen Bro er mere, ikke sandt?

— Desuden var der ingen anden Maade at fortsætte Rejsen paa, Onkel.

— Jo, der var en anden, Neveu Ahmet. Vi kunde vende om og rejse rundt om det asovske Hav.

— To Hundrede Mil længere, Onkel. Og mit Bryllup? Og den tredivte? Har De glemt den tredivte? . . .

— Det har jeg ikke, Neveu. Og jeg skal nok være tilbage inden denne Datum. Lad os saa komme afsted.

Det var et forfærdelig bevæget Øjeblik for Ahmet. Vilde hans Onkel bringe denne vanvittige Idé til Udførelse og rejse tilbage gjennem Halvøen, eller vilde han gaa i Færgen og sejle over Jenikalestrædet?

Seigneur Keraban var gaaet ned mod Færgen. Van Mitten, Ahmet, Nizib og Bruno fulgte ham, ængstelige for at give den mindste Anledning til, at det truende Uvejr skulde bryde løs.

Keraban standsede i flere Minutter paa Broen og saae sig omkring.

Hans Ledsagere standsede ogsaa.

Keraban gik ned i Færgen.

Hans Ledsagere gik efter ham.

Keraban satte sig op i Vognen.

De andre fulgte ham.

Færgen blev gjort los, lagde fra Land, og Strømmen bar dem over mod den modsatte Kyst.

Keraban talte ikke, og alle delte hans Tavshed. Vandet var heldigvis meget roligt, saa Baadsmændene havde ikke noget Besvær med at styre Færgen.

Blot et Øjeblik kunde man frygte et Uheld. En let Brise, der kom fra den sydlige Ende af Tamanbugten, havde taget Færgen med. I Steden for at gaa lige over, truedes man med at blive slæbt helt ind i Bugten. Overfarten vilde saa blive af fem Mils Længde i Steden for en, og Seigneur Keraban, hvis Uro prægede sig i hvert Træk, vilde maaske give Ordre til at vende om.

Men Baadsmændene, med hvem Ahmet i Forvejen havde talt nogle Ord — om Rubler — manøvrerede saa godt, at de atter blev Herrer over Færgen.

En Time efter at have forladt Jenikale, blev de rejsende med Heste og Vogn velbeholdne satte i Land i Joujnaïa-Kossa, og i en Time til havde Vognen let tilbagelagt de fire Verster, som endnu skilte dem fra Taman. Seigneur Keraban nøjedes blot med, i det han betragtede sin Neveu, at sige:

— Vandene fra det asovske og det sorte Hav er i Sandhed meget rolige i Jenikalestrædet.

Det var alt, og Talen faldt ikke oftere hverken paa Ahmets Flod eller den forsvundne Bro.

Femtende Kapitel.

Seigneur Keraban, Ahmet, van Mitten og deres Tjenere forsøger sig som Salamandre.

Taman er kun en lille, temmelig trist Landsby, dens Huse ser uhyggelige og vejrbidte ud, og ikke mindre dens Trækirke, om hvis Taarn der altid kredser store Falkeflokke.

Vognen kjørte lige gjennem den, saa van Mitten fik hverken set den betydelige Militærvagtpost eller Fæstningen Phanagorie eller Tmutarakan-Ruinerne.

Indbyggerne er Kosakker, og van Mitten maatte heraf forklare sig den store Afvigelse fra Kertsch, hvor alt er græsk.

Vognen, der bestandig tog den korteste Vej, fulgte en Tid lang Sydkysten af Tamanbugten, og de rejsende kunde her iagttage et ganske sjældent Jagtland.

Pelikaner, Søravne og Lommer, for ikke at tale om Trapgæs, opholdt sig i en aldeles utrolig Mængde i disse Moradser.

— Jeg har aldrig set saa mange Vandfugle paa én Gang, bemærkede van Mitten. Om man sendte et Skud paa maa og faa gjennem Moradset, vilde saamænd ikke et Hagl gaa til Spilde.

Denne Bemærkning døde stille hen. Seigneur Keraban var slet ikke Jæger, og Ahmet tænkte sandt at sige paa ganske andre Ting.

Lidt senere gav imidlertid en Flok Ænder, som Vognen jog op, Anledning til en lille Skjærmydsel.

— Det var et ordentligt Kompagni, udbrød van Mitten, et helt Regiment.

— Et Regiment? De mener vel en Armé, indvendte Keraban og trak paa Skuldrene.

— De har min Tro Ret, svarede van Mitten. Der er da nok hundrede Tusend Ender.

— Hundrede Tusend Ender! raabte Keraban. De kan gjærne sige to Hundrede Tusend.

— Aa, to Hundrede Tusend.

— Ja, jeg vilde endog sige tre Hundrede Tusend, van Mitten, og jeg siger endda for lidt.

— De har Ret, Ven Keraban, indrømmede Hollænderen klogelig. Han vilde dog ikke yderligere ophidse sin Ledsager ved at kaste ham en Million Ender i Hovedet.

Vejret var smukt, og Vejen temmelig god. Hestene travede godt ud og fandtes strax ved alle Poststationerne. Der var jo nu ingen Seigneur Saffar foran vore rejsende paa Vejen over Halvøen.

Natten var gaaet saa godt i Kertsch, at der ikke var nogen, der tillod sig at tænke paa at forlade Vognen før om sex og tredive Timer i det mindste.

Henad Aften standsede de rejsende dog for at spise ved en Poststation, der tillige var Værtshus. De turde ikke stole paa at finde Næringsmidler paa den kaukasiske Kyst og maatte derfor være saa forsigtige at gjemme Provianten, som de havde forskaffet sig i Kertsch.

Herberget var middelmaadigt; men Mad var der nok af, i saa Henseende havde de intet at beklage sig over. Kun var der den Ejendommelighed, at Værten, enten af medfødt Mistillid eller fordi det var Landets Skik, lod sig alting betale, efterhaanden som Maden blev bragt.

Saaledes bragte han Brødet med de Ord: — Det er ti Kopeker.

Ahmet maatte give ham ti Kopeker.

Da Æggene blev serverede:

— Firsindstyve Kopeker!

Ahmet maatte rykke ud med de firsindstyve Kopeker.

For Kwass var det saa og saa meget, Ænder saa meget, ja endog for Saltet saa og saa meget.

Ahmet maatte bestandig betale.

Det strakte sig endog til Dugen, Servietterne, Stole, Knive og Gafler, Glas og Tallerkener, alt maatte betales for sig og forud.

Man begriber let, at dette snart maatte tirre Seigneur Keraban saa grundig, at han endte med at kjøbe undet Et alt, hvad han skulde bruge til sin Aftensmad, ikke uden mange Ophævelser naturligvis, men Værten modtog disse med en Ligegyldighed, der vilde have gjort selv van Mitten Ære.

Da Maaltidet saa var endt, vilde Keraban igjen afstaa disse Sager, og de blev da ogsaa tagne tilbage, selvfølgelig kun med halvhundrede Procents Tab.

— Det er da godt, at han ikke ogsaa lader En betale Fordøjelsen, sagde han. Sikken Hallunk! Han vilde være værdig til Finantsminister i det ottomanske Rige. Hvert Aareslag i Bosporus kunde han finde paa at beskatte!

Man havde dog spist ganske godt, og det var det vigtigste, mente Bruno. Natten var allerede faldet paa, og i Mulm og Mørke begav de sig paa Vej.

Det er en ejendommelig Følelse, der dog ikke er uden en vis Nydelse, at blive draget saaledes afsted i et uigjennemtrængeligt Mørke gjennem et ukjendt Land, hvor Landsbyerne ligger langt fra hinanden, og hvor man kun uhyre sjældent træffer en enlig Bondegaard.

Hestenes Bjælder og de uregelmæssige Hovslag paa Jorden, Hjulenes Knirken i Sandet, og Stødene, Postillonernes Piskesmæld og Lygternes Skær, der svinder hen i Mørket, naar Vejen er jævn, dette tilsammen giver saa mange underlige Lyde og hurtig forbiglidende Indtryk, at ingen rejsende kan være ufølsom derfor. Man hører disse Lyde og ser disse Billeder i Halvskumringens fantastiske Taageslør.

Seigneur Keraban og hans Ledsagere sad da ogsaa hensunkne i Drømmerier, følgende med halvlukkede Øjne Vognens ubestemte Skygge.

Klokken kunde vel være henad elleve, da med Et en underlig Støj vakte dem. Det var en Piben og Brusen, som naar Seltservandet slipper ud af Flasken, kun ti Gange stærkere. Vognen var standset, og Postillonerne havde Møje med at styre Hestene. Ahmet, der vilde vide, hvad der var i Vejen, slog hurtig Vinduet ned og bøjede sig ud.

— Hvad er der paa Færde? Hvorfor kjører vi ikke? Hvad er det for en Støj? spurgte han.

— Det er Dyndvulkaner, svarede Postillonen.

— Dyndvulkaner! udbrød Keraban, der aldrig før havde hørt tale om sligt. Jeg maa sige, Neveu Ahmet, at det er en behagelig Vej, du der har ført os ind paa.

— Seigneur Keraban, De og Deres Ledsagere vilde gjøre vel i at staa af Vognen, sagde Postillonen.

— Staa af Vognen, hvad behager?

— Ja jeg vil raade Dem til at gaa et Stykke til Fods, thi jeg er ikke Herre over mine Heste, de kunde let løbe løbsk.

— Han har Ret, sagde Ahmet. Vi maa staa af.

— Fem eller sex Verster, tilføjede Postillonen, maaske otte, men ikke mere.

— Vil De bestemme Dem dertil, Onkel? fortsatte Ahmet.

— Ja, lad os staa af, Ven Keraban, sagde van Mitten. Dyndvulkaner! . . . Vi maa dog se, hvad det kan være.

Seigneur Keraban bestemte sig, og alle maatte saa gaa ned og spadsere efter Vognen, der kun kunde kjøre i Skridt.

Hvis det havde været Dag, vilde man have set en Steppe, oversaaet med en Mængde smaa Kegler, lig de store Myretuer, som man undertiden træffer i Afrika. Fra disse Kegler udvælder stærkt gas- og jordbegholdige Kilder, og de kaldes almindelig Dyndvulkaner. Det er en Blanding af Dynd, Gips, Kalk, Svovlkis og Petroleum, som Kulsyren driver i Vejret med en vis Heftighed.

Saadanne Kegler findes i stor Mængde paa Tamanhalvøen, man træffer dem ogsaa paa Kertsch, men ikke i Nærheden af den Vej, Postvognen fulgte, saa de rejsende havde hidtil ikke set noget til dem.

Imidlertid spadserede de nu mellem disse Strømme af Snavs, som Postillonen, saa godt han kunde, havde givet dem Forklaring over. De var dem undertiden saa nær, at de fik Gassen pustet lige i Ansigtet, og den stærke Lugt kunde ikke lade dem i Tvivl om, hvad det var.

— Hør, sagde van Mitten, denne Vej her er ganske farlig. Vi maa haabe, at her ingen Explosioner sker.

— De har Ret, svarede Ahmet. Det var vist forsigtigst at slukke . . .

Postillonen, der var vant til at rejse gjennem disse

Egne, maatte netop have haft samme Indfald, thi Lygterne paa Vognen slukkedes pludseligt.

— Tag eder i Agt for at ryge, sagde Ahmet til Bruno og Nizib.

— Vær uden Frygt, Seigneur Ahmet, svarede Bruno, vi bryder os slet ikke om at sprænges i Luften.

— Hvad behager! udbrød Keraban, nu har man ikke engang Lov til at ryge her.

— Nej, Onkel, svarede Ahmet ivrig, nej . . . ikke før nogle Verster længere fremme i det mindste.

— Ikke engang en Cigarette? spurgte den stivsindede, der allerede med en gammel Røgers Behændighed var i Færd med at rulle lidt Tombeki.

— Senere, Ven Keraban, senere. I alles Interesse, sagde van Mitten. Det vilde være lige saa farligt at ryge her, som midt i et Krudttaarn.

— Et herligt Land! mumlede Keraban. Jeg gad vidst, om Tobakshandlerne skulde blive rige her. Naa, Neveu Ahmet, selv om vi var komne nogle Dage senere, havde det dog maaske været nok saa klogt at rejse rundt om det asovske Hav.

Ahmet svarede ikke, han havde ikke Lyst at begynde en ny Drøftelse af dette Æmne. Hans Onkel puttede skjændende sin Tombeki i Lommen igjen, og de vedblev at følge Vognen, som de forresten knapt kunde skjelne mere i Mørket.

Man maatte gaa med stor Forsigtighed for ikke at falde. Vejen steg lidt mod Øst og var paa mange Steder vanskelig. Heldigvis var der intet Vindpust gjennem denne taagefyldte Luft. Foran vrinskede og sparkede Hestene bestandig, Postillonen kunde næsten ikke holde dem. Vognaxlerne hvinede, naar Hjulene sank

ned i et Hjulspor. Men de var solide, veed vi, og havde allerede gjort deres Mesterstykke i Donaumoradserne.

Pludselig saae man et stærkt Lys paa venstre Side af Vejen. En af Keglerne var bleven antændt og udkastede en stærk Flamme, der lyste over Steppen i en Versts Udstrækning.

— Hvem er det dog, som ryger? raabte Ahmet, der var foran sine Ledsagere, i det han hurtig gik tilbage.

Ingen røg.

Man hørte Postillonens Skrig foran blandet med Piskeslag. Han kunde ikke mere holde sit Forspand. De forfærdede Heste løb, og Vognen med dem.

Alle stod stille. Steppen frembød i den sorte Nat et gruopvækkende Skue.

Ilden, der var opkommen i den ene Kegle, meddelte sig til de andre. Det var Explosion paa Explosion med voldsom Kraft og en umaadelig Illumination over hele Sletten.

I dette Lys saae man Hundreder af ildspyende Vorter. Nogle havde Petroleumens matte Lys og andre forskjellige Farver, eftersom der i dem fandtes hvidt Svovl, Svovlkis eller Kulsyre.

Samtidig hermed hørte man en dump Rullen i Jorden. Vilde den maaske aabne sig og blive til et stort Krater?

Faren var overhængende. Instinktmæssig havde Seigneur Keraban og hans Ledsagere fjærnet sig fra hverandre for dog muligvis at undgaa at blive opslugte alle paa een Gang. Det gjaldt blot saa hurtig som muligt at komme over denne farefulde Strækning. Den

veloplyste Vej mellem Keglerne lod til at være nogenlunde fremkommelig hen over Ildsteppen.

— Fremad, fremad! raabte Ahmet.

De andre svarede ham ikke, men adlød. Alle styrede efter Postvognen, der forresten var helt forsvunden. Langt ude i Horisonten syntes det, som om der atter var Nat over Steppen, der maatte altsaa den farlige Jordbund være forbi.

Med eet kom der en endnu stærkere Explosion midt paa selve Vejen. Keraban blev væltet om, og man kunde se ham fægte midt i Flammerne. Det var ude med ham, hvis det ikke kunde lykkes ham at rejse sig igjen.

I eet Spring var Ahmet ved hans Side. Han fik fat i ham, før den brændende Gas endnu havde kunnet naa ham, og slæbte ham halvkvalt af Gas-Dunsterne ud af Krateret.

— Onkel! . . . Onkel! . . . raabte han.

Efterat alle, van Mitten, Bruno og Nizib, havde faaet ham hen paa en Skraaning, forsøgte de at bringe lidt Luft i hans Lunger igjen.

Endelig lod der sig da høre et kraftigt og godtvarslende „Brum, Brum". Den solide Kerabans Bryst begyndte at hæve og sænke sig og at udpuste al den usunde Gas, der var kommen ind. Derpaa aandede han dybt, kom til sig selv igjen, og hans første Ord var da:

— Vil du endnu vove at paastaa, Ahmet, at det ikke havde været bedre at rejse rundt om det asovske Hav?

— De har Ret, Onkel.

— Som altid, Neveu, som altid.

Seigneur Keraban havde knap endt denne Sæt-

ning, før et dybt Mørke afløste det stærke Lys. Keglerne slukkedes pludselig, alle paa een Gang. Det var, som om Hanen for Gassen i det oplyste Theater var bleven drejet om. Alt blev atter begsort for deres Øjne, der endnu var ganske blændede af det skarpe Lys.

Hvad var der dog sket? Hvordan var der kommet Ild i disse Kegler? Intet Lys var dog kommet Krateret nær.

Den rimelige Forklaring er: En vis bestemt Gasart, der antændes, naar den kommer i Berøring med Luften, havde frembragt et lignende Fænomen som det, der i Aaret 1840 foraarsagede de store Ildebrande paa Taman. Denne Gas er Fosforbrint og udsondres nærmest af de mange Sødyr-Aadsler, som findes i disse mærgelholdige Jordlag. Den antændes og fører Ilden videre, og det er umuligt at beregne, naar Fænomenet vil komme eller forsvinde.

Saaledes er Rejsen over Kertsch og Taman forbunden med ikke ubetydelig Fare. Seigneur Keraban havde sikkert ikke Uret, naar han sagde, at hvilken som helst anden Vej havde været at foretrække. Men alle var dog nu lykkeligt undslupne Faren, Onkelen og Neveu'en en Smule svedne, de andre derimod uden mindste Skade.

En tre Verster længere fremme var det lykkedes Postillonen at blive Herre over sine Dyr. Saa snart Ilden var slukt, tændte han paa ny sine Vognlygter, og efter dette Lys styrede de rejsende deres Gang. Dygtig trætte, men uden andre Uheld naaede de Vognen og tog Plads i den igjen.

Man satte sig atter i Gang, og Natten gled rolig hen. Den næste Dag, den sjette September, kjørte

Vognen igjennem Landsbyen Anapa, der ligger en atten Mils Vej fra Taman, og om Aftenen henad Klokken otte standsede den i Landsbyen Rajewskaja lige ved den kaukasiske Grænse.

Sextende Kapitel.

Hvilken Tobak er bedst, den persiske eller den lilleasiatiske.

Kaukasien, en Del af det sydlige Rusland, bestaar nærmest af høje Bjærge og umaadelige Højsletter. Dets Bredde fra Vest til Øst kan omtrent være tre Hundrede og halvtredsindstyve Kilometre. Nord for Kaukasien strækker sig de donske Kosakkers Land og Guvernementet Stavropol med Kalmukkernes og Nogaisnomadernes Stepper, mod Syd Guvernementerne Tiflis, Kutais, Baku, Elisabethpol, Erivan og Provinserne Mingrelien, Imeretrien, Abkasien og Guriel. Den vestlige Grænse for Kaukasien er det sorte Hav, den østlige det kaspiske Hav.

Hele Egnen syd for den kaukasiske Hovedkjæde kaldes ogsaa Transkaukasien.

De forskjellige Stammer, der bebor eller blot gjennemstrejfer disse anselige Egne, er meget talrige. Der er Kazteveler, Armeniere, Tjerkesser, Tjetschenere og Lesghiere. I den nordlige Del findes Kalmukker og Tatarer af mongolsk Race, i den sydlige Tatarer af tyrkisk Race, Kurder og Kosakker.

Hvis man skal tro de Lærde, er det fra disse halvevropæisk-halvasiatiske Egne, at den hvide Race, som befolker Asien og Evropa, nedstammer.

Tre brede russiske Veje gjennemskærer denne uhyre Kjæde, hvis øverste Tinder er Kazbek, fire Tusend otte Hundrede Metre, — lige saa højt som Mont Blanc — og Elbruz, fem Tusend Metre højt.

Den første af disse Veje, der har stor Betydning baade i strategisk og kommerciel Henseende, gaar fra Taman til Poti; den anden fra Mosdok til Tiflis gjennem Darialpasset, og den tredje fra Kizlar til Baku gjennem Derbend.

Naturligvis skulde Seigneur Keraban, som denne Gang var enig med sin Neveu, tage den første af disse Veje. Hvorfor styre ind i de kaukasiske Bjærges Labyrinth og udsætte sig for Vanskeligheder og Forsinkelser, naar der findes en Vej langs det sorte Havs Kyst lige til Potihavnen, paa hvilken man overalt træffer Smaastæder og Landsbyer.

Der var jo nok Jærnbanen fra Rostow til Vladikaukasien, og derpaa den fra Tiflis til Poti, som man havde kunnet benytte; men Ahmet undgik klogelig at foreslaa denne Rejsemaade.

Da alt var vel overlagt og fastslaaet, forlod denne uopslidelige Postvogn, som man blot havde underkastet en ubetydelig Reparation, Rajewskaja om Morgenen den syvende September og styrede hen ad Vejen langs Kysten.

Ahmet var bestemt paa at jage afsted. Han havde nu kun fire og tyve Dage, i hvilke han skulde naa Skutari. Hans Onkel var enig med ham. Van Mitten havde uden Tvivl ønsket at rejse lidt mere bekvemt og at faa flere varige Indtryk; men van Mitten blev aldeles ikke adspurgt. Han var Kerabans Gjæst, der havde lovet at spise til Middag med ham, og slet ikke

andet. Man førte ham til Skutari. Hvad mere kunde han forlange?

For at lette sin Samvittighed havde Bruno dog ment at burde komme med nogle Indvendinger, før de vovede sig ind i det kaukasiske Rusland. Efter at Hollænderen havde hørt lidt paa ham, bad han ham komme med sine Forslag.

— Nu vel, Herre, sagde Bruno, hvorfor skal vi ikke lade Seigneur Keraban og Seigneur Ahmet rejse, saa meget de vil, langs med dette sorte Hav uden Rist eller Ro?

— Skulde vi forlade dem, Bruno? svarede van Mitten.

— Ja, forlade dem, Herre, forlade dem og ønske dem lykkelig Rejse.

— Og blive her?

— Ja, blive her og rolig undersøge Kaukaserne, siden vor onde Stjærne nu engang har ført os herhen. Naar alt kommer til alt, kan vi lige saa godt her som i Konstantinopel undgaa Fru van . . .

— Nævn ikke det Navn, Bruno.

— Jeg skal ikke nævne det, Herre, for ikke at gjøre Dem imod; men til syvende og sidst er det dog hendes Skyld, at vi er kastede ind i dette Eventyr, at vi her Dag og Nat maa jage afsted, og det ene Øjeblik være nær ved at blive hængende i Moradserne, det næste at blive stegte i Ildlande. Veed De hvad, det gaar for vidt, det gaar i Sandhed alt for vidt. Jeg vil altsaa foreslaa Dem, ikke at diskutere Sagen med Seigneur Keraban — i saa Fald bliver De den lille — men ganske rolig lade ham rejse og blot meget elskværdig sige

ham, at De vil slutte Dem til ham i Konstantinopel, naar det behager Dem.

— Det vilde være i højeste Grad upassende, indvendte van Mitten.

— Men det vilde være klogt, svarede Bruno.

— Føler du dig da meget ulykkelig?

— Meget, ja. Og jeg veed ikke, om De har lagt Mærke dertil, men jeg begynder at blive mager.

— Ikke meget, Bruno, ikke meget.

— Aa jo, jeg mærker det godt, og skal vi blive saadan ved, saa ser De mig snart som et Skelet.

— Er du for nylig bleven vejet, Bruno?

— Jeg vilde lade mig veje i Kertsch, svarede Bruno, men der fandtes kun en Brevvægt . . .

— Og det var dog ikke tilstrækkeligt? ytrede van Mitten leende.

— Nej, Herre, svarede Bruno alvorlig, men om ganske kort Tid vil det være nok til at veje Deres Tjener. — Jeg beder Dem, lad os dog lade Seigneur Keraban sejle sin egen Sø.

Denne Maade at rejse paa behagede visselig heller ikke van Mitten, denne brave Mand med det rolige Temperament, der aldrig holdt af at skynde sig. Men den Tanke, at han vilde gjøre sin Ven Keraban imod ved at forlade ham, var ham saa meget imod, at han afslog Brunos Bøn.

— Nej, Bruno, nej, sagde han, jeg er hans Gjæst . . .

— Gjæst, udbrød Bruno, ja en Gjæst, som man tvinger til at rejse syv Hundrede Mile i Steden for en.

— Det er lige meget.

— Tillad mig at sige Dem, Herre, De har Uret. For tiende Gang! Vor Elendighed er ikke til Ende.

Jeg har en Forudfølelse af, at De maaske mere end vi andre vil faa Deres Del deraf.

Om Brunos Forudfølelser var rigtige, maatte Fremtiden vise. Han havde nu advaret sin Herre — han havde nu opfyldt sin Pligt som trofast Tjener, og da van Mitten var urokkelig bestemt paa at fortsætte Rejsen, stod der ham kun tilbage at følge ham.

Vejen gaar næsten udelukkende lige langs med det sorte Hav. Kun yderst sjældent fjærner den sig langt fra Vandet, for at undgaa nogle Terrænvanskeligheder eller for at berøre nogle Smaaflækker lidt længere inde i Landet, dog aldrig mere end nogle faa Verster. De sidste Forgreninger af de kaukasiske Bjærge taber sig ned mod Kysten, og i det fjærne Vesten ser man de evig snedækte Bjærgtoppe.

Klokken et om Eftermiddagen begyndte man at kjøre omkring den lille Zemesbugt, der ligger syv Mil fra Rajewskaja, for otte Mile længere fremme at naa Gelendschik.

Smaastæderne ligger her ikke langt fra hinanden. Men de er yderst smaa, nærmest kun Landsbyer uden nogen Betydning for det ellers til Dels ubeboede Land. Handelen drives udelukkende ad Søvejen.

Det lille Stykke Land fra Foden af Bjærgene ned til Kysten ser smilende og venligt ud, med megen Skov, store Grupper af Eg, Lind, Hassel, Kastanier og Plataner, som den vilde Vins lunefulde Ranker omslynger ligesom Lianen i de tropiske Skove. Overalt flyver Nattergale og andre Smaafugle kvidrende op fra de store Marker af Azaleaer, som Naturen med ødsel Haand har strøet over denne frugtbare Jord.

Henimod Middag mødte de rejsende en Stamme af

Kalmukker, en omvankende Landsby, det vil sige, en Mængde Kibitkaer, Telte, som man rejser snart her snart der, undertiden paa Steppen, undertiden i de frugtbare Dale, undertiden langs med et Vandløb, alt efter som Høvdingen finder for godt. Kalmukkerne hører til Mongolerne. De var tidligere meget talrige i disse Egne; men den russiske Regering har nu foreskrevet dem saa mange Love og plaget dem saa meget, at en stor Mængde er udvandrede til Asien.

Kalmukkerne har bevaret deres egne Sæder og Dragter. Van Mitten kunde nedskrive, at Mændene bar vide Buxer, Saffiansstøvler, en Khalat, en Slags vatteret Kaabe, der er meget vid, og en firkantet Hue, om hvilken er slynget et Skjærf, og som er foret med Faareskind. Kvindernes Dragt er omtrent den samme. Kun er deres Hue anderledes, og undertiden kom der lange Flætninger frem, med kulørte Baand. Børnene gaar næsten nøgne. Om Vinteren kryber de, for at holde Varmen, sammen ved Kibitkaens Ildsted og sover under den hede Aske.

Smaa af Vækst, men kraftige, og udmærkede Ryttere, heftige, snilde og muntre, nøjsomme, saa de kan leve af lidt Melgrød, kogt i Vand med lidt Hestekjød i, forfærdelige Drukkenboldte, øvede Tyve, grænseløst uvidende, yderst overtroiske, og uforbederlige Spillere, — saaledes er de kaukasiske Steppers Nomader. Postvognen kjørte gjennem en af deres Khotonner, men uden at vække synderlig Opmærksomhed. Det var knapt, at de saae efter de rejsende. Det gode Forspand, der gallopperede hurtig hen ad Vejen, fristede maaske et og andet lystent Øje; men heldigvis for Seigneur Keraban blev det herved. Hestene naaede rolig den næste Poststation uden at

have maattet ombytte deres gode Stald med den kalmukkiske Lejrs Telte.

Efter at Vognen var kommen omkring Zemesbugten, kjørte de et langt Stykke paa en uhyre smal og besværlig Vej mellem Bjærgene og Kysten; men længere frem breder den sig igjen og bliver god og let fremkommelig.

Kl. 8 om Aftenen var Gelendschik naaet. Man hvilte lidt her, spiste til Aften og rejste igjen Kl. 9. Hele Natten kjørte man og var næste Morgen Kl. 7 i Beregowaja, ved Middagstid i Dschuba, Kl. 6 om Aftenen i Tenginsk, ved Midnat i Nebugsk, den næste Dag Kl. 8 i Golowinsk, Kl. 11 i Lachowsk og to Timer senere i Ducha.

Ahmet havde sandelig ingen Grund til at beklage sig, Rejsen gik ikke alene uden Forsinkelser, hvilket jo var ham særdeles kjært, men ogsaa uden Eventyr, hvilket aldeles ikke morede van Mitten. Hans Notitsbog blev blot fyldt med kjedelige geografiske Navne. Aldeles intet nyt, ikke en eneste god Rejseerindring.

I Ducha maatte Vognen standse i to Timer, medens Kromanden fik hentet sine Heste, der var sendte paa Græs.

— Nu vel, sagde Keraban, lad os saa spise saa godt og saa længe, som Omstændighederne tillader.

— Ja lad os faa noget Mad, udbrød van Mitten.

— Og det ordentlig, om det er muligt, mumlede Bruno og kastede et sørgmodigt Blik til sin slunkne Mave.

— Maaske, vedblev Hollænderen, kan vi ogsaa her faa lidt mere interessante Ting at se end paa Rejsen. Jeg tænker, at min unge Ven Ahmet dog i det mindste vil give os Tid til at trække Vejret? . . .

— Ja, indtil Hestene kommer, svarede Ahmet. Husk paa, at det i Dag allerede er den niende.

— Svaret efter mit Hoved! sagde Keraban. Naa, lad os saa se, hvad der er i Spisekammeret.

I det hele ligner Ducha meget de kosakkiske Landsbyer, der kaldes Stamistier. De er befæstede og holdes lukkede ved Porte, over hvilke der hæver sig et firkantet Taarn, hvor Skildvagter vaager Dag og Nat. Husene har høje Straatag, Væggene er af Træ og Ler, og to store Træer giver Bygningen Skygge og Ly. Befolkningen er om end ikke just velstaaende, saa dog ukjendt med Nød og Fattigdom.

I øvrigt har Kosakkerne næsten helt tabt deres nationale Præg ved det stadige Samkvem med den sydrussiske Landbefolkning. Men de er dog vedblevne at være tapre, kvikke, aarvaagne og udmærkede Vogtere af de militære Linier, som er dem betroede. De anses med rette for Verdens første Ryttere og er lige saa fortræffelige nu ved Jagterne paa de altid oprørske Bjærgboere, som de tidligere var ved Turneringerne, hvor de viste sig som veløvede Vaabendragere. De er af en smuk Race, let kjendelige ved deres stolte Bygning og deres Formers Skjønhed; men deres Dragt er omtrent som den kaukasiske Bjærgboers.

Seigneur Keraban, Ahmet og van Mitten havde taget Plads ved Herbergets Bord, hvor der opdækkedes et Maaltid, som i en Fart var blevet hentet i den nærmeste Dukhan, et Bræddeskur, i hvilket Spækhøkeren, Slagteren og Urtekrømmeren som oftest findes samlede i een Person. Der var en stegt Kalkun, en af disse Majsmelkager, spækket med smaa Stykker Bøffelmælksost, som kaldes Gatschapuri, den uundgaaelige Nationalret, Blinien,

en Slags Pandekage med sur Mælk paa, og som Drikkevarer nogle Flasker grumset Øl og nogle Dunke Vodka, stærkt Brændevin, af hvilket Russerne kan tylle umaadeligt i sig.

Man kunde sandelig ikke forlange bedre i en saa lille Flække ved det sorte Hav, og vore rejsendes gode Appetit hjalp da ogsaa godt til at lade Maden vederfares al mulig Retfærdighed.

Saa snart Middagen var endt, forlod Ahmet Bordet, medens Bruno og Nizib fik deres gode Part af den stegte Kalkun og de nationale Pandekager. Han gik som sædvanlig selv til Poststationen for at paaskynde Hestenes Ankomst og for, om det var nødvendigt, at betale tidobbelt de fem Kopeks pr. Verst og pr. Hest, som Reglementet tilstod Ejeren af Hestene, uanset naturligvis Drikkepengene til Postillonerne.

Seigneur Keraban og van Mitten nedlod sig i Ventetiden i et Slags Løvhytte, hvis mosgroede Grundpiller badede sig i den brusende Flod; ret et vidunderligt Sted til at hengive sig til det blide Drømmeris Nydelser, til denne henrivende Døs, som Orientaleren kalder Kief.

Naturligvis maatte de lange Piber frem som Dessert til et Maaltid, der var saa værdigt til at blive godt fordøjet. De blev derfor hentede i Vognen. Pibehovederne blev strax stoppede med Tobak; Seigneur Keraban lod selvfølgelig som altid sin fylde med persisk Tombeki, og van Mitten holdt sig ogsaa til sin sædvanlige Latakié fra Lilleasien.

Derpaa blev Piberne tændte; de to Venner strakte sig paa en Bænk Side om Side, og den lange med

Guldtraad omvundne Slange naaede med sin Ravspids op mellem de to Røgeres Læber.

Snart var Luften opfyldt af denne duftende Røg, som først naaede Munden efter at være bleven behagelig afkølet af Pibens klare Vand.

Tavse og med halvlukkede Øjne hengav Seigneur Keraban og van Mitten sig en lang Stund til denne usigelige Nydelse af den tyrkiske Pibe, der er langt at foretrække baade for Chibukken, Cigaren og Cigaretten.

— Det er i Sandhed den fuldeste Vellyst, sagde endelig Seigneur Keraban, jeg kjender intet bedre paa Jorden end at tilbringe en Time saaledes i intim Underholdning med sin Pibe.

— En Underholdning, som er fri for al Diskussion, svarede van Mitten, og som derved kun er ti Gange behageligere.

— Den tyrkiske Regering har, som sædvanlig, haft et meget daarligt Indfald, ved paa Tobakken at lægge en Skat, som gjør Prisen dobbelt høj. Takket være denne vanvittige Idé begynder Piberøgningen ogsaa at tage mere og mere af, og den vil nok snart helt forsvinde.

— Det vilde virkelig være sørgeligt, Ven Keraban.

— Hvad mig angaar, Ven van Mitten, har jeg en saadan Forkjærlighed for Tobakken, at jeg hellere vilde dø end undvære den. Ja, dø, siger jeg. Om jeg havde levet paa Amurat den fjerdes Tid, De veed, den Despot, der satte Dødsstraf for Tobaksrøgning, saa skulde man før have set mit Hoved falde fra mine Skuldre end min Pibe fra mine Læber.

— Jeg tænker som De, Ven Keraban, svarede Hol-

lænderen, i det han tog to gode Drag, det ene lige efter det andet.

— Saa sagte, saa sagte, van Mitten. De giver Dem jo ikke Tid til at smage paa denne herlige Røg, De er som en Slughals, der synker Maden uden at tygge den.

— De har Ret, som altid, Ven Keraban, svarede van Mitten, der fremfor alt ikke vilde forstyrre sin blide Hvile ved en Diskussion.

— Ja, jeg har altid Ret, Ven van Mitten.

— Men det er dog forbavsende, Ven Keraban, at vi to Tobakshandlere har vor egen Handelsvare saa kjær.

— Hvorfor det? spurgte Keraban, bestandig rede til Kamp.

— Aa, det ser man jo ellers aldrig, Bageren for Exempel er i Almindelighed led ved alt Bagværk, Konditoren ved sine søde Varer, og saaledes syntes jeg ogsaa, at en Tobakshandler maatte hade . . .

— Maa jeg spørge Dem om en Ting, van Mitten, sagde Keraban, blot om en eneste.

— Om hvad da?

— Har De nogen Sinde hørt, at en Vinhandler har afskyet de Drikke, som han sælger?

— Nej, det har jeg i Sandhed aldrig.

— Nu vel, det er ganske det samme med Tobakshandlerne som med Vinhandlerne.

— Det er vel saa, indrømmede Hollænderen. Deres Forklaring er fortræffelig.

— Men, vedblev Keraban, siden det lader til, at De vil yppe Kiv med mig desangaaende . . .

— Jeg skulde ville yppe Kiv med Dem, Ven Keraban? ytrede van Mitten hurtig.

— Ja.

— Nej, jeg forsikrer Dem.

— Det er lige meget. Men siden De kommer med nærgaaende Bemærkninger angaaende min Smag for Tobakken . . .

— Men . . . jeg beder Dem . . .

— Jo . . . jo, afbrød Keraban, i det han blev ivrigere. Jeg forstaar meget godt Hentydninger.

— Men der var ikke den fjærneste Hentydning fra min Side, svarede van Mitten, der uden ret at vide hvorfor — maaske paavirket af den gode Middag — begyndte at blive utaalmodig over denne Paastaaelighed.

— Det var der! svarede Keraban, og derfor maa jeg paa min Side nu ogsaa have Lov at komme med en Bemærkning til Dem.

— Vær saa artig.

— Jeg forstaar ikke, nej, jeg begriber aldeles ikke, hvor De kan tillade Dem at røge Latakié i en tyrkisk Pibe. Det er en Mangel paa Smag, som er uværdig for en Røger, der har Agtelse for sig selv.

— Jeg synes dog, at jeg maa have Ret dertil, eftersom jeg foretrækker Tobakken fra Lilleasien . . .

— Lilleasien, ja saa. Lilleasien staar langt under Persien, hvad Tobak angaar.

— Det er en Smagssag.

— Tombekien har, selv efter at den er skyllet med Vand to Gange, endnu aktive Egenskaber, som staar langt over Latakiéens.

— Det tror jeg nok, udbrød Hollænderen. Egenskaber, der kun er alt for aktive, og som skyldes Tilsætningen af bittersød Natskygge.

— Ja, en passende Mængde kan kun forøge Tobakkens Værd . . .

— For dem, der holder af langsomt at forgive sig, fortsatte van Mitten.

— Det er ikke Gift.

— Det er Gift, og oven i Kjøbet en meget kraftig Gift.

— Er jeg maaske død deraf? raabte Keraban, der for endnu bedre at forsvare sin Sag slugte en hel Mundfuld Røg.

— Nej, endnu ikke. Men det kommer.

— Nu vel, og selv i min Dødsstund, raabte Keraban, hvis Stemme blev forurolígende høj, selv i min Dødsstund skal jeg endnu fastholde, at Tombekien er langt at foretrække for det tørrede Hø, som man kalder Latakié.

— Man kan virkelig ikke finde sig i en saadan Fejltagelse, sagde van Mitten, som nu ogsaa blev heftig.

— Det bliver man dog nødt til.

— Og det vover De at sige til en Mand, der i tyve Aar har kjøbt Tobak.

— Og De vover at sige det modsatte til en Mand, som i tredive Aar har solgt Tobak.

— Tyve Aar.

— Tredive Aar.

Ved denne Vending af Diskussionen havde begge de stridende i samme Øjeblik rejst sig; under deres heftige Fagter gled Pibespidserne dem af Munden, og Rørene faldt til Jorden. Stadig skjændende bøjede de sig begge ned efter dem igjen. Disputen, der blev varmere og varmere, begyndte endog at udarte til de ubehageligste Personligheder.

— Van Mitten, sagde Keraban, De er den mest stivsindede Person, jeg har kjendt.

— Efter Dem, Keraban, efter Dem.

— Jeg?

— Ja De, raabte Hollænderen, der ikke mere var Herre over sig selv. Se dog paa denne Røgsky af Latakiéen.

— Og De, svarede Keraban, se engang paa denne Tombekirøg, der glider hen som en duftende Sky.

Og begge dampede, saa de var nær ved at tabe Vejret, og blæste hinanden Røgen lige i Ansigtet.

— Men saa lugt dog, sagde den ene, denne Duft af min Tobak.

— Ja, lugt til min, sagde den anden.

— De bliver dog nødt til at tilstaa, sagde endelig van Mitten, at De aldeles ikke forstaar Dem paa Tobak.

— Og De, gjenmælede Keraban, at De har mindre Smag end den usleste Røger.

I Vredens Raseri talte de nu begge saa højt, at man kunde høre dem langt bort. De var naaede saa vidt, at de grove Fornærmelser skulde til at krydse imellem dem som Granater paa en Slagmark.

Men i samme Øjeblik traadte Ahmet ind, og Bruno og Nizib, der var hidkaldte ved Støjen, fulgte efter. Alle tre standsede paa Dørtærskelen.

— Nej, har man set Mage? raabte Ahmet, i det han brast i Latter, Onkel Keraban ryger Hr. van Mittens Pibe, og Hr. van Mitten Onkel Kerabans!"

Bruno og Nizib stemmede i med.

I det de samlede Mundstykkerne op, havde de to stridende virkelig taget fejl og skiftet Rør, saaledes at Keraban havde røget Latakié og van Mitten Tombeki,

alt imedens de forsægtede deres Yndlingstobaks udmærkede Egenskaber.

De røgende maatte le med, og slutlelig rakte de hinanden Haanden som to Venner, hvis Venskab ikke kunde rokkes ved nogen Diskussion, selv om det var over et saa alvorligt Æmne.

— Hestene er for Vognen, sagde Ahmet. Vi kan rejse, naar det skal være.

— Saa lad os komme afsted, svarede Keraban.

Van Mitten og Keraban rakte Bruno og Nizib de to farlige Piber, og snart efter var alle komne til Sæde i Rejsevognen.

Men just som Keraban var ved at staa op, kunde han dog ikke lade være at sige ganske sagte til sin Ven:

— Siden De dog har smagt paa den, van Mitten, saa tilstaa nu, at Tombekien er langt bedre end Latakiéen.

— Ja, jeg kan jo lige saa gjærne tilstaa det, svarede Hollænderen, der var vred paa sig selv over, at han havde kunnet strides med sin Ven.

— Tak, Ven van Mitten, svarede Keraban, rørt over saa megen Eftergivenhed, det er en Tilstaaelse, som jeg aldrig skal glemme Dem.

Og med nok et kraftigt Haandtryk sluttede de en ny Venskabspagt, som aldrig skulde brydes.

Imidlertid rullede Vognen rask hen ad Kystvejen. Kl. 8 om Aftenen havde de naaet Abkasiens Grænse. De rejsende standsede her ved Poststationen og sov til næste Morgen.

Syttende Kapitel.

Der indtræffer en meget alvorlig Begivenhed, som slutter første Del af denne Historie.

Abkasien er en særlig Provins for sig midt i Kaukasien, et smukt Stykke Land og særdeles rigt, men dets Rigdomme kommer ikke til deres rette Værd paa Grund af det besynderlige Regeringssystem. Al Jorden har nemlig tidligere tilhørt den regerende Fyrste, der var af persisk Oprindelse; først nu begynder Beboerne lidt efter lidt at blive Jordejere. Man kjender her kun den militære Styrelse, al civil Ordning er endnu udelukket. Følgelig lever de Indfødte ogsaa i en halvvild Tilstand, næsten uden Begreb om Tidsinddeling og uden Skriftsprog. De taler en Dialekt, som Naboerne ikke forstaar, og som er saa fattig, at den mangler Udtryk for de alleralmindeligste Ideer.

Paa Gjennemrejsen interesserede det naturligvis levende van Mitten at iagttage den store Modsætning, der var mellem denne Egn og de mere civiliserede Strækninger, som de lige var rejste igjennem.

Til venstre for Vejen saae man store Majsmarker, sjældnere egentlige Kornmarker, Geder og Faar, som blev skrapt bevogtede, Bøfler, Heste og Koer, der græssede frit omkring mellem de smukke Træer. Store Solvpopler, Figen- og Valnøddetræer, Eg, Lind, Plataner, lange Krat af Buxbom og Stikpalmer.

De rejsende standsede, første Gang efter at være komne over Grænsen, i Gagri, en smuk lille Landsby, med en henrivende Kirke for den hellige Hypata, hvis

Sakristi nu tjener til Vinkjælder, med en Fæstning, som samtidig er Militærhospital, Havet paa den ene Side og paa den anden et helt Frugtland oversaaet med Akacier og duftende Rosenbusketter. I det fjærne, mindst halvtredsindstyve Verster borte, viser sig Bjærgkjæden, der skiller Abkasien fra Cirkassien.

Da Vognen var kommen dertil Kl. 9 om Aftenen, tilbragte de Natten her. Seigneur Keraban og hans Ledsagere sov i en af den lille Bys Dukhaner og tog afsted igjen tidlig næste Morgen.

Sex Mile længere fremme fik de friske Heste i Pizunda. Van Mitten havde her en halv Time, i hvilken han kunde beundre Kirken, hvor i gamle Dage det vestlige Kaukasiens Patriarker residerede. Denne Bygning er et af de interessanteste Minder fra det sjette Aarhundredes byzantinske Periode.

I Dagens Løb kom de dernæst gjennem Smaabyerne Guduati og Gunista, og efter at have jaget over atten Mile tog de rejsende ved Midnatstid en kort Hvile i Sukhum-Kale. Denne ligger ved en bred Bugt, som mod Syd strækker sig lige til Kap Kodor. Sukhum-Kale er Abkasiens største Havn; men under den sidste kaukasiske Krig er Byen for en stor Del bleven ødelagt. Nu er den nærmest en Garnisonsby.

Før Afrejsen næste Morgen Kl. 9 indtog man et Maaltid, hvis stærkt udpræget georgiske Spiseseddel kun lidet kunde tiltale to Tyrker og en Hollænder. Det bestod af en sur Suppe, der var kogt paa Hønsekjød, og af en Ragut af noget farset Kjød, tillavet med sur Mælk og Safran.

Efter at være komne forbi den smukke lille By Kelasuri, der ligger i den skyggefulde Kelasurdal, kom

de rejsende over Kodor omtrent syv og tyve Verster fra Sukhum-Kale. Vognen kjørte derpaa langs med store Skove, sande Urskove med Lianer og uigjennemtrængelige Busketter. Det er umuligt at komme gjennem disse Skove uden ved Jærnets eller Ildens Hjælp, og det manglede hverken paa Slanger, Ulve, Bjørne eller Shakaler. Det er, som var en Stump af det tropiske Amerika kastet ned her paa det sorte Hars Kyst. Men allerede nu har Industriens Øxe begyndt sit Værk her, og inden ret lang Tid vil alle disse smukke Træer, der saa længe stod i urørlig Majestæt, være omdannede til Tømmer for Huse eller Skibe.

Paa denne Dag kom de forbi Otchemchiri, Kodor og Samurzakan, Gajida og Anaklifa; det var den længste Rejsedag, baade hvad Tid og Vejlængde angik. Hestene havde jaget fremad i stadig Galop, og henimod Kl. 11 om Aftenen naaede de rejsende ogsaa Abkasiens Grænse. Floden Ingur kjørte man igjennem, og femogtyve Verster længere fremme standsede de i Redut-Kale, Mingreliens Hovedstad.

De faa Timer, der var tilbage af Natten, blev helligede Søvnen. Men hvor træt van Mitten end var, stod han dog meget tidlig op om Morgenen for at gjøre en lille Udflugt inden Afrejsen. Han fandt allerede Ahmet paa Benene, medens Seigneur Keraban endnu rolig sov i sit ganske gode Hotelværelse.

— Allerede oppe? sagde van Mitten, da han saae Ahmet i Begreb med at gaa ud. Min unge Ven har maaske Lyst til at ledsage mig paa min Morgentur?

— Synes De, jeg har Tid dertil, van Mitten? svarede Ahmet. Maa jeg ikke først sørge for, at vi faar vor Proviant fornyet? Vi er snart over den tyrkisk-

russiske Grænse, og det vil ikke være let at proviantere sig i Lazistans og Anatoliens Orkener. De ser saaledes, at jeg ikke har et Minut at spilde.

— Men naar det er gjort, svarede Hollænderen, kunde De saa ikke tage Dem fri et Par Timer?

— Naar det er gjort, Hr. van Mitten, saa maa jeg se Vognen efter og tale med en Vognmand om, at han gjør alt i Stand, smører Axlerne o. s. v. Paa den anden Side Grænsen kan vi intet faa gjort. Jeg vil derfor se at indrette alt saaledes, at Vognen kan gjøre denne forunderlige Rejse helt med.

— Godt. Men naar det saa er gjort? gjentog van Mitten.

— Naar det er gjort, saa maa jeg beskæftige mig med Forspandet og maa selv gaa paa Posthuset for at ordne det.

— Godt, godt. Men saa da? sagde van Mitten, der ikke vilde slippe sit Haab om at faa ham med.

— Ja saa, svarede Ahmet, vil det være Tid for os til at rejse, og saa skal vi rejse. Undskyld derfor, at jeg forlader Dem.

— Et Sekund blot, min unge Ven, vedblev Hollænderen, tillad mig at gjøre Dem et Spørgsmaal.

— Ja, men hurtigt, Hr. van Mitten.

— De veed uden Tvivl, hvad denne interessante Provins Mingrelien er?

— Ja, saa omtrent.

— Det er den Egn, gjennem hvilken den poetiske Phasisflod løber, hvis Guldstøv tidligere lagde sig paa Marmortrinnene af de store Slotte, der laa ved dens Bredder.

— Ja saa.

— Her er det berømte Kolchis, hvor Jason og hans Argonauter ved Troldkvinden Medeas Hjælp røvede det gyldne Skind, der bevogtedes af en umaadelig stor Drage, for ikke at tale om de frygtelige Tyre, som spyede Flammer.

— Jeg har aldrig paastaaet det modsatte.

— Det er her, i disse Bjærge, som vi ser i Horisonten, paa Klippen Khomli over Byen Kutaïs, at Prometheus, Søn af Jafet og Klymene, paa Jupiters Bud blev lænket til Klippen, da han dristig havde røvet Ilden fra Himlen, og her kommer Gribben evig og hakker i hans Lever.

— Det er alt sammen fuldkommen sandt, Hr. van Mitten; men jeg maa des værre sige Dem endnu en Gang, at jeg har meget travlt. Jeg forstaar ikke ret, hvor De vil hen.

— Ja, ser De, min unge Ven, svarede Hollænderen, i det han tog sin allerelskværdigste Mine paa, et Par Dages Ophold her i Mingrelien og Kutaïs vilde give Rejsen meget forhøjet Værd, og . . .

— De foreslaar os saaledes at blive nogen Tid i Redut-Kale? svarede Ahmet.

— Ja, fire eller fem Dage skulde være nok . . .

— Skulde De maaske have Lyst at foreslaa min Onkel Keraban dette? spurgte Ahmet ikke uden en vis Ondskabsfuldhed.

— Jeg . . . Aldrig, min unge Ven, svarede Hollænderen. Det vilde være en Anledning til Diskussion, og siden den sørgelige Historie med Piberne forsikrer jeg Dem, at jeg nok skal vogte mig for at begynde nogen som helst Diskussion med denne fortræffelige Mand.

— Det gjør De sikkert klogt i.

— Men i dette Øjeblik er det ikke til den frygtelige Keraban, jeg henvender mig, det er til min unge Ven Ahmet.

— Der tager De fejl, Hr. van Mitten, gjenmælede Ahmet, i det han tog hans Haand. Det er aldeles ikke med Deres unge Ven, De nu taler.

— Med hvem da?

— Med Amasias Forlovede, Hr. van Mitten, og De veed nok, at Amasias Forlovede intet Øjeblik har at spilde.

Derefter gik Ahmet for at beskæftige sig med Forberedelser til Afrejsen. Nedslaaet begav van Mitten sig ud i den alt andet end interessante Redut-Kale, fulgt af sin trofaste, men lidet opmuntrende Bruno.

Kl. 12 var alle de rejsende færdige til at tage afsted. Vognen, der var vel efterset og istandsat, saae ud til at kunne gaa en hel Del igjennem endnu. Kassen var fyldt med Provision; der var intet mere at frygte i den Henseende. Ahmet følte sig stolt over sin Forsynlighed.

Det var heller ikke uden stor Tilfredshed, at Seigneur Keraban saae Rejsen gaa saa godt og alting saa vel ordnet. Hvor vilde hans Tyrkerhjærte ikke slaa, naar han stod paa Bosporus's venstre Bred og kunde spotte de ottomanske Øvrigheder, disse Foreskrivere af uretfærdige Skatte.

Redut-Kale var kun fire og tyve Verster fra den tyrkiske Grænse; inden fire og tyve Timer kunde den mest stivsindede Osmanli sætte sin Fod paa ottomansk Grund. Endelig skulde han atter føle sig i sit Element.

— Afsted, Brodersøn; Allah være med os som hidtil, raabte han muntert.

— Afsted, Onkel! svarede Ahmet.

Og begge satte sig op, fulgte af van Mitten, der stadig forgjæves søgte at øjne den mærkelige Bjærgtop, hvor Prometheus udsonede sin Brøde.

Man drog afsted under Jemschikens Piskesmæld og et kraftigt Forspands Brinsken.

En Time efter kjørte Vognen over Grænsen af Guriel, der siden 1801 er knyttet til Mingrelien. Hovedstaden her er Poti, med en af det sorte Havs vigtigste Havne. En Jærnbane fører derfra til Tiflis, Georgiens Hovedstad.

Vejen steg lidt ind igjennem et frugtbart Land. Hist og her saae man Landsbyer; men Husene ligger her slet ikke sammen. De er spredte mellem Majsmarker og ser højst besynderlige ud, i det de ikke er byggede af Træ, men flettede af Straa som Kurvearbejde. Van Mitten glemte ikke at notere denne Mærkelighed i sin Bog; og dog var det ikke saadanne Ubetydeligheder, han havde haabet at kunne optegne paa sin Rejse gjennem det gamle Kolchis. Men maaske kunde han være heldigere, naar de kom til Floden Rion ved Poti. Denne er nemlig Oldtidens berømte Phasis, og om man skal tro nogle lærde Geografer, er den en af Edens fire Vandløb.

En Time senere igjen standsede Vognen foran Jærnbanelinjen mellem Poti og Tiflis paa et Sted, hvor Vejen krydser Banen en Verst fra Stationen Sakario. Leddene ved Overkjørslen var lukkede, saa Hestene maatte holdes an.

Seigneur Keraban og hans to Ledsagere bøjede sig ud af Vinduet for at se, hvad der var paa Færde foran.

Postillonen gav sig til at raabe paa Ledvogteren, som aldeles ikke lod sig se.

— Skal det forbandede Jærnbaneselskab nu ogsaa lade os spilde vor Tid? Hvorfor er Leddene lukkede? spurgte Keraban.

— Sandsynligvis fordi der skal komme et Tog, bemærkede van Mitten rolig.

— Hvorfor skal der komme et Tog? svarede Keraban.

Postillonen vedblev at kalde, men uden Held. Der var ingen at se omkring det lille Hus.

— Gid Allah knække hans Hals, raabte Keraban. Hvis han ikke kommer, skal jeg vide at lukke op selv.

— Vær dog rolig, Onkel, sagde Ahmet, i det han holdt Keraban tilbage, som var i Færd med at staa af.

— Være rolig?

— Ja, der kommer jo Vogteren.

Vogteren kom virkelig nu ud af Huset og gik langsomt hen mod Kjøretøjet.

— Kan vi komme over, Ja eller Nej? spurgte Keraban tørt.

— Jo De kan, svarede Vogteren. Toget fra Poti kommer først om ti Minutter.

— Luk saa op og ophold os ikke unødig. Vi har Hastværk.

— Jeg kommer for at lukke Dem op, svarede Vogteren.

Derefter gik han først over og aabnede Leddet paa den modsatte Side og kom saa tilbage for at løsne det foran dem, alt sammen langsomt, som en Mand, der kun bekymrer sig saare lidet om de rejsendes Ønsker.

Seigneur Keraban brændte af Utaalmodighed.

Endelig var Passagen da fri, og Vognen begyndte at kjøre over.

Men i samme Øjeblik kom et Selskab af rejsende til Syne paa den modsatte Side. Det var en tyrkisk Herre. Han kunde vel være fem og tredive Aar, var høj af Vækst og havde denne Adel over sig, som er Asiaterne egen. Et ganske smukt Ansigt med Øjne, som kun Lidenskaben kunde give Ild, bleg Hudfarve, sort Skjæg, der naaede ham til midt paa Brystet, en Mund med skinnende hvide Tænder, hvis Læber ikke kjendte til Smil, det hele Ydre tilkjendegav, at det var en hovmodig Mand, mægtig ved sin Stilling og Formue, vant til Opfyldelsen af alle sine Ønsker og alle Befalinger, en Mand, hvem Modstand vilde kunne bringe til de største Yderligheder. Der var endnu noget vildt Blod i disse Aarer, halvt Araber, halvt Tyrk, som han var.

Denne Herre var klædt i en simpel Rejsedragt og forsøgte aabenbart under den dunkle Kaftan at skjule, hvilken fornem Person han var. Midt paa Jærnvejen mødtes Vognen og de ridende, og da Leddenes Bredde ikke tillod de to Grupper at komme over paa samme Tid, var det nødvendigt, at en af dem trak sig tilbage.

Vognen standsede, Rytterne ligesaa. Men det saae ikke ud til, at den fremmede Herre havde i Sinde at vige for Keraban. Tyrk mod Tyrk, det kunde blive ganske vanskeligt.

— Af Vejen! raabte Keraban til Rytterne, hvis Heste næsten stødte Snuderne mod Hestene for Vognen.

— Af Vejen, De, sagde den nysankomne, der syntes bestemt paa ikke at vige et Skridt tilbage.

— Jeg kom først.

— Nu vel, De skal komme sidst over.

— Jeg giver ikke efter.

— Jeg ikke heller.

Saaledes begyndt truede Diskussionen med at skulle tage en meget uheldig Vending.

— Onkel, sagde Ahmet, hvad gjør det os . . .

— Neven, det gjør os meget.

— Ven . . . sagde van Mitten.

— Lad mig i Fred, svarede Keraban i en Tone, der fik Hollænderen til at krybe sammen i sit Hjørne.

Imidlertid kom Vogteren til og raabte:

— Skynd Dem, skynd Dem . . . Toget fra Poti maa strax komme . . . Skynd Dem.

Seigneur Keraban hørte ham knapt. Han havde aabnet Vogndøren og var stegen ned paa Vejen, fulgt af Ahmet og van Mitten, medens Bruno og Nizib havde skyndt sig ned fra Kabrioletten.

Keraban gik lige mod Rytteren og greb hans Hest ved Tømmen:

— Vil De lade mig komme over? raabte han i ustyrligt Raseri.

— Aldrig.

— Det skal vi faa at se.

— De kjender ikke Seigneur Keraban.

— Og De kjender ikke Seigneur Saffar.

Det var virkelig Seigneur Saffar, der agtede sig til Poti, efter en kortere Udflugt i de sydkaukasiske Provinser.

Navnet Saffar, Navnet paa den Person, der havde taget Hestene i Kertsch, kunde kun yderligere opflamme Kerabans Vrede. Hvorledes? Skulde han vige for den Mand, mod hvem han allerede havde svoret saa meget? Aldrig. Han vilde hellere have ladet sig knuse under hans Hest's Fødder.

— Ah, saa det er Dem, Seigneur Saffar? skreg han. Nu vel, tilbage, Seigneur Saffar!

— Fremad! sagde Saffar og gav sine Ledsagere Tegn til at forcere Passagen.

Ahmet og van Mitten, der forstod, at intet vilde faa Keraban til at vige, gjorde sig rede til at komme ham til Hjælp.

— Men kjør dog over, kjør dog over, vedblev Vogteren, kjør dog over . . . Der er Toget.

Man hørte virkelig allerede Støjen af Lokomotivet, der endnu skjultes af en Omdrejning af Vejen.

— Tilbage! raabte Keraban.

— Tilbage! raabte Saffar.

Lokomotivets Prusten blev nu tydeligere. Den forfærdede Vogter svingede med Flaget og søgte at standse Toget . . . Det var for sent . . . Nu viste det sig ved Omdrejningen . . .

Da Seigneur Saffar saae, at han ikke mere havde Tid til at komme over Vejen, veg han skyndsomst tilbage. Bruno og Nizib var allerede vegne til Side. Ahmet og van Mitten greb fat i Keraban og fik slæbt ham bort, medens Postillonen jog paa Hestene og naaede udenfor Leddet.

I samme Øjeblik kom Iltoget brusende i fuld Fart. Men i det det gled forbi, stødte det mod den bagerste Del af Vognen, som man ikke havde faaet med helt over. Det brød den i tusende Stykker og forsvandt, uden at de rejsende i Toget havde følt saa meget som et Stød af den lette Hindring.

Ude af sig selv vilde Keraban kaste sig over sin Modstander; men denne drev blot sin Hest frem og red over Vejen uden saa meget som at beære Seigneur

Keraban med et Blik. Fulgt af sine fire Ryttere forsvandt han i Galop ned ad Vejen.

— Fejge, elendige! . . . raabte Keraban, der blev holdt tilbage af sin Ven van Mitten, hvis jeg nogen Sinde træffer ham igjen. . . .

— Ja, men imidlertid har vi ingen Vogn mere, svarede Ahmet og saae paa de uformelige Rester af Vognen, der var kastet bort fra Vejen.

— Lad saa være, Neveu, lad saa være, men jeg er dog kommen over, og kommen først over. Det var vel ægte Kerabansk!

I det samme kom nogle Kosakker, der havde Opsyn med Vejen, til. De havde set alt, hvad der var gaaet for sig.

Deres første Bevægelse var derfor at gaa hen til Keraban og tage ham i Kraven. Keraban protesterede, og hans Neveu og hans Ven søgte at lægge sig imellem; men det var unyttigt. Den mest stivsindede af Jordens Børn blev heftigere og heftigere, og foruden sin Forsyndelse mod Jærnbanereglementet var han nær ved end yderligere at forværre sin Stilling ved Opsætsighed mod Øvrighedens Forordninger.

Men man kommer ikke langt med Kosakker. Hvad end Seigneur Keraban gjorde i sit Raseri, saa blev han dog ført paa Stationen i Sakario, medens Ahmet, van Mitten, Bruno og Nizib stod lamslaaede foran deres knuste Vogn.

— Der er vi i en slem Forlegenhed, sagde Hollænderen.

— Og min Onkel da? spurgte Ahmet. Vi kan dog ikke forlade ham saadan.

Tyve Minutter efter passerede Toget, der kom fra Tiflis og gik til Poti, foran dem.

I et af Waggonernes Vinduer saae de Seigneur Kerabans forpjuskede Hoved, ildrødt, med Øjne, der næsten faldt ud, rasende, fordi han var bleven arresteret, og endnu mere, fordi de grusomme Kosakker tvang ham til at kjøre paa Jærnbane for første Gang.

Det var nu rigtigt ikke at lade ham alene i denne Situation. Man maatte se hurtigst mulig at hjælpe ham ud af den Knibe, som hans Stivsindethed havde styrtet ham i, og sørge for, at ikke Tilbagekomsten til Skutari skulde blive forsinket.

Ahmet og hans Ledsagere lod da Resterne af Vognen ligge og lejede sig en lille Kærre, Postillonen spændte Hestene for, og snart efter kjørte de saa hurtig, som det var muligt, hen ad Vejen til Poti. Det var kun sex Miles Vej, og de havde naaet Poti i to Timer.

Ahmet og van Mitten gik strax til Politistationen for at spørge efter den ulykkelige Keraban og se at faa ham sat i Frihed.

Der blev de dog nogenlunde beroligede baade med Hensyn til Delinkventens Skæbne og til Forsinkelsen.

Efter at have betalt en stor Bøde først for Forseelsen og dernæst for Modstand mod Betjentene, var da Seigneur Keraban bleven tilbageleveret i Kosakkernes Hænder for at blive sat over Grænsen.

Nu gjaldt det altsaa saa hurtig som mulig at støde til ham og i den Hensigt at skaffe sig et Befordringsmiddel.

Hvad Seigneur Saffar angik, saa vilde Ahmet ogsaa vide, hvad der var blevet af ham.

Seigneur Saffar var allerede rejst fra Poti. Han var gaaet om Bord paa Damperen, der lægger til ved de lilleasiatiske Havne. Men Ahmet kunde ikke faa at vide, hvor den hovmodige Herre agtede sig hen, og han saae endnu kun i Horisonten en svag Røgstrime fra Damperen, der bar ham til Trebisond.

Anden Del.

Første Kapitel.

Seigneur Keraban er rasende over at have rejst med Jærnbane.

Man vil uden Tvivl erindre, at van Mitten, fortvivlet over ikke at have kunnet faa Tid til at besøge det gamle Kolkis's Ruiner, dog havde fundet sig deri, trøstende sig med at skulle være heldigere ved den hellige Flod, som nu under Navnet Rion styrter sig i Havet ved Poti og danner Byens lille Havn.

Men vor gode Hollænders Forhaabninger skulde som sædvanlig blive til intet. Var der maaske nu Tid til at tænke paa Jason og Argonauterne og til at bese de berømte Steder, hvor den dristige Helt røvede det gyldne Skind? Nej! Det vigtigste, vore rejsende nu havde at tænke paa, var at skynde sig bort fra Poti og se at naa Seigneur Keraban ved den tyrkisk-russiske Grænse.

Van Mittens Skuffelse herover var stor. Klokken var allerede fem om Aftenen, og man maatte rejse videre igjen næste Morgen. Af Poti fik han saaledes kun Tid til at beundre det offentlige Anlæg med de gamle Fæstningsruiner, de besynderlige paa Pæle byggede Huse, i hvilke de sex—syv Tusend Indbyggere opholder sig, de

brede Gader og de lange Grave ved Siden af, hvorfra Frøerne uopholdelig opsender deres melankolske Kvækken, samt endelig den temmelig betydelige Havn med det store Fyrtaarn.

Den eneste Trøst, van Mitten havde, var den Betragtning, at han ved et saa kort Ophold i disse usunde Egne heller ikke fik Tid til at hente sig en af de farlige Febre, som man saa meget maa frygte der nede.

Medens Hollænderen hengav sig til alle Haande Betragtninger, søgte Ahmet at opdrive et Kjøretøj, som kunde erstatte Postvognen; men at finde nogen som helst hverken ny eller gammel Rejsevogn i Staden Poti, derom kunde der aldeles ikke være Tale. Maaske vilde man ved et godt Greb i Kerabans Pung kunne faa fat i en „Perecladnaïa" eller en russisk „Araba", videre kunde man slet ikke haabe. Men begge disse Kjøretøjer er kun mer eller mindre primitive Karrer, blottede for al Bekvemmelighed, og de har ikke det mindste tilfælles med en behagelig Kaleschevogn. Hvor gode Heste man end vil sætte for, vil disse Karrer dog aldrig kunne komme blot halv saa hurtig afsted som en Rejsevogn. Hvilken Tid vilde der saaledes ikke gaa til Spilde paa dette forholdsvis korte Stykke Vej!

Imidlertid kom Ahmet dog nemt ud over denne Forlegenhed. Han kunde hverken opdrive Karrer eller Vogn, og han maatte alligevel uundgaaelig saa hurtig som mulig indhente sin Onkel for at forhindre ham fra at rode sig ind i flere ubehagelige Affærer. Han bestemte sig da til at tilbagelægge de tyve Mil fra Poti til den tyrkisk-russiske Grænse til Hest. Ahmet var selv en god Rytter, og Nizib havde ofte ledsaget ham paa hans Ture. Van Mitten var heller ikke aldeles uøvet i

Ridekunsten, og han svarede om ikke for Brunos Dueligheed, saa dog for hans Lydighed til at følge.

Det blev altsaa bestemt, at Afrejsen skulde ske saa betids den næste Morgen, at man kunde naa Grænsen endnu om Aftenen.

Da det var besørget, skrev Ahmet et langt Brev under Banquier Selims Adresse, hvilket Brev naturligvis begyndte: „Kjære Amasia.“ Han fortalte hende om alle Rejsens Omskiftelser, om dette ny Uheld ved Poti, om hvordan han var bleven skilt fra sin Onkel, og hvorledes han haabede at finde ham igjen. Han tilføjede, at deres Tilbagekomst ingenlunde vilde blive forsinket af denne Begivenhed, at han nok skulde faa Folk og Dyr til at skynde sig og naa alt i den bestemte Tid. Dernæst bønfaldt han hende indtrængende om, endelig at være i Villaen i Skutari paa den bestemte Dag, og helst lidt før.

Dette Brev, i hvilket der naturligvis var en Mængde omme Erklæringer til den unge Pige, skulde afgaa den næste Dag med Postdamperen, der regelmæssig farer mellem Poti og Odessa. Det vilde saaledes inden fyrretyve Timer være paa sit Bestemmelsessted, være aabnet og læst og maaske trykket mod det Hjærte, hvis Banken Ahmet syntes at føle paa den modsatte Bred af det sorte Hav.

Lad os imidlertid følge van Mitten og se, hvad han tog sig til, medens Ahmet saaledes skrev for at trøste og opmuntre Amasia.

Efter at have spist til Middag paa Hotellet, spadserede van Mitten rundt i Potis Gader, svalede sig i det offentlige Anlægs Skygge, gik ud langs Kajen ved Havnen og beundrede Arbejdet, som man netop var i

Færd med at fuldende. Han var ene, Bruno havde ikke gjort Mine til at følge ham.

Og hvorfor gik Bruno ikke med sin Herre for i det mindste at gjøre ham sine ærbødige, men sandfærdige Bemærkninger over deres nuværende forviklede Situation, og over hvad Fremtiden indeholdt for Trusler?

Bruno havde faaet en Idè. Fandtes der end i Poti hverken Kalesche eller Postvogn, saa fandtes der dog vel i det mindste en Vægt. Den stakkels afmagrede Hollænder tænkte, at han nu vel havde Lejlighed til at blive vejet og til at sammenligne sin nuværende Vægt med den tidligere.

Bruno havde forladt Hotellet uden at sige noget, slæbende omhyggelig med sig sin Herres Rejsehaandbog for at gjøre sig bekjendt med Forskjellen mellem den russiske og hollandske Vægt.

Paa en Havnekaj, hvor der er Toldeftersyn, finder man altid en af disse store Vægte, der ogsaa kan benyttes som Menneskevægt. Bruno havde saaledes ingen Besvær med at finde, hvad han søgte, og for nogle Kopek var man gjærne til hans Tjeneste. Man satte en antagelig Vægt paa den ene Side, og Bruno steg, ikke uden stor Uro, op paa den anden.

Til hans store Sorg rørte Vægten paa den modsatte Side sig aldeles ikke. Hvor meget Bruno end anstrængte sig, lykkedes det ham ikke saa meget som at lette den i Vejret.

— For Fanden, sagde han, det er altsaa, som jeg tænkte.

Man satte saa en mindre tung Vægt i den forstes Sted . . . samme Resultat.

— Er det muligt! raabte Bruno. Hans Hjærte snørede sig sammen af Angest.

I det samme fik han Øje paa et ham bekjendt Ansigt, som iagttog ham med Velvilje.

— Herre! raabte han.

Det var van Mitten. Hans Vej førte ham over Kajen just i samme Øjeblik, som Betjentene var beskæftigede med hans Tjener.

— Herre, gjentog Bruno, De her?

— Ja jeg, svarede van Mitten. Jeg ser med Fornøjelse, at du er ved at . . .

— At lade mig veje . . . ja.

— Naa, og Resultatet?

— Resultatet er, at jeg ikke veed, om her findes Lodder smaa nok til at vise, hvad jeg vejer i dette Øjeblik.

Bruno gav dette Svar med et saa ynkeligt Udtryk i Ansigtet, at Bebrejdelsen rigtig skar van Mitten i Hjærtet.

— Hvad, sagde denne, skulde du være taget saa meget af siden vor Afrejse, stakkels Bruno?

— De kan selv se, Herre.

Man satte virkelig nu en Vægt paa, der var langt mindre end de to andre. Denne Gang løftede Bruno den lidt efter lidt, saa der kom Ligevægt.

— Endelig, sagde Bruno, og hvor meget er saa det?

— Ja, hvor meget er saa det? gjentog van Mitten.

Det var akkurat fire russiske Pund. Van Mitten tog Bogen fra Bruno for at se efter, hvor meget det var i hollandsk Vægt.

— Nu vel, Herre? spurgte Bruno umaadelig nysgjerrig og ængstelig, hvor meget er saa fire russiske Pund?

— Omtrent sexten et halvt Pond i hollandsk Vægt, svarede van Mitten efter en kort Betænkning.

— Og det er? . . .

— Det er akkurat hundrede og et og halvtredsindstyve Livres.*)

Bruno udstødte et Fortvivlelsens Skrig, sprang ned af Vægten og lod sig falde næsten afmægtig om paa en Bænk.

— Hundrede og et og halvtredsindstyve Pund, gjentog han uophørlig, aldeles ude af sig selv.

Bruno, som havde vejet hundrede otte og tresindstyve Pund, vejede nu kun hundrede et og halvtreds. Han havde altsaa tabt sytten Pund, og det i sex og tyve Dage, paa en Rejse, der dog havde været temmelig let og uden synderlige Savn og store Anstrængelser. Nu, da Ondet var begyndt, hvor skulde det saa ende? Hvad vilde der blive af den respektable Mave, som Bruno i tyve Aar med saa stort Held havde vedligeholdt, især nu, da de af Mangel paa Postvogn maatte fortsætte denne vanvittige Rejse gjennem øde Egne til Hest, uden Hjælpemidler, truede af Farer og Anstrængelser.

Saaledes tænkte van Mittens Tjener ved sig selv. Han saae i Aanden skrækkelige Muligheder og først og fremmest en stakkels ukjendelig Bruno vanke om som levende Skelet.

Hans Parti var ogsaa hurtig taget. Han rejste sig, slæbte Hollænderen med og standsede ikke før lige foran Hotellet.

— Herre, sagde han, der er Grænser for alt, end-

---

*) Tilsvarende Antal danske Pund.

ogsaa for den menneskelige Daarskab. Vi rejser ikke længere.

Van Mitten modtog denne Erklæring med sin sædvanlige Ro, som intet kunde forstyrre.

— Hvad, Bruno? sagde han, du foreslaar mig at slaa os ned i denne Afkrog af Kaukasien?

— Nej, Herre, nej. Jeg foreslaar Dem ganske simpelt at lade Keraban komme til Konstantinopel, paa hvad Maade han lyster, mens vi rolig tager en af Postdamperne fra Poti. De er ikke søsyg, jeg ikke heller, og jeg vil ikke blive meget magrere paa den Maade, hvilket ufejlbarlig vil ske, hvis jeg fortsætter Rejsen til Hest.

— Dette Forslag kan maaske være meget klogt fra dit Synspunkt, Bruno; men mig anstaar det aldeles ikke. Jeg maa betænke mig meget, før jeg kan bestemme mig til at forlade min Ven Keraban nu, da allerede de tre Fjerdedele af Rejsen er overstaaede.

— Seigneur Keraban er ikke Deres Ven, svarede Bruno. Han er Seigneur Kerabans Ven, slet ikke andres. Min er han da i hvert Fald ikke, og jeg vil ikke ofre hans egoistiske Luner den Smule Fedt, som jeg endnu har igjen. De tre Fjerdedele af Rejsen er overstaaede, siger De; men den fjerde, som staar tilbage, bliver nok den værste. Endnu er der intet absolut ubehageligt hændet Dem personlig, Herre; men hvis De fortsætter, saa giv blot Tid ... Ulykken vil ikke lade vente paa sig.

Brunos stadige Forudsigelse af, at noget ondt vilde hænde, kunde ikke undlade at vække en vis Uro hos van Mitten. Denne Rejse over paa den anden Side af den russiske Grænse, gjennem Paschaliket Trebisond og det sydlige Anatolien, fortjente vel, at man overvejede den to Gange, før man begav sig ud paa den. Van Mittens

Karakterstyrke var jo ikke den allerstørste, og det var derfor kun ganske naturligt, at han følte sig en Smule rokket. Bruno undlod ikke at lægge Mærke dertil og fordoblede sine Forestillinger. Han anførte et Mylr af Argumenter til Støtte for sin Sag, han pegede paa Klæderne, der flagrede om hans Mave, som svandt fra Dag til Dag. Hans Overbevisning var dyb, den gjorde ham veltalende, og han bragte da endelig sin Herre til at dele hans Ideer om Nødvendigheden af, at han skilte sin Skæbne fra sin Ven Kerabans.

Van Mitten overvejede. Han hørte opmærksomt til og nikkede med Hovedet paa de overbevisende Steder. Da denne alvorlige Samtale var endt, holdtes han kun tilbage af Frygt for at faa en Diskussion om Sagen med sin umedgjørlige Rejsefælle.

— Omstændighederne er gunstige, bemærkede Bruno, der havde Svar paa alt. Siden Seigneur Keraban ikke længere er her, saa lad os for en Gangs Skyld være en Smule mindre høflige og overlade til hans Brodersøn Ahmet at støde til ham ved Grænsen.

Van Mitten rystede paa Hovedet.

— Det er der noget, som forhindrer, sagde han.

— Hvad da? spurgte Bruno.

— Sagen er, at jeg har forladt Konstantinopel saa godt som uden Penge, og min Pung er nu tom.

— Kunde vi ikke, Herre, lade en tilstrækkelig Sum komme fra Banken i Konstantinopel?

— Nej, Bruno, det er umuligt. Hvad jeg ejer i Rotterdam, kan endnu ikke være deponeret.

— For at faa de tilstrækkelige Penge til at rejse hjem for, spurgte Bruno, maa vi altsaa . . .?

— Nødvendigvis henvende os til vor Ven Keraban, svarede van Mitten.

Dette Svar var kun lidet egnet til at berolige Bruno. Hvis hans Herre gjensaa Seigneur Keraban og foreholdt denne sin Plan, vilde det blot komme til en Diskussion, i hvilken van Mitten sikkert ikke blev den stærkeste. Men hvad skulde han gjøre? Henvende sig umiddelbart til den unge Ahmet var unyttigt. Ahmet kunde naturligvis paa ingen Maade paatage sig det Ansvar at forsyne van Mitten med Midler til at forlade hans Onkel. Det kunde ikke nytte blot at tænke herpaa.

Efter megen Samtale og lang Overvejelse blev da følgende vedtaget mellem Herre og Tjener: Man vilde forlade Poti sammen med Ahmet og møde Seigneur Keraban paa Grænsen. Der skulde saa van Mitten erklære, at hans Helbred ikke tillod ham at fortsætte en saadan Rejse. Mod dette Argument kunde hans Ven Keraban næppe gjøre mange Indvendinger. Han vilde uden Tvivl ikke afslaa at give dem de nødvendige Penge til at sejle over til Konstantinopel.

„Og dog, tænkte Bruno med en vis Uro, er en saadan Samtale mellem min Herre og Seigneur Keraban en meget betænkelig Historie."

Begge vendte derefter tilbage til Hotellet, hvor Ahmet ventede dem. De meddelte ham klogelig intet om deres Planer, han vilde ellers sikkert have bekæmpet dem. Man spiste sammen og gik derpaa til Sengs. Van Mitten drømte hele Natten, at Keraban hakkede hans Legeme i ganske smaa Stykker. Alle var tidlig paa Færde den næste Morgen, og foran Døren ventede de prustende Heste, rede til at flyve afsted.

Bruno var herlig at skue, da han skulde springe i

Sadlen. Hvilke nye Forbandelser mod Seigneur Keraban! Men der var jo ingen Mulighed for at komme frem paa anden Maade. Bruno maatte adlyde. Lykkeligvis var hans Hest en gammel Krikke, som umulig kunde løbe løbsk. Hverken van Mittens eller Nizibs Heste gav heller nogen Grund til Angstelse. Kun Ahmet havde faaet et vældigt Dyr. Som god Rytter var det imidlertid hans eneste Besvær at passe paa at følges nogenlunde med de andre.

Man forlod Poti Kl. fem om Morgenen. Klokken otte spiste man den første Frokost i Nikolaja. Derpaa red man en Snes Verster til Kintryschi, hvor man nød Frokost Nummer to, hvorefter Turen fortsattes, indtil Batum naaedes Klokken to om Eftermiddagen. Her blev der gjort et længere Ophold.

Denne By tilhørte tidligere Tyrkerne og var da en af deres vigtigste Havne. Nu staar den under russisk Herredømme, og inden kort Tid vil sikkert hele Provinsen Lazistan ogsaa være underlagt dette.

Nogle Aar tidligere vilde Ahmet allerede her have følt sig hjemme, nu maatte han over Güniéh, og først tyve Verster længere fremme ved Flækken Makrialos naaede de den tyrkiske Grænse.

Paa dette Sted, med Fødderne paa ottomansk Grund, ventede en Mand dem, stærkt bevogtet af en Afdeling Kosakker. Denne Mands Raseri er lettere at forestille sig end at beskrive..

Det var Seigneur Keraban.

Klokken var sex om Aftenen, og siden Midnat, da han var bleven sat i Frihed udenfor det russiske Omraade, var han i en sand Deliriumstilstand.

Et usselt lille Værtshus, der laa ved Vejen og var utæt og næsten blottet for Levnedsmidler, havde ydet ham Nattely.

En halv Verst borte havde Ahmet øjnet sin Onkel, van Mitten sin Ven. De skyndte paa deres Heste og standsede først nogle Skridt fra ham.

Seigneur Keraban gik frem og tilbage, gestikulerede og talte med sig selv eller rettere skjændtes med sig selv i Mangel af andre. Han syntes aldeles ikke at se sine Rejsefæller.

— Onkel! raabte Ahmet og rakte Armene ud imod ham, medens Bruno og Nizib fik baade hans og Hollænderens Heste at holde, Onkel!

— Min Ven, tilføjede van Mitten.

Keraban greb begges Hænder, og i det han viste hen paa Kosakkerne, der holdt ved Vejens Grænse, raabte han:

— Paa Jærnbane har de tvunget mig til at kjøre, disse elendige, paa Jærnbane . . . mig . . . mig!

Det at være bleven tvungen til at rejse paa denne Maade, der var en sand Tyrk saa uværdig, var øjensynlig det, der mest oprørte Seigneur Keraban. Det kunde han ikke komme over. Hans Møde med Seigneur Saffar, hans Strid med denne uforskammede Person, dens ubehagelige Følger, hans Postvogns Ødelæggelse og den Forlegenhed, han derved var bragt i, alt det glemte han for denne gyselige Begivenhed at have været i en Jærnbanevogn. Han, en gammel rettroende!

— Ja, det er nedrigt, svarede Ahmet, der tænkte, at det vel nu fremfor alt gjaldt om at holde med sin Onkel.

— Ja skammeligt, tilføjede van Mitten, men naar

alt kommer til alt, Ben Keraban, saa er der dog ikke hændet Dem noget meget slemt . . .

— Hr. van Mitten, raabte Keraban, hvad er det, De siger! Intet slemt, intet slemt?

Et Tegn fra Ahmet til Hollænderen overbeviste denne om, at han var kommen ind paa et fejlt Spor. Hans gamle Ven havde kaldt ham: „Hr. van Mitten" og vedblev at tale saaledes til ham:

— Vil De sige mig, hvad De mener med disse Ord! Intet slemt?

— Ven Keraban, jeg mener, at der dog ikke er hændet Dem nogen af disse almindelige Jærnbaneulykker. Vognene er ikke komne ud af Sporet, og der har dog ingen Standsninger eller Sammenstød været.

— Hr. van Mitten, det havde været langt bedre, om der var hændet en Ulykke, raabte Keraban. Ja, ved Allah, langt bedre at have mistet Arme, Ben og Hoved, hører De, end at skulle være nødt til at overleve en saadan Skam.

— Tro mig, Ven Keraban . . . begyndte van Mitten igjen. Han vidste slet ikke, hvordan han skulde rede sig ud af det igjen.

— Det kommer slet ikke an paa, hvad jeg tror, svarede Keraban, i det han gik ind paa Hollænderen, men hvad De tror . . . den Maade, hvorpaa De ser, hvad der er hændet den Mand, som nu i tredive Aar har anset Dem som sin Ven.

Ahmet søgte at lede Samtalen, paa denne Maade blev det kun værre og værre.

— Onkel, sagde han, jeg er vis paa, at De har misforstaaet Hr. van Mitten . . .

— Saa?

— Eller rettere, Hr. van Mitten har udtrykt sig daarlig. Han saa vel som jeg føler os dybt indignerede over den Behandling, som disse forbandede Kosakker har givet Dem.

Heldigvis fortes hele denne Samtale paa godt Tyrkisk. De forbandede Kosakker forstod ikke et Ord deraf.

— Naar alt kommer til alt, Onkel, saa er det en anden, De kan takke for alt dette, en anden, som De maa drage til Ansvar for alt, hvad der er hændet Dem. Det er denne nedrige Mand, der vilde hindre Dem i at passere over Jærnbanelinjen ved Poti. Det er Saffar.

— Ja, denne Saffar, raabte Keraban, hvis Vrede saaledes heldigvis fik et nyt Maal.

— Ja, ja, denne Saffar, skyndte van Mitten sig at gjentage. Det var just det, som jeg vilde sige, Ven Keraban.

— Den elendige Saffar, sagde Keraban.

— Den elendige Saffar, gjentog van Mitten lige saa kraftig som sin Ven.

Han vilde egentlig have brugt et endnu stærkere Udtryk, men han fandt intet.

— Hvis vi nogen Sinde møder ham . . . sagde Ahmet.

— Og ikke at kunne vende tilbage til Poti, for at tugte hans Uforskammethed, raabte Keraban, for at udfordre ham, for at rive hans forbandede Sjæl ud af hans Krop, for at give ham i Bøddelens Haand . . .

— For at lade ham spidde . . . mente van Mitten at burde tilføje for med sin Glubskhed at gjenoprette det kølnede Venskab. Og dette saa ægte tyrkiske Forslag forskaffede ham da ogsaa et hjærteligt Haandtryk af hans Ven Keraban.

— Onkel, sagde Ahmet, det vilde være unyttigt nu at give sig til at eftersøge Saffar.

— Hvorfor det, Brodersøn?

— Han er ikke længer i Poti, svarede Ahmet. Da vi kom dertil, havde han netop indskibet sig paa Damperen, der gaar paa den lilleasiatiske Kysts Byer.

— Den lilleasiatiske Kyst, udbrød Keraban. Men er dette ikke netop vor Vej?

— Jo, Onkel.

— Nu vel, hvis denne elendige Saffar skulde krydse min Vej, svarede Keraban, Vallah billah tielah! Ve ham!

Efter Udtalelsen af denne Sætning, som er „Gudseden", kunde Seigneur Keraban intet forfærdeligere finde at sige. Han tav derfor.

Men hvordan skulde de bære sig ad med at rejse, nu da de ingen Vogn havde mere? At gjøre Turen til Hest kunde man dog umuligt for Alvor foreslaa Keraban. Hans Korpulence tillod det paa ingen Maade. Hvis han vilde have lidt ved at sidde til Hest, saa vilde Hesten ikke have lidt mindre. Det blev da bestemt, at man skulde begive sig til Choppa, den nærmeste Landsby, kun nogle faa Verster derfra. Keraban maatte tilbagelægge disse til Fods, og Bruno ligesaa, han var nemlig saa om, at der ikke mere kunde være Tale om at stige til Hest.

— Glem ikke at bede om Pengene, sagde han og trak sin Herre til Side.

— I Choppa, svarede van Mitten, som kun med stor Uro saae det Øjeblik nærme sig, da han skulde berøre denne kildne Sag.

Nogle Øjeblikke efter satte de rejsende sig i Bevægelse hen ad Vejen. Keraban vendte sig en sidste Gang

for at true ad Kosakkerne, der saa skammelig havde sat ham i „Jærnbanewaggon". Ved en Drejning af Vejen tabte han saa den moskovitiske Grænse af Syne.

Andet Kapitel.

Van Mitten bestemmer sig til at give efter for Brunos Forestillinger, og hvad der følger heraf.

„Et mærkeligt Land!" skrev van Mitten i sin Notitsbog, hvor han optegnede sine flygtige Rejseindtryk. „Kvinderne dyrker Jorden og bærer Byrderne, medens Mændene spinder Hør og strikker Uldtøj."

Den brave Hollænder tog ikke fejl.

Landet her er meget lidt kjendt. Faa rejsende har siden Deyrolles Dage vovet sig ind i disse mærkelige Egne. Og dog har dette Omraade været Skueplads for store historiske Begivenheder. Xenophon og hans ti Tusend har her øvet deres Bedrifter.

Hvis van Mitten havde haft Tid, hvilke storartede Opdagelser vilde han da ikke have kunnet gjøre, Opdagelser, for hvilke Hollands Lærde evig havde villet takke ham! Men man gav ham hverken Tid til at se eller Lov til at iagttage eller blot tænke derpaa. Bruno vedblev uophørlig at bønfalde sin Herre om at laane af Seigneur Keraban, hvad han behøvede, for at skilles fra ham.

— I Choppa, svarede van Mitten bestandig.

Man rettede sine Skridt mod Choppa. Men vilde

man der finde noget Befordringsmiddel eller noget som helst Slags Kjøretøj, der kunde erstatte Postvognen?

Det var et stort Spørgsmaal. De havde endnu henved to Hundrede og halvtredsindstyve Mile at rejse for at naa Skutari, og der var kun sytten Dage til den tredivte, den Datum, da Seigneur Keraban burde være tilbage, da Amasia ventede Ahmet i Villaen i Skutari for at højtideligholde deres Bryllup. Man vil saaledes let forstaa den Utaalmodighed, som beherskede baade Onkel og Brodersøn.

At finde en ny Postvogn eller blot en simpel Vogn i disse Smaastæder, derom kunde der slet ikke være Tale. Man maatte sikkert lade sig nøje med et af Landets besynderlige Kjøretøjer, der er alt andet end behagelige.

Betænksom og tankefuld gik Seigneur Keraban hen ad Vejen, fulgt af Bruno, der trak sin og sin Herres Hest, og af van Mitten, som foretrak at følge sin Ven til Fods. Nizib galloperede foran den lille Karavane, og Ahmet var reden i Forvejen for at se at skaffe et Logis i Choppa og et Kjøretøj, saa de kunde drage videre strax den næste Morgen.

Vejen blev tilbagelagt langsomt og i Tavshed. Seigneur Keraban rugede endnu over sin Vrede og fremmumlede af og til Ord som: „Kosakker, Jærnbane, Waggon, Saffar." Van Mitten gik og søgte en Lejlighed til at komme frem med sine Planer om Skilsmisse. Men han vovede ikke, han fandt ikke Øjeblikket gunstigt. I sin nuværende Tilstand vilde Seigneur Keraban blot komme i Raseri ved det første Ord.

Man naaede Choppa Kl. 9 om Aftenen. Fodturen nødvendiggjorde en hel Nats Hvile i det daarlige Herberge; men Trætheden var saa stor, at de dog alle sov

deres gode ti Timer. Ahmet havde allerede samme Aften skaffet sig et Befordringsmiddel.

Kl. 7 næste Morgen, den fjortende September, holdt en forspændt Araba foran Værtshusets Dør.

Ak, hvor var der dog Grund til at sørge ved at se den gode Postvogn saaledes erstattet af et Slags plump tohjulet Karre, i hvilken tre Personer næppe kunde faa Plads! Ahmet havde sørget for at faa et Stykke vandtæt Sejldug udbredt som Skjærm mod Storm og Regn over Arabaen, og man havde ikke andet at gjøre end indtil videre at lade sig nøje. Før i Trebisond kunde der næppe være Tale om at faa hverken bedre eller hurtigere Kjøretøj.

Det er let at forstaa, at van Mitten, trods al sin Filosofi, og den næsten ødelagte Bruno ikke kunde betvinge en Grimace ved dette Syn; men et Blik af Seigneur Keraban lod den hurtigt forsvinde igjen.

— Det er alt, hvad jeg har kunnet opdrive, Onkel, sagde Ahmet og pegede paa Arabaen.

— Det er ogsaa alt, hvad vi behøver, svarede Keraban, som for intet i Verden vilde have viist Skygge af Ærgrelse over Tabet af sin udmærkede Postvogn.

— Ja . . . vedblev Ahmet, med et godt Lag Straa i Bunden . . .

— Vil vi faa det som Prinser, Neveu.

— Som Theaterprinser, mumlede Bruno.

— Hvad behager? brummede Keraban.

— Desuden har vi ikke langt til Trebisond, fortsatte Ahmet, og der haaber jeg sikkert at finde en bedre Vogn.

— Denne er, som sagt, fuldstændig god nok, svarede Keraban, rynkende Brynene og nøjagtig iagttagende sine

Rejsefællers Ansigter. Men ingen vovede at vise mindste Misfornøjelse.

Det blev da bestemt, at Seigneur Keraban, van Mitten og Bruno skulde tage Plads i Arabaen, medens Ahmet og Nizib, der var mere vante til Ridningens Anstrængelser, skulde følge til Hest. Postillonen red paa en af Hestene for Arabaen. Man haabede paa den Maade ikke at blive udsat for mange Forsinkelser, før man naaede Trebisond. I denne betydelige By vilde man søge Underretning om det tjenligste Middel til at fortsætte Rejsen.

Seigneur Keraban gav da Tegn til Afrejse, efter at Arabaen var bleven forsynet med nogle Levnedsmidler og nødvendige Redskaber, ikke at tale om de to Piber, der ved Sammenstødet lykkelig var blevne frelste og nu blev stillede til deres to Ejermænds Raadighed.

Forresten ligger Smaastæderne paa denne Del af Kysten temmelig nær ved hinanden, sjældent er der mere end fire, fem Mil imellem dem. Man kunde da let hvile sig og forsyne sig med, hvad man manglede, forudsat at den utaalmodige Ahmet gik ind paa at tilstaa nogle Timers Hvile.

— Afsted, gjentog Ahmet efter sin Onkel, der allerede havde taget Plads i Arabaen.

I dette Øjeblik nærmede Bruno sig til van Mitten, og i en alvorlig, næsten bydende Tone sagde han:

— Naa, Herre, hvorledes gaar det saa med det Forslag, De vilde gjøre Seigneur Keraban?

— Jeg har endnu ikke fundet Lejlighed dertil, svarede van Mitten undvigende. Forresten forekommer han mig just ikke synderlig oplagt til at . . .

— Vi skal altsaa op i den der? spurgte Bruno og pegede med dyb Foragt paa Arabaen.

— Ja . . . forelobig!

— Men naar vil De dog bestemme Dem til at forlange disse Penge, af hvilke vor Frihed afhænger?

— Naar vi kommer til næste By, svarede van Mitten.

— Næste By?

— Ja, naar vi kommer til Archawa.

— Bruno rystede paa Hovedet til Tegn paa Misbilligelse og krøb op bag sin Herre, helt inde i Arabaen. Den tunge Karre satte afsted i ganske godt Trav ned ad Vejens Skraaninger.

Vejret lod en Del tilbage at ønske. Skyer, der syntes at skulle bringe Uvejr, dyngede sig sammen i Vest, denne Del af Kysten var dertil særlig udsat for Storm og Regn. Men man kan ikke befale over Vejret, og Muhameds tro Fatalister forstaar bedre end alle andre at tage det, som det falder. Uheldigvis maatte man ogsaa frygte for, at det sorte Hav ikke længe vilde retfærdiggjøre sit græske Navn, Pontus Euxinus (det gjæstmilde), men snarere sit tyrkiske, Kara Dequitz, der varsler mindre godt.

Heldigt var det, at man ikke skulde over den høje og bjærgfulde Del af Lazistan; der mangler Vejene fuldstændig, og man maa æventyre sig gjennem Skove, hvor Skovhuggerens Øxe endnu ikke har arbejdet. Det vilde da have været næsten umuligt for Arabaen at komme frem. Kysten derimod er betydelig lettere at passere, der mangler aldrig Vej fra den ene By til den anden. Den snor sig mellem Frugttræer, under Skygge af Val-

nødde- og Kastanietræer, mellem Lavrbærtræer, omslyngede af vild Vin.

Sundt er der dog paa ingen Maade. Paa begge Sider har man pestbefængte Sumpe, og Tyfus herster til Stadighed der fra Maj til August. Til Held for Seigneur Keraban og hans Rejsefæller var man i September, og deres Helbred løb derfor ingen Risiko. Anstrængelser kunde man vente, men ikke Sygdomme, og man kan da altid hvile sig, derimod bliver man ikke altid helbredet. Naar den mest stædige af alle Tyrker ræsonnerede saaledes, kunde hans Ledsagere ikke have noget at indvende mod hans Ræsonnement.

Arabaen standsede i Archawa Kl. 9 om Morgenen. Man indrettede sig paa at rejse videre en Time efter, og i dette Tidsrum fandt van Mitten ikke Lejlighed til at berøre de meget omtalte Laaneplaner for sin Ven Keraban.

Bruno kom da ogsaa og spurgte:

— Naa, Herre, er det gjort?

— Nej, Bruno, endnu ikke.

— Det var dog paa Tide.

— Jeg skal gjøre det, naar vi kommer til den næste By.

— Den næste By?

— Ja, i Witse.

Og da Bruno, hvad Pengene angik, afhang af sin Herre, som hans Herre afhang af Seigneur Keraban, tog han atter Plads i Arabaen, uden dog denne Gang at skjule sit daarlige Lune.

— Hvad er der dog i Vejen med den Fyr? spurgte Keraban.

— Ingenting, skyndte van Mitten sig at svare, for

at lede Samtalen i en anden Retning. Han er maaske en Smule træt.

— Han, sagde Keraban. Han ser jo ud som Sundheden selv. Jeg synes endogsaa, han bliver federe.

— Jeg! udbrød Bruno, rørt paa det ømmeste Punkt.

— Ja, han har virkelig Anlæg til at blive en rigtig god Tyrk af majestætisk Legemsfylde.

Van Mitten greb Bruno i Armen. Han havde været lige ved at lade Breden løbe af med sig ved denne ubelejlige Kompliment, men han tav dog.

Arabaen holdt sig imidlertid godt. Af og til fik den vel nogle slemme Stød, men det gik dog. Vejen var ikke øde. Nogle Beboere af Lazistan kom ned fra deres Bjærge for at handle. Hvis van Mitten havde været mindre beskæftiget med sin „Interpellation", vilde han have kunnet notere, hvilken Forskjel der er mellem disse Folks og Kaukasernes Klædedragt. Et Slags frygisk Hue, hvis Baand er rullet pynteligt omkring Hovedet, træder i Steden for den georgiske Kalot. Paa Brystet bærer de deres Patroner i Hylstre, har en kort Bøsse og en Dolk med lang Skede anbragt i et Bælte med Metalbeslag.

Nogle Æselsdrivere slentrede ogsaa hen ad Vejen; de skulde med forskjellige Frugter til Smaabyerne ved Kysten.

Hvis Vejret havde været mere stadigt, og Himlen mindre truende, vilde Seigneur Keraban og hans Ledsagere ikke have haft Grund til at klage over Turen, selv under de forhaandenværende Betingelser.

Kl. 11 om Formiddagen kom de til Witse og spiste Frokost, som det kunde falde, alt for meget, som det kunde falde, fandt Seigneur Keraban og mumlede nogle

Bemærkninger derom i temmelig daarligt Lune. Van Mitten fandt da heller ikke denne Gang Lejligheden gunstig til at fremkomme med, hvad han havde paa Hjærte.

I det Øjeblik, man lige skulde afsted igjen, trok Bruno ham til Side og spurgte:

— Naa, Herre?

— Jeg skal gjøre det, Bruno, naar vi kommer til den næste By.

— Hvad behager?

— Ja, naar vi kommer til Artachen.

Yderlig fornærmet over en saadan Svaghed lagde Bruno sig brummende helt ind i Arabaen, medens hans Herre kastede et bevæget Blik ud over dette romantiske Landskab, hvor hollandsk Renlighed forener sig med Italiens maleriske Skjønhed.

Det gik ved Artachen som ved Witse og Archawa. De kom dertil Kl. 3 om Eftermiddagen og rejste igjen Kl. 4, uden at van Mitten fik Lejlighed til at tale. Men Bruno tog ham denne Gang ordentlig for, og hans Herre forpligtede sig til at stille sin Anmodning, før de kom til Atina, hvor de skulde tilbringe Natten.

De begav sig paa Vej. Det begyndte at true mere og mere med Regn, og Ahmet saae ikke uden Uro det daarlige Vejr nærme sig, der kunde standse dem paa Vejen. Luften var tung, man kunde næppe trække Vejret. Et Uvejr vilde ganske sikkert bryde løs om Aftenen eller i hvert Tilfælde i Løbet af Natten.

Og tre rejsende var alt, hvad Arabaen kunde rumme. Hverken Ahmet eller Nizib kunde søge Ly under dens Telt, der i øvrigt næppe vilde være i Stand til at modstaa Plaskregnen. Det var følgelig vigtigt baade

for Rytterne og for de andre at naa Atina saa hurtig som muligt.

To, tre Gange stak Seigneur Keraban Hovedet ud og saae paa Himlen, der blev mørkere og mørkere.

— Daarligt Vejr? spurgte han.

— Ja, Onkel, svarede Ahmet. Lad os haabe, vi kan naa Byen, før det bryder løs.

— Saa snart Regnen begynder at falde, sagde Keraban, kommer du ind til os i Karren.

— Og hvem skal da afstaa mig sin Plads?

— Bruno, han kan tage din Hest.

— Det kan han . . . naturligvis, tilføjede van Mitten hurtig. Men han vovede ikke at se paa sin Tjener.

Bruno maatte gjøre Vold paa sig selv, for ikke at lade sin Forbitrelse bryde løs. Hans Herre følte det.

— Det bedste er at se at komme afsted saa hurtig som mulig, svarede Ahmet. Hvis Vejret bryder løs, vil Sejlene om Arabaen være gjennemblødte paa et Øjeblik, saa man ikke vil have det bedre der.

— Skynd paa Hestene, sagde Keraban til Postillonen, spar ikke paa Pisken.

Postillonen, der lige saa meget som de rejsende ønskede at naa Atina i en Fart, sparede dem i Sandhed heller ikke. Men de stakkels Dyr kunde knap komme frem paa den daarlige Vej, og Luften tyngede som Bly paa dem.

Hvor Seigneur Keraban og hans Ledsagere dog misundte „Tchaparen", som kjørte udenom dem omtrent Kl. 7 om Aftenen. Det var den engelske Post, som hver fjortende Dag bringer Breve fra Evropa til Teheran. Den bruger kun tolv Dage for at komme fra Trebisond

til Persiens Hovedstad, men ved Forspandsstationerne er man da ogsaa forpligtet til at give den Fortrinnet for alle andre rejsende, og Ahmet maatte frygte for ikke at finde andet end fuldstændig udmattede Heste, naar han kom til Atina.

Heldigvis tænkte Seigneur Keraban ikke herpaa.

Han vilde derved have haft en ganske naturlig Lejlighed til at udstøde nye Klager, og han vilde ganske sikkert have benyttet den.

Han søgte maaske endog en saadan Lejlighed. Den blev da endelig ogsaa ydet ham af van Mitten.

Hollænderen kunde ikke længere unddrage sig Opfyldelsen af de Løfter, han havde givet Bruno. Han maatte gjøre det ubehagelige Skridt og gjorde det saa behændig som mulig. Uvejret, der truede med at bryde løs, forekom ham en god Anledning til at komme ind paa Sagen.

— Ven Keraban, sagde han i en Tone, som et Menneske, der ikke vil give Raad, men tvært imod æsker saadanne, hvad mener De om denne Luftens Tilstand?

— Hvad jeg mener?

— Ja. De veed, at vi nærmer os Efteraarsjævndøgnet, og vi har Grund til at frygte for, at den anden Del af vor Rejse ikke vil blive saa begunstiget af Omstændighederne, som den første har været det.

— Nu, saa bliver den ikke saa begunstiget, svarede Keraban tørt. Jeg kan ikke lave Vejret, som jeg ønsker det. Jeg raader ikke over Elementerne, van Mitten.

— Nej, det gjør De natnrligvis ikke, svarede Hollænderen, hvem denne Begyndelse ikke opmuntrede synderlig. Det var heller ikke det, jeg vilde sige.

— Hvad vilde De da sige?

— At det dog maaske ikke er andet end et Uvejr, der gaar over igjen.

— Alle Uvejr gaar over, van Mitten. De varer længere eller kortere . . . lige som Diskussionerne, men de gaar over . . . og der kommer smukt Vejr efter igjen . . . Naturligvis.

— Med mindre, tillod van Mitten sig at bemærke, at Luftforholdene virkelig skulde være alvorlig forstyrrede. Hvis det ikke var i Jævndøgnsperioden . . .

— Naar man er i Jævndøgnsperioden, svarede Keraban, nødes man til at finde sig i at være i den Jeg kan ikke lave det saadan, at vi kommer ud af Jævndøgnsperioden. Det lader næsten til, van Mitten, at De bebrejder mig det?

— Nej, jeg forsikrer Dem . . . jeg skulde bebrejde Dem, Keraban . . . Dem! svarede van Mitten.

Det begyndte daarligt, det var klart. Hvis van Mitten ikke havde haft Bruno bag ved sig, havde han dog maaske opgivet denne farlige Samtale og udsat den til en bekvemmere Lejlighed. Men det forekom ham, at han hørte sin Tjener bag ved sig tilskynde ham til at blive ved, det var ikke muligt at vige tilbage, saa meget mindre som Keraban ligefrem tvang ham videre.

— Hvad er der i Vejen med Dem, van Mitten? sagde han og rynkede Brynene, det er, som De havde en Bagtanke med, hvad De siger.

— Jeg?

— Ja, De. Naa, tal fra Leveren. Jeg holder ikke af Folk, der sætter sure Miner op uden at sige hvorfor.

— Sætter jeg sure Miner op?

— Har De noget at bebrejde mig? Jeg har inviteret Dem til Middag i Skutari. Fører jeg Dem maaske

ikke til Skutari? Er det maaske min Skyld, at min Vogn er bleven knust paa den forbandede Jærnbane?

Ja det var ganske vist hans Skyld og aldeles ikke nogen andens. Men Hollænderen tog sig vel i Agt for at bebrejde ham det.

— Er det min Skyld, at det truer med Uvejr, og at vi ikke har andet Befordringsmiddel end en Araba? Naa, svar!

Van Mitten var allerede forvirret og vidste ikke, hvad han skulde svare. Han indskrænkede sig da til at spørge sin Rejsefælle, om han havde til Hensigt at blive enten i Atina eller i Trebisond, dersom daarligt Vejr skulde gjøre Rejsen alt for vanskelig.

— Vanskelig vil ikke sige umulig, vel? svarede Keraban, og da jeg har til Hensigt at naa Skutari før Maanedens Udløb, vil vi fortsætte vor Vej, selv om alle Elementerne skulde sammensværge sig imod os.

Van Mitten tog da alt sit Mod sammen og fremkom, ikke uden en vis Nølen i Stemmen, med det kildne Forslag.

— Meget vel, Ven Keraban, sagde han. Men hvis det da ikke er Dem for meget imod, vilde jeg gjærne for Bruno og mig bede Dem om Tilladelse til . . . til at . . . blive i Atina.

— Bede mig om Tilladelse til at blive i Atina? spurgte Keraban og lagde Eftertryk paa hvert Ord.

— Ja, Deres Tilladelse . . . Deres Indvilligelse i . . . Thi jeg vil naturligvis ikke gjøre noget, der er Dem imod . . . Deres Indvilligelse i . . .

— At vi skilles fra hinanden, ikke sandt?

— Blot for en Tid . . . for en meget kort Tid, skyndte van Mitten sig at tilføje. Bruno og jeg er

meget trætte. Vi vilde foretrække at vende tilbage til Konstantinopel til Søs.

— Til Søs?

— Ja, Ven Keraban. Jeg veed nok, at De ikke holder af Havet, og jeg siger ikke dette for at gjøre Dem imod. Jeg forstaar meget vel, at Tanken om en hvilken som helst Overfart til Søs kan være Dem ubehagelig, og jeg finder det ganske naturligt, at De vedbliver at følge Vejen langs Kysten. Men Trætheden begynder virkelig at gjøre mig en Fortsættelse af Rejsen meget besværlig og . . . se blot engang, hvor Bruno bliver mager.

— Saa Bruno bliver mager? sagde Keraban, uden engang at vende sig om mod den ulykkelige Tjener, der febrilsk trak Klæderne ud og viste, hvorledes de hang omkring ham.

— Derfor, Ven Keraban, vedblev van Mitten, er det, jeg beder Dem om ikke at tage det alt for ilde op, at vi standser i Atina, hvorfra vi kan naa Europa under gunstigere Betingelser. Jeg gjentager det, vi vil støde til hinanden igjen i Konstantinopel . . . eller rettere i Skutari, og min unge Ven Ahmet skal ikke komme til at vente paa mig med sit Bryllup.

Van Mitten havde sagt alt, hvad han vilde sige. Han ventede Seigneur Kerabans Svar. Vilde denne ganske simpelt gaa ind paa en saa naturlig Anmodning, eller vilde den give Anledning til et nyt Vredesudbrud hos ham?

Hollænderen bøjede Hovedet uden at vove at løfte Øjnene op mod sin Rejsefælle.

— Van Mitten, svarede Keraban i en roligere Tone, end man havde turdet haabe, van Mitten, De vil

indrømme, at Deres Forslag giver Grund til Forundring hos mig, og at det endog er af en saadan Natur, at det kunde fremkalde . . .

— Min kjære Ven Keraban, afbrød van Mitten ham, gyselig angest for at se hans Vrede bryde løs.

— Lad mig tale ud, sagde Keraban. De vil kunne forstaa, at jeg ikke kan se denne Adskillelse uden virkelig Sorg, jeg tilføjer, at jeg ikke havde ventet mig dette af en Handelsven, der er knyttet til mig ved tredive Aars Forretningsforbindelser.

— Men, kjære Ven Keraban . . . gjentog van Mitten.

— For Pokker, lad mig tale ud, udbrød Keraban. Naturligvis har De Deres Frihed til at gjøre, hvad De vil, van Mitten. De er hverken min Slægtning eller min Tjener, De er kun min Ven, og en Ven kan tillade sig alt, endogsaa at bryde et gammelt Venskabsbaand.

— Keraban, min kjære Keraban! svarede van Mitten, meget bevæget over denne Bebrejdelse.

— De bliver altsaa i Atina, hvis De har Lyst til at blive i Atina, eller i Trebisond, hvis De har Lyst til at blive i Trebisond.

Og Seigneur Keraban satte sig til rette i sin Krog som en Mand, der ikke længer har andre omkring sig end ligegyldige fremmede, hvem Tilfældet alene har gjort til hans Rejseledsagere.

Bruno var maaske meget henrykt over den Vending, Sagerne havde taget, van Mitten derimod følte sig meget bekymret over at have foraarsaget sin Ven denne Sorg. Men tage sit Forslag tilbage, mente han dog, kunde ikke lade sig gjøre, og forresten var Bruno der jo ogsaa.

Tilbage stod altsaa kun Pengespørgsmaalet, Laanet, han maatte gjøre, for at sættes i Stand til enten at blive nogen Tid i Landet eller fuldende Rejsen under andre Betingelser. Dette kunde ikke frembyde Vanskeligheder. Den betydelige Part, som van Mitten skulde hæve hos sit Hus i Rotterdam, vilde snart blive indbetalt i Konstantinopels Bank, og Seigneur Keraban vilde da have al ønskelig Sikkerhed for Laanet i de Vexler, som Hollænderen vilde give ham.

— Ven Keraban, sagde van Mitten efter nogle Minutters Tavshed, der ikke blev afbrudt af nogen.

— Hvad er der endnu til Tjeneste? spurgte Keraban.

— Naar vi kommer til Atina . . . vedblev van Mitten.

— Saa skilles vi, det er jo aftalt.

— Ja, ganske vist, Keraban (han vovede ikke længer at sige Ven Keraban). Ja ganske vist, men jeg vilde saa gjærne bede Dem lade mig faa nogle Penge . . .

— Penge? Hvad for Penge?

— En lille Sum . . . som De kunde faa tilbagebetalt igjen . . . af Banken i Konstantinopel.

— En lille Sum?

— De veed, at jeg er taget afsted næsten uden Penge . . . og da De havde paataget Dem alle Rejseomkostningerne . . .

— Disse Omkostninger angaar kun mig.

— Gudbevares, derimod indvender jeg jo Ingenting.

— Jeg vilde ikke have tilladt Dem at give en eneste Hvid ud, vedblev Keraban, ikke en.

— Jeg er Dem meget forbunden herfor, svarede van Mitten. Men ser De, jeg har nu Ingenting hos mig, og jeg vilde være Dem taknemmelig, hvis De . . .

— Jeg har ingen Penge at laane Dem, svarede Keraban tørt. Jeg har kun, hvad jeg behøver, for at fuldføre denne Rejse.

— Imidlertid, De vil dog vel nok give mig? . . .

— Ingenting, siger jeg Dem.

— Hvad behager? udbrød Bruno.

— Jeg tror, Bruno tillader sig at tale med, sagde Keraban i en truende Tone.

— Ja, det tillader jeg mig, svarede Bruno.

— Ti, Bruno! beordrede van Mitten. Han vilde ikke, at hans Tjeners Mellemkomst skulde gjøre Situationen værre endnu.

Bruno tav.

— Min kjære Keraban, tog van Mitten atter Ordet, der er i Virkeligheden kun Tale om en forholdsvis ubetydelig Sum, der kan tillade mig at blive nogle Dage i Trebisond.

— Ubetydelig eller ikke ubetydelig, sagde Keraban, De maa aldeles intet vente af mig.

— Tusend Pjastre vilde være tilstrækkeligt . . .

— Ikke Tusend, ikke Hundrede, ikke ti, ikke en faar De, svarede Keraban, der begyndte at blive vred.

— Hvad! Ingenting?

— Ingenting.

— Men paa den Maade . . .

— Paa den Maade har De intet andet at gjøre end at fortsætte Rejsen med os, Hr. van Mitten. De skal ikke komme til at mangle noget. Men hvad det angaar at laane Dem en Pjaster, en Para eller blot en halv Para, aldrig i Livet.

— Aldrig?

— Aldrig.

Den Tone, i hvilken dette „Aldrig“ var blevet sagt, kunde ikke undlade at overbevise van Mitten, ja selv Bruno om, at den stivsindede Herres Beslutning var urokkelig. Naar han havde sagt nej, saa var det nej, og det fuldt ud.

Om van Mitten følte sig saa overordentlig saaret ved dette Afslag af Keraban, hans tidligere Korrespondent og Ven, er vanskeligt at afgjøre. Det menneskelige Hjærte i Almindelighed er saa gaadefuldt, og en flegmatisk og reserveret Hollænders Hjærte er dobbelt vanskeligt at udgranske. Bruno var rasende. Han skulde fortsætte denne Rejse under disse Betingelser og maaske under endnu værre? Han skulde følge denne splittergale Rejseplan, i Karre, til Hest, til Fods eller Gud veed hvordan? Og alt det, blot for at fornøje en stivsindet Tyrk, for hvem hans Herre skjælvede. Han skulde tabe den Smule Mave, han havde tilbage, medens Seigneur Keraban til Trods for al Modgang og al Træthed vedblev at bevare sin majestætiske Fyldighed.

Dog, der var jo intet at gjøre. Et Øjeblik tænkte Bruno paa at forlade van Mitten og overlade ham til alle Følgerne af et saadant Tyranni. Men Pengene, de ulykkelige Penge tillod ham det ikke.

Imidlertid arbejdede Arabaen sig møjsommelig frem. Himlen laa forfærdelig tung og lav, ude i Horisonten mærkede man allerede Stormen komme.

Postillonen skyndte paa Hestene, og Ahmet hjalp ham; men de stakkels Dyr kunde næsten ikke mere.

Seigneur Keraban sad med lukkede Øjne og sagde intet. Van Mitten syntes slet ikke om denne Tavshed, han sluttede, som rigtigt var, at Vreden samlede sig, og

at Udbruddet, naar det endelig kom, kun vilde blive dobbelt voldsomt.

Endelig kunde han ikke holde det ud længere. Han bøjede sig over mod Keraban, saa at han kunde hviske ham i Øret, uden at Bruno hørte det.

— Ven Keraban! sagde han.

— Hvad er der? spurgte Keraban.

— Hvordan har jeg dog, om end kun for et Øjeblik, kunnet falde paa at forlade Dem?

— Ja, hvordan har De det?

— Jeg forstaar det ikke.

— Jeg heller ikke, sagde Keraban.

Og det var alt. Men van Mittens Haand søgte Kerabans, der modtog denne Anger med et ædelmodigt Tryk, hvilket Hollænderens Fingre længe kom til at have Mindelser af.

Klokken var ni om Aftenen, og det var meget mørkt. Uvejret var brudt ud med uhyre Voldsomhed. Horisonten krydsedes af store, hvide Lyn, skjønt man endnu ikke kunde høre Tordenens Rullen. Stormen blev saa stærk, at man flere Gange havde Grund til at vente, at Arabaen skulde blive væltet paa Vejen. Hestene var saa udmattede, at de hvert Øjeblik standsede.

Hvad skulde de gjøre? De havde mindst en halv Times Vej tilbage, inden de kom til Byen. Ahmet var meget urolig, da han pludselig ved en Drejning af Vejen saae et stærkt Lys i knap Bøsseskuds Afstand. Det var Atinas Fyr. Han fandt paa at bede om Nattely der, og vore rejsende blev optagne i det lille Hus ved Siden af Fyret. Havde det varet blot nogle Øjeblikke endnu, vilde de ikke længer have kunnet modstaa Stormens Rasen.

Tredje Kapitel.

Bruno spiller sin Kammerat Nizib et Puds, som Læseren maaske dog nok vil tilgive ham.

Dette Atinas Fyr viste sig ved nærmere Eftersyn at være et plumpt Træhus, delt i to Rum med Vinduer ud mod Vandet, over Huset et Stillads af Bjælker, som bar et Lysapparat, et Slags Reflexlampe, der ragede henved tresindstyve Fod op i Luften. Det var det hele.

Men trods sin Tarvelighed var det dog til uhyre megen Nytte for de søfarende, der skulde klare de farlige Pynter i disse Farvande.

To Opsynsmænd havde fast Bolig i det lille Hus ved Foden af Fyret. De havde en lille fælles Stue, og i et Rum ved Siden af stod deres to Senge, hvor de dog aldrig laa samtidig. Den ene af dem var stadig paa Post om Natten, dels for at vedligeholde Fyret, dels for at betjene Signalerne, hvis et Skib skulde ville vove sig ind uden Lods.

Ved de vældige Slag, som Seigneur Keraban rettede mod Døren, aabnede denne sig.

— Hvad ønsker De? spurgte den ene af Opsynsmændene, der befandt sig i den forreste Stue, medens den anden, vækket af Støjen, ogsaa strax kom til.

— Herberge for Natten, svarede Ahmet.

— Herberge? gjentog Opsynsmanden. Hvis det kun er Læ for Stormen, De ønsker, saa staar vort Hus Dem aabent.

— Ja, det er det netop, svarede Keraban. Men vi vilde dog ogsaa gjærne have haft noget at spise.

— Det kan De ogsaa faa, sagde Opsynsmanden, kun vilde De have faaet det bedre i et af Atinas Værtshuse.

— Hvor langt ligger denne By herfra? spurgte van Mitten.

— En lille halv Mil.

— En halv Mil i det Vejr! udbrød Keraban. Nej Tak! Der staar nogle Bænke der, paa hvilke vi meget vel kan tilbringe Natten. Hvis vor Araba og vore Heste kan staa i Ly bag Deres Hus, er det alt, hvad vi behøver. Ved Daggry i Morgen vil vi tage til Byen, og med Allahs Hjælp finder vi vel der et bekvemmere Kjøretøj.

— Navnlig et hurtigere, tilføjede Ahmet.

— Og et mindre haardt, mumlede Bruno mellem Tænderne.

— Herre, sagde Opsynsmanden, jeg gjentager, at vort Hus staar til Deres Tjeneste. Adskillige rejsende har søgt Ly her mod det daarlige Vejr og været tilfredse med, hvad de har faaet.

— Vi vil være ligesaa, svarede Keraban.

De rejsende tog da deres Forholdsregler for at kunne tilbringe Natten i dette Hus. Hvor lidt bekvemt det end var, maatte de dog, naar de hørte Stormen og Regnen rase udenfor, være glade ved at have fundet et saadant Tilflugtssted.

For at kunne sove er det imidlertid hensigtsmæssigt forinden at have spist et eller andet til Aften. Det var naturligvis Bruno, der gjorde denne Bemærkning samtidig med, at han mindede om, at Arabaens Forraad var fuldstændig opbrugte.

— Lad os da høre, hvad I har at byde os, Godtfolk, sagde Keraban . . . for Betaling naturligvis.

— Godt eller daarligt, svarede en af Opsynsmændene, her er, hvad her er, og om I end kunde betale alle de Pjastre, der findes i Sultanens Skatkammer, vilde I dog ikke kunne finde andet her, end hvad vi har tilbage af Fyrets Provision.

— Det er ogsaa tilstrækkeligt, svarede Ahmet.

— Ja, hvis der er nok, mumlede Bruno.

— Vær saa artig at gaa ind i den anden Stue, sagde Opsynsmanden. Hvad der staar paa Bordet, er til Tjeneste.

— Bruno kan servere os, sagde Keraban, medens Nizib hjælper Postillonen med at anbringe vor Araba og dens Forspand, saa godt det lader sig gjøre.

Paa et Tegn af sin Herre gik Nizib strax ud.

Samtidig gik Seigneur Keraban, van Mitten og Ahmet ind i den anden Stue og tog Plads foran en flammende Ild af Brænde, ved et lille Bord. Her stod der nogle grove Fade med Levninger af koldt Kjød, som de sultne rejsende gjorde al mulig Ære.

Bruno, der saae dem spise saa begjærlig, syntes endog, at de gjorde det for godt.

— Men vi maa ikke glemme Bruno og Nizib, bemærkede van Mitten efter et Kvarters Tyggeri, som den værdige Hollænders Tjener fandt ikke tog nogen Ende.

— Nej, det maa vi ikke, svarede Keraban, der er ingen Grund til, at de skal dø af Sult mere end deres Herrer.

— Han er virkelig god, mumlede Bruno.

— Man maa heller ikke behandle dem som Kosakker,

tilføjede Keraban . . . Aa, disse Kosakker . . . Jeg kunde have Lyst at hænge hundrede af dem . . .

— Aa, sagde van Mitten.

— Tusend . . . Titusend . . . Hundredetusend . . . tilføjede Keraban, i det han med sin kraftige Haand rystede sin Ven. Der blev dog altid for mange igjen . . . Men det er sent . . . Lad os gaa hen at sove.

— Ja det er bedre, svarede van Mitten, som med dette stakkels „Aa" nær havde voldt en stor Del af de nomadiske Stammer i det moskovitiske Rige fuldstændig Undergang.

Seigneur Keraban, van Mitten og Ahmet gik da tilbage i det forreste Værelse, medens Nizib sluttede sig til Bruno for at spise med ham. De hyllebe sig i deres Kapper og strakte sig paa Bænkene, forsøgende alle tre at forkorte sig Stormnattens lange Timer med lidt Søvn. Men det vilde uden Tvivl blive lidt vanskeligt at sove under disse Betingelser.

Imidlertid satte Bruno og Nizib sig over for hinanden ved Bordet for at gjøre Ende paa det tilovers-blevne.

— Nizib, sagde Bruno, naar Herrerne har spist, er det efter min Mening Tjenernes Ret at spise Resterne, om der ellers er nogle.

— Er De bestandig sulten, Hr. Bruno? spurgte Nizib med en bifaldende Mine.

— Bestandig sulten, Nizib, især naar jeg ikke har spist noget i tolv Timer.

— Man kan ikke se det paa Dem.

— Ikke se det . . . Men ser De da ikke, Nizib, at jeg endnu i de sidste otte Dage har tabt ti Pund. Mine stakkels Klæder hænger nu om mig som en Sæk.

— Det er virkelig besynderligt, Hr. Bruno, at det har den Virkning paa Dem. Jeg synes tvært imod, at jeg bliver federe ved denne Levevis.

— Aa, du bliver federe, mumlede Bruno og skelede til sin Kammerat.

— Lad os engang se, hvad der er i dette Fad, sagde Nizib.

— Hm! sagde Bruno. Der er ikke meget tilbage, knap nok til en, sandelig ikke til to.

— Paa Rejse maa man nøjes med, hvad man kan faa, Hr. Bruno.

— Ah ha, du spiller Filosofen, sagde Bruno ved sig selv. Ah ha ... Du vover paa at lægge dig ud ...

Og i det han trak Nizibs Tallerken over til sig, tilføjede han:

— Men hvad Pokker er det dog, De har taget der?

— Jeg veed saamænd ikke. Det ser ud som et Stykke Bedekjød, synes jeg, svarede Nizib og trak Tallerkenen til sig igjen.

— Bedekjød . . . udbrød Bruno. Nizib, tag Dem i Agt. Jeg tror, De tager fejl.

— Vi faar se, sagde Nizib, i det han førte et Stykke paa Gaffelen op til Munden.

— Nej . . . nej . . . svarede Bruno og standsede hans Haand. Tag det ikke saa voldsomt. Ved Muhamed, som De siger, jeg er bange for, at dette Stykke Kjød er af et vist urent Dyr — urent for en Tyrk, ikke for en Kristen naturligvis.

— Tror De, Hr. Bruno?

— Lad mig først prøve, Nizib.

Bruno førte saa Nizibs Stykke Kjød over paa sin

Tallerken, og under Paaskud af at smage paa det slugte han hele Stykket i et Par Mundfulde.

— Nu vel? spurgte Nizib, ikke uden en vis Uro.

— Nu vel, svarede Bruno, jeg tog ikke fejl . . . Det er Svinekjød . . . Tænk Dem, De var ved at spise Svinekjød.

— Svinekjød? raabte Nizib. Det er forbudt . . .

— Ja, strængt.

— Jeg syntes dog . . .

— Jeg synes, Nizib, at De dog maa stole paa en Mand, der maa vide dette bedre end De.

— Hvad mener De da, Hr. Bruno?

— Jeg mener, at i Deres Sted vilde jeg nøjes med dette Stykke Gedeost.

— Det er noget lidt, svarede Nizib.

— Ja, men den ser udmærket ud.

Bruno skød Osten over til sin Kammerat. Nizib begyndte at spise, ikke uden en ærgerlig Grimace, medens den anden klemte drabeligt løs paa den mere kraftige Ret, som han havde givet ud for Svinekjød.

— Deres Skaal, Nizib, sagde han og skjænkede i for sig.

— Hvad er det for en Drik? spurgte Nizib.

— Hm . . . svarede Bruno . . . Det forekommer mig . . .

— Hvilket, sagde Nizib og rakte sit Glas hen til ham.

— At der er Brændevin i det . . . og en god Muselmand kan jo ikke tillade sig . . .

— Men jeg kan dog ikke spise uden at drikke.

— Uden at drikke, nej naturligvis. Men se her er en Skaal med dejlig friskt Vand. Det maa De tage

til Takke med, Nizib. Tyrkerne er dog lykkelige, der er vante til en saa sund Drik.

Nizib havde imidlertid ved at dreje Hovedet lagt Mærke til et andet Fad, der stod paa Kaminen, og paa hvilket der var levnet et Stykke Kjød, som saae ganske appetitligt ud.

— Endelig, udbrød han, kan jeg da faa noget ordentligt at spise.

— Ja, skyndte Bruno sig at sige, det er aabenbart noget ordentligt, og vi vil dele det som gode Kammerater. Det gjorde mig virkelig ondt at se, at De maatte nøjes med den Gedeost.

— Dette er vistnok Bedekjød, Hr. Bruno.

— Ja, det tror jeg ogsaa, det er.

Bruno trak Fadet hen til sig og begyndte at skære Kjødet i Stykker, medens Nizib slugte det med Øjnene.

— Naa? spurgte han.

— Ja, det er Bedekjød, svarede Bruno, det maa være Bedekjød. Vi har jo set adskillige Hjorde af disse interessante Dyr paa vor Vej . . . Det er virkelig rimeligt, at der findes Beder her i Landet.

— Nu vel da, sagde Nizib og rakte sin Tallerken over imod ham.

— Vent, Nizib, vent. I Deres egen Interesse er det bedst, jeg først forvisser mig om, hvordan det smager. De forstaar jo nok, at her, kun nogle faa Mil fra den russiske Grænse, er det endnu stadig det russiske Køkken. Og overfor Russerne maa man have et Øje paa hver Finger.

— Jeg forsikrer Dem, Hr. Bruno, at denne Gang er ingen Fejltagelse mulig.

— Nej, svarede Bruno, der havde smagt paa den nye Ret, det er virkelig Bedekjød, og dog . . .

— Hvad er der? spurgte Nizib.

— Man skulde næsten tro . . ., sagde han, i det han hurtig slugte de Stykker, som han havde lagt paa sin Tallerken.

— Ikke saa hurtigt, Hr. Bruno.

— Hm . . . Hvis det er Bedekjød, har det virkelig en ejendommelig Smag.

— Lad mig dog smage selv, raabte Nizib, hvem Taalmodigheden begyndte at forgaa til Trods for hans Ro.

— Tag Dem i Agt, Nizib, tag Dem i Agt.

Og medens han sagde det, lod Bruno i en Fart de sidste Mundfulde Kjød forsvinde.

— Nej, veed De hvad, Hr. Bruno.

— De havde Ret, Nizib . . . Det er sikkert! . . . De havde absolut Ret denne Gang.

— Var det Bedekjød?

— Virkeligt Bedekjød.

— Som De har slugt! . . .

— Slugt, Nizib? Det er et Ord, som jeg paa ingen Maade kan gaa ind paa. Slugt? Jeg har jo kun smagt paa det.

— Det er en net Aftensmad, jeg der har faaet, udbrød Nizib i en ynkelig Tone. Det forekommer mig, Hr. Bruno, at De nok kunde have overladt mig min Part og ikke spist alt for at forvisse Dem om, at det var . . .

— Bedekjød, Nizib. Min Samvittighed forpligter mig . . .

— Sig hellere Deres Mave.

— Til at indrømme det . . . Men naar alt kommer

til alt, har De ingen Grund til at angre, at De ingenting har faaet, Nizib.

— Saa det har jeg ikke, Hr. Bruno?

— Nej, De vilde dog ikke have spist af det.

— Og hvorfor ikke?

— Fordi det var spækket med Flæsk, Nizib. Forstaar De, spækket med Flæsk, og fordi det ikke er orthodoxt at spise Flæsk.

Med disse Ord rejste Bruno sig fra Bordet og strøg sig over Maven som en Mand, der har spist godt til Aften. Derpaa gik han ind i den fælles Stue, fulgt af den meget misfornøjede Nizib.

Seigneur Keraban, Ahmet og van Mitten, der laa udstrakte paa deres Træbænke, havde endnu ikke kunnet faa noget Øjebliks Søvn. Udenfor tog Stormen til i Styrke, og under de voldsomme Stød knagede Huset i alle Fuger. Man kunde frygte for, at Fyrtaarnet vilde blive revet helt bort.

Klokken var halv tolv.

— Det er ikke muligt at sove her, sagde Keraban, i det han rejste sig og begyndte at gaa op og ned ad Gulvet.

— Nej, svarede Ahmet, hvis Stormen bliver ved at tage til, kan vi ikke engang være sikre paa, at Huset her holder. Det er vist bedst at være forberedt paa det værste.

— Sover De, van Mitten, er det muligt, at De kan sove? spurgte Keraban og gik hen og ruskede i sin Ven.

— Jeg blundede lidt, svarede van Mitten.

— Ja, der kan man se, hvad rolige Naturer er i Stand til. Naar vi andre umulig kan faa et Minuts

Hvile, saa kan en Hollænder endogsaa finde Tid til at blunde.

— Jeg har aldrig oplevet en saadan Nat, sagde en af Opsynsmændene. Stormen bærer lige mod Kysten. Atinas Klipper vil vist være dækkede med Vrag i Morgen.

— Var der noget Skib i Sigte før? spurgte Ahmet.

— Nej, svarede Manden, i det mindste ikke før Solnedgang. Da jeg var oppe og tændte Fyret, saae jeg intet, heldigvis. Selv med dette Fyr er det næsten umuligt at finde Vejen ind.

I samme Øjeblik rev et voldsomt Vindstød Døren op med et Brag.

Seigneur Keraban kastede sig mod Døren, og ved Opsynsmandens Hjælp lykkedes det ham at skyde den til igjen trods Uvejrets Magt.

— Den er haardnakket, udbrød han, men jeg har dog været det endnu mere end den.

— Hvilken forfærdelig Storm! sagde Ahmet.

— Ja, svarede van Mitten. Den er næsten lige saa slem som de Storme, der kommer over Atlanterhavet ind mod de hollandske Kyster.

— Ja saa, sagde Keraban, næsten lige saa slem?

— Husk paa, Ven Kereban, vore Storme kommer lige fra Amerika over Oceanet.

— Kan Oceanets Raseri maaske tilnærmelsesvis sammenlignes med det sorte Havs, maa jeg spørge, van Mitten?

— Ven Keraban, jeg vil nødig sige Dem imod, men sandt at sige . . .

— Sandt at sige, søger De dog at gjøre det, ytrede Keraban, der selvfølgelig var i meget godt Humør.

— Nej . . . Jeg siger blot . . .

— De siger?

— Jeg siger, at ved Siden af Oceanet, ved Siden af det atlantiske Hav, er det sorte Hav dog virkelig kun en Sø.

— En Sø!... raabte Keraban og vendte Hovedet. Ved Allah, jeg tror, De sagde en Sø.

— En stor Sø, om De vil... svarede van Mitten, der søgte at formilde Udtrykket, en umaadelig Sø ... men dog kun en Sø.

— Hvorfor ikke en Dam?

— Jeg har ikke talt om Dam.

— Hvorfor ikke en Mose?

— Jeg har jo aldeles ikke nævnet Mose.

— Hvorfor ikke et Vandfad?

— Jeg sagde ikke Vandfad.

— Nej, van Mitten ... Men De har tænkt det.

— Jeg forsikrer Dem ...

— Ja, lad nu det være godt ... Et Vandfad ... Men hvis man tog og kastede jert Holland ned i dette Vandfad, saa skulde I se, hvor pænt det store Holland kunde drukne sig ... Vandfad!

Og stadig tyggende paa dette Ord gav Seigneur Keraban sig saa til at gaa op og ned ad Gulvet.

— Jeg er dog ganske vis paa ikke at have sagt Vandfad, mumlede van Mitten aldeles bragt ud af Fatning. — Tro mig, min unge Ven, tilføjede han, vendende sig mod Ahmet, dette Udtryk er aldrig kommet i mine Tanker ... Atlanterhavet. ...

— Ja, det er godt, van Mitten, svarede Ahmet, men jeg synes, at det nu hverken er passende Sted eller Tid for en saadan Diskussion.

— Vandfad... mumlede Keraban stadig i Skjægget

og standsede foran sin Ven Hollænderen. Denne vovede ikke engang mere at forsvare Holland mod de skjændige Drukningsforsøg i det sorte Hav.

En Times Tid endnu vedblev Uvejret at tiltage i Voldsomhed. Opsynsmændene gik af og til ud af Bagdøren for at holde Øje med Lanternen, og deres Gjæster, som var ødelagte af Træthed, havde atter lagt sig paa Bænkene, uden dog at kunne opnaa et Øjebliks Hvile eller Søvn.

Henimod Kl. 2 vækkedes de alle pludselig af deres Døs ved, at Vinduerne voldsomt blev revne op af Stormen, der tog en Del af Taget med sig, og samtidig hørte man et Nødskud over Vandet.

Fjerde Kapitel.

I hvilket alt foregaar under Lynenes Blinken og Tordenens Musik.

Alle havde rejst sig og var ilede til Vinduerne. Stormen piskede Havets Bølger og førte dem med sig i en voldsom Regn hen over Huset. Mørket var uigjennemtrængeligt, og det vilde have været umuligt at se noget som helst blot i faa Skridts Afstand, hvis ikke de gullige Lyn af og til havde oplyst hele Horisonten.

Ved et af disse Lyn var det, at Ahmet fik Øje paa noget, der bevægede sig langt ude.

— Mon det er et Skib? udbrød han.

— Og hvis det er et Skib, mon det da er det, som har udsendt Nødskuddet? tilføjede Keraban.

— Jeg vil gaa op ved Fyret og se, sagde en af Opsynsmændene, i det han gik hen mod en lille Træ-trappe.

— Jeg gaar med, udbrød Ahmet.

Imidlertid blev Seigneur Keraban, van Mitten, Bruno, Nizib og den anden Opsynsmand staaende ved de ituslagne Vinduer trods Skylregnen og Blæsten.

Ahmet og hans Ledsager var snart ude paa Tag-fladen, hvorfra en udvendig Trappe med tresindstyve Trin førte op til Toppen.

Uvejret var saa voldsomt, at de kun med Nød og næppe kunde naa op. De solide Piller rystede i deres Grundvold. Ahmet følte sig undertiden saa fast klemt ind mod Trapperækværket, at han troede aldrig mere at kunne komme løs; men ved at benytte hvert Ophold mellem Vindstødene lykkedes det ham at komme to—tre Skridt frem ad Gangen. Opsynsmanden, der gik foran, var ikke mindre besværet; men omsider naaede de da begge Toppen.

Hvilket forfærdeligt Skue! Det oprørte Hav kastede umaadelige Bølger ind mod Klipperne, Vandet løftedes op og slyngedes som en Skylregn helt op over Fyret. Himlen var kulsort, og tykke Skyer joge med ustandselig Fart ganske tæt hen over deres Hoveder. Undertiden kunde man i et Mellemrum se langt op, hvorledes endnu tættere og større Masser hobede sig sammen og af og til udsendte blege, matte Lyn, sandsynligvis Gjenskin fra et endnu fjærnt Uvejr.

Ahmet og Opsynsmanden klyngede sig krampagtig til Galleriets Støtter.

De talte næsten ikke, og det vilde desuden have

været umuligt for dem at høre hinanden. Ved Lanternens Lys kunde de se temmelig langt ud over Vandet.

Maatte man imidlertid ikke ogsaa frygte, at denne Lampe pludselig vilde gaa ud? Af og til tog et Vindstød fat i Flammen, saa den næsten forsvandt.

En stor Mængde Vandfugle, der var aldeles fortumlede af Stormen, kastede sig mod Fyret lig umaadelige Insekter, tiltrukne af et Lys. De knuste Hovederne mod Jærngitteret, og deres bedøvende Skrig blandede sig med Uvejrets Hylen og Tordenens Rullen. Taarnet svajede af og til, som skulde det styrte sammen.

Ahmet og Opsynsmanden stirrede stadig ud over Vandet for at opdage noget. Men Lynene vilde ikke mere oplyse det samme Sted, eller hvad der var endnu rimeligere: Hvis det var et Skib, maatte dette da ikke for længst være gaaet under?

Med eet strakte Ahmet Armen ud mod Horisonten. Han saae ikke fejl. En forfærdelig Skypumpe løftede Overfladen af Vandet i to umaadelige Søjler, der furedes og gjennemskares af de blaalige Lyn.

Samtidig lød der atter et dumpt Knald.

— Det er et Kanonskud, raabte Ahmet.

Og ved et voldsomt Lyn fik baade han og Opsynsmanden Øje paa et lille Fartøj.

Det var en Tartane med ødelagt Takkelage og sønderrevne Sejl. Magtesløs blev den dreven ind mod Kysten. Dens Undergang var sikker, inden faa Minutter maatte den knuses mod Klippen.

Dog kæmpede den endnu tappert. Maaske kunde det, hvis den undgik Skypumpen, lykkes den at naa ind i Kanalen og styre lige mod Atina. Lyset fra Lanternen viste den stadig Vej.

Klokken var tre om Morgenen.

I det samme rystede et endnu voldsommere Vindstød Fyret. Bjælkerne knækkede og truede med at falde sammen. De maatte skynde sig ned for at søge Ly i Huset.

Men dette var ingen let Sag. Trappen gyngede, og Trinnene veg under deres Fødder. Kun med meget Besvær naaede de igjen ned til de andre.

— Nu? spurgte Keraban.

— Det er et Skib, svarede Ahmet.

— Som er ved at gaa under?

— Ja, svarede Opsynsmanden. Med mindre det lykkes dem at tage Vejen lige ind i Kanalen til Atina.

— Kan de det?

— De kan det, hvis Kaptejnen kjender Kanalen, og hvis Lyset kan blive ved at angive Retningen.

— Kan man intet gjøre for at støtte dem . . . for at bringe dem Hjælp? spurgte Keraban.

— Nej, intet.

I det samme ligesom omslyngede et umaadeligt Lyn hele det lille Hus. Tordenen rullede og buldrede lige over deres Hoveder. Keraban og hans Ledsagere stod som lammede af det elektriske Stød, det var et Guds Under, at ingen af dem var bleven truffen.

Samtidig lød et forfærdeligt Brag af en tung Masse, der styrtede ned over Taget. Dette faldt sammen og ind i Huset, rivende de spinkle Trævægge med sig.

Ingen var dog bleven saaret. Ved et lykkeligt Tilfælde gled det nedstyrtende Tag ligesom over til højre, medens vore rejsende stod til venstre.

— Ud, ud! raabte den ene af Opsynsmændene og ilede op mod Klipperne.

Alle fulgte ham; herfra kunde man gjøre sig Rede for Katastrofen.

Fyret, som var blevet truffet af en Lynstraale, var faldet ned over Taget, og ved Stormens Hjælp laa hele Huset tilintetgjort i nogle faa Minutter.

Den stakkels Tartane havde nu ikke engang mere noget Lys at rette sig efter. Selv om Skyppumpen nu lod den urørt, kunde den ikke undgaa at drive mod Skærene.

Man saae den kastes frem og tilbage af Storm og Sø, næppe en halv Kabellængde fra en stor Klippe.

Keraban og hans Rejsefæller gik frem og tilbage paa Kysten og saae med Rædsel paa det gribende Skuespil. Det var dem umuligt at komme Skibet til Hjælp, i det de kun med Nød og næppe kunde undgaa selv at rives med af Vindstødene eller af Vand- og Sandmasserne, som slyngedes hen over dem.

Nogle Fiskere fra Atina var komne til, maaske for at redde lidt af Vraget, som kastedes ind over Land. Men Keraban og Ahmet vilde absolut, at man skulde komme de skibbrudne til Hjælp. I det mindste skulde man forsøge at vise dem Vejen ad Kanalen. Var det ikke muligt, at en eller anden Strømning dog kunde drive Tartanen der hen imod?

— Fakler . . . Fakler . . .! raabte Keraban.

Nogle harpixholdige Grangrene blev hobede sammen paa det sammenstyrtede Hus, og med noget Besvær fik man tændt et Baal, der dog nogenlunde kunde erstatte det sammenstyrtede Fyr.

Tartanen drev stadig. Ved Lynenes Skin kunde man se Mandskabet manøvrere.

Kaptejnen forsøgte med et nyt Sejl at styre ind

mod Baalet paa Bredden; men Stormen rev øjeblikkelig ogsaa dette Sejl itu og kastede Pjalterne helt ind paa Klipperne.

Det lille Skib hævede sig undertiden til en ligefrem vidunderlig Højde og sank saa igjen pludselig ned i et Svælg, hvor det vilde være blevet tilintetgjort, hvis der havde været undersøiske Skær.

— De ulykkelige! udbrød Keraban. Mine Venner . . . Kan man intet gjøre for at frelse dem?

— Intet, svarede Fiskerne.

— Intet! . . . Intet! . . . Nu vel, Tusend Pjastre . . . Ti Tusend Pjastre . . . Hundrede Tusend til den, der bringer dem Hjælp.

Disse ædelmodige Tilbud nyttede dog intet, det var umuligt at kaste sig ud i dette rasende Hav for at tilvejebringe en Forbindelse mellem Tartanen og den yderste Pynt. Ja, maaske, hvis man havde haft alle de Opfindelser, der i de sidste Aar har bragt Redningsvæsenet saa langt frem. Men de manglede fuldstændig ved Atinas lille Havn; der fandtes ikke engang den tarveligste lille Redningsbaad.

— Men vi kan dog ikke lade dem gaa saadan til Grunde, gjentog Keraban, der blev heftigere og heftigere ved Synet af dette Skue.

Ahmet og alle hans Ledsagere var forfærdede som han, men ogsaa som han ude af Stand til at udrette det mindste.

Pludselig bragte et Skrig fra Tartanen Ahmet til at fare i Vejret. Det forekom ham, at nogen havde raabt hans Navn.

Ja, det var virkelig hans Navn. Da Stormens Larmen holdt inde et Øjeblik, hørte han det tydelig gjen-

taget: „Ahmet . . . Ahmet, kom mig til Hjælp . . . Ahmet!"

Hvem kunde da kalde saaledes paa ham? Hans Hjærte bankede i en uimodstaaelig Forudfølelse, som om det skulde sprænges. Det forekom ham, at han kjendte denne Tartane, at han allerede havde set den tidligere. Men hvor? Var det ikke i Odessa neden for Banquier Selims Villa selve den Dag, han rejste?

— Ahmet! . . . Ahmet!

Dette Navn lød igjen.

Keraban, van Mitten, Bruno og Nizib havde nærmet sig den unge Mand, der med Hænderne udstrakt mod Havet stod ubevægelig som en Støtte.

— Dit Navn! Det er dit Navn, gjentog Keraban.

— Ja! . . . ja, sagde han, mit Navn.

Pludselig fyldte et Lyn, der varede mere end to Sekunder, hele Rummet. Tartanen stod i skinnende Klarhed. Dens Stormast var bleven ramt og brændte som en Fakkel.

I Bagstavnen holdt to unge Piger hinanden omslyngede, og fra deres Læber lød atter det samme Skrig:

— Ahmet! Ahmet!

— Hende! . . . Det er hende! . . . Amasia! raabte den unge Mand og sprang ud paa en af Klipperne.

— Ahmet! . . . Ahmet! raabte nu ogsaa Keraban.

Han styrtede sig hen til sin Brodersøn, ikke for at holde ham tilbage, men for at hjælpe ham, hvis det gjordes nødvendigt.

— Ahmet! . . . Ahmet! Dette Navn lød endnu en sidste Gang igjennem Rummet. Der var ikke længere Tvivl mulig.

— Amasia! . . . Amasia! raabte Ahmet.

Han styrtede sig ud i Brændingens Skum og forsvandt.

I dette Øjeblik naaede en af Skypumperne Tartanens Forstavn. Den rev den med sig i sin Hvirvel og kastede den ind paa Skærene til venstre mod selve Klippen paa det Sted, hvor den dukkede op tæt ved Nordvestpynten. Der blev det lille Skib knust med en Larm, der overdøvede selve Elementernes Rasen. Saa sank det i et Nu, og Meteoret, ligeledes brudt ved dette Stød mod Klippen, forsvandt med det samme, brast som en gigantisk Bombe og tilbagegav Havet sin flydende Grund og Skyerne de Dampe, som dannede dets hvirvlende Fjerbusk.

Man maatte antage, at alle, der havde været om Bord paa Tartanen, var fortabte, lige saa vel som den dristige Redningsmand, der havde styrtet sig ud for at frelse de to unge Piger.

Keraban vilde styrte sig ud i de rasende Vande for at komme ham til Hjælp. Hans Ledsagere maatte brydes med ham for at forhindre ham i at gaa den sikre Undergang i Møde.

Men imedens havde man ved Skæret af fortsatte Lyn, der oplyste Rummet, kunnet se Ahmet. Med overnaturlig Styrke og Behændighed havde han hisset sig op paa Klippen. Han løftede i sine Arme en af de skibbrudne Kvinder, den anden havde klamret sig til hans Klæder og kom op med ham. Men foruden dem saae man ingen. Uden Tvivl var hele Tartanens Besætning, der havde kastet sig i Havet, da Skypumpen kom, gaaet til Grunde, og de to Piger var de eneste overlevende fra dette Skibbrud.

Da Ahmet var naaet op over Bølgernes Rækkevidde, standsede han et Øjeblik og betragtede Afstanden

op til Klippetoppen. Der var endnu henved femten Fod tilbage. Benyttende sig af en kort Hvile efter en umaadelig Bølge, styrtede han sig saa med sin Byrde, fulgt af den anden unge Pige, op mod Klipperne paa Stranden og naaede dem lykkelig.

Et Øjeblik efter stod han midt imellem sine Ledsagere; og efter at have overgivet sin dyrebare Byrde til dem, sank han om, udmattet af Sindsbevægelse og Anstrængelse.

— Amasia! . . . Amasia! raabte Keraban.

Ja, det var Amasia, Amasia, som han havde efterladt i Odessa, hans Ven Selims Datter. Det var hende, der havde været om Bord paa denne Tartane, hende, som havde været ved at gaa under her, over tre Hundrede Mile fra sit Hjem, hende og Nedjeb, hendes Kammerpige. Hvad var der dog hændet? . . . Hverken Amasia eller Nedjeb kunde i dette Øjeblik give nogen Forklaring. Begge havde mistet Besindelsen.

Seigneur Keraban tog den unge Pige i sine Arme, medens en af Opsynsmændene løftede Nedjeb op. Ahmet var atter kommen til sig selv, men fortumlet som et Menneske, for hvem Virkeligheden endnu ikke staar klar. Alle vendte deres Skridt mod Atina, hvor en af Fiskerne gav dem Husly i sin Hytte.

Amasia og Nedjeb blev lagt foran Ildstedet, hvor der flammede et godt Baal af Vinstokke.

Ahmet, der laa bøjet over den unge Pige, støttede hendes Hoved, kaldte paa hende . . . talte og bønfaldt hende om at svare.

— Amasia! . . . Kjære Amasia! . . . Hun hører mig ikke . . . Hun svarer ikke . . . O Gud, dersom hun er død, maa jeg ogsaa dø.

— Nej, hun er ikke død, sagde Keraban. Hun aander . . . Ahmet . . . Hun lever . . .

I samme Øjeblik havde Nedjeb rejst sig. Hun kastede sig over Amasia og raabte:

— Herskerinde . . . kjære Herskerinde . . . Jo . . . hun lever . . . Hun aabner Øjnene.

Den unge Piges Øjenlaag løftede sig virkelig et Sekund.

— Amasia! . . . Amasia! raabte Ahmet.

— Ahmet . . . kjære Ahmet! svarede den unge Pige.

Keraban trykkede dem begge til sit Hjærte.

— Men hvad var det for en Tartane? spurgte Ahmet.

— Det var den, som vi skulde have besøgt før Deres Afrejse fra Odessa, Seigneur Ahmet, svarede Nedjeb.

— Gurdare, Kaptejn Yarhud?

— Ja! Det er ham, som bortførte os begge.

— Men i hvis Ærende gik han?

— Det veed vi ikke.

— Og hvor agtede denne Tartane sig hen?

— Det veed vi heller ikke, Ahmet, svarede Amasia . . . Men nu, da du er hos mig . . . Nu er det alt glemt . . .

— Jeg skal ikke glemme det! raabte Seigneur Keraban.

Hvis han samtidig havde vendt sig om, vilde han ved Hyttens Dør have opdaget en Mand, som iagttog ham og flygtede hurtig bort.

Det var Yarhud, den eneste overlevende af Skibets Besætning. Uden at være bleven set af nogen havde han skyndt sig afsted i modsat Retning af Atina.

Den maltesiske Kaptejn havde hørt alt. Han vidste

nu, at Ahmet ved en ubegribelig Skæbnens Tilskikkelse havde været paa det Sted, hvor Guïdare strandede, og at han havde frelst Amasia.

Efter at være kommen forbi de sidste Huse, standsede Yarhud ved en Drejning af Vejen.

„Vejen er lang fra Atina til Bosporus, sagde han, jeg kan endnu bringe Seigneur Saffars Ordrer i Udførelse."

Femte Kapitel.

Hvad man taler om, og hvad man ser paa Vejen fra Atina til Trebisond.

Om de to elskende var lykkelige over at have gjenfundet hinanden, om de lovede og priste Allah for denne vidunderlige Hændelse, der havde ført Ahmet til det Sted, hvor Stormen skulde sønderbryde Tartanen, om de følte en af disse skræk- og glædeblandede Sindsstemninger, hvis Indtryk er saa uudsletteligt, om alt det behøver vi ikke at fortælle.

Men man vil ogsaa forstaa, at Ahmet og særlig hans Onkel Keraban længtes umaadelig efter at kjende Begivenhedernes Gang siden deres Adskillelse i Odessa, og Amasia maatte derfor strax begynde at fortælle, understøttet af Nedjeb.

Naturligvis havde man strax skaffet andre Klæder til Veje til de to unge Piger, og Ahmet var bleven iført en af Landets Dragter. Herrer og Tjenere sad samlede

ved det flammende Baal, og ingen tænkte mere paa det rasende Uvejr udenfor.

Med hvilken Sindsbevægelse hørte ikke alle, hvad der var foregaaet i Villa Selim faa Timer efter Seigneur Kerabans Afrejse. Det var slet ikke for at sælge kostbare Stoffer til den unge Pige, at Yarhud havde kastet Anker i den lille Bugt ved Foden af Selims Bolig. Det var for at foretage et afskyligt Rov, og alt syntes at tyde paa, at det var en længe forberedt Sag.

Saa snart de to unge Piger var bortførte, var Tartanen strax styret ud mod Havet. Men hvad ingen af dem kunde fortælle eller vidste noget om, var, at Selim havde hørt deres Skrig, at den ulykkelige Fader var kommen til, just som Guïdare lagde uden om den lille Bugts yderste Klipper, at Selim var bleven truffen af et Skud fra Tartanen, og at han saaret var falden om — maaske død — i hvert Fald ude af Stand til at kunne udsende sine Folk til at forfølge Røverne.

Om deres Ophold paa Guïdare havde Amasia kun grumme lidt at meddele. Kaptejnen og Mandskabet havde taget alle Hensyn til hende og Nedjeb, hvilket øjensynlig skyldtes en højere Ordre. De havde haft den bekvemmeste Kahyt i Skibet. Der havde de spist, og der havde de sovet. Det havde været dem tilladt at gaa op paa Dækket, saa ofte de vilde; men de mærkede godt, at man vogtede uhyre nøje paa dem for det Tilfælde, at de i deres Fortvivlelse skulde ville søge Døden i Bølgerne.

Ahmet hørte denne Beretning med umaadelig Bevægelse. Han brød forgjæves sit Hoved med at udgrunde, om Kaptejnen havde handlet for egen Regning i den Hensigt at sælge sine Fanger paa de lilleasiatiske

Markeder, hvor denne afskylige Trafik des værre endnu gaar i Svang, eller om det var for en eller anden rig Herre fra Anatolien, at han havde udøvet Forbrydelsen.

Amasia og Nedjeb kunde intet svare hertil. Hver Gang de fortvivlede og grædende havde bønfaldt Yarhud om at sige dem det, havde han bestandig nægtet dem enhver som helst Oplysning, baade om, for hvem Kaptejnen handlede, og om, hvor Guïdare skulde føre dem hen.

Sejladsen var først gaaet rolig, men langsomt paa Grund af det stille Vejr. Kaptejnen var øjensynlig meget utaalmodig herover, og de unge Piger havde deraf sluttet — hvad ogsaa Seigneur Keraban og Ahmet mente, — at Yarhud maatte have en eller anden Bestemmelse om at naa et Sted hen i en fastsat Tid . . . Men hvorhen? Det vidste man ikke. Det maatte jo være i en af de lilleasiatiske Havne, at Guïdare var ventet.

Efter nogle Dages Forløb kom der lidt Vind, og Tartanen kunde tage Vejen mod Øst eller, som Amasia udtrykte sig, mod Solopgang. Vejen gik godt i hele fjorten Dage. Flere Gange kom de forbi baade Sejl-, Krigs- og Handelsskibe; men hver Gang dette skete, nødte Kaptejnen sine Fanger til at trække sig tilbage i deres Kahyt.

Vejret blev lidt efter lidt truende, daarligt og til sidst uudholdeligt. To Dage før Guïdares Skibbrud var det blevet en ren Storm. Amasia og Nedjeb forstod godt af Kaptejnens Vrede, at han var nødt til at mindske Fart, og at han blev drevet i modsat Retning af, hvor han vilde hen. Det havde derfor været med et Slags Glæde, at de to unge Piger havde følt sig revne med

af Stormen. Den førte dem jo bort fra det Maal, som Guïdare styrede efter.

— Ja, kjære Ahmet, sagde Amasia til sidst, naar jeg overvejede den Skæbne, der ventede mig, skilt fra dig, slæbt langt bort, hvor du aldrig mere kunde se mig, var min Beslutning strax taget . . . Nedjeb vidste det . . . Hun havde ikke kunnet hindre mig i min Plans Udførelse. Før Tartanen naaede Strandbredden, vilde jeg have styrtet mig i Bølgerne . . . Men saa kom Stormen . . . Det, som skulde være blevet vor Undergang, blev vor Frelse . . . Min Ahmet, jeg saae dig i de rasende Bølger . . . Nej . . . Aldrig kan jeg glemme det . . .

— Kjære Amasia, svarede Ahmet. Allah har villet, at du skulde frelses . . . og frelses af mig . . . Men, hvis jeg ikke var gaaet foran, vilde det have været min Onkel, der havde kastet sig ud for at frelse eder.

— Ved Muhamed, det vilde jeg, udbrød Keraban.

— At tænke sig, at en saa stivsindet Herre dog kan have saa godt et Hjærte, kunde Nedjeb ikke lade være at mumle.

— Jeg tror, den smaa gjør sig lystig over mig! udbrød Keraban. Undertiden, mine Venner, kan I dog ikke nægte, at mit Egensind dog er ganske fornuftigt.

— Undertiden? spurgte van Mitten. Naar mener De . . .

— Hvis jeg havde givet efter for Ahmet, hvis vi var taget med Jærnbanerne over Krim og Kaukasien i Steden for at følge Kysten, vilde Ahmet maaske saa have været her i det Øjeblik, Skibbruddet fandt Sted, og have kunnet frelse sin Forlovede?

— Nej, det er ganske vist, indrømmede van Mitten,

men, Ben Keraban, hvis De ikke havde tvunget ham til at forlade Odessa, vilde uden Tvivl Bortførelsen ikke have fundet Sted, og . . .

— Naa, det er saadan, De ræsonnerer, van Mitten! Vil De maaske have en Diskussion i Gang?

— Nej, nej, udbrød Ahmet, der følte, at Hollænderen ikke vilde slippe godt fra en saadan Diskussion. Det er virkelig noget sent nu at drøfte det Æmne. Det er langt bedre at se at faa en Smule Hvile . . .

— For at kunne rejse videre i Morgen, tilføjede Keraban.

— I Morgen, Onkel, i Morgen? . . . De glemmer, at Amasia og Nedjeb jo umulig . . .

— Aa, jeg er stærk, Ahmet, og i Morgen . . .

— Det lader til, min kjære Neven, sagde Keraban, at dit Hastværk er gaaet noget over nu, da du har din lille Amasia hos dig. Men husk paa, at Maaneden nærmer sig sin Ende . . . Der staar Interesser paa Spil, som ikke bør forsømmes, og du vil maaske tillade en gammel Kjøbmand at være mere praktisk end du. Altsaa, enhver maa se at sove, saa godt han kan, og i Morgen, naar vi har fundet et eller andet Transportmiddel, begiver vi os atter paa Vej.

Man indrettede sig da saa godt som mulig i det lille Hus, og sikkert lige saa godt, som Seigneur Keraban og hans Rejsefæller kunde have haft det i et af Atinas Herberger. Alle var efter saa megen Sindsbevægelse lykkelige ved at kunne hvile sig i nogle Timer. Van Mitten drømte, at han diskuterede med sin umedgjørlige Ven Keraban, at han stod Ansigt til Ansigt med Seigneur Saffar, over hvem han nedkaldte alle Allahs og hans Profets Forbandelser.

Kun Ahmet kunde ikke lukke Øjet et Minut. I hvilken Hensigt var Amasia bleven bortført af Yarhud? Var al Fare virkelig forsvunden med Guïdares Skibbrud? Man havde ganske vist Grund til at tro, at ingen af Besætningen havde overlevet Ulykken, og det var jo ikke godt for ham at vide, at selve Kaptejnen var kommen helskindet derfra. Men Rygtet om dette Skibbrud vilde snart udbrede sig i disse Egne. Den, for hvis Regning Yarhud handlede — uden Tvivl en eller anden rig Herre, maaske en Pascha fra Anatolien — vilde hurtig faa Nys derom. Vilde det da falde ham saa vanskeligt at komme paa Spor efter den unge Pige? Hvor mange Farer kunde man ikke vente sig imellem Trebisond og Skutari, paa Vejen gjennem denne næsten fuldstændig øde Provins?

Ahmet tog da ogsaa den Beslutning at passe paa, saa godt det stod i hans Magt. Han vilde ikke mere skilles fra Amasia, han vilde selv overtage Ledelsen af den lille Karavane og om fornødent skaffe sig en sikker Fører, der kunde hjælpe dem frem ad den korteste Vej.

Samtidig besluttede han ligeledes at underrette Banquier Selim, Amasias Fader, om hvad der var sket siden hans Datters Bortførelse. Det var først og fremmest vigtigt, at Selim fik at vide, at Amasia var bleven frelst, og at han sørgede for at være i Skutari til det Tidspunkt, man var bleven enig om, det vil sige om en fjorten Dages Tid. Men et Brev fra Atina eller Trebisond vilde have brugt alt for lang Tid til at naa Odessa. Ahmet bestemte sig da til, uden at sige noget derom til sin Onkel — paa hvem det Ord Telegram vilde have øvet en højst uhyggelig Virkning — at sende en Depeche til Selim. Han foresatte sig ligeledes at

meddele ham, at al Fare maaske ikke var fjærnet endnu, og at Selim ikke burde tøve med at slutte sig til den lille Karavane.

Dagen efter, saa snart Ahmet befandt sig alene med den unge Pige, gjorde han hende for en Del i det mindste bekjendt med sine Planer, uden dog at dvæle ved de Farer, som hun kunde være udsat for. Amasia saae i alt dette kun eet: At hendes Fader vilde blive beroliget saa hurtig som mulig. Hun havde derfor ogsaa Hast med at naa Trebisond, hvorfra Telegrammet skulde sendes, uden at Keraban vidste noget derom.

Efter nogle Timers Søvn var alle paa Benene igjen. Keraban var utaalmodigere end nogen Sinde, van Mitten rettede sig resigneret efter alle sin Vens Luner, Bruno gjemte omhyggelig det, han endnu havde tilbage af Mave, i sine alt for vide Klæder og svarede kun sin Herre med Enstavelsesord.

Først og fremmest havde Ahmet gjennemsøgt Atina, en Flække, der nu er uden Betydning, men som spillede en vis Rolle i den græske Tid. Her findes endnu nogle doriske Søjler, Rester af Pallas's Tempel. Disse Ruiner kunde nok interessere van Mitten, men Ahmet brød sig aldeles ikke om dem. Han var kun paa Jagt efter et Kjøretøj, der var mindre primitivt end Karren, som de havde faaet paa den tyrkisk-russiske Grænse. Det lykkedes ham dog ikke. Man maatte blive ved Arabaen, der særlig forbeholdtes de to unge Piger. Det gjaldt saa om at finde Heste, Æsler eller Muldyr, som kunde transportere Herrer og Tjenere til Trebisond.

Hvor Seigneur Keraban dog sendte længselsfulde Tanker efter sin paa Potijærnbanen knuste Postkareth, og hvor mange Trusler og Skjældsord blev ikke udsendte

mod den overmodige Saffar, som bar Ansvaret for alt, hvad der var sket!

For Amasia og Nedjeb kunde intet være behageligere end denne Rejse i Araba. Det var det nye, det uventede. De havde ikke bortbyttet denne Karre mod den rigeste Karrosse. Hvor var det ikke morsomt at hvile her paa den friske Halm under det gode Sejldugstæppe! Af og til indbød de Seigneur Keraban, Ahmet eller van Mitten ind til dem. Og disse Ryttere, der ledsagede dem som to Prinsesser! De var henrykte.

Det var naturligvis den lille tossede Nedjeb, som kom med alle disse Betragtninger, men Amasia tænkte visselig heller ikke paa at beklage sig. Var hun ikke her hos sin Ven Ahmet, og maatte hun ikke, efter de udstandne Lidelser, glæde sig over, at Rejsen gik mod et saa langt behageligere Maal? Om en kort Stund vilde de jo være i Skutari . . . dette længselsfuldt ventede Skutari.

— Jeg er vis paa, sagde Nedjeb, at om vi stod paa Tæerne, maatte vi allerede kunne se den.

I Virkeligheden var kun to at beklage i det lille Selskab. Den ene, Seigneur Keraban, der stadig ængstede sig for Forsinkelser med en saadan Befordring, og den anden, Bruno, der endnu havde en Tur paa fem og tredive Mile til Hest foran sig til Trebisond.

Der vilde man dog sikkert finde et Kjøretøj, der bedre egnede sig for Vejene over Anatoliens store Sletter, vedblev Nizib at forsikre ham.

Den lille Karavane forlod da Atina om Morgenen den femtende September henad Klokken elleve. Stormen havde været saa voldsom, at den kun havde kunnet rase i forholdsvis kort Tid. Luften var nu fuldkommen rolig.

Skyerne stod næsten ubevægelige, og af og til sendte Solen nogle oplivende Straaler hen over Landskabet. Kun Havet var endnu i vildt Oprør og kastede sig med Larm imod Klippekysten.

Keraban og hans Ledsagere drog igjennem den vestlige Del af Lazistan for saa hurtig som mulig, endnu inden Aften, at komme over Paschaliket Trebisonds Grænser. Disse Veje var aldeles ikke øde. De mødte store Karavaner paa flere Hundrede Kameler, Karavaner, som kom inde fra Persien eller vendte tilbage dertil.

Ogsaa langs Kysten var der Liv af Fiskere og Jægere. Ved Nattens Frembrud begiver Fiskerne sig ud i deres smaa Baade for i stor Mængde at fange de smaa Anchiovis, „Khamsi", af hvilke der forbruges en saa utrolig Mængde langs Lilleasiens Grænse og helt ind i Armenien. Jægerne har ikke mindre Udbytte end Fiskerne. Tusender af Vandfugle, særlig Lommer, Kukarinaer, formere sig saa stærkt paa denne Del af Lilleasiens Kyst.

Klokken tre om Eftermiddagen holdt den lille Karavane et kort Hvil ved Mundingen af Mapavrafloden, hvis klare Vande blandes med en olieagtig Strøm fra de nærliggende Petroleumskilder. Det var egentlig lidt for tidlig at spise til Middag; men da man ikke kunde vente at komme til Ro igjen før sent om Aftenen, var det klogt at spise lidt. Det var i det mindste Brunos Mening, og den gik igjennem. At der var Overflødighed af Khamsi paa det Bord, om hvilket Seigneur Keraban og hans Venner tog Plads, forstaar sig af sig selv, da det er Beboernes Yndlingsret. Man serverer disse Anchiovis saltede eller ferske, efter Behag, men heldigvis var der dog ogsaa mere solide Retter, som de rejsende

viste al Ære. Tilmed var alle i en glad og munter Stemning, og det er dog det bedste Krydderi paa alt.

— Nu vel, van Mitten, sagde Keraban, fortryder De endnu den retfærdige Egensindighed, med hvilken jeg, Deres Ven og Korrespondent, har tvunget Dem til at gjøre denne Rejse?

— Nej, Keraban, nej, svarede van Mitten, og jeg kunde begynde den om igjen, saa snart De ønskede det.

— Naa, naa, van Mitten, det kan vi altid tales ved om. — Og du, min lille Amasia, hvad tænker du om den stygge Onkel, som havde taget din Ahmet bort fra dig?

— Jeg tænker, svarede den unge Pige, at han dog altid er, hvad jeg nok vidste, den bedste af alle Mænd.

— Og saa medgjørlig, tilføjede Nedjeb. Jeg synes endog, at Seigneur Keraban ikke mere er saa egensindig som tidligere.

— Se, se, den lille Tosse, hun vil nok gjøre Nar af mig, udbrød Keraban og lo hjærtelig.

— Aldeles ikke, Seigneur Keraban.

— Jo, du lille . . . Hm, du har forresten Ret . . . jeg disputerer ikke mere, jeg bliver ikke mere egensindig . . . selv Ven van Mitten skal have ondt ved at opirre mig mere.

— Aa! . . . det gad jeg dog set . . . svarede Hollænderen og rystede med en tvivlende Mine paa Hovedet.

— Det er let nok, van Mitten . . .

— Naar man fik Dem ind paa visse Æmner . . .

— De tager fejl. Jeg sværger . . .

— Sværg ikke.

— Jo, jo . . . jeg vil sværge . . . svarede Keraban,

der begyndte at blive lidt ivrig, hvorfor skulde jeg ikke sværge?

— Fordi det ofte er vanskeligt at holde en Ed.

— Mindre vanskeligt end at holde sin Mund, van Mitten; thi det er vist, at De i dette Øjeblik, for at have den Fornøjelse at modsige mig . . .

— Jeg, Ven Keraban?

— Ja, De . . . og naar jeg siger Dem, at jeg er bestemt paa aldrig mere at sætte mig noget i Hovedet, saa maa jeg bede Dem om, at De ikke finder paa at sætte Dem i Hovedet at foreholde mig det modsatte.

— Naa, naa, De havde Uret, Hr. van Mitten, stor Uret denne Gang, udbrød Ahmet.

— Ja, stor Uret . . . sagde Amasia smilende.

— Uret, Uret! tilføjede Nedjeb.

Den værdige Hollænder saae, at Majoriteten var imod ham, og fandt det klogest at tie.

Naar det kom til Stykket, mon saa Seigneur Keraban havde rettet sig saa meget, som han vilde give det Udseende af? Havde han virkelig draget saa megen Nytte af de Lærepenge, han havde maattet betale, særlig paa denne Rejse, der var saa uklogt begyndt og havde kunnet ende saa slemt? Vi faar at se. I Virkeligheden var alle af van Mittens Mening. Det var lidt svært at tro paa nogen Helbredelse af dette stivsindede Hoved.

— Afsted, sagde Keraban, da Maaltidet var endt. Det var da endelig en Gang en Middag, som slet ikke var saa daarlig; men jeg veed dog en, som bliver bedre.

— Hvilken? spurgte van Mitten.

— Den, som venter os i Skutari.

De rejste igjen omtrent Klokken fire og kom Klokken otte om Aftenen uden noget Uheld til den lille By Rize.

Der maatte de tilbringe Natten i et Slags Khan, der var saa lidt behagelig, at de unge Piger foretrak at hvile under Arabaens Sejl. Det vigtigste var, at Hestene og Mulæslerne kunde faa lidt Ro, og heldigvis manglede der hverken Straa eller Foder i Krybberne. Seigneur Keraban og hans Rejsefæller maatte ogsaa lade sig nøje med et Leje af Rør og frisk Halm. Næste Nat skulde man jo være i Trebisond og nyde alt det Velvære, som et af Byens bedste Hoteller kunde yde.

Ahmet ænsede kun lidt, om hans Leje var godt eller daarligt. Han pintes stadig af visse Ideer og havde umulig kunnet sove. Han ængstede sig bestandig for den unge Piges Sikkerhed og sagde stadig til sig selv, at al Fare maaske ikke var endt med Guïdares Skibbrud. Han vaagede derfor godt bevæbnet i Nærheden af Khanen.

Ahmet gjorde vel heri, der var virkelig Grund til Frygt.

Yarhud havde hele denne Dag ikke tabt den lille Karavane af Syne. Han fulgte i dens Spor, uden dog nogen Sinde at lade sig se, han var jo kjendt baade af Ahmet og af de to unge Piger. Han grundede og lagde Planer om, hvorledes han igjen skulde faa fat paa sit undslupne Bytte, og foreløbig skrev han da til Scarpante. Denne maatte i Følge deres Overenskomst i Konstantinopel allerede være i Trebisond for at vente Seigneur Saffar. Yarhud satte ham derfor Stævne en Mils Vej fra denne By i Karavanseraiet i Rissar uden at meddele ham noget om Tartanens Skibbrud og dets sørgelige Følger.

Vi ser altsaa, at Ahmet havde Ret, og at hans Forudfølelser ikke bedrog ham. I Nattens Løb vovede Yarhud sig endog temmelig nær hen til Khanen for at

forvisse sig om, at de to unge Piger sov i Arabaen. Heldigvis for ham opdagede han ogsaa Ahmet, der sad paa Vagt, og kunde i Tide fjærne sig igjen uden at at være bleven set.

Men i Steden for stadig at følge efter Karavanen skyndte den maltesiske Kaptejn sig nu saa hurtig som mulig afsted mod Trebisond. Det var ham af Vigtighed at komme foran Seigneur Keraban og dennes Ledsagere, saa han kunde faa konfereret med Scarpante. Han styrede derfor den Hest, som han havde faaet i Atina, lige mod Rissar.

Allah er stor. Men hvis han vilde have ordnet Tingene fuldt ud godt, havde han dog ikke ladet Kaptejn Yarhud overleve den øvrige Skurkebande, som forsvandt med Guïdares Skibbrud.

Næste Dag, den sextende September, var Keraban og alle de andre oppe med Dagen og i prægtigt Humør — Bruno maaske undtagen, han tænkte stadig paa, hvor mange Pund han endnu skulde tabe, inden han naaede Skutari.

— Min lille Amasia, sagde Seigneur Keraban og gned sig i Hænderne, kom og lad mig kysse dig.

— Gjærne, Onkel, sagde den unge Pige, tillader De ikke nok, at jeg allerede kalder Dem Onkel?

— Om jeg tillader det, min kjære Pige? Kald mig din Fader, om du vil. Er Ahmet ikke min Søn?

— Det er han, Onkel Keraban, sagde Ahmet. Han er det endog saa meget, at han nu med Sønnens Ret over for sin Fader kommer og giver Dem en Ordre.

— Hvad er det for en Ordre?

— Den, at De strax tager afsted. Hestene er færdige, og vi maa i Aften være i Trebisond.

— Det skal vi, udbrød Keraban, og i Overmorgen skal vi atter rejse derfra ved Daggry. Ven van Mitten, det stod dog skrevet i Stjærnerne, at De en Dag skulde se Trebisond.

— Ja, Trebisond . . . Hvilket prægtigt Bynavn! svarede Hollænderen. Trebisond med dens Høj, hvor de ti Tusend, i Følge min Rejsehaandbog, som jeg tror er meget god, holdt gymnastiske Øvelser og Lege under Dracontius's Ledelse. Jeg forsikrer Dem, Ven Keraban, at jeg er meget glad over at skulle se Trebisond.

— Ja, Ven van Mitten. Tilstaa, at De dog vil have mageløse Erindringer fra denne Rejse.

— De kunde dog have været mere fuldkomne.

— Hm! De har imidlertid, naar alt kommer til alt, ingen Grund til at beklage Dem.

— Alt er endnu ikke forbi . . . mumlede Bruno til sin Herre som et ondt Varsel, hvem det er givet at minde Menneskene om Skæbnens Foranderligheder.

Karavanen forlod Khanen Kl. 7 om Morgenen. Vejret blev smukkere og smukkere, Himlen var klar, naar undtages lidt Morgentaage, som Solen vilde sprede.

Kl. 12 standsede de i den lille By Of, de gamle Grækeres Ophis. Her spistes Frokost i et tarveligt Herberge.

Værten i Huset var meget forstyrret og beskæftiget og interesserede sig kun lidt for sine Gjæster. Hans Kone laa dødssyg, og der var ingen Læge i Nærheden. Man kunde vel lade en hente i Trebisond, men det havde en stakkels Værtshusholder ikke Raad til.

Seigneur Keraban og van Mitten følte sig derfor forpligtede til at overtage Lægens Rolle og foreskrev nogle simple Midler, som man let kunde faa i Trebisond.

— Allah beskytte Dem, Seigneur, svarede den sparsommelige Ægtefælle; men hvad kan denne Medicin komme til at koste mig?

— En tyve Pjastre, maaske, svarede Keraban.

— Tyve Pjastre! udbrød Værten. For den Pris kunde jeg jo kjøbe mig en anden Kone.

Han takkede sine Gjæster for de gode Raad og gik sin Vej, fast bestemt paa ikke at følge dem.

— Det kan man kalde en praktisk Ægtemand, sagde Keraban. Ven van Mitten, De burde have giftet Dem i dette Land.

— Maaske, svarede Hollænderen.

Kl. 5 om Aftenen standsede de rejsende for at spise til Middag i Surmenèh. De tog derfra igjen Kl. 6 i den Hensigt at naa Trebisond hen ad Aften. Men de blev lidt forsinkede paa Vejen. Et af Hjulene paa Arabaen gik itu to Mil fra Byen, omtrent Kl. 9 om Aftenen. Der var derfor ikke andet at gjøre end at tilbringe Natten i et Karavanseraj, som ligger ved Vejen og er godt kjendt af alle rejsende i denne Del af Lilleasien.

Sjette Kapitel.

Flere nye Personer, som Seigneur Keraban møder i Karavanserajet i Rissar.

Karavanserajet i Rissar er, som alle den Slags Institutioner, særdeles vel skikket til de rejsendes Bekvemmelighed, som hviler her paa Vejen til Trebisond.

Forstanderen eller Opsynsmanden, hvad man nu vil kalde ham, var en Tyrk, ved Navn Kidros, en snild Fyr og lidt mere udspekuleret end de fleste af hans Race. Han styrede Forretningen med stor Omhyggelighed og søgte altid at tilfredsstille sine Gjæster, i det han dog, vel at mærke, aldrig glemte at se godt paa sin egen Fordel. Altid var han af deres Mening — endog naar det gjaldt om at nedsætte Regninger, som han foreløbig havde skruet for godt op.

Karavanserajet bestod af en stor Gaard, omsluttet af fire Mure og med en stor Port. Paa hver Side af denne var der to Taarne med det tyrkiske Flag, fra hvilke man kunde overskue Omegnen for det Tilfælde, at Vejene ikke skulde være sikre. Umiddelbart op til Murene fandtes en Del isolerede Værelser, hvor de rejsende kunde tilbringe Natten. Inderst i Gaarden stod nogle Sykomorer, der kastede en Smule Skygge over den sandede Grund, som Sydens Sol ikke skaanede. I Midten af den laa en Brønd, og uden for Muren Skur med Krybber og Halm for Hestene samt Tøjrepæle for Mulæsler og Dromedarer, der var mindre vante end Hestene til en Stalds Bekvemmelighed.

Den Aften talte Karavanserajet et temmelig stort Antal rejsende, uden dog at være propfuldt. En Del var paa Vejen til Trebisond, andre til de østlige Provinser, Armenien, Persien og Kurdistan. En Snes Værelser var optagne, og Gjæsterne var for Størstedelen allerede gaaede til Ro.

Kun to Mænd spadserede endnu i Gaarden henimod Klokken ni. De talte ivrigt og gik af og til ud for at kaste et spejdende Blik over Vejene.

Disse to Mænd, der var klædte i ganske tarvelige

Dragter, for ikke at tildrage sig de forbidragendes og rejsendes Opmærksomhed, var Seigneur Saffar og Scarpante.

— Jeg maa endnu en Gang sige Dem, Seigneur Saffar, sagde denne sidste, at dette er Karavanserajet i Rissar, og at det er her og i Dag, at Yarhud sætter os Stævne.

— Den Hund, raabte Saffar. Hvor kan det være, at han ikke allerede er her?

— Han maa komme snart.

— Og hvad er det for en Idé at føre den unge Amasia hertil i Steden for direkte til Trebisond?

Saffar og Scarpante vidste altsaa endnu intet om Guïdares Skibbrud og dets Følger.

— Yarhuds Brev er sendt fra Atinas Havn, vedblev Scarpante. Der staar intet om den unge Piges Bortførelse. Han beder mig blot møde ham i Aften i Karavanserajet i Rissar.

— Hvorfor er han her ikke endnu? raabte Seigneur Saffar og gik to, tre Skridt hen imod Døren. Lad ham tage sig i Agt for at sætte min Taalmodighed paa Prøve. Jeg har en Forudfølelse af, at et eller andet Uheld . . .

— Hvorfor det, Seigneur Saffar? Vejret har været meget ugunstigt over det sorte Hav. Maaske har Tartanen ikke kunnet naa Trebisond, men er bleven kastet ind i Atinas Havn . . .

— Hvem indestaar os for, at det i det hele taget er lykkedes Yarhud at bortføre den unge Pige fra Odessa?

— Yarhud er ikke blot en dristig Sømand, Seigneur Saffar, svarede Scarpante, han er ogsaa en snild Mand.

— Snildhed er ikke altid nok, ytrede med rolig Stemme den maltesiske Kaptejn, der allerede i nogle Øjeblikke havde staaet paa Karavanserajets Tærskel.

Seigneur Saffar og Scarpante havde hurtig vendt sig, og den sidste udbrød:

— Yarhud!

— Naa, der er du endelig, sagde Seigneur Saffar temmelig brutalt, i det han gik hen til ham.

— Ja, Seigneur Saffar, svarede Kaptejnen og bøjede sig ærbødigt, ja . . . Her er jeg . . . endelig.

— Og Banquier Selims Datter? spurgte Saffar. Har du ikke haft Held med dig i Odessa?

— Banquier Selims Datter, svarede Yarhud, er bleven bortført af mig for sex Uger siden, kort efter hendes Forlovede Ahmets Afrejse sammen med hans Onkel, af hvem han blev tvungen til at rejse rundt om det sorte Hav. Jeg satte strax Kursen til Trebisond; men paa Grund af Jævndøgnstidens daarlige Vejr blev jeg stadig dreven mod Øst, og trods alle Anstrængelser knustes Tartanen mod Atinas Klipper, og hele mit Mandskab druknede.

— Hele Mandskabet! raabte Scarpante.

— Ja.

— Men Amasia? spurgte Saffar ivrigt; Guïdares Undergang interesserede ham aabenbart grumme lidt.

— Hun er reddet, svarede Yarhud, hun og hendes unge Tjenestepige, som jeg maatte bortføre med hende.

— Men siden hun er reddet? spurgte Scarpante.

— Hvor er hun? udbrød Saffar.

— Seigneur, svarede den maltesiske Kaptejn, Skæbnen er mig imod, eller rettere Dem imod.

— Hvad er der da, tal! bød Saffar i en truende Tone.

— Banquier Selims Datter, svarede Yarhud, er bleven frelst af sin Forlovede, Ahmet, hvem Skæbnen havde ført netop til det Sted, hvor Skibet strandede.

— Frelst . . . Af ham! . . . raabte Scarpante.

— Og i dette Øjeblik? spurgte Saffar.

— I dette Øjeblik er den unge Pige, beskyttet af Ahmet og nogle andre Personer, paa Vejen til Trebisond. Derfra agter de sig alle til Skutari, hvor Brylluppet skal højtideligholdes inden denne Maaneds Slutning.

— Dit Fæ! raabte Seigneur Saffar, som lod Amasia undslippe i Steden for at redde hende selv.

— Det vilde jeg have gjort, selv med Fare for mit Liv, Seigneur Saffar, svarede Yarhud, og hun vilde nu have været i Deres Palads, om ikke denne Ahmet havde været der just i det Øjeblik, da Guïdare sank.

— Du er skammelig uværdig til de Hverv, man betror dig, Yarhud, raabte Saffar.

— Hør mig, Seigneur Saffar, sagde Scarpante. Tænk roligt over Sagen, saa vil De indse, at Yarhud har gjort alt, hvad der stod i hans Magt.

— Alt, forsikrede den maltesiske Kaptejn.

— Alt er ikke nok, naar det gjælder at opfylde mine Befalinger, afbrød Saffar.

— Sket er sket, Seigneur Saffar, vedblev Scarpante. Men lad os betragte vor nuværende Stilling og overtænke, hvilke Chancer den byder os. Det kunde være sket, at Banquier Selims Datter ikke var bleven bortført fra Odessa . . . det er hun dog i hvert Fald. Hun kunde være omkommen med Guïdare . . . Hun lever endnu. Hun kunde allerede være Ahmets Kone

. . . Og hun er det ikke . . . Der er altsaa endnu intet tabt.

— Nej . . . intet . . . bekræftede Yarhud. Efter Skibbruddet har jeg fulgt og udspejdet Ahmet og hans Ledsagere siden deres Afrejse fra Atina. De rejser sorgløse, uden nogen Angstelse, og Vejen er lang gjennem Anatolien til Bosporus's Bredder. Hverken den unge Amasia eller hendes Kammerpige veed, hvor Guïdare skulde hen, og ydermere er hverken Seigneur Saffar eller De, Scarpante, kjendt af nogen af de rejsende. Vilde det være saa vanskeligt at drage denne lille Karavane i en eller anden Fælde, kunde man ikke . . .

— Scarpante, afbrød Seigneur Saffar koldt, jeg maa have denne unge Pige. Hvis Skæbnen er mig imod, saa skal jeg vise, at jeg kan kæmpe imod den. Aldrig skal det siges, at et af mine Ønsker ikke er blevet opfyldt.

— Det skal det ogsaa blive, Seigneur Saffar, svarede Scarpante. Mellem Trebisond og Skutari, midt i disse øde Egne, vil det være muligt . . . ja endog let . . . at føre denne Karavane vild . . . maaske ved Hjælp af en forræderisk Fører. En Trup af Deres Tjenere kunde da angribe dem . . . Dog, at bruge Magt er altid kjedeligt. Skulde vi ikke kunne udfinde en List?

— Hvordan det? spurgte Saffar.

— Du siger, Yarhud, at Ahmet og hans Ledsagere nu er paa Vejen til Trebisond?

— Ja, Scarpante, svarede Yarhud. De maa uden Tvivl i Nat komme forbi Karavanserajet i Rissar.

— Nu vel, sagde Scarpante. Skulde vi ikke kunne udfinde en eller anden Forhindring, et eller andet Uheld,

som kunde holde dem tilbage . . . og skille den unge Amasia fra hendes Forlovede?

— Magt er stærkere end List, tror jeg, svarede Saffar brutalt.

— Maaske, sagde Scarpante, og hvis Listen ikke lykkes, saa maa vi bruge Magten. Men lad mig vente her . . . og iagttage . . .

— Stille, Scarpante, sagde Yarhud og greb ham i Armen, vi er ikke ene.

To Mænd var komne ind i Gaarden. Den ene var Kidros, Karavanserajets Vært, den anden en meget betydelig Person — at se til i det mindste — som maa forestilles for Læseren.

Seigneur Saffar, Scarpante og Yarhud skjulte sig i en mørk Krog af Gaarden. Derfra kunde de let høre alt, hvad der blev sagt, saa meget mere, som den omtalte Person undsaa sig meget lidt, men talte baade højt og skrydende.

Det var en kurdisk Herre ved Navn Yanar.

Det gamle Assyrien og Medien benævnes nu almindelig Kurdistan og deles i det tyrkiske og persiske. Det tyrkiske Kurdistan har et hundrede Tusend Indbyggere, og blandt disse var Yanar, som den foregaaende Dag med sin Søster Sarabul var kommen til Karavanserajet.

Yanar og hans Søster havde forladt Mossul for to Maaneder siden og rejste for deres Fornøjelse. De agtede sig nu til Trebisond for nogle Uger. Den ædle Sarabul — man kaldte hende saaledes i hendes Hjemstavn — var noget over tredive Aar, men tre Gange Enke. Hendes tre kurdiske Ægteherrer var alle døde efter en kort ægteskabelig Lykke. Denne Enke, som endnu saae ganske godt ud, ønskede derfor intet hellere end at

trøste sig med en fjerde. Det var imidlertid ingen let Sag at finde en ny Mand. Vel var hun rig og af god Familie; men hendes Voldsomhed og heftige kurdiske Temperament maatte afskrække enhver Frier. Hendes Broder Yanar havde da foreløbig taget hende under sin Beskyttelse og raadet hende til at rejse — Rejser frembyder saa mange mærkelige Tilfælde. Derfor befandt disse to sig nu paa Vejen til Trebisond.

Yanar var en Mand paa en fyrretyve Aar, høj af Vækt, med en stræng Holdning og et vildt Ansigtsudtryk. Hans store Ørnenæse, dybtliggende Øjne, ragede Hoved og store Mundskjæg gav ham mere et armenisk end et tyrkisk Udseende. Han saae ligefrem frygtindgydende ud med sin høje Skindhue og det skinnende røde Silkebaand om Hovedet, i sin Kappe med de aabne Ærmer under den guldbroderede Vest og de vide Benklæder, som faldt helt ned til Ankelen. Paa Fødderne havde han Læderstøvler med broderede Snuder og om Livet et uldent Shawl, i hvilket var befæstet en stor Mængde Dolke, Pistoler og Yataganer. Kidros talte ogsaa til ham med den yderste Forekommenhed og Agtpaagivenhed.

— Ja, Seigneur Yanar, sagde Kidros, ledsagende hvert Ord med bekræftende Gestus, jeg maa gjentage for Dem, at Dommeren kommer her endnu i Aften. Strax i Morgen tidlig vil han begynde sine Undersøgelser.

— Kidros, svarede Yanar, De er dette Hus's Bestyrer. Allah knuse Deres Hoved, om De ikke vaager over de rejsendes Sikkerhed.

— Visselig, Seigneur Yanar, visselig.

— Sidste Nat har dog nogle Røvere, Tyve eller andre trængt sig ind — haft den Dristighed at trænge sig ind — i min Søsters, den ædle Sarabuls Værelse.

Yanar pegede med det samme hen paa en aabenstaaende Dør i Muren til højre.

— De Skurke! raabte Kidros.

— Vi forlader ikke Karavanserajet, vedblev Yanar, før de er ovdagede, grebne, domte og hængte.

Havde der virkelig været Forsøg paa Tyveri den foregaaende Nat? Kidros følte sig ikke aldeles overbevist herom. Man vidste kun, at den utrøstelige Enke var bleven vækket paa en eller anden Maade, at hun forfærdet og skrigende var faret ud af sit Værelse og havde kaldt paa sin Broder, at hele Karavanserajet var blevet sat i Bevægelse, og at Forbryderne, hvis der da havde været saadanne, var sporløst forsvundne.

Scarpante, hvem ikke et Ord af denne Samtale undgik, tænkte ved sig selv, at hvordan det nu end forholdt sig, kunde der dog muligvis bringes noget ud af denne Historie.

— Vi er Kurder, vedblev Yanar knejsende for at give sine Ord mere Styrke, vi er Kurder fra Mossul, Kurder fra Kurdistans prægtige Hovedstad, og vi taaler aldrig, at nogen tilføjer en Kurd nogen som helst Skade, uden at forlange fuld, retfærdig Oprejsning.

— Men, Seigneur, hvilken Skade? vovede Kidros at indvende, i det han dog i det samme forsigtig veg nogle Skridt tilbage.

— Hvilken Skade? raabte Yanar.

— Ja . . . Seigneur . . . Vel har nogle Forbrydere forsøgt at trænge ind i Deres ædle Søsters Værelse forrige Nat; men de har dog intet røvet . . .

— Det har de ikke, svarede Seigneur Yanar, det har de ikke . . . det er sandt. Men blot ved min

Søsters Mod og Energi er det ikke lykkedes dem. Hun haandterer sin Pistol saa godt som Yataganen.

— Hvilke disse Forbrydere imidlertid end var, vedblev Kidros, saa tog de dog Flugten.

— Det gjorde de vel i, Kidros. Den ædle, dristige Sarabul skulde ellers nok have gjort det af med dem. Derfor vil hun ogsaa i Nat være bevæbnet ligesom jeg. Og ve den, som da vover at nærme sig hendes Værelse!

— De maa dog indse, Seigneur Yanar, at De ikke mere har noget at frygte, og at disse Tyve — hvis det da har været Tyve — ikke mere vil vove sig . . .

— Hvad vil det sige! Hvis det har været Tyve? raabte Seigneur Yanar med Tordenstemme. Hvad mener De vel ellers, de skulde have været, disse Banditter?

— Maaske . . . en eller anden dumdristig . . . gal . . . svarede Kidros, som søgte at forsvare sit Hus's Ære. Ja . . . maaske . . . en eller anden Tilbeder . . . af den ædle Sarabuls Ynde og Skjønhed . . .

— Ved Muhamed, afbrød Yanar ham og førte Haanden til sine Vaaben. Jeg gad nok set den, der tør vove at sætte en kurdisk Kvindes Ære paa Spil. De mener, at man skulde have villet angribe den ædle Sarabuls Ære . . . Da er Fængsel og Dødsstraf ikke nok . . . Da er de værste Pinsler ikke Straf nok . . . med mindre den uforskammede da har en Stilling og en Formue, som kan tillade ham at gjøre sin Fejl god igjen.

— Men vær dog rolig, Seigneur Yanar, hav Taalmodighed. Undersøgelsen vil sikkert føre til Opdagelse af Ophavsmanden eller Ophavsmændene til Attentatet. Jeg maa gjentage, at der er sendt Bud efter Dommeren. Jeg har selv været i Trebisond, og da jeg havde fortalt ham Historien, forsikrede han, at han havde en Maade

at opdage Forbrydelser paa — en Maade, som var ham ejendommelig — og som var ufejlbar.

— Hvad er det for en Maade? spurgte Seigneur Yanar ironisk.

— Det veed jeg endnu ikke, svarede Kidros, men den skal være udmærket.

— Godt, sagde Seigneur Yanar, vi faar at se i Morgen. Jeg gaar nu til mit Værelse; men jeg vil ikke sove . . . jeg vaager bevæbnet.

Med disse Ord gik den frygtelige Herre hen mod sit Værelse, der laa ved Siden af hans Søsters. Paa Dørtærskelen standsede han endnu en sidste Gang og strakte truende Armen ud mod Gaarden:

— Man spøger ikke med en kurdisk Kvindes Ære, raabte han med frygtelig Stemme.

Derpaa forsvandt han.

Kidros udstødte et langt Lettelsens Suk.

„Endelig! sagde han. Vi faar nu se, hvordan det vil ende. Hvad Tyvene angaar, hvis der ellers har været nogle, er det saamænd bedst, at de er borte."

Imidlertid underholdt Scarpante sig sagte med Seigneur Saffar og Yarhud.

— Ja, sagde han, maaske kan denne Affære bringe os en heldig Situation.

— Hvad mener du? spurgte Saffar.

— Jeg mener, at dette muligvis kunde benyttes til at bringe denne Ahmet i Forlegenhed, saa han blev opholdt i Trebisond. Maaske kunde saa han og hans Forlovede blive skilte.

— Godt. Men hvis det ikke lykkes . . .

— Saa maa vi bruge Magt, svarede Scarpante.

I samme Øjeblik fik Kidros Øje paa Saffar, Yarhud

og Scarpante. Han gik hen til dem og spurgte med sit elskværdigste Smil:

— Hvad ønsker De, Herre?

— Vi venter nogle rejsende, som skulde komme og tilbringe Natten her i Karavanserajet, svarede Scarpante.

I det samme hørte man Støj udenfor, og en Karavane standsede ved den ydre Dør.

— Det er vel saa dem, sagde Kidros, i det han gik hen for at tage mod de nysankomne.

— Det er rejsende, som kommer til Hest, fortsatte han, staaende paa Dørtærskelen. De ser ud som rige Folk . . . Jeg maa dog i det mindste gaa og tage imod dem.

Han gik.

Scarpante var ligeledes gaaet hen ved Indgangen til Gaarden for at se.

— Er disse rejsende Ahmet og hans Ledsagere? spurgte han den maltesiske Kaptejn.

— Ja, det er dem, svarede Yarhud og foer hurtig tilbage for ikke at blive set.

— Er det dem? spurgte ligeledes Seigneur Saffar og gik ogsaa frem.

— Ja, svarede Yarhud, der kommer Ahmet, hans Forlovede, hendes Kammerpige . . . de to Tjenere . . .

— Lad os tage os i Agt, sagde Scarpante og gav Yarhud Tegn til at skjule sig.

— Man kan allerede høre Seigneur Kerabans Stemme, vedblev den maltesiske Kaptejn.

— Keraban? raabte Seigneur Saffar ude af sig selv og styrtede hen mod Døren.

— Men hvad er der paa Færde, Herre? spurgte

Scarpante forbavset. Hvorfor bliver De saa ivrig ved Navnet Keraban?

— Ham . . . det er ham . . . svarede Saffar. Det er denne rejsende, som jeg mødte ved den kaukasiske Jærnbane . . . det er ham, der vilde sætte sig op imod mig og forhindre mig i at komme over.

— Kjender han Dem?

— Ja . . . Det vilde være mig en let Sag at begynde Striden igjen med ham . . . at standse ham . . .

— Men det behøvede ikke at standse hans Neveu.

— Aa, det vilde vel ikke være mig sværere at skaffe mig af med Neveuen end med Onkelen.

— Nej! nej! ingen Strid . . . Ingen Støj . . . sagde Scarpante indtrængende. Hvorledes skulde denne Seigneur Keraban kunne ane Deres Nærværelse her, Seigneur Saffar? Lad ham ikke faa at vide, at det var til Dem, at Yarhud skulde bringe Selims Datter . . . Det er at sætte alt paa Spil.

— Godt, sagde Saffar. Jeg skal gaa. Jeg stoler paa din Snildhed, Scarpante. Svigt ikke!

— Det skal jeg ikke, Seigneur Saffar, naar De blot vil lade mig handle. Vend tilbage til Trebisond endnu i Aften . . .

— Jeg rejser.

— Og du med, Yarhud. Forlad paa Øjeblikket Karavanserajet, vedblev Scarpante. Du er kjendt, du maa ikke blive set.

— Der er de, sagde Yarhud.

— Lad mig . . . lad mig alene . . . raabte Scarpante og stødte Guïdares Kaptejn tilbage.

— Men hvordan skal vi komme ud uden at blive sete? spurgte Saffar.

— Denne Vej, svarede Scarpante. Han aabnede i det samme en Dør ud til den aabne Mark i Muren til venstre, og Seigneur Saffar og den maltesiske Kaptejn forsvandt i Mørket.

„Det var paa Tide, sagde Scarpante ved sig selv. Og nu, Drene stive!"

Syvende Kapitel.

Dommeren fra Trebisond foretager sine Undersøgelser paa en ganske snild Maade.

Efter at Seigneur Keraban og hans Ledsagere havde faaet Arabaen og Hestene anbragt i Stalden uden for, kom de selv ind i Karavanserajet. Kidros ledsagede dem med dybe Buk og Hilsener og satte sin Lygte i en Krog af Gaarden, saa denne blev svagt oplyst.

— Ja, Seigneur, gjentog Kidros, træd ind . . . Vær saa venlig at træde ind . . . Dette er Karavanserajet i Rissar.

— Herfra har vi altsaa kun to Mil til Trebisond? spurgte Keraban.

— Allerhøjst to Mil, ja.

— Godt. Lad der blive sørget for vore Heste. Vi rejser igjen i Morgen ved Daggry.

Han vendte sig derpaa til Ahmet, der førte Amasia hen til en Bænk, hvor hun og Nedjeb tog Plads.

— Se se, sagde han oprømt. Siden min Neveu har fundet dette lille Pigebarn, tænker han kun paa

hende. Nu er det mig, som maa sørge for Rejseforberedelserne.

— Det er da saa naturligt, Seigneur Keraban. Man er ikke Onkel for ingenting, svarede Nedjeb.

— De maa ikke være vred paa mig for det, sagde Ahmet smilende.

— Heller ikke paa mig, tilføjede den unge Pige.

— Jeg er ikke vred paa nogen . . . ikke engang paa min brave van Mitten, som dog har haft den Idè . . . den utilgivelige Idè at ville forlade mig paa Vejen.

— Aa, lad os ikke tale mere om det, svarede van Mitten, hverken nu eller i Fremtiden.

— Ved Muhamed, udbrød Seigneur Keraban. Hvorfor ikke? . . . En rar lille Disput om det . . . eller ogsaa om noget andet . . . Det vilde bringe Deres Blod lidt i Bevægelse.

— Jeg troede, Onkel, bemærkede Ahmet, at De havde taget den Beslutning ikke at disputere mere.

— Det er sandt, du har Ret, Neveu. Og hvis man nogen Sinde griber mig deri igjen, selv om jeg saa hundrede Gange havde Ret, saa . . .

— Naa, naa, vi faar at se, mumlede Nedjeb.

— Forresten tror jeg, vedblev van Mitten, at vi nu gjorde bedst i at gaa og hvile os ved nogle Timers god Søvn.

— Hvis man da i det hele taget kan sove her, mumlede Bruno, der bestandig var i daarligt Humør.

— Har De Værelser at give os i Nat? spurgte Keraban Kidros.

— Ja, Seigneur, svarede Kidros, saa mange De behøver.

— Godt . . . meget godt, sagde Keraban. I

Morgen vil vi være i Trebisond, og om en halv Snes Dage i Skutari . . . Der vil vi faa en god Diner . . . den Diner, som jeg har inviteret Dem til, Ven van Mitten.

— Det er ikke mere, end De skylder os, Ven Keraban.

— En Diner . . . i Skutari? hviskede Bruno til sin Herre. Ja . . . hvis vi nogen Sinde kommer der.

— Naa naa, Bruno, svarede van Mitten. Modet op, for Pokker . . . for vort gamle Hollands Ære.

— Jeg ligner det saamænd godt nu, vort gamle Holland, svarede Bruno og strøg sig op under de alt for vide Klæder. Jeg er lige saa kantet som det.

Scarpante lyttede skjult til de rejsendes Samtale og afventede et gunstigt Øjeblik til at komme frem.

— Nu vel, spurgte Keraban, hvilket Værelse er saa bestemt for disse to unge Piger?

— Dette, svarede Kidros og pegede paa en Dør i Muren til venstre.

— Saa, Godnat, min lille Amasia, sagde Keraban. Allah give dig gode Drømme.

— I lige Maade, Seigneur Keraban, svarede den unge Pige. Godnat, kjære Ahmet.

— Godnat, kjære Amasia, svarede den unge Mand og trykkede Amasia til sit Hjærte.

— Kommer du, Nedjeb? sagde Amasia.

— Jeg kommer, kjære Herskerinde, svarede Nedjeb, og jeg veed nok, hvem vor Samtale vil gjælde endnu en Times Tid.

De to unge Piger gik da ind i det Værelse, hvis Dør Kidros holdt aaben.

— Hvor skal saa disse to brave Fyre sove? spurgte Keraban, i det han pegede paa Bruno og Nizib.

— I et Værelse udenfor, svarede Kidros, jeg skal nu gaa med derhen.

Han gik derpaa hen mod Døren i Baggrunden og gjorde Tegn til Nizib og Bruno, at de skulde følge, hvad disse ikke lod sig sige to Gange.

„Nu eller aldrig!“ sagde Scarpante til sig selv.

Seigneur Keraban, van Mitten og Ahmet spadserede op og ned i Gaarden for at vente paa, at Kidros kom tilbage. Onkelen var i glimrende Humør. Alt gik, som han ønskede. Han kunde i Tide naa Bosporus's Bredder og glædede sig allerede til at se Ottomanernes forbavsede Miner. For Ahmet var Tilbagekomsten jo Opfyldelsen af hans Livs skjønneste Drøm, og for van Mitten . . . nu, for ham var det ganske simpelt den lykkelige Tilbagekomst.

— Hvad behager, mon man glemmer os? . . . Vi skulde dog ogsaa have et Værelse, udbrød Seigneur Keraban.

I det samme vendte han sig og fik Øje paa Scarpante, som langsomt kom hen imod ham.

— De ønsker det Værelse til Seigneur Keraban og hans Ledsagere? sagde han, som var han en af Husets Tjenere.

— Ja.

— Det er her.

Scarpante pegede til højre paa den Dør, som førte ind til Gangen, i hvilken den ædle Sarabuls og Seigneur Yanars Værelser fandtes.

— Kom, mine Venner, kom, sagde Keraban, i det han voldsomt aabnede Døren, som Scarpante havde anvist.

De traadte alle tre ind i Gangen. Men inden de

endnu havde haft Tid til at lukke Døren, hvilken Tumult, hvilken Skrigen og Raaben var der da ikke! Og hvilken forfærdelig Kvindestemme lod sig ikke høre!

Seigneur Keraban, van Mitten og Ahmet, som aldeles ikke forstod, hvad der var paa Færde, var hurtig farede ud i Karavanserajets Gaard igjen.

Strax aabnedes Døre fra alle Sider. De rejsende kom ud af deres Værelser, ogsaa Amasia og Nedjeb kom til. Bruno og Nizib kom fra venstre Side, og midt i Virvaret saae man den frygtelige Yanar. En Kvinde styrtede ud fra den Gang, hvor Keraban og hans Venner var trængte ind.

— Stop Tyven! . . . Mord! . . . Rov! raabte denne Kvinde.

Det var den ædle Sarabul, stor og stærk og energisk, med de luende Øjne, den friske Farve og det ravnsorte Haar. Den bydende Mund fremviste en Rad skrækindjagende Tænder. Det var, kort sagt, Seigneur Yanar i Kvindeskikkelse.

Det var øjensynligt, at den ædle Dame havde været oppe og vaaget for alle Tilfældes Skyld. Hun havde endnu alle sine Klæder paa. Paa Fødderne havde hun Støvler af rødt Læder, der gik op over det nederste af „Chalwar'en" ɔ: den orientalske Kvindes Pludderbuxer. Nogle rejsende paastaar, at den kurdiske Kvinde i denne Dragt ligner en Hveps. Der er noget i det. Vist er det, at den ædle Sarabul kom Sammenligningen temmelig nær, og at hun var en Hveps med en farlig Braad.

— Hvilken Kvinde! sagde van Mitten sagte.

— Og hvilken Mand! svarede Seigneur Keraban og pegede paa Broderen, Yanar.

Denne skreg og raabte af alle Kræfter.

— Et nyt Attentat! Arrester alle paa Øjeblikket.

— Lad os forholde os rolige, hviskede Ahmet til sin Onkel, jeg er bange for, at det er os, der er Skyld i al den Tummel.

— Aa, der er jo ingen, som har set os, svarede Keraban.

— Hvad er der paa Færde, Ahmet? spurgte den unge Pige, der var løben hen til sin Forlovede.

— Intet, kjære Amasia, intet, svarede Ahmet.

I det samme kom Kidros til Syne i Døren i Baggrunden og raabte:

— Ja, De kommer tilpas, Hr. Dommer.

Dommeren fra Trebisond ankom netop til Karavanserajet, hvor det var hans Hensigt at tilbringe Natten, for den næste Dag at foretage den Undersøgelse, som det kurdiske Par havde forlangt. Han ledsagedes af sin Skriver og standsede paa Dørtærskelen.

— Hvad behager! Har de Skurke nu fornyet Forsøget fra forrige Nat?

— Det lader til det, Hr. Dommer, svarede Kidros.

— Lad alle Karavanserajets Døre lukke, sagde Øvrighedspersonen med stræng Stemme. Ingen maa gaa ud uden min Tilladelse.

Hans Ordre blev strax efterkommet, saa alle rejsende holdtes som Fanger i Karavanserajet.

— Dommer, sagde den ædle Sarabul. Jeg forlanger Straf over disse Skurke, som ikke har undset sig ved nu for anden Gang at angribe en værgeløs Kvinde . . .

— En Kvinde, ja, og tilmed en Kvinde fra Kurdistan, tilføjede Yanar truende.

Man kan let tænke sig den Interesse, med hvilken Scarpante fulgte det hele.

Dommeren, en lille Mand med et snu Ansigt, stikkende Øjne, spids Næse og smalle Læber, som forsvandt i det uredte Skjæg, forsøgte nu at gjøre sig bekjendt med de tilstedeværendes Udseende; men dette var ingen let Sag. Den enlige Lygte i et Hjørne af Gaarden spredte kun et meget svagt Lys om sig. Han vendte sig derpaa til den ædle rejsende fra Mossul.

— De beediger, at nogle Forbrydere forrige Nat har forsøgt at trænge ind i Deres Værelse? spurgte han.

— Ja, jeg beediger det.

— Og at de har forsøgt at gjentage deres brødefulde Værk?

— De, eller andre.

— I dette Øjeblik?

— I dette Øjeblik.

— Kan De gjenkjende dem, naar De ser dem?

— Nej . . . Der var mørkt i mit Værelse og ligeledes i Gaarden. Jeg kunde ikke se deres Ansigter.

— Var der mange?

— Det veed jeg ikke.

— Men vi skal faa det at vide, Søster, raabte Seigneur Yanar, vi skal faa det at vide. Og da, ve disse Skurke!

Seigneur Keraban hviskede atter til van Mitten:

— Vi har intet at frygte, da ingen har set os.

— Heldigvis, svarede Hollænderen, der dog ikke følte sig ganske rolig for dette Eventyrs Følger. Det vilde blive en slem Affære for os med disse Kurder.

Dommeren gik frem og tilbage. Han vidste aabenbart ikke ret, hvad han skulde gjøre, hvilket øjensynlig stærkt mishagede Klagerne.

— Dommer, begyndte den ædle Sarabul atter, i

det hun lagde Armene over Kors paa Brystet, Dommer, skal Retfærdigheden sidde magtesløs i Deres Haand? . . . Er vi ikke Sultanens Undersaatter og har Ret til hans Beskyttelse? . . . Skal en Kvinde som jeg være Offer for et saadant Attentat? Skal de skyldige, som maa være her, undgaa deres Straf?

— Hun er virkelig glimrende, denne Kvinde, bemærkede Seigneur Keraban.

— Glimrende, ja . . . men forfærdelig, svarede van Mitten.

— Hvad er Deres Bestemmelse, Dommer? spurgte Seigneur Yanar.

— Bring hid Lys og Fakler! raabte den ædle Sarabul. Jeg skal nok selv se . . . selv søge . . . og maaske gjenkjende Forbryderne, som har vovet . . .

— Det behøves ikke, svarede Dommeren. Jeg skal nok opdage den skyldige eller de skyldige.

— Uden Lys?

— Ja, uden Lys.

Derefter gjorde Dommeren Tegn til sin Skriver, som nikkede bekræftende til Svar og forsvandt ad Døren i Baggrunden.

Imidlertid kunde Hollænderen ikke undlade at bemærke til sin Ven Keraban:

— Jeg veed ikke, men jeg er virkelig lidt urolig for denne Histories Udfald.

— Ved Allah! De er ogsaa altid bange, svarede Keraban.

Alle stod tavse og nysgjerrige og ventede Skriverens Tilbagekomst.

— De mener altsaa, Dommer, sagde Seigneur Yanar, at De i dette Mørke kan gjenkjende . . .

— Jeg? . . . Nej . . . svarede Dommeren. Jeg overlader det til et klogt Dyr, som allerede flere Gange har hjulpet mig i saadanne Tilfælde.

— Et Dyr? udbrød den ædle Dame.

— Ja . . . En Ged . . . Et lille klogt og opvakt Dyr, som nok skal angive os den skyldige, om han da endnu er her; og det maa han jo være, eftersom ingen har forladt Karavanserajet, siden Attentatet fandt Sted.

— Han er jo gal, den Dommer, mumlede Keraban.

Skriveren kom nu ind igjen, trækkende med en Ged, som han førte ind midt i Gaarden.

Denne Ged, hvis Klogskab Dommeren priste i saa stærke Udtryk, var et smukt lille Dyr, hvid paa Bryst, Bug og Hals, og sort paa Pande og Hage samt med en Stribe ned ad Ryggen. Den havde lagt sig pænt til rette paa Jorden og betragtede Selskabet med en snu Mine, i det den slog med det lille Hoved.

— Sikken et smukt Dyr, udbrød Nedjeb.

— Men hvad vil dog den Dommer gjøre? spurgte Amasia.

— En eller anden Trolddomskunst, uden Tvivl, svarede Ahmet, som de dumme Mennesker vil lade sig narre af.

Dette var ogsaa Seigneur Kerabans Mening. Han undsaa sig ikke ved aabenlyst at trække paa Skuldrene, medens van Mitten betragtede Forberedelserne med Uro.

— Dommer, sagde den ædle Sarabul, er det denne Ged, som skal angive Dem den skyldige?

— Ja, svarede Dommeren.

— Og De tror, at den vil svare?

— Det vil den uden Tvivl.

— Paa hvad Maade? spurgte Seigneur Yanar,

som i Følge sin kurdiske Natur følte stor Tiltro til al Trolddom.

— Ganske simpelt, svarede Dommeren. Alle de tilstedeværende her skal gaa hen og stryge med Haanden ned ad den lille Geds Ryg. Det sintfølende Dyr vil øjeblikkelig bræge, naar den skyldiges Haand berører den.

— Den gode Mand er ganske simpelt en Troldmand fra en Markedsplads, mumlede Keraban.

— Men, Dommer, det er umuligt, sagde den ædle Sarabul, hvor skulde et Dyr? . . .

— De skal faa at se.

— Hvorfor ikke? sagde Seigneur Yanar. Og eftersom jeg umulig kan være den skyldige, saa vil jeg forsøge først.

Yanar gik derpaa hen til Geden, som laa aldeles stille, medens han strøg sin Haand hen over dens Hoved og ned ad Ryggen.

— Saa alle andre, sagde Dommeren.

Alle de rejsende maatte da skiftevis gaa hen og gjøre som Seigneur Yanar; men ingen af dem kunde være skyldig. Det lille Dyr brægede ikke en eneste Gang.

Ottende Kapitel.

Som slutter paa en meget uventet Maade, især for Ben van Mitten.

Saa snart denne Undersøgelse begyndte, tog Seigneur Keraban sin Ven van Mitten og sin Neven Ahmet til Side, og følgende Samtale — af hvilken man vil

se, at den uforbederlige Herre trods sine gode Forsætter atter paatvinger de andre sine Meninger — udspandt sig imellem dem:

— Mine Venner, sagde Keraban, denne Troldmand er jo simpelt hen et stort Fæ.

— Hvorfor det? spurgte Hollænderen.

— Fordi ingen kan forhindre den skyldige, eller de skyldige — os for Exempel — i blot at lade, som om vi gjør som de andre, og lade Haanden glide hen over Ryggen, uden at berøre Geden. Han burde dog i det mindste have sørget for at foretage Undersøgelsen ved Lys, saa at intet Snyderi var muligt . . . I Bælgmørke, det er jo Vanvid.

— Det er sandt, sagde van Mitten.

— Saadan vil jeg gjøre, vedblev Kerrban, og jeg raader eder stærkt til at gjøre det samme.

— Ja, Onkel, svarede Ahmet; men De veed dog godt, at dette Dyr ikke bræger mere for den skyldige end for den uskyldige, selv om de klapper den begge to.

— Naturligvis, Ahmet. Men siden denne gode Dommer er naiv nok til at bruge en slig Fremgangsmaade, vil jeg dog vise, at jeg er mindre naiv, og ikke røre ved hans Dyr . . . og jeg beder eder om at gjøre som jeg.

— Men, Onkel?

— Ingen videre Snak om det, svarede Keraban, som begyndte at blive ilter.

— Imidlertid . . . sagde Hollænderen.

— Van Mitten, hvis De er dum nok til at stryge dette Dyrs Ryg, saa tilgiver jeg Dem det aldrig.

— Godt, jeg skal ikke røre noget som helst, Ven

Keraban, for ikke at gjøre Dem imod . . . Det kan jo være aldeles ligegyldigt, hvad man gjør her i Mørket.

Størsteparten af de rejsende havde allerede udstaaet Prøven, og Geden havde endnu ingen anklaget.

— Nu er det os, Bruno, sagde Nizib.

— Gud i Himlen, hvor de Orientalere er dumme, at de kan tro paa saadan en Ged! svarede Bruno.

Geden brægede lige saa lidt for dem som for de andre.

— Men Deres Ged siger jo ingenting! udbrød den ædle Sarabul.

— Skal det maaske være en Spøg? tilføjede Seigneur Yanar. Det er ellers ikke godt at spøge med Kurder.

— Taalmodighed, svarede Dommeren og rystede paa Hovedet med et listigt Smil. Siden Geden ikke har bræget, saa har den skyldige endnu ikke rørt ved den.

— For Pokker, nu er der kun os tilbage, mumlede van Mitten. Uden selv at vide hvorfor, følte han sig dog lidt urolig.

— Nu er det os, sagde Ahmet.

— Ja . . . Jeg først, svarede Keraban, i det han stødte sin Ven og sin Neveu til Side. Fremfor alt, rør ikke ved den, gjentog han sagte.

Han strakte derpaa Haanden ud over Geden og lod, som om han langsomt strøg ned over dens Ryg, uden at han dog paa et eneste Sted berørte den.

Geden brægede ikke.

— Det var da godt, sagde Ahmet.

Og følgende sin Onkels Exempel strøg han hen over Dyret, uden saa meget som at berøre dens Uld.

Geden brægede heller ikke denne Gang.

Dernæst var det Hollænderens Tur. Van Mitten var den sidste i Rækken til at udstaa Prøven. Han gik da hen imod Dyret, og for ikke at mishage sin Ven Keraban nøjedes ogsaa han med blot forsigtigt at lade sin Haand glide tæt hen over Gedens Ryg.

Heller ikke denne Gang brægede Geden.

Fra alle de tilstedeværende lød der Udbrud af Forbavselse og Tilfredshed.

— Deres Ged er et umælende Fæ, som alle andre Geder! raabte Yanar med Tordenstemme.

— Den har ikke kjendt den skyldige, skreg den ædle kurdiske Dame, og dog er han her. Ingen har kunnet komme ud af Gaarden.

— Den gode Dommer er en Smule komisk med sin farlige Ged, hvad mener De, van Mitten? sagde Keraban.

— Det kan ikke nægtes, svarede van Mitten, som nu følte sig ganske beroliget.

— Stakkels lille Ged, sagde Nedjeb til sin Herskerinde, mon de nu vil gjøre den Fortræd, fordi den ingenting har sagt?

Alle saae hen til Dommeren. Hans ondskabsfulde, listige, smaa Øjne formelig glimrede som Karfunkler i Mørket.

— Imidlertid, Hr. Dommer, sagde Keraban i en lidt spydig Tone, maa det vel nu, da Deres Undersøgelse er endt, være os tilladt at trække os tilbage til vore Værelser . . .

— Det skal ikke ske, raabte den rasende Dame. Nej, det skal ikke ske. Her er begaaet en Forbrydelse . .

— Ædle Dame, svarede Keraban ikke uden Skarp-

hed, De vil dog vel ikke forhindre ærlige Folk i at sove, naar det behager dem?

— De siger det i en Tone, Hr. Tyrk . . . udbrød Seigneur Yanar.

— I den Tone, som er passende, Hr. Kurder, svarede Seigneur Keraban.

Scarpante, der troede, at han havde tabt sit Spil, siden den skyldige ikke var bleven opdaget, saae med stor Tilfredshed denne Strid begynde mellem de to Stivnakker. Maaske kunde der dog komme noget ud af det.

Disputen begyndte virkelig at blive varm imellem dem. Keraban vilde før lade sig arrestere og dømme end opgive at have det sidste Ord. Selv Ahmet var ved at blande sig i Samtalen for at støtte sin Onkel, da de afbrødes af Dommeren.

— Lad alle stille sig paa Rad og bring Lys, sagde han.

Kidros, til hvem disse Ord var henvendte, skyndte sig at lystre Ordre. Et Øjeblik efter bragte fire Tjenere Fakler, og Gaarden blev stærkt oplyst.

— Enhver række sin højre Haand i Vejret, sagde Dommeren.

Alle rakte Hænderne op, og — alle var sorte paa den indvendige Side af Haanden og paa Fingrene — undtagen Seigneur Keraban, Ahmet og van Mitten.

Dommeren pegede strax hen paa dem:

— Der ser I Forbryderne! sagde han.

— Hvad behager? stammede Keraban.

— Os! raabte Hollænderen, uden i mindste Maade at begribe denne uventede Angivelse.

— Ja . . . det er dem, gjentog Dommeren. Om

de virkelig har frygtet for at blive angivne af Geden, kan være os ligegyldigt. Vist er det, at de i Følelsen af deres Brøde, i Steden for at stryge med Haanden ned ad Dyrets Ryg, som var besmurt med Sod, kun har ladt, som om de lod den glide over den og har saaledes anklaget sig selv.

Der lød en Mumlen af Beundring over Dommerens Snildhed. Kun Seigneur Keraban og hans Ledsagere følte sig meget nedslagne og lod Hovedet synke.

— Det er altsaa disse tre, sagde Seigneur Yanar, som har vovet forrige Nat . . .

— Forrige Nat? udbrød Ahmet. Forrige Nat var vi ti Mile fra Karavanserajet.

— Hvem kan bevise det? svarede Dommeren. I hvert Fald veed vi, at det var eder, som for et Øjeblik siden forsøgte at trænge ind i denne ædle Dames Værelse.

— For Pokker, ja, raabte Keraban, rasende over at have ladet sig fange i en saadan Snare, ja . . . det var os, som gik ind i denne Gang. Men det var kun en Fejltagelse af os . . . eller rettere af en af Karavanserajets Tjenere.

— Ja saa? sagde Seigneur Yanar ironisk.

— Ganske vist. Man havde anvist os denne Dames Værelse som vort . . .

— Det kan De bilde andre ind, sagde Dommeren.

— Saa, der sidder de godt i det, sagde Bruno til sig selv, baade Onkelen og Nevøen, og min Herre med dem.

Vist er det, at Seigneur Keraban trods al sin sædvanlige Aplomb aldeles havde tabt Kontenancen, og værre blev det, da Dommeren vendte sig mod dem og befalede:

— Før dem i Fængsel!

— Ja . . . I Fængsel! gjentog Seigneur Yanar, medens alle de rejsende i Forening med Karavanserajets Folk raabte i Kor:

— I Fængsel . . . I Fængsel!

Ved at se, hvilken Vending Tingene tog, kunde Scarpante ikke noksom glæde sig over, hvad han havde gjort. Naar Seigneur Keraban, van Mitten og Ahmet holdtes under Laas og Lukke, saa var baade Rejsen afbrudt og Brylluppet forsinket, og fremfor alt var Amasia skilt fra sin Forlovede. Hvilke fortræffelige Betingelser for en Gjentagelse af den mislykkede Bortførelse frembød ikke denne Situation!

Ahmet opfyldtes af Raseri mod sin Onkel, naar han tænkte paa, hvilke Følger dette Æventyr kunde have. Var det ikke atter Seigneur Keraban, der ved sit Egensind havde styrtet dem i Fordærvelse? Havde han ikke forhindret dem i, ja ligefrem forbudt dem at klappe Geden, blot for at narre denne Dommer, som dog til sidst havde viist sig at være mere snu end de? Han bar Skylden for, at deres Dumhed nu havde hildet dem i en Snare, som havde til Følge, at de blev satte fast i det mindste i nogle Dage.

Seigneur Keraban paa sin Side rasede ikke mindre indvendig ved Tanken om den korte Tid, han endnu havde tilbage, hvis han vilde naa Skutari inden Rejsefristens Udløb. Hans nye Anfald af Egensind kunde maaske koste hans Neveu en stor Formue.

Hvad van Mitten angik, stod han og kiggede til højre og venstre og rokkede frem og tilbage uden at vove at løfte Øjnene op til Bruno, som han indbildte sig stadig at høre gjentage de skæbnesvangre Ord:

— Sagde jeg Dem ikke nok, Herre, at der sent eller tidlig vilde hænde Dem en Ulykke?

Til sidst vendte han sig til sin Ven Keraban med den korte, velfortjente Bebrejdelse:

— Hvorfor vilde De heller ikke tillade os at klappe det lille, uskadelige Dyr?

Og for første Gang i sit Liv havde Seigneur Keraban intet at svare.

Imidlertid lød Raabene: „I Fængsel, i Fængsel!" højere og højere, og at Scarpante ikke var blandt dem, der raabte mindst højt, forstaar sig af sig selv.

— Ja, i Fængsel med disse Røvere, gjentog den hævngjerrige Yanar, fuldt beredt til, i Fald det skulde gjøres nødig, at række Øvrigheden en hjælpende Haand. Før dem i Fængsel! . . . I Fængsel alle tre!

— Ja . . . alle tre . . . med mindre da en af dem angiver sig som den skyldige, sagde den ædle Sarabul, der dog ikke vilde, at to uskyldige skulde rammes.

— Det er rigtigt, bekræftede Dommeren. Sig frem, hvem af eder er det, der har forsøgt at trænge ind i dette Værelse?

Et Øjeblik stod de tre anklagede uvisse. Derpaa bad Seigneur Keraban Dommeren om Tilladelse til at underholde sig et Øjeblik alene med sine Rejsefæller. Dette blev ham tilstaaet. Han trak da Ahmet og van Mitten til Side, og i sin mest determinerede Tone begyndte han:

— Mine Venner, der er i Sandhed kun eet at gjøre. En af os maa tage hele denne dumme, intetsigende Historie paa sin Kappe.

Her begyndte den gode Hollænder i en underlig Forudfølelse at spidse Øren.

— Valget kan ikke være vanskeligt, fortsatte Keraban. Ahmets Nærværelse i Skutari om nogle faa Dage er aldeles nødvendig paa Grund af hans Bryllup.

— Ja, Onkel, ja! svarede Ahmet.

— Min ligeledes, i Egenskab af Formynder.

— Hvad behager? sagde van Mitten.

— Altsaa, Ven van Mitten, vedblev Keraban, De ser, at der ingen Indvendinger er mulige. De maa opofre Dem.

— Jeg . . . Jeg skulde . . .

— De maa angive Dem . . . Hvad vover De derved? . . . Højst nogle Dages Fængsel . . . Aldeles intet . . . Vi skal nok rede Dem ud af det.

— Men . . . begyndte van Mitten. Han syntes, at man dog nu disponerede lidt vel meget over hans Person.

— Kjære Hr. van Mitten, De maa, sagde Ahmet. Jeg bønfalder Dem derom i Amasias Navn . . . Vil De, at hele hendes Fremtid skal være ødelagt, at hun, fordi hun ikke kommer tids nok til Skutari . . .

— Aa, Hr. van Mitten, sagde nu ogsaa den unge Pige, som havde hørt denne Samtale.

— Hvad . . . De vil have? gjentog van Mitten.

— Hm, sagde Bruno, som godt forstod, hvad der var paa Færde. Nu vil de have min Herre til at begaa en ny Dumhed.

— Hr. van Mitten . . . vedblev Ahmet.

— Naa, Ven van Mitten, vis nu, at De har et godt Hjærte! sagde Keraban og trykkede hans Haand, saa den var nær ved at knuses.

— I Fængsel, i Fængsel! lød det stadig ivrigere og ivrigere.

Den ulykkelige Hollænder vidste ikke mere hverken ud eller ind. Han nikkede „Ja“ med Hovedet, og derpaa sagde han „Nej“. Men da Karavanserajets Folk paa et Vink af Dommeren vilde gribe de tre skyldige, traadte han lidt frem:

— Stands, sagde han med svag Stemme. Stands! . . . Jeg tror nok, at det er mig, som har . . .

— Naa, sagde Bruno, det manglede blot!

— Atter tabt, sagde Scarpante og kunde ikke tilbageholde en ærgerlig Bevægelse.

— Det er Dem? spurgte Dommeren Hollænderen.

— Mig . . . ja . . . mig.

— Hvor De er god, Hr. van Mitten! hviskede den unge Pige til den værdige Hollænder.

— Aa, ja! tilføjede Nedjeb.

Hvad gjorde imidlertid den ædle Sarabul? Hun iagttog med levende Interesse den, der havde haft den Dristighed at angribe hende.

— Altsaa, spurgte Yanar, det er Dem, der har vovet at trænge ind i Værelset?

— Ja, svarede van Mitten.

— De ser dog ikke ud som en Tyv.

— En Tyv! . . . Jeg . . . Kjøbmand! . . . Jeg . . . Hollænder . . . fra Rotterdam . . . Nej, nej! raabte van Mitten, dybt rystet af Indignation.

— Men altsaa . . . sagde Yanar.

— Altsaa, sagde Sarabul, altsaa er det min Ære, som De har villet kompromittere?

— En kurdisk Kvindes Ære! raabte Seigneur Yanar og førte Haanden til Yataganen.

— Han er i Sandhed slet ikke saa ilde, denne Hollænder, sagde den ædle Dame med svagt Koketteri.

— Deres Blod vil ikke være nok til at aftvætte denne Fornærmelse, vedblev Yanar.

— Broder . . . Broder.

— Hvis De nægter at give hende Oprejsning . . .

— For Pokker, sagde Ahmet.

— Hvis De nægter at ægte min Søster, saa . . .

— Ved Allah! sagde Keraban ved sig selv, det var en ganske ny Vending.

— Ægte? . . . Jeg . . . Ægte! gjentog van Mitten og løftede Armene mod Himlen.

— De nægter? raabte Seigneur Keraban.

— Om jeg nægter . . . Om jeg nægter . . . svarede van Mitten rædselsslagen. Men jeg er allerede . . .

Van Mitten fik ikke fuldført Sætningen. Seigneur Keraban greb ham heftigt i Armen:

— Ikke et Ord mere . . . sagde han. Samtyk blot . . . De maa . . . Ingen Tøven.

— Samtykke? jeg . . . som allerede er gift . . . jeg! svarede van Mitten, jeg skulde begaa Bigami!

— I Tyrkiet . . . Bigami, og dobbelt Bigami, tredobbelt, firdobbelt, om De vil . . . Alt er tilladt i Tyrkiet . . . Sig blot ja.

— Men?

— Gift Dem, van Mitten, gift Dem . . . Paa den Maade vil De undgaa Fængsel, og vi kan fortsætte Rejsen sammen. Naar vi saa først er i Skutari, saa kan De let give Fru van Mitten Nummer to en glad Dag.

— Ven Keraban, det er umuligt, det De der forlanger af mig, svarede Hollænderen.

— Det er nødvendigt, ellers er alt tabt.

Nu kom ogsaa Seigneur Yanar til. Han greb van Mittens højre Arm.

— Det er nødvendigt, sagde han.

— Det er nødvendigt! sagde Sarabul, som ogsaa traadte til og greb van Mittens venstre Arm.

— Ja, siden det er nødvendigt, svarede van Mitten, som næppe mere kunde holde sig oprejst.

— Hvad behager, Herre, De vil ogsaa gaa ind paa dette her? spurgte Bruno.

— Hvad skal jeg gjøre, Bruno? sagde den ulykkelige Hollænder med saa svag Stemme, at han næppe kunde høres.

— Naa, Hovedet i Vejret! udbrød Seigneur Yanar og gav sin tilkommende Svoger et Puf i Ryggen. Husk, at den, De skal ægte, er en stolt kurdisk Kvinde.

— En kurdisk Kvinde, mumlede van Mitten . . . Jeg . . . En Hollænder fra Rotterdam . . . ægte en kurdisk Kvinde!

— Bryd Dem dog ikke om det . . . Det er jo blot til at le af, et saadant Giftermaal, hviskede Seigneur Keraban til ham.

— Man skal aldrig spøge med den Slags Ting, svarede van Mitten saa ynkelig komisk, at hans Ledsagere var nær ved at briste ud i Latter.

Nedjeb bemærkede, i det hun pegede paa den ædle Dames halvfalmede Ansigt:

— Jeg skulde tage meget fejl, om det ikke er en Enke, der er paa Jagt efter en Mand.

— Stakkels Hr. van Mitten, sagde Amasia.

— Jeg vilde have foretrukket otte Maaneders Fængsel

for otte Dage af et saadant Ægteskab, sagde Bruno hovedrystende.

Imidlertid havde Seigneur Yanar atter nærmet sig dem og sagde med høj Stemme:

— I Morgen vil vi i Trebisond med stor Pomp fejre Hr. van Mittens og den ædle Sarabuls Forlovelse.

Ved dette Ord „Forlovelse" følte Seigneur Keraban og hans Rejsefæller og fremfor alt van Mitten sig adskilligt beroligede.

Herved er dog den Ting at bemærke, at i Følge Kurdistans Love er det Forlovelsen, der er den bindende Handling. Denne Ceremoni staar som det borgerlige Giftermaal hos Franskmændene, medens den paafølgende svarer til den kirkelige, der i Grunden kun er en Formsag. I Kurdistan er Manden allerede som forlovet uopløselig bunden til den, som han har valgt, eller som har valgt ham — hvilket jo her var Tilfældet.

Dette blev kort og godt forklaret van Mitten af Seigneur Yanar, der endte med at sige:

— Altsaa Forlovelse i Trebisond!

— Og Giftermaal i Mossul, tilføjede den ædle Dame omt.

Scarpante forsvandt i samme Øjeblik gjennem Karavanserajets Dør, som atter var bleven aabnet.

„List lykkedes ikke, sagde han truende ved sig selv. Nu maa vi bruge Magt."

Hverken Keraban eller nogen af hans Ledsagere bemærkede ham.

— Stakkels Hr. van Mitten, gjentog Ahmet ved at se Hollænderens fortabte Mine.

— Aa, svarede Keraban, det er jo kun til at le af.

En dum Forlovelse, som er forbi om ti Dage. Hvad har det at sige?

— Det er sandt, Onkel. Men ti Dages Forlovelse med denne Dame, det er ikke synderlig morsomt.

Fem Minutter efter var Karavanserajets Gaard tom. Alle Gjæsterne havde trukket sig tilbage til deres Værelser. Van Mitten sad under stræng Bevogtning af sin frygtelige Svoger, og Tavshed herskede over Skuepladsen for dette tragisk-komiske Optrin, hvis Følger kom til at hvile saa tungt paa den ulykkelige Hollænders Skuldre.

Niende Kapitel.

Ved at forlove sig med den ædle Sarabul har van Mitten den Ære at blive Seigneur Yanars Svoger.

En By, som skriver sig fra Aar 4790 f. Chr. F. og har en saa mærkelig historisk Fortid som Trebisond, maa i Sandhed vække enhvers levende Interesse; man kan derfor ikke undre sig over, at van Mitten paa hele den første Del af Rejsen havde glædet sig til at skulle besøge denne berømte Stad. Men den Gang var han fri for al Bekymring og havde ikke andet at gjøre end at følge sin Ven Keraban paa dennes mærkelige Fart. Nu derimod var han forlovet — rigtignok kun midlertidigt, paa nogle faa Dage — men siden denne Forlovelse med den ædle kurdiske Dame var al Lyst og Evne til at beundre Trebisonds historiske Minder ganske forgaaet ham.

Den syttende September Kl. 9 om Morgenen, to Timer efter at have forladt Karavanserajet i Rissar, holdt Seigneur Keraban og hans Rejsefæller samt Seigneur Yanar med sin Søster og deres Tjenerskab deres stolte Indtog i den pragtfulde Hovedstad.

Egnen omkring Byen er vidunderlig smuk og minder om Naturen i Alperne med Dale, Bjærge og Vandløb. Man kunde næsten indbilde sig, at et Stykke af Schweiz eller Tyrol var blevet forflyttet herhen ved det sorte Havs Kyst.

Trebisond er delt i to Byer, som ligger amfitheatralsk paa et lille Bjærg. Den tyrkiske Stad er omgiven af en Mur med høje Taarne, og de Hundreder af Minareter fra dens fyrretyve Moskeer giver den et ejendommeligt Udseende. Den anden, den kristne By, er mere Handelsstaden; i den findes den store Bazar med de rige Tæpper, Tøjer, Juveler, Vaaben og kostbare Stene.

Indbyggerne, der bestaar af Tyrker, Persere, Kristne af armenisk og romerskkatholsk Trosbekjendelse, Grækere, Kurder og Evropæere, kan regnes til henved fyrretyve Tusend Mennesker. Ovennævnte Dag var Befolkningen imidlertid mindst fem Gange saa stor, i det Muhamedanerne fra alle Kanter af Lilleasien var strømmede til for at holde Fest.

Den lille Karavane havde derfor en Del Besvær med at finde et nogenlunde ordentligt Tilflugtssted i de fire og tyve Timer, som den agtede at tilbringe i Trebisond. Seigneur Keraban var fast bestemt paa allerede den næste Morgen at drage videre ad Skutari til, og han havde sandelig heller ingen Tid at spilde, om han vilde naa derhen inden Maanedens Slutning.

I et lille fransk-italiensk Hotel, midt i et sandt

Herbergerkvarter, som allerede var overfyldt med rejsende, lykkedes det endelig Seigneur Keraban og hans Følge at faa Værelser.

Hotellet var meget godt. Ahmets Onkel kunde ikke finde mindste Grund til at skjændes med Værten.

Seigneur Keraban nød rigtig denne Hvile i den trygge Fornemmelse af at have overstaaet, om ikke alle Anstrængelser, saa dog alle Farer ved Rejsen. De anede mindst, at deres værste Fjende var dem saa nær, og at man i Seigneur Saffars Palads i den tyrkiske Del af Byen smeddede Rænker imod dem.

Scarpante var ankommen for en Time siden og sad nu og meddelte Seigneur Saffar og Yarhud den foregaaende Nats Begivenheder. Han fortalte, hvorledes Keraban og Ahmet kun ved van Mittens enfoldige Godhed var blevne frelste fra at blive satte i Fængsel og skilles fra Amasia. Og de tre Mænd, hvem den samme Interesse forenede, lagde da deres ulykkesvangre Planer mod de rejsende, Planer, der skulde bringes til Udførelse paa Vejen mellem Trebisond og Skutari. Hvilke disse Planer var, vil Fremtiden vise; men Forberedelserne til Udførelsen begyndte allerede samme Dag. Uden at bryde sig om Festerne, der skulde fejres i Trebisond, forlod Seigneur Saffar og Yarhud strax Byen og fulgte Vejen mod Vest gjennem Anatolien.

Scarpante blev i Trebisond. Da han hverken var kjendt af Seigneur Keraban, Ahmet eller de to unge Piger, kunde han jo frit gaa, hvor han vilde. Han blandede sig i Mængden paa Pladsen Giaur-Meïdan udenfor Hotellet og udspionerede herfra de rejsende.

Snart saae han ogsaa Ahmet komme ud og gaa ned imod Havnen. Scarpante fulgte efter ham gjennem de

smaa Gyder ned til Kysten, hvor Tusender af forskjellige Smaafartøjer nu laa for Anker efter at have bragt deres Ladning af rettroende til Byen.

Her spurgte Ahmet sig for, og man viste ham Vej til Telegrafstationen. Scarpante saae ham afsende et langt Telegram til Banquier Selim i Odessa og smilte ved sig selv.

„Bah, tænkte han. Den Depeche kunde han lige saa gjærne spare sig. Selim er dræbt af Yarhuds Kugle. Det Telegram vil ikke gjøre os nogen Fortræd."

Og dermed lod han den Sag være glemt.

Ahmet gik derpaa tilbage til Hotellet, hvor Amasia og Nedjeb ventede ham med Utaalmodighed. Den unge Pige blev glad beroliget ved at høre, at Selim om nogle faa Timer vilde være underrettet om deres Skæbne.

— Et Brev vilde have taget for lang Tid, tilføjede Ahmet, og desuden frygter jeg bestandig . . .

Han brød i det samme kort af.

— Hvad frygter De, kjære Ahmet? . . . Hvad mener De? spurgte Amasia forundret.

— Intet, kjære Amasia, intet . . . Jeg vilde blot ogsaa minde Deres Fader om, at han maa være i Skutari ved vor Ankomst og helst forinden, saa at Brylluppet paa ingen Maade bliver forsinket.

Sandheden er, at Ahmet, som bestandig frygtede nye Bortførelsesforsøg af Yarhuds medskyldige, der jo kunde have faaet Underretning om, hvad der var sket efter Guïdares Undergang, havde meddelt Selim, at al Fare maaske endnu ikke var overstaaet. Men for ikke ogsaa at gjøre Amasia urolig, vogtede han sig vel for at meddele hende sin Angest, der jo desuden til Dels var ubeføjet.

Amasia takkede Ahmet inderlig, fordi han havde telegraferet trods de Forbandelser, der ventede ham fra hans Onkel, naar denne fik at vide, at han havde afsendt en Depeche.

Hvad tog van Mitten sig til imens?

Det var unægtelig meget imod sin Vilje, at Hollænderen blev den ædle Sarabuls lykkelige Forlovede og Seigneur Yanars ynkelige Svoger.

Men hvorledes skulde han kunne have undgaaet det? Paa den ene Side gjentog Keraban stadig for ham, at han maatte bringe Ofret helt ud, eller ogsaa vilde Dommeren lade dem alle tre sætte i Fængsel og derved odelægge Rejsen, at dette Giftermaal, om det end gjaldt i Tyrkiet, var ugyldigt i Holland, hvor van Mitten allerede var gift, osv. osv.

Paa den anden Side stod Broderen og Søsteren og holdt med sikker Haand deres Bytte fast.

Van Mitten tænkte heller ikke paa at modsætte sig, men hengav sig ganske i Skæbnens Tilskikkelser.

Seigneur Keraban havde heldigvis udvirket, at Yanar og hans Søster inden Bryllupshøjtideligheden i Mossul skulde ledsage vore rejsende til Skutari og overvære Ahmets og Amasias Bryllup, samt at den kurdiske Dame skulde opholde sig der en to à tre Dage, før hun bortførte sin hollandske Forlovede.

Skjønt Bruno ikke kunde undlade at tænke, at hans Herre kun fik Løn som forskyldt ved sin utilgivelige Svaghed, kunde han dog heller ikke lade være at beklage ham dybt ved at se ham i denne skrækkelige Kvindes Magt. Men et Anfald af Krampelatter — hvilket Seigneur Keraban, Ahmet og de to unge Piger havde al Møje med ikke at deltage i — overfaldt ham dog, da

han saae van Mitten træde ind, paaklædt til Forlovelses-ceremonien i et kurdisk Kostume.

— Hvad behager, van Mitten, raabte Keraban. Er det virkelig Dem?

— Mig selv, Ven Keraban.

— Som Kurder?

— Ja, som Kurder.

— Naa, jeg maa sige, den Dragt klæder Dem slet ikke ilde. De skal se, naar De først bliver vant til den, vil De finde den langt bekvemmere end de snævre europæiske Klæder.

— Ven Keraban!

— Nej, van Mitten, læg nu det fortvivlede Ansigt bort. Bild Dem for Pokker ind, at det er en Karnevalsdag, og at De simpelt hen er forklædt.

— Det er ikke Forklædningen, som foruroliger mig mest, svarede van Mitten.

— Hvad da?

— Giftermaalet.

— Hm, det Giftermaal er snart forbi, Ven van Mitten, svarede Keraban. Fru Sarabul skal dyrt komme til at betale den Historie. Jeg glæder mig allerede, van Mitten, til at se hende, naar De meddeler hende, at Deres Forlovelse aldeles ikke er bindende, eftersom De allerede er gift i Rotterdam. Det er dog min Sandten for galt at tvinge Folk til at gifte sig mod deres Vilje.

Saaledes opmuntret fandt den værdige Hollænder sig i Tingene. Det var dog virkelig ogsaa bedst at tage Sagen fra den komiske Side og føje sig efter Omstændighederne, siden dette jo var til alles Fordel.

Van Mitten vilde desuden have haft vanskeligt ved at faa Tid til at betænke sig den Dag. Yanar og hans

Søster holdt aabenbart ikke af at lade noget trække i Langdrag. I en Haandevending var alt ordnet, saa de uopløselige Lænker kunde paalægges Hollands flegmatiske Søn.

Imidlertid maa man dog ikke tro, at en eneste af det gode Kurdistans Former og Skikke blev udeladte. Nej, den højtærede Svoger vaagede omhyggelig over Højtidelighedens rette Fuldbyrdelse, hvilket var en let Sag i denne store By.

I Trebisond findes et ikke ringe Antal Kurder, og blandt disse traf Yanar og Sarabul flere Bekjendte og Venner fra Mossul. Disse herlige Mennesker følte sig højlig smigrede over at kunne staa deres ædle Landsmandinde bi ved denne højtidelige Lejlighed, da hun for fjerde Gang skulde hellige en Ægtefælle sit Liv. Den Forlovede kom derfor med et stort Følge af indbudne, medens Keraban, Ahmet og deres Ledsagere stod paa Mandens Side. Naturligvis blev van Mitten holdt under stræng Opsigt. Det tillodes ham ikke et Øjeblik at være ene med sine Venner.

Kun een Gang lykkedes det Bruno at liste sig hen ved Siden af ham.

— Tag Dem i Agt, Herre, sagde han igjen. Tag Dem i Agt. De spiller højt Spil.

— Hvad kan jeg gjøre andet, Bruno? svarede van Mitten modfalden. I hvert Fald er det en Dumhed, som redder mine Venner ud af Forlegenhed og ikke vil have alvorlige Følger.

— Hm! sagde Bruno. Gifte sig, Herre, det er at gifte sig, og . . .

Da Hollænderen imidlertid i det samme blev kaldt bort, har ingen nogen Sinde faaet at vide, hvorledes

den tro Tjener havde tænkt at slutte denne ildevarslende Tirade.

Klokken var tolv, da Seigneur Yanar og de andre fornemme Herrer kom for at hente den vordende Ægtemand og for ikke mere at slippe ham før Ceremoniens Slutning.

Forlovelsen blev da fejret med stor Pomp, og ingen kunde have det mindste at udsætte hverken paa van Mittens eller den ædle Sarabuls Holdning. Det lykkedes van Mitten at skjule den Uro, der beherskede ham, og hans Forlovede straalede af Stolthed ved Tanken om denne Alliance mellem Holland og Kurdistan.

Sarabul saae glimrende ud i sin Brudedragt — som hun øjensynlig maatte have haft med paa Rejsen for alle mulige Tilfældes Skyld, hvilken Forsynlighed jo her kom hende meget til Nytte. Intet kunde være mere glimrende end hendes guldindvirkede Klædes „Mitan", hvis Ærmer og Liv var aldeles oversyet med Broderier og Filigranner, den brogede „Entari" og den fine Musselins „Chalwar", som naaede helt ned under de perlestukne Saffianstøvlers Læder, den store Fez med det blomstervirkede „Yeminis" om, fra hvilken en kniplingssmykket „Puskul" hang helt ned til Livet, Ædelstene og Guldpendelokker, som dækkede Panden helt ned til Øjenbrynene, for ikke at tale om Ørenringe, Hals- og Bæltesmykker samt pragtfulde Naale til Haaret. Aldrig havde Trebisond set smukkere og rigere Brud i sine Gader.

Men var den ædle Sarabul prægtig, saa var van Mitten det ikke mindre. Keraban kunde ikke noksom lykønske ham, og de smukke Ord kom fra Hjærtet hos denne rettroende, der selv var bleven sit orientalske Kostume saa tro.

Dragten gav virkelig ogsaa van Mitten et vist krigersk Udseende, noget vildt og stolt, som klædte ham godt, men kun passede daarligt for hans rotterdamske Handelsaand. Hans Dragt var en Musselins Kappe, rede Atlaskes Benklæder og guldbroderede Læderstøvler med Sporer og kunstigt virkede Skafter, en aaben Skjorte med lange Ærmer og en Fez med „Yeminis“ og „Puskul“, hvilken sidstes umaadelige Omfang angav den høje Rang, som den ædle Sarabuls Ægtefælle skulde indtage i Kurdistan.

Van Mitten havde fundet disse Klædningsstykker i Trebisonds store Bazar. Sammesteds havde han forskaffet sig de glimrende Vaaben, af hvilke den Forlovede skal bære en saa utrolig Mængde i det broderede Shawl, som han bar om Livet, pragtfulde Dolke, Pistoler, korte og lange Sabler, alskens nye og gamle Vaaben.

Stakkels van Mitten, hvem skulde have tænkt, at du en Dag skulde pyntes saaledes ud!

— Bah, det er jo kun til at le af, vedblev Seigneur Keraban at gjentage, og efter ham Ahmet, Amasia og Nedjeb, alle undtagen Bruno.

Under hele Ceremonien gik alt særdeles rigtigt. Kun blev van Mitten funden en Smule vel kolig af sin skrækkelige Svoger og dennes ikke mindre skrækkelige Søster.

Forlovelsen blev fuldbyrdet af den gode Dommer, der saa sindrig havde afgjort Sagen i Karavanserajet i Rissar.

Efter Kontraktens Undertegnelse begav de Forlovede og deres Følge sig gjennem en stor Folkemasse til en Moské i Byens Indre, hvilken tidligere var en byzantinsk Kirke, og hvis Mure var smykkede med sjældne Mosaikker.

Her modtoges man med Musik og kurdiske Sange. Disse er mere udtryksfulde, melodiøse og i det hele bedre baade i Farve og Rhytme end de tyrkiske og armeniske. Nogle Instrumenter, hvis Klang nærmest kun var en Metalklirren, og en to, tre pibende Fløjter ledsagede Korene med deres besynderlige Akkorder. Imanen bad en simpel Bøn, og van Mitten var da endelig forlovet, som Keraban med et lunt Smil sagde til den ædle Sarabul, da han fremførte sine bedste Lykønskninger for denne Dame.

Senere skulde Bryllupet fejres i Kurdistan med ugelange Fester, og inden den Tid maatte van Mitten se at lægge sig efter kurdiske Vaner. Det er nemlig Skik, at Brudgommen, naar Bruden kommer til Brudehuset, uventet træder frem for hende, tager hende i sine Arme og bærer hende paa sine Skuldre ind i det Værelse, hvor hun skal bo. Man vil saaledes skaane hendes Blufærdighed, da det paa ingen Maade maa se ud, som om hun frivilligt gik ind i en fremmed Bolig. Naar dette lykkelige Øjeblik kom, maatte van Mitten vogte vel paa at iagttage Landets Skik. Men det var der heldigvis jo endnu længe til.

Forlovelsesfesten faldt meget passende sammen med den store Fest for Muhameds Himmelfart „eilet-ul-my'-rädy", som i Almindelighed holdes den 29de, men denne Gang paa Grund af særlige Omstændigheder i Følge Overimanens Befaling fejredes tidligere.

Om Aftenen holdtes en umaadelig stor Fest, ved hvilken Tusender og atter Tusender af Muhamedanere fra alle Kanter af Asien var samlede i Trebisonds største Palads.

Den ædle Sarabul kunde ikke noksom prise sig

lykkelig over denne Lejlighed til at fremvise sin Forlovede for Offentligheden, og Keraban, Ahmet, de to unge Piger og Tjenerne kunde jo ikke tilbringe Aftenens Timer bedre end ved at overvære det pragtfulde Skuespil, som her gaves til bedste.

Pragtfuldt, i Sandhed! Og hvor kunde det ogsaa være andet her i Orienten! Pennen er for fattig til at beskrive denne Fest til Muhameds Ære, selv om der i den lagdes de største Digteres mest glimrende Ord. Ene Penslen kunde give os et svagt Billede, naar den benyttede alle Palettens Farver og Nuancer.

„Rigdommen tilhører Indien, Intelligensen Evropa, og Pragten Ottomanerne", siger et tyrkisk Ordsprog.

Det var virkelig under en uforlignelig Pragt, at der nu oprullede sig et poetisk Billede, som Lilleasiens graciøse Døtre laante deres Dans's Ynde og deres Skjønheds Trylleri. Det hvilede paa den Legende, at indtil Muhameds Død, der indtraf i Hedshras tiende Aar, 632 efter den nye Tidsregning, var Paradiset lukket for alle de troende, der var hensovede i Forventning om Profetens Komme. Den Dag viste han sig til Hest paa El-Borak (Vingehesten), der ventede ham ved Jerusalemstemplets Port, og hans Grav forlod Jorden og steg op gjennem Himlene mellem Zenith og Nadir midt i al Islamparadisets Glans og Pragt. Alle gjenopvækkedes da for at bringe Profeten deres Hyldest; den evige Lykkes Periode, der var lovet de troende, begyndte, og Muhamed løftede sig i en blændende Apotheose, medens den arabiske Himmels Stjærner i Skikkelse af utallige Huris kredsede omkring Allahs straalende Pande.

Kort sagt, denne Fest var som en Virkeliggjørelse af den Digters Drømme, der bedst har følt de orien-

talske Landes Poesi, naar han taler om Dervischernes salige Udtryk, i det de hengiver sig i deres vilde, ubegribelige Danse.

„Hvad saae de i disse Syner? Smaragdskovene med Rubinfrugterne, Bjærgene af Ambra og Myrrha, Diamantpavillonerne og Perleteltene fra Muhameds Paradis."

Tiende Kapitel.

Denne Fortællings Helte farer frem uden at spilde Dag eller Time.

Næste Dag, den attende September, just som Solen kastede sine første gyldne Straaler hen over Byens højeste Minareter, drog en lille Karavane ud af en af dens Porte og ønskede det poetiske Trebisond et sidste Farvel.

Dette Rejseselskab, der agtede sig til Bosporus's Bredder, fulgte Vejene langs Kysten, ledet af en Fører, som havde tilbudt sig, og som Seigneur Keraban med Glæde havde antaget.

Denne Fører maatte i Sandhed være vel skikket til at vise dem Vej gjennem denne Del af Anatolien: det var en af de Nomader, som i disse Egne er kjendte under Navnet „Knasthuggere", hvorved betegnes Brændehuggere, hvis Arbejde bestaar i at gjennemstrejfe det nordlige Anatoliens og Lilleasiens Skove af vilde Valnødtræer. Paa disse Træer findes nemlig ofte Knaster, naturlige Udvæxter med Ved af en sjælden Haardhed, der egner

sig ganske særligt til Snedkerværktøj og derfor er meget efterspurgt.

Føreren var Dagen i Forvejen selv kommen og havde tilbudt sin Tjeneste, da han hørte, at de fremmede agtede sig fra Trebisond til Skutari. Han lod til at være intelligent og godt kjendt med de indviklede Veje. Han havde svaret kort og rask paa Seigneur Kerabans Spørgsmaal, og denne havde saa antaget ham mod en særdeles høj Betaling, der skulde blive fordoblet, i Fald Karavanen naaede Bosporus's Højder inden tolv Dage — den sidste Frist for Amasias og Ahmets Bryllup.

Heller ikke Ahmet mente, efter at have udspurgt Føreren, trods dennes kolde Ansigt og skjulte Væsen, at der kunde være Grund til at nære Mistillid. Ingen kunde være dem til mere Nytte end just denne Mand, som hele sit Liv havde gjennemstrejfet disse Egne, eller mere beroligende at have med sig i Betragtning af den korte Tid, Rejsen skulde gjøres i.

Da man lovede ham at fordoble hans Løn, saafremt de naaede Skutari i rette Tid, svarede han kun:

— Seigneur Keraban kan være forvisset om min Iver. Seigneur Keraban lover mig at betale dobbelt, hvis vi om tolv Dage er i Villa Skutari, og jeg forpligter mig til ikke at forlange noget, hvis vi ikke er der.

— Ved Muhamed, han er af mine Folk! sagde Keraban, da han fortalte Ahmet denne Samtale.

— Ja, svarede Ahmet, men hvor god Fører han end kan være, maa vi dog ikke glemme, at man ikke uforsigtig maa vove sig ind paa Anatoliens Veje.

— Aa, du med dine evige Angstelser!

— Onkel Keraban, jeg er ikke tryg, før vi sidder i Skutari.

— Og du er gift, svarede Keraban og trykkede Ahmets Haand. Nu vel. Jeg lover dig, at om tolv Dage skal Amasia være den mest mistroiske Neveus Kone . . .

— Og Niece til . . .

— Den bedste af alle Onkler, raabte Keraban og brød ud i Latter.

Den lille Karavanes Befordringsmidler var to „Talikaer", et Slags ganske bekvemme Kaleschevogne, som kunde slaas op i Tilfælde af ondt Vejr, sex Heste, to for hver af Talikaerne og to opsadlede til Ridning. Ahmet havde været lykkelig over, selv for en temmelig høj Pris, at have kunnet finde disse to Vogne i Trebisond. Nu kunde Rejsen da fortsættes nogenlunde bekvemt.

Seigneur Keraban, Amasia og Nedjeb havde taget Plads i den første Talika, og Nizib paa et lille Sæde bag ved dem. I den anden Vogn tronede Sarabul ved sin Forlovedes Side, og lige overfor dem hendes Broder og Bruno.

Ahmet fulgte paa den ene Rideheſt, medens Føreren red den anden. Denne galloperede snart ved Siden af Talikaerne, snart i Forvejen for at undersøge Vejene.

Da Landet ikke er meget sikkert, havde de rejsende forsynet sig med Bøsser og Revolvere i stor Mængde, for ikke at tale om de Vaaben, som Yanar og hans Søster bar ved deres Bælter, eller Kerabans berømte Klikkepistoler. Skjønt Føreren dyrt havde forsikret, at der intet var at frygte, havde Ahmet dog ikke villet opgive denne Forsigtighedsregel.

De rejsende havde endnu to Hundrede Mile tilbage og en Frist af tolv Dage. Uden uforudsete Uheld kunde det altsaa ikke have store Vanskeligheder at ende denne

mærkelige Rundrejse i den fastsatte Tid, selv om man paa Grund af, at Postgaardene ligger saa fjærnt fra hinanden, var nødt til at lade Hestene hvile hver Nat.

Landet fra Trebisond til Sinope kaldes af Tyrkerne Djanik. Derefter begynder det egentlige Anatolien, det gamle Bithynien, et af det asiatiske Tyrkis største Paschaliker, der omfatter den vestlige Del af det gamle Lilleasien med Kutaieh til Hovedstad, samt de store Handelsstæder Brussa, Smyrna og Angora.

Den lille Karavane, der havde forladt Trebisond Kl. 6, naaede efter fem Mils Rejse Platana omtrent Kl. 9.

Vejen hertil gaar igjennem en frugtbar Dal med Byg-, Korn- og Majsmarker og med storslaaede Tobaksplantager. Keraban kunde ikke undlade levende at beundre disse Planter, hvis tørrede Blade uden mindste Tilberedelse er aldeles guldgule. Hans Ven van Mitten vilde uden Tvivl have udøst sig i endnu stærkere Beundringsudtryk, hvis det i det hele taget havde været ham tilladt at beundre noget som helst andet end den ædle Sarabul.

I hele denne Egn ser man ogsaa overalt herlige Træer. Bruno iagttog ikke uden en vis Misundelse, at selv Børnene i dette Land var trivelige og tykmavede — hvilket jo maatte være et meget ydmygende Syn for et stakkels hollandsk Skelet.

Ved Middagstid kom man forbi den lille By Fol. Paa Vejen mødte man af og til Bønder, der drog til eller fra Trebisond. De var klædte i grovt, brunt uldent Tøj og havde paa Hovedet en Fez eller en Faareskindshue; Kvinderne, der ledsagede dem, bar røde, uldne Skjørter og indhyllede sig ellers i broget stribede Stykker Bomuldstøj.

Stakkels van Mitten, som saa inderlig gjærne havde ønsket at udspørge Føreren lidt om dette Xenophons berømte Land, vovede knap at røre sig, bevogtet, som han var, af Yanars truende Blik. Han havde endog givet Bruno Ordre til i Ny og Næ at se at indhente nogle smaa Oplysninger til ham. Men Bruno tænkte nok paa alt andet end den græske Generals Bedrifter; han tænkte endog saa lidt derpaa, at han, da han drog ud fra Trebisond, havde glemt at vise sin Herre det Bjærg, hvorfra de Titusend med begejstrede Raab hilsede det sorte Havs Bølger efter deres Tog i de makroniske Provinser. En saadan Skjødesløshed var i Sandhed en tro Tjener uværdig.

Efter i Dagens Løb at have rejst en Snes Mil standsede Karavanen i Tireboli. Man tilbragte her Natten og lod sig „Caïwaken", en med Lammekallun tilberedt Ret, og „Yaurken", et Slags Surmælksost, smage godt. Bedekjød, tilberedt paa alle mulige Maader, manglede ikke. Nizib kunde rolig gjøre sig til gode uden Frygt for at krænke den muhamedanske Lov, og Bruno kunde denne Gang ikke snyde ham for hans Part.

Næste Morgen tidlig, den nittende September, drog man atter afsted. I Dagens Løb kom man forbi Zepe med sin Havn, der er saa lille, at kun to eller tre ikke alt for dybtgaaende Handelsskibe kan faa Plads der ad Gangen, og stadig ledet af Føreren, der virkelig lod til ypperligt at kjende de ofte næsten usynlige Veje gjennem disse store Sletter, naaede man sent om Aftenen Keresum efter at have tilbagelagt fem og tyve Mil.

Keresum ligger ved Foden af et Bjærg. Det er en malerisk lille By med Ruiner af et stort gammelt Slot.

Det var her, at de ti Tusend standsede i ti Dage for at samle Kræfter.

Seigneur Keraban havde her let kunnet gjøre store Indkjøb af Kirsebærtræes Pibespidser. Van Mitten følte sig desaarsag forpligtet til at meddele sin Forlovede den historiske Kjendsgjerning, at det netop var fra Keresum, at Prokonsul Lukullus sendte de første Kirsebærtræer til Evropa.

Sarabul havde aldrig hørt Tale om denne berømte Lækkermund og syntes at interessere sig grumme lidet for van Mittens lærde Udvitlinger. Den stakkels Hollænder gjorde i øvrigt stadig, kuet som han var af den ædle Dame, den ynkeligste Kurderfigur, man kan tænke sig. Og dog vedblev hans Ven Keraban, uden at det var muligt at sige, om det var for Alvor eller i Spøg, at komplimentere ham for den Maade, hvorpaa han bar sin Dragt.

— Ja, van Mitten, ja, gjentog Keraban flere Gange, denne Dragt klæder Dem aldeles fortræffeligt. De mangler blot Mundskjæg som Seigneur Yanar for at være en komplet Kurder.

— Jeg har aldrig haft Mundskjæg, svarede van Mitten.

— Har De intet Overskjæg? udbrød Sarabul og Yanar.

— Saa godt som intet, ædle Sarabul.

— Ah, men De skal nok faa et, svarede den mægtige Dame, jeg skal nok sørge for, at Deres Skjæg voxer.

— Stakkels van Mitten, mumlede den unge Amasia og betragtede ham medlidende.

— Aa, alt det ender dog kun med en Skoggerlatter,

sagde Nedjeb, medens Bruno ildevarslende rystede paa Hovedet.

Næste Dag, den tyvende September, var den lille Karavane kommen forbi Aptar, og ved Middagstid drog man gjennem den lille By Ordu. Vejen, man havde fulgt, var den, som man fortæller, at Lukullus lod anlægge for at forbinde Anatolien med de armeniske Provinser. Vejret var glimrende, og man fulgte hele Tiden Udkanten af de herlige Skove, som her dækker Højderne med Tusender af forskjellige Træarter, Eg, Avnbøg, Elm, Ahorn, Platan, Oliven, Enebærtræ, El, Sølvpoppel, Granattræ, hvide og sorte Morbær, Sykomor, Valnød- og Blommetræer, alt Side om Side med Vinranker, der slyngede sig lig Vedbend hos os op omkring de højeste Trætoppe. Og nedenfor Træerne, hvilket Væld af Buskvæxter, Hvidtjørn, Berberis, Hassel, Hyld, Mispel, Jasmin, Tamarisk, hvilke brogede Blomster, blaablomstret Safran, Iris, Rhododendron, Skabiosa, den gule Narcis, Katost, Kornblomst, Gyldenlak, Klematis o. s. v., o. s. v., ja selv vilde Tulipaner. Med hvilken Fryd maatte van Mitten ikke betragte disse Tulipaner, trods de mange Minder, som de vakte hos ham fra hans første Ægteskab. Vist er det rigtignok, at Tanken om, at denne første Forbindelse tilintetgjorde den anden, lod den komme til at staa i et langt behageligere Lys. Hvilken usigelig Lykke var det ikke for vor værdige Hollænder, at han allerede tidligere var gift, saa hans Ægteskabsforpligtelse mod Fru Sarabul hørte op paa evropæisk Grænse.

Efter at have passeret Kap Jessun Burun ledte Føreren Karavanen gjennem Ruinerne af den gamle By Polemonium til Fatisa, hvor baade rejsende og Heste hvilede sig godt hele Natten.

Ahmet, som stadig var paa sin Post, havde hidtil ikke iagttaget noget mistænkeligt. Man var allerede halvtredsindstyve Mile fra Trebisond, og ingen Fare syntes endnu at true Keraban og hans Ledsagere. Den ordknappe Fører havde under hele Rejsen viist en mønsterværdig Opførsel, og dog følte Ahmet overfor denne Mand en vis Mistillid, som han ikke kunde beherske, og vaagede stadig over alles Sikkerhed, uden dog at lade sig mærke med noget.

Den en og tyvende om Morgenen forlod man atter Fatisa. Henimod Middag saae man, paa højre Haand, Uniehhavnen med sine store Skibsværfter, og senere gik Vejen gjennem store Hormarker lige til Tcherchenbebs Munding. I Løbet af Eftermiddagen kom man over Byen Terme og standsede om Eftermiddagen i Sansun, en gammel atheniensisk Koloni.

Sansun er en af de vigtigste Handelspladse paa denne Del af det sorte Havs Kyst, trods det, at dens Red er temmelig usikker, og dens Havn ikke meget dyb ved Ekil-Irmaks Udløb. Der udføres herfra til Konstantinopel store Ladninger af Vandmeloner, som gror i Mængde i dens Omegn. Det gamle maleriske Fort ved Kysten vilde ogsaa kun daarligt kunne forsvare Byen mod et Angreb fra Søsiden.

I den Udmagringstilstand, i hvilken Bruno befandt sig, forekom det ham, at de alt for vandede Meloner, med hvilke Seigneur Keraban og hans Venner vederkvægede sig, kun var lidet egnede til at styrke ham. Han afslog derfor at spise dem. Den stakkels Fyr, der allerede havde mistet saa meget af sit gode Huld, syntes at skulle svinde helt ind til intet. Selv Seigneur Keraban maatte lægge Mærke dertil.

— Men, sagde han til ham for at trøste ham, nu nærmer vi os Ægypten. Hvis Bruno vil, kan han der gjøre en god Forretning med sin Person.

— Hvordan det? spurgte Bruno.

— Ved at sælge sig som Mumie.

Hvor hadede den ulykkelige Tjener ikke Seigneur Keraban, og hvor ønskede han ikke tusend Gange værre Ting over hans Hoved end hans Herres andet Giftermaal!

— Men I skal faa at se, mumlede han, der hænder saamænd ikke den Tyrk noget ondt. Alle Ulykkerne skal nok komme over os stakkels Kristne.

Seigneur Keraban befandt sig virkelig fortræffeligt, og hans naturlige gode Humor led intet Skaar nu, da han saae sine Planer fuldbyrdes under de bedste Betingelser af Verden.

Om Aftenen den tre og tyvende havde den lille Karavane naaet Sinope paa Grænsen af Anatolien.

Hvorfor var dog van Mitten ikke bleven født to eller tre Tusend Aar tidligere? Han vilde da have haft glimrende Lejlighed til at beundre den i sin Tid berømte Stad, hvis Grundlæggelse endogsaa tillægges Argonauterne. Nu derimod er der næsten intet tilbage af den svundne Herlighed.

Hundrede og fem og tyve Mil skiller Sinope fra Skutari. Seigneur Keraban havde syv Dage til at tilbagelægge dem i. Det var maaske nok, men der var under alle Betingelser intet at give bort. Man maatte ikke tabe noget Øjeblik.

Ved Daggry den fire og tyvende forlod den lille Skare Sinope. Kl. 10 naaede den Istifan, om Middagen Landsbyen Apana og om Aftenen, efter en anstrængende Dag, standsede den i Ineboli. Ahmet foreslog,

at man kun skulde unde sig to Timers Hvile og rejse Resten af Natten. At kunne vinde tolv Timer var nok en Smule yderligere Anstrængelse værd. Seigneur Keraban gik da ogsaa ind paa sin Neveus Forslag, og ingen gjorde Indvendinger, ikke engang Bruno. Yanar og Sarabul havde intet imod at komme til Bosporus saa hurtigt som muligt og saa at kunne tage Vejen til Kurdistan. Van Mitten længtes efter at naa disse Bredder for at kunne flygte saa langt bort som muligt fra Kurdistan, hvis blotte Navn bragte ham til at gyse.

Man rejste da videre i prægtigt Maaneskin, og baade Amasia, Nedjeb og Seigneur Keraban, den ædle Sarabul, Yanar og van Mitten lulledes efterhaanden i Slummer af Hestenes ensformige Trav.

De saae derfor intet af Kap Kerembe, med dets mylrende Mængde af Havfugle, hvis øredøvende Skrig fyldte Rummet. Om Morgenen passerede de Timle, uden at noget Uheld havde forstyrret deres Rejse, de kom derpaa til Kidros, og om Aftenen gjorde de Holdt for hele Natten i Amastra.

Maaske vilde van Mitten, om han havde kunnet gjøre, hvad han vilde, og hvis Tid og Penge ikke havde manglet ham, have underkastet Amastras Havn en grundig Undersøgelse for der at finde en Gjenstand, hvis arkæologiske Værd ingen Oldforsker vilde have vovet at bestride. 290 Aar f. Chr. blev Dronning Amastris, gift med Lysimachus, en af Alexanders Hærførere, indesluttet i en Lædersæk og af sine Brødre kastet i selve den Havn, som hun havde ladet grundlægge. Hvilket Fund vilde det ikke have været for van Mitten, om han havde kunnet opfiske denne historiske Sæk! Men, som sagt, baade Tid og Penge manglede ham, og han maatte

derfor indskrænke sig til sine arkæologiske Drømmerier, hvilke han i øvrigt ikke betroede til nogen, ikke engang til den ædle Sarabul.

Dagen efter, den 26de September, var denne gamle Stad, der nu ikke er andet end en usel Landsby, forladt allerede ved første Daggry. Dernæst kom Turen til Bartan, Filias, Ozina, og ved Midnat endelig havde man naaet Landsbyen Eregli.

Nu var der kun fire Dage tilbage, den 27de, 28de, 29de og 30te September, og denne sidste maatte tilmed regnes fra, da den skulde anvendes paa en hel anden Maade. Hvis Seigneur Keraban og hans Rejsefæller ikke allerede tidligt om Morgenen den tredivte var ved Bosporus's Bredder, vilde Situationen være højst ubehagelig. Der var da intet Øjeblik at spilde, og Keraban paaskyndede Afrejsen med stor Ilterhed.

Den 27de September, ved Aftenstid, naaede man Forbjærget Kerpe paa selve det Sted, hvor sexten Hundrede Aar tidligere Kejser Aurelian blev dræbt. Der gjorde man Holdt om Natten og holdt Raad om, hvorledes man skulde ændre Rejseplanen noget for om muligt at naa Skutari i Løbet af otte og fyrretyve Timer.

Ellevte Kapitel.

Seigneur Keraban retter sig efter Førerens Mening, lidt imod Ahmets Ønske.

Det Forslag, som Føreren nu fremførte for Seigneur Keraban, fortjente i Sandhed at overvejes.

Hvor langt var der nu til Skutari? Omtrent tresindstyve franske Mile. Hvor lang Tid havde de tilbage? Otte og fyrretyve Timer. Det var kun lidt, naar Hestene skulde hvile om Natten.

Ved at forlade Kystvejen, som forlængedes betydeligt ved de mange Krumninger og Bugtninger, og drage ind gjennem den Del af Anatolien, som ligger mellem det sorte Hav og Marmarahavet, kort sagt ved at skyde Gjenvej kunde man imidlertid let forkorte Rejsen en tolv—fjorten Mile.

— Jeg foreslaar Dem dette, Seigneur Keraban, sagde Føreren i sin ejendommelig kolde Tone, og jeg tilføjer, at jeg levende opfordrer Dem til at følge mit Raad.

— Men er Vejene langs Kysten ikke sikrere end Vejene i det Indre? spurgte Keraban.

— Farerne er ikke større i det Indre end langs Kysten, svarede Føreren.

— Og kjender De de Veje, som De raader os til at følge? fortsatte Keraban.

— Jeg har rejst dem mindst tyve Gange, den Gang jeg levede her i Anatoliens Skove.

— Det forekommer mig, at vi da ikke har andet at gjøre, sagde Keraban. Naar vi paa den Maade kan spare et Stykke Vej, synes jeg sandelig, det nok er Umagen værd.

Ahmet hørte til uden at sige noget.

— Hvad mener du, Ahmet? spurgte Seigneur Keraban.

Ahmet svarede ikke. Han havde bestandig denne uovervindelige Fordom mod Føreren, som kun voxede,

og det ikke ganske uden Grund, jo mere de nærmede sig Maalet.

Denne Mands skjulte Væsen og uforklarlige Forsvinden af og til, naar han red forud for Karavanen, hans bestandige Holden sig borte fra de andre, mens de gjorde Holdt, under Paaskud af at beskæftige sig med Nattekvarteret, og de besynderlige skumle Blikke, med hvilke han betragtede Amasia og syntes særlig at passe paa hende, kunde ikke undlade at gjøre Ahmet urolig. Han havde derfor ogsaa bestandig et vaagent Øje med denne Fører, som man havde antaget i Trebisond uden at vide, hverken hvem han var, eller hvorfra han kom. Men hans Onkel Keraban var ikke skabt til at pine sig med saadanne Ængstelser, og det vilde have været meget vanskeligt at faa ham til at tillægge Forudfølelser og Anelser Betydning.

— Nu vel, Ahmet, spurgte Keraban igjen, før han vilde tage nogen Bestemmelse om Førerens Forslag, jeg venter dit Svar. Hvad mener du om denne Rejseplan?

— Jeg mener, Onkel, at vi hidtil har befundet os meget vel ved at følge det sorte Havs Kyst, og at det dog maaske vilde være uklogt at forlade den.

— Hvorfor det, Ahmet? Vor Fører kjender jo nøjagtigt de Veje, som han foreslaar os at følge, og at spare lidt Tid kan være os til uberegnelig Nytte.

— Naar vi lader Hestene anstrænge sig lidt, Onkel, kan vi med Lethed indhente det.

— Ja, Ahmet, du taler nu saadan, fordi Amasia er med os. Men hvis hun sad i Skutari og ventede, saa vilde du nok være den første til at skynde paa.

— Nok muligt, Onkel.

— Godt, men nu er det mig, som tager dine

Interesser i min Haand, Ahmet, og jeg tænker, at jo før vi kommer frem, des bedre er det. Man kan altid være udsat for en Forsinkelse, og naar vi kan vinde 12—14 Mile, synes jeg, vi ikke bør betænke os.

— Vel, Onkel, svarede Ahmet. Siden De endelig vil, saa vil jeg ikke mere diskutere den Sag . . .

— Det er ikke, fordi jeg vil, Neveu, men fordi du ingen Bevisgrunde har at fremføre; du vilde alt for let blive slaaet af Marken.

Ahmet svarede ikke. I hvert Fald følte Føreren sig dog nu overbevist om, at den unge Mand gjorde sig sine egne Tanker ved hans Forslag. Deres Blikke mødtes, et Sekund kun, men det var nok. Ahmet besluttede fra dette Øjeblik af at være ikke alene paa sin Post, men at være fuldt beredt til at modtage Angrebet. Han saae i Føreren en Fjende, som kun lurede paa det Øjeblik, da han forrædersk kunde angribe ham.

Denne Bestemmelse om at forkorte Rejsen lidt kunde kun behage de øvrige rejsende. Man havde knap hvilt, siden Trebisond forlodes. Van Mitten og Bruno længtes efter Skutari for at komme ud af en pinlig Situation, Yanar og den ædle Sarabul for at komme tilbage til Kurdistan med deres ærede Svoger og Trolovede, Amasia for at blive Ahmets Hustru, og Nedjeb endelig for at være med til Bryllupsfesten.

Forslaget blev derfor modtaget med stor Glæde. Man besluttede at hvile Natten mellem den 27de og 28de September for den paafølgende Dag at kunne naa saa meget des længere frem.

Føreren underrettede dem derpaa om, at man maatte tage forskjellige Forsigtighedsregler, før man drog ind i denne Landsdel. Der fandtes hverken By eller Flække,

Khan, Dukhan eller Herberge paa hele Vejen, saa det var nødvendigt at medbringe Fødemidler for fire og tyve Timer, samt alt, hvad man ellers havde behov.

Det lykkedes dem, for en ublu Pris vel at mærke, at forskaffe sig det nødvendige ved Cap Kerpe, endog et Æsel til at bære alle disse Sager.

Det maa her bemærkes, at Seigneur Keraban nærede en stor Forkjærlighed for Æsler — muligvis paa Grund af en vis Slægtskabsfølelse hos den ene stædige for den anden — og det, han kjøbte her, behagede ham ganske særlig.

Det var et lille spinkelt Dyr, men saa kraftigt, at det kunde bære Byrder paa over to Hundrede Pund — et af disse Æsler, som man ser saa mange af i Anatolien, hvor de bruges til at bære Sæden ud til Kysthavnene.

Denne vævre, urolige, lille Fyr havde Næseborene flækkede paa en ejendommelig Maade, saa at den lettere kunde faa Fluerne ud, som krøb op i dens Snude, og dette gav den en saa pudsig Mine, et saa fornøjeligt, muntert Udtryk, at den burde være kaldt „det leende Æsel“.

Det lignede slet ikke disse ulykkelige smaa Dyr, som Th. Gautier fortæller om: ynkelige Skabninger med „hængende Øren og en mager og blodig Ryg“. Dette Æsel maatte sikkert være mindst lige saa egensindigt som Seigneur Keraban. Bruno tænkte ved sig selv, at denne maaske nu havde fundet sin Overmand.

Provisionerne bestod mest af Bedekjød, som man selv vilde koge, og af „Burghul“, et Slags Brød af Hvede, der var tørret i Ovne og æltet med Smør. Det var alt, hvad man behøvede paa en saa kort Tur.

Næste Dag, den 28de September, var alle paa Benene lidt før Daggry. Hestene blev strax spændte for Talikaerne, og enhver indtog sin sædvanlige Plads. Ahmet og Føreren steg til Hest og red i Spidsen for Karavanen, der begyndte med Æslet. Man satte sig i Bevægelse, og en Time efter var det sorte Havs brede Flade forsvunden bag de høje Skrænter. Vejen gik igjennem en let kuperet Egn.

Dagen gled ganske godt, trods det, at Vejene lod en Del tilbage at ønske — hvilket gav Seigneur Keraban Anledning til at gjenoptage sine evindelige Klager over den ottomanske Regerings Skjødesløshed.

— Man kan nok se, gjentog han, at vi nærmer os deres moderne Konstantinopel.

— Vejene i Kurdistan er langt bedre, bemærkede Yanar.

— Det tror jeg gjærne, svarede Keraban. Min Ven van Mitten vil vist i saa Henseende ikke engang savne sit kjære Holland.

— Det vil han i ingen Henseende, bemærkede den ædle kurdiske Dame kort i sin mest imponerende Tone.

Van Mitten havde gjærne sendt sin gode Ven Keraban Pokker i Vold. Det lod næsten, som om denne fandt en sand Fornøjelse i at drille ham. Men om otte og fyrretyve Timer var han jo atter fri og fuldstændig Herre over sin Person. Paa Grundlag af dette tilgav han Vennen alle hans Drillerier.

Om Aftenen standsede Karavanen ved en ussel Landsby, eller rettere ved en Hob elendige Hytter, som næppe var i Stand til at give Dyr lidt Ly. Et Par Hundrede Mennesker levede her, ernærende sig af lidt Mælk, daarligt Kjød og noget Brød, hvori der var mere

Klid end Mel. En afskylig, kvalm Duft opfyldte Luften og hidrørte fra den saa kaldte „Tezek", et Slags Tørv af Gødning og Snavs, som er det eneste Brændsel i disse Egne og endog jævnlig benyttes til Byggemateriale for Hytterne.

Det var heldigt, at man efter Førerens Raad havde forsynet sig saa godt med Fødemidler. Her havde det været umuligt at faa noget, de stakkels Beboere vilde vist snarere have tænkt paa at bede de andre om lidt end selv at give dem noget.

Natten tilbragtes rolig under nogle Ruiner af et Vognskur, hvor der laa nogle Knipper frisk Halm. Ahmet vaagede opmærksommere end nogen Sinde, og ikke uden Grund. Midt om Natten forlod Føreren med eet Landsbyen og spadserede nogle Hundrede Skridt ud ad Vejen.

Ahmet fulgte ham uden at blive set og gik ikke tilbage, før den anden ogsaa vendte hjem.

Hvorfor var denne Mand dog gaaet ud? Ahmet kunde ikke gætte det. Han havde selv set, at Føreren ikke havde talt med nogen. Intet levende Væsen havde nærmet sig ham, og intet Signal eller Raab havde været til at se eller høre fjærnt eller nær over hele Sletten.

„Intet Signal? sagde Ahmet ved sig selv, da han var kommen tilbage. Hm! Kunde denne Ild, som saas et Øjeblik ude i Horizonten mod Vest, ikke være et Signal?"

I det samme stod det klart for Ahmet, skjønt han først ikke ret havde tænkt over det. Han mindedes nu bestemt, at medens Føreren havde staaet paa en lille Høj, havde der lyst et Baal langt ude, og fra dette var med korte Mellemrum udgaaet tre skarpe Lysglimt, før det atter var forsvundet. Ahmet havde antaget, at denne

Ild kom fra en eller anden Lejr for Kvægvogtere, men nu i Ensomheden og i et Slags Halvslummer grundede han derover, gjensaa denne Ild og følte sig overbevist om, at det var et Signal.

„Ja, sagde han, Føreren forraader os, det er indlysende. Han staar i en eller anden mægtig Herres Tjeneste."

Hvem denne Herre var, kunde Ahmet umulig sige; men han følte, at det maatte staa i Forbindelse med Amasias Bortførelse. Undsluppen fra Røverne i Odessa var hun nu truet af nye Farer, og jo mere de nærmede sig Maalet, des mere Grund fandt han til at vaage over alt.

Han tilbragte Resten af Natten i stor Uro. Hvad skulde han gjøre? Skulde han uden Tøven afsløre denne Førers Forræderi — han nærede ingen Tvivl mere om, at et saadant virkelig forelaa — eller skulde han vente for at beskæmme og tugte ham, naar først Planernes Udførelse var nær?

Den gryende Dag bragte ham lidt Ro. Han bestemte sig til at forholde sig stille endnu denne Dag for bedre at gjennemskue Førerens Hensigter. Fast bestemt paa ikke at tabe ham af Syne et Øjeblik vilde han ikke lade ham fjærne sig fra dem hverken under Rejsen eller ved Hvilestederne. Baade han selv og hans Rejsefæller var velbevæbnede, saa at han, hvis det ikke netop havde været Amasia, det gjaldt, ikke vilde have frygtet noget som helst Angreb.

Ahmet var atter bleven Herre over sig selv. Hans Ansigt forraadte intet af, hvad der foregik i ham, hverken for hans Ledsagere eller for Amasia, hvis kjærlige Blikke dog læste saa dybt i hans Sjæl — end ikke for Føreren,

skjønt denne bestandig iagttog ham saa opmærksomt som mulig.

Dog besluttede Ahmet at meddele sin Onkel Keraban sin Uro ved den første den bedste Lejlighed, selv om han herved skulde fremkalde den mest levende Diskussion.

Tidlig næste Morgen forlod man den elendige Landsby. Hvis intet Forræderi eller noget Uheld skete, skulde denne Dag være den sidste paa deres Rejse. I hvert Fald var Dagen meget anstrængende. Hestene havde stor Møje med at komme frem gjennem disse bjærgrige Egne. Alene af den Grund maatte Ahmet dybt beklage den ændrede Rejseplan. Flere Gange var de rejsende nødte til at staa af Vognene og gaa til Fods for at lette Hestene. Amasia og Nedjeb viste stort Mod over for Anstrængelserne, og den ædle kurdiske Dame gav ikke sine Ledsagerinder noget efter.

Om Retningen, man skulde følge, var der ikke et Øjebliks Tvivl. Føreren var øjensynlig særdeles godt hjemme overalt. Han kjendte Landet til Bunds, sagde Keraban, lidt for godt maaske, tænkte Ahmet og vilde ikke ret gaa ind paa alle de Lovtaler, som Keraban holdt over denne Mand. For Resten forlod Føreren intet Øjeblik de rejsende paa hele denne Dag. Han red stadig i Spidsen for Karavanen.

Alt syntes at gaa rigtig godt, naar undtages Vejenes Besværligheder, særlig omkring enkelte Bjærge, hvor Regnen havde gjort dem næsten ufremkommelige. Hestene travede imidlertid godt ud, og da dette jo var den sidste Dag, ømmede man sig ikke ved at anstrænge dem lidt. Senere vilde de faa god Tid til at hvile sig.

Om det saa var det lille Æsel, gik det trøstigt frem, saa Seigneur Keraban bestandig fik det kjærere.

— Ved Allah! jeg kan godt lide det Dyr, sagde han flere Gange. Jeg kunde have Lyst til at ride ned til Bosporus's Bredder paa dets Ryg, for ret at ærgre de ottomanske Autoriteter.

Det var en Idé — en ægte Kerabansk Idé, maa man tilstaa. Ingen faldt heller paa at afdisputere ham den, af Frygt for, at dette netop skulde bringe ham til at sætte den i Udførelse.

Henimod Klokken ni om Aftenen standsede den lille Karavane efter den udmattende Dagsrejse for efter Førerens Raad at lejre sig for Natten.

— Hvor langt er vi nu fra Skutari? spurgte Ahmet.

— En fem—sex Mil, lød Svaret.

— Hvorfor skal vi da ikke fortsætte? vedblev Ahmet. Om nogle faa Timer kan vi jo være der . . .

— Seigneur Ahmet, svarede Føreren. Det vilde være taabeligt at vove sig ud i disse Egne om Natten. Jeg vil let kunne tage fejl af Vejen. I Morgen tidlig derimod vil jeg være sikker i min Sag, og inden Middag kan vi være i Skutari.

— Han har Ret, sagde Keraban. Det kan ikke nytte at forhaste os. Lad os hvile her i Nat, Neveu, lad os spise vort sidste Rejsemaaltid sammen her. I Morgen før Kl. 10 kan vi være ved Bosporus.

Alle, undtagen Ahmet, var af Seigneur Kerabans Mening. Man beredte sig da til at indrette sig saa godt som mulig for denne sidste Nat.

Holdepladsen var godt valgt af Føreren. Det var en smal Aabning mellem Bjærgene, som for øvrigt i denne Del af Anatolien snarere kun er Høje. Stedet hed Passet ved Nerissa.

I Baggrunden saae man høje Klipper, der stod i Forbindelse med en Bjærgkjæde, som amfitheatralsk hævede sig op til venstre. Til højre var en stor Hule, i hvilken hele den lille Trup magelig kunde faa Plads.

Og egnede dette Sted sig godt til Hvile for de rejsende, var det ikke mindre kjærkomment for de trætte Heste. Nogle Hundrede Skridt fra Bjærgsnævringen bredte sig en herlig Eng med frodigt Græs og Vand til at stille Tørsten. Her blev Dyrene trukne ud af Nizib, hvem Omsorgen for disse sædvanlig paahvilede, og Ahmet ledsagede ham derud for at gjøre sig bekjendt med Stedet og forvisse sig om, at der fra denne Side ikke var noget at frygte.

Han opdagede intet mistænkeligt. Engen, der mod Vest begrænsedes af en Række Højder, var aldeles øde, Natten stille, og Maanen, der skulde komme frem Kl. 11, vilde snart oplyse hele Strækningen. Enkelte Stjærner tindrede højt oppe mellem Skyerne. Intet Pust bevægede Luften, og ingen Lyd hørtes gjennem Rummet.

Ahmet iagttog Horizonten i hele dens Udstrækning med den yderste Opmærksomhed. Vilde der i Aften komme noget Lys eller blive givet noget Signal, som Føreren senere skulde kunne iagttage?

Han saae intet, hverken Blus eller andet Signal.

Han anbefalede da Nizib at vaage med den største Paapasselighed og øjeblikkelig komme og meddele ham, hvis noget skulde indtræffe. Derpaa skyndte han sig tilbage til Passet ved Nerissa.

Tolvte Kapitel.

Forskjellige Smaasamtaler mellem den ædle Sarabul og hendes nye Forlovede.

Da Ahmet kom tilbage til sine Rejsefæller, havde de netop gjort alt i Stand til at spise til Aften og bag efter at sove. Soveværelset, eller rettere den almene Sovesalon, var den store, rummelige Hule. Her fandtes saa mange Smaakroge og Fordybninger, at enhver kunde indrette sig aldeles ugenert. Spisesalen var den aabne Plads, hvor man havde slaaet Lejr og lod Klippestykker og Stene agere Stole og Borde.

En Del af Provianten i den lille Karre, som Æslet trak, var bleven pakket ud. Det lille Dyr selv var blandt Bordgjæsterne, højtidelig indbudt af sin Ven Keraban. Der var blevet samlet lidt Foder til det, saa at ogsaa det kunde tage Del i Festen, og det skrydede af Velbehag.

— Lad os saa spise, sagde Keraban muntert, kom, mine Venner. Lad os spise og drikke, saa meget vi kan, saa har vort lille Æsel altid saa meget mindre at slæbe paa.

Enhver havde taget den Plads, som han fandt for godt ved dette Maaltid under aaben Himmel midt i det lille Pas, som kun oplystes af nogle Træfakler. I Baggrunden tronede Seigneur Keraban paa en Klippe, Æressædet i Forsamlingen. Amasia og Nedjeb sad ved Siden af hinanden paa et Par lave Sten, som to gode Veninder, uden at tænke paa Forskjellen mellem Herskerinde og Tjenestepige. De havde ladet Plads aaben imellem sig til Ahmet, der naturligvis skyndte sig hen til dem.

Det forstaar sig af sig selv, at van Mitten sad

bevogtet paa den ene Side af den uundgaaelige Yanar og paa den anden af sin uadskillelige Sarabul, alle tre foran et stort Klippestykke. Den stakkels Nyforlovede sukkede saa dybt, at man maatte undres over, at ikke ogsaa Klippen blev rørt.

Bruno gik gnaven og smaaklynkende, mere mager end før, omkring og vartede op.

Seigneur Keraban var ikke alene i godt Humør og glad over, at alt lykkedes saa godt for ham; men sig selv lig maatte han ogsaa give sin Glæde Luft i skjæmtsom Tale, der uvilkaarlig i Særdeleshed var rettet mod hans Ven van Mitten. Denne ulykkelige Mands ægteskabelige Eventyr, som dog udelukkende var et Udslag af hans Hengivenhed for Seigneur Keraban og dennes Slægtninge, spøgede hele Tiden Keraban i Hovedet.

— Nu vel, van Mitten, det gaar herlig, ikke sandt? sagde han og gned sig i Hænderne. De har nu naaet Deres Ønskers Maal . . . De ser Dem her imellem lutter gode Venner, ledsaget af en elskværdig Hustru, som De saa uformodet har mødt paa Deres Vej . . . Allah kunde ikke have gjort mere for Dem, om De saa havde været den bedste Muhamedaner.

Hollænderen spidsede Munden lidt og saae paa sin Ven, men svarede ikke.

— Hvad behager, De tier? sagde Yanar.

— Nej . . . jeg taler . . . jeg taler i mit Indre.

— Med hvem? spurgte den ædle kurdiske Dame hastig og greb ham haardt i Armen.

— Med Dem, kjære Sarabul . . . med Dem! svarede den forvirrede van Mitten.

— Puh! stønnede han i det samme og rejste sig.

Seigneur Yanar og Sarabul gjorde ligesaa og

fulgte trolig ved Siden af ham, hvor han saa gik og stod.

— Hvis De synes, vedblev Sarabul i denne sødladne, indsmigrende Tone, som ikke taaler Modsigelse, hvis De vil som jeg, saa opholder vi os kun nogle Timer i Skutari.

— Hvis jeg vil?

— Ja, er De ikke min Herre nu, Seigneur van Mitten? tilføjede den indtagende Dame.

— Jo, mumlede Bruno, han er hendes Herre . . . som man er den Dogges Herre, der hvert Øjeblik kan springe op og bide Halsen over paa en.

„Gudskelov, sagde van Mitten ved sig selv, i Morgen . . . i Skutari . . . Brud . . . Adskillelse . . . Men hvilket Optrin bliver det ikke!"

Amasia betragtede ham med dyb Medlidenhed, og da hun ikke højt turde beklage ham, vendte hun sig til hans tro Tjener:

— Stakkels Hr. van Mitten! sagde hun til Bruno. Og alt det er dog udelukkende en Følge af hans Hengivenhed for os.

— Snarere af hans Kujoneri over for Seigneur Keraban, svarede Bruno, der stadig ikke kunde tilgive sin Herre, at han af Svaghed havde givet efter.

— Det viser i det mindste, at Hr. van Mitten har et godt og ædelmodigt Hjærte, sagde Nedjeb.

— Ja, alt for ædelmodigt, svarede Bruno. Lige siden min Herre samtykkede i at ledsage Seigneur Keraban, har jeg spaaet ham, at der vilde hænde ham en Ulykke; men noget lignende har jeg dog aldrig tænkt mig, en saadan Straf som at blive dette forbandede, kurdiske Fruentimmers Kjæreste, endogsaa blot for nogle

faa Dage . . . Nej, nej, aldrig havde jeg dog tænkt mig en saadan Forbandelse. Ved Siden af hende var den første Fru van Mitten en ren Engel.

Imidlertid havde Hollænderen taget Plads et andet Sted, bestandig med Livvagten paa hver Side. Bruno gik hen og bød ham noget Mad; men van Mitten svarede, at han ikke trængte til noget.

— De spiser ikke, Seigneur van Mitten? sagde den ædle Sarabul og saae ham stift i Øjnene.

— Jeg er ikke sulten.

— Ja saa, De er ikke sulten, bemærkede Yanar. I Kurdistan er man altid sulten . . . endogsaa efter Maaltiderne.

— Ah, i Kurdistan? svarede van Mitten og slugte lydig nogle store Stykker Kjød.

— De maa ogsaa drikke! tilføjede den ædle Sarabul.

— Ja, jeg drikker . . . Jeg drikker Deres Ord.

Han vovede des værre ikke at tilføje: „Men jeg veed ikke, om det er godt for Fordøjelsen."

— Drik, naar man siger det til Dem, fortsatte Seigneur Yanar.

— Jeg er ikke tørstig.

— I Kurdistan er man altid tørstig . . . endogsaa efter Maaltiderne.

Imidlertid iagttog Ahmet bestandig Føreren skarpt.

Denne Mand tog vel Del i Maaltidet, men sad for sig selv, lidt fra de andre, og fra Tid til anden kunde han ikke undertrykke en utaalmodig Bevægelse. I det mindste troede Ahmet at bemærke dette, hvilket jo kun var højst naturligt. I hans Øjne var denne Mand en Forræder, der utaalmodig længtes efter, at han og hans Ledsagere skulde lægge sig til Ro i Hulen, saa at An=

griberne kunde overrumple dem sovende og værgeløse. Maaske ønskede Føreren ogsaa paa Grund af et eller andet hemmeligt Foretagende at liste sig bort, men vovede det ikke, da han anede Ahmets Mistro.

— Ja, ja, mine Venner, sagde Keraban. Det er et godt Maaltid, af saadan et Maaltid paa aaben Mark at være. Vi kan samle gode Kræfter til den sidste Turs Anstrængelser. Ikke sandt, lille Amasia?

— Jo, Seigneur Keraban, svarede den unge Pige. Forresten er jeg stærk, og hvis det var nødvendigt at gjøre denne Rejse om igjen . . .

— Vilde du saa gjøre den om?

— Ja, for at følge Dem.

— Især, udbrød Keraban og lo højt, især efter at have gjort en lille Standsning i Skutari — saadan en lille Standsning som den, van Mitten gjorde i Trebisond.

— Han gjør oven i Kjøbet Nar af mig, mumlede van Mitten rasende. Men han vovede ikke at svare i den alt for nervøse Sarabuls Nærværelse.

— Ah, vedblev Keraban. Ahmets og Amasias Bryllup bliver maaske langt fra saa smukt, som vor Ven van Mittens og den ædle Sarabuls Forlovelsesfest. Jeg kan ikke byde dem nogen Fest i Muhameds Paradis; men vi skal nok gjøre det smukt endda, staar jeg inde for. Hele Skutari skal bydes til Bryllup, og vore Venner fra Konstantinopel skal fylde Villaens Haver.

— Vi behøver ikke saa meget, svarede den unge Pige.

— Jo . . . jo . . . kjære Herskerinde, udbrød Nedjeb.

— Og naar jeg vil have det! . . . Naar jeg vil det, tilføjede Seignenr Keraban, vilde min lille Amasia saa gjøre mig imod?

— Aa, Seigneur Keraban!

— Nu vel, fortsatte Onkelen og hævede sit Glas, lad os drikke paa disse to unge, kjære Menneskers Lykke.

— Leve Seigneur Ahmet! . . . Leve den unge Amasia! gjentog alle de tilstedeværende i enstemmig Jubel.

— Og en Skaal for Foreningen, tilføjede Keraban, ja . . . en Skaal for Foreningen af Kurdistan og Holland.

Van Mitten hørte denne begejstrede Skaal og saae alle Hænder udstrakte imod ham; han maatte, enten han vilde eller ej, takke og drikke paa sin egen Lykke.

Det muntre Maaltid var til Ende. Endnu blot nogle Timers Hvile, saa kunde denne Rejse sluttes let og behageligt.

— Kom, lad os sove, til det bliver Dag, sagde Keraban. Jeg overdrager det til vor Fører at vække os alle, naar Tid er.

— Godt, Seigneur Keraban, svarede denne. Men er det ikke bedst, at jeg gaar ud og løser Nizib af ved hans Vagt over Hestene?

— Nej bliv, sagde Ahmet hurtig. Nizib har det godt, hvor han er. Jeg foretrækker, at De bliver her . . . Vi vil vaage sammen.

— Vaage? gjentog Føreren og havde Møje med at skjule sin Ærgrelse. Her er ikke mindste Grund til at frygte nogen Fare i denne Egn.

— Nok muligt, svarede Ahmet, men lidt for stor Forsigtighed kan aldrig skade . . . Jeg skal forresten nok selv afløse Nizib. Bliv De kun rolig her.

— Som De vil, Seigneur Ahmet, svarede Føreren.

Jeg vil nu se at indrette Hulen, saa at Deres Ledsagere kan hvile sig godt der.

— Ja, gjør det, sagde Ahmet; Bruno vil sikkert, med Hr. van Mittens Tilladelse, hjælpe Dem.

— Gaa, Bruno, gaa, sagde Hollænderen.

Føreren og Bruno gik da ind i Hulen med alt, hvad der var af Rejsetæpper, Kapper og Kaftaner. Man havde jo ikke andet at ligge paa. Amasia, Nedjeb og deres Ledsagere havde viist sig meget lidt vanskelige med Hensyn til Maden, det tarvelige Leje vilde uden Tvivl finde dem lige saa overbærende.

Medens disse sidste Forberedelser blev gjorte, gik Amasia hen til Ahmet og tog hans Haand.

— Kjære Ahmet, sagde hun, De vil altsaa atter tilbringe hele denne Nat uden at hvile?

— Ja, svarede Ahmet, som ikke vilde lade sig mærke med sin Uro. Bør jeg ikke vaage over alle dem, som er mig kjære?

— Endelig er det da for sidste Gang.

— Ja, for sidste Gang. I Morgen skal alle denne Rejses Anstrængelser være endte.

— I Morgen . . . gjentog Amasia og løftede sine smukke Øjne op paa den unge Mand, i Morgen . . .

— Og for bestandig, tilføjede Ahmet.

— For bestandig, mumlede den unge Pige.

Den ædle Sarabul havde imidlertid ogsaa bemægtiget sig sin Forlovedes Haand, og i det hun viste ham Ahmet og Amasia, sagde hun sukkende:

— Seigneur van Mitten, ser De disse to?

— Hvem? spurgte Hollænderen, hvis Tanker var langt fra at gaa i nogen om Retning.

— Hvem? gjentog Sarabul skarpt. De to unge

Forlovede naturlig . . . De er mærkværdig indesluttet, Hr. van Mitten.

— De veed, svarede van Mitten, Hollænderne . . . Holland er et Land med Diger . . . Der er Diger overalt i Holland.

— Der findes ingen Diger i Kurdistan, raabte den ædle Sarabul, rasende over en saadan Kulde.

— Nej, det er der ikke, bekræftede Yanar og ruskede sin Svoger saa stærkt i Armen, at man næsten maatte frygte for, at den vilde knuses i denne levende Skruestik.

— Det er i Sandhed godt, kunde Keraban ikke undlade at bemærke, at vor Ven van Mitten kan blive befriet i Morgen . . . Men Værelset maa vel nu være færdigt, tilføjede han, henvendt til sine Ledsagere . . . Klokken er strax elleve . . . Se, nu kommer Maanen frem . . . Lad os gaa ind og sove.

— Kom, Nedjeb, sagde Amasia til den unge Zigeunerske.

— Jeg kommer, kjære Herskerinde.

— God Nat, Ahmet.

— Sov vel, kjære Amasia, sov vel til i Morgen, sagde Ahmet og ledsagede den unge Pige hen til Hulens Indgang.

— De kommer vel med mig, Seigneur van Mitten? sagde Sarabul i en lidet fristende Tone.

— Ganske vist, svarede Hollænderen. Dog, hvis det skulde være nødvendigt, kunde jeg ogsaa godt vaage med min unge Ven Ahmet.

— Hvad behager? raabte den mægtige kurdiske Dame.

— Hvad siger han? udbrød Yanar.

— Jeg siger, svarede van Mitten, jeg siger, kjære

Sarabul, at det er min Pligt at vaage over Dem . . og at . . .

— Godt . . . De kan vaage, hvis De vil . . . men der! tilføjede hun pegende paa Hulen, medens Seigneur Yanar skubbede ham afsted hen imod den.

— Der er en Ting, som De aabenbart ikke aner, Seigneur van Mitten, sagde han.

— En Ting, som jeg ikke aner, Seigneur Yanar! gjentog van Mitten. Og hvad er det?

— At De ved at gifte Dem med min Søster har giftet Dem med en Vulkan.

Ført af en kraftig Arm gik van Mitten efter sin Forlovede ind i Hulen, hvorhen Seigneur Yanar kun lidet diskret fulgte dem.

Lige da Seigneur Keraban vilde gaa ind, standsede Ahmet ham.

— Onkel, sagde han, blot to Ord!

— Ja, paa ingen Maade flere, Ahmet, svarede Keraban. Jeg er træt og trænger meget til at sove.

— De maa dog høre mig, Onkel.

— Hvad har du at sige mig?

— Veed De, hvor vi er her?

— Ja . . . i Passet ved Nerissa.

— Og hvor langt er vi fra Skutari?

— Knap en fem, sex Mile.

— Hvem har sagt Dem det?

— Vor Fører . . . naturligvis.

— Og De har Tillid til denne Mand?

— Hvorfor skulde jeg mistro ham?

— Fordi denne Mand, som jeg nu i flere Dage har iagttaget, bærer sig mere og mere besynderlig ad, svarede Ahmet. Kjender De ham, Onkel? Nej. Han

er kommen til Dem i Trebisond og har tilbudt at føre Dem til Bosporus, og De har antaget ham uden saa meget som at vide, hvem han er. Vi er rejste efter hans Anvisning . . .

— Ja, Ahmet. Jeg synes dog, at han har viist, at han kjender disse Veje i Anatolien tilstrækkelig godt.

— Uden Tvivl, Onkel.

— Naa, hvad er det da, du vil? Vil du maaske begynde en Disput, Neveu? spurgte Keraban og rynkede Panden paa en forurolig ende Maade.

— Nej, Onkel, nej. Tro ikke, at jeg vil være Dem imod, langt fra . . . Men, jeg kan ikke gjøre for det, jeg er urolig, jeg er angest for dem, som jeg elsker.

Ahmets Bevægelse var saa synlig, medens han talte, at hans Onkel ikke kunde undlade at blive dybt rørt.

— Ahmet, kjære Barn, hvad er der i Vejen med dig? sagde han. Hvorfor er du ængstelig, nu da alle vore Lidelser er endte? Jeg vil tilstaa dig . . . dig alene . . . at jeg har gjort en gal Streg ved at begynde denne Rejse. Jeg vil endog tilstaa dig, at hvis min Egensindighed ikke havde tvunget dig til at forlade Odessa, var Amasia sandsynligvis ikke bleven bortført . . . Ja, det er alt sammen min Fejl . . . Men . . . men, nu er det jo forbi. Rejsen er endt, og dit Bryllup vil ikke blive forsinket en Dag . . . I Morgen er vi i Skutari . . . I Morgen . . .

— Og hvis vi nu ikke var i Skutari i Morgen, Onkel? Hvis vi nu var meget længere derfra, end Føreren siger? Hvis han planmæssig havde ført os vild efter at have lokket os bort fra Kystvejen? Hvis han, med eet Ord, var en Forræder?

— En Forræder? raabte Keraban.

— Ja, vedblev Ahmet, og hvis denne Forræder stod i deres Sold, som har ladet Amasia bortføre?

— Ved Allah, Neveu! Hvordan er du kommen paa den Tanke? Hvad har du til Grund for den? Er dette blot en Forudfølelse?

— Nej, Onkel, forskjellige Ting har overbevist mig derom. Har De ikke lagt Mærke til, at denne Mand saa ofte har forladt os under Paaskud af at undersøge Vejen . . . Flere Gange har han fjærnet sig, ikke urolig, men utaalmodig, som en Mand, der ikke vil ses . . . Forrige Nat var han en hel Time borte fra vor Lejr . . . Jeg fulgte ham hemmelig, og jeg tror . . . ja, jeg er vis paa, at der i det fjærne blev givet ham et Signal med en Ild . . . et Signal, som han ventede.

— Det er en alvorlig Sag, Ahmet, svarede Keraban. Men hvorfor sætter du denne Mands Færd i Forbindelse med Amasias Bortførelse paa Guïdare?

— Onkel, hvem veed, hvor denne Tartane skulde hen? Var det til Atinas lille Havn? Nej, det var det aabenbart ikke . . . Vi veed jo, at kun Stormen havde revet den med sig derhen . . . Nu vel, jeg tror, at den agtede sig til Trebisond, hvor Anatoliens Nabober saa ofte har deres Harem . . . Der har man let kunnet faa at vide, at den bortførte unge Pige var bleven frelst fra Skibbruddet. Man kunde saaledes endnu forfølge hende og i den Hensigt have sendt os denne Fører paa Halsen for at lokke Karavanen i en Fælde.

— Ja . . . Ahmet, svarede Keraban. Ja . . . Maaske har du Ret . . . Det er muligt, at vi trues af Fare . . . Du har vaaget . . . Du har gjort Ret, i Nat vil jeg vaage med dig.

— Nej, Onkel, nej, indvendte Ahmet. Hvil Dem . . . Jeg er godt bevæbnet, og ved den mindste Uro . . .

— Jeg siger dig, at ogsaa jeg vil vaage, gjentog Keraban. Jeg vil dog ikke have, det skal siges, at en vanvittig egensindig, som jeg, atter har været Skyld i en ny Ulykke.

— Nej, træt Dem ikke til ingen Nytte . . . Paa min Befaling bliver Føreren i Nat i Hulen . . . Gaa ind!

— Jeg gaar ikke ind!

— Onkel . . .

— Vil du endelig gjøre mig vred, Ahmet? svarede Keraban. Tag dig i Agt. Det er snart længe siden, at nogen har sat sig op imod mig.

— Godt, Onkel, godt. Saa lad os vaage sammen.

— Ja, med Vaaben i Hænde vil vi vaage, og ve den, som vover at nærme sig vor Lejr.

Gaaende frem og tilbage, vogtende paa den snævre Udgang og lyttende efter den mindste Støj i den stille Nat, holdt Seigneur Keraban og Ahmet da trofast Vagt foran Hulen.

To Timer gled saaledes hen og endnu en tredje; men intet var hændet, der i mindste Maade kunde retfærdiggjøre Seigneur Kerabans og hans Neveus Mistanke. De kunde næsten allerede haabe, at Natten skulde glide rolig hen, da der med eet, omtrent Kl. 3 om Morgenen, hørtes nogle Rædselsskrig udenfor Passet.

Keraban og Ahmet greb i en Fart deres Vaaben, som de havde stillet ved Foden af en Klippe. Denne Gang havde Onkelen i et besynderligt Anfald af Mistro til sine kjære Pistoler bevæbnet sig med en Bosse.

I samme Øjeblik kom Nizib aandeløst løbende fra Indgangen til Passet.

— Aa, Herre!

— Hvad er der, Nizib?

— Herre . . . Der ude . . . der ude . . .

— Der ude? sagde Ahmet.

— Hestene!

— Vore Heste?

— Ja!

— Men saa tal dog, dit dumme Dyr, raabte Keraban og rystede den arme Fyr. Vore Heste, hvad de?

— Stjaalne!

— Stjaalne?

— Ja! sagde Nizib. To, tre Mænd sprang frem paa Engen . . . for at tage dem . . .

— De har taget vore Heste, raabte Ahmet. De har slæbt dem med sig, siger du?

— Ja!

— Ned ad Vejen . . . ad denne Vej? spurgte Ahmet pegende ud mod Vest.

— Ja, ja.

— Vi maa afsted . . . vi maa løbe efter Roverne . . . indhente dem! raabte Keraban.

— Bliv, Onkel, svarede Ahmet. Det er umuligt nu at faa Hestene igjen . . . Vi maa blot først og fremmest tænke paa at sætte vor Lejr i Forsvarsstand.

— Aa . . . Herre . . . Se! . . . se! . . . Der! . . . der! hviskede Nizib pludselig og pegede med Haanden op mod en høj Klippekant til venstre.

Trettende Kapitel.

Efter at have holdt Stand imod sit Æsel holder Seigneur Keraban Stand imod sin værste Dødsfjende.

Keraban og Ahmet havde vendt sig om for at se i den Retning, som Nizib angav, og hvad de der saae, fik dem til øjeblikkelig at fare tilbage for ikke at blive opdagede.

Paa den øverste Kam af Klippen lige over for Hulen klatrede en Mand, som forsøgte at naa op til det højeste Punkt, uden Tvivl for derfra bedre at kunne se ned i Lejren. Dette gav jo tydelig til Kjende, at der var en eller anden hemmelig Forstaaelse mellem Føreren og denne Mand.

Ahmet havde set klart i hele dette Væv omkring Keraban og hans Ledsagere; selv hans Onkel maatte tilstaa det. Man maatte ligeledes antage for afgjort, at Faren var overhængende, at man forberedte et Angreb i Mørket, og at Bestemmelsen var endnu i denne Nat, efter at have lokket den lille Karavane i Fælden, at splitte og ødelægge den.

Kerabans første Indskydelse var at lægge Bøssen til Kinden for at gjøre det af med denne Spion, som vovede sig saaledes lige ind i Lejren. I et Sekund kunde Skuddet være gaaet af, og Manden have ligget dræbt. Men vilde det ikke være at forværre den vanskelige Stilling endnu mere at gjøre Allarm?

— Stands, Onkel, hviskede Ahmet og greb Vaabnet.

— Men Ahmet . . .

— Nej . . . Skuddet kan blive et Angrebssignal,

og desuden maa vi hellere se at fange denne Mand levende. Vi maa faa at vide, for hvis Regning disse elendige handler.

— Men hvordan skal vi faa fat i ham?

— Lad mig om det, svarede Ahmet og forsvandt i det samme til venstre for at omgaa Klippen og bestige den fra den anden Side.

Keraban og Nizib holdt sig imidlertid rede til at komme ham til Hjælp, i Fald det skulde gjøres nødigt.

Spionen, der laa fladt ned paa Jorden, havde nu naaet Klippens øverste Spids. Kun hans Hoved naaede frem over Kanten. Han forsøgte ved det klare Maaneskin at se Indgangen til Hulen.

Et halvt Minut senere kom Ahmet til Syne. Klatrende med den yderste Forsigtighed nærmede han sig Spionen, som ikke kunde se ham.

Til al Ulykke skulde en uventet Begivenhed dog underrette denne om den Fare, der truede ham.

Amasia kom i samme Øjeblik ud af Hulen. En besynderlig Uro, som hun ikke selv kunde gjøre sig Rede for, havde forhindret hende i at sove. Hun havde ligesom en Fornemmelse af, at Ahmet var i Fare.

Keraban saae den unge Pige og gjorde Tegn til hende, at hun skulde standse. Men Amasia forstod det ikke, hun saae op og opdagede Ahmet, der netop vilde rejse sig op paa Klippen. Hun udstødte et Rædselsskrig.

Ved dette Skrig havde Spionen hurtig vendt sig og rejst sig op. Han opdagede Ahmet, som endnu laa halvt i Knæ, og kastede sig over ham.

Amasia stod som naglet til Jorden af Rædsel, men havde dog endnu Kraft til at raabe:

— Ahmet! . . . Ahmet!

Med en Kniv i Haanden skulde Spionen just give sin Modstander Naadestødet, da Keraban lagde Bøssen til Kinden og fyrede.

Dødelig saaret lige i Hjærtet lod Spionen Dolken falde og styrtede ned.

Et Øjeblik efter laa Amasia i Ahmets Arme, han havde ladet sig glide lige ned ad Klippen til hende.

Imidlertid var alle Hulens Gjæster komne ud, opskræmmede af Skuddet, — alle undtagen Føreren.

— Ved Allah, det kan man kalde et Mesterskud! raabte Keraban og svingede sit Vaaben.

— Er der endnu flere Farer? mumlede Bruno.

— Forlad mig ikke, van Mitten, sagde den energiske Sarabul og greb sin Forlovedes Arm.

— Han forlader dig ikke, Søster, svarede Seigneur Yanar afgjørende.

Ahmet var gaaet hen til Spionens Lig:

— Denne Mand er død, og vi burde have taget ham levende.

Nedjeb havde fulgt ham, og næppe havde hun faaet Øje paa Spionens Lig, før hun udbrød:

— Men . . . denne Mand . . . det er . . .

Amasia var nu ligeledes kommen til.

— Ja! . . . Det er ham! . . . Det er Yarhud! sagde hun. Det er Guïdares Kaptejn.

— Yarhud? raabte Keraban.

— Ah! Saa havde jeg dog Ret! sagde Ahmet.

— Ja, vedblev Amasia. Det er denne Mand, som har bortført os fra min Faders Hus.

— Jeg gjenkjender ham ogsaa nu. Det er ham, der kom til Villaen og tilbød os sine Handelsvarer ganske kort før min Afrejse! . . . Men han kan ikke

være ene . . . Formodentlig forfølges vi af en hel Bande Røvere . . . Og for at gjøre det umuligt for os at rejse videre, har man bortført vore Heste.

— Bortført vore Heste! raabte Sarabul.

— Intet af alt dette vilde være hændt os, hvis vi strax havde begivet os til Kurdistan, tilføjede Yanar og kastede et knusende Blik paa van Mitten, som vilde han gjøre ham ansvarlig for alle disse Vanskeligheder.

— Men for hvis Regning handlede denne Yarhud? spurgte Keraban.

— Hvis han blot var levende, skulde vi nok tvinge hans Hemmelighed ud af ham! raabte Ahmet.

— Maaske har han Papirer paa sig, sagde Amasia.

— Ja . . . lad os undersøge Liget, svarede Keraban.

Ahmet bøjede sig hen over Yarhud, medens Nizib kom med en tændt Lygte, som han havde taget i Hulen.

— Et Brev . . . her er et Brev, sagde Ahmet og trak et Brev op af den maltesiske Kaptejns Lomme.

Dette Brev var adresseret til en vis Scarpante.

— Læs dog . . . læs dog, Ahmet! raabte Keraban ude af sig selv af Utaalmodighed.

Og efter at have aabnet Brevet læste Ahmet da højt:

„Naar Karavanens Heste er blevne bortførte, og Keraban og hans Ledsagere er faldne i Søvn i Hulen, hvor Scarpante har ført dem ind . . .“

— Scarpante! raabte Keraban. Det er altsaa vor Førers Navn, Navnet paa denne Forræder?

— Ja . . . Jeg havde heller ikke taget fejl af ham, sagde Ahmet.

Han fortsatte derpaa Læsningen:

— Skal Scarpante give Signal med en Fakkel, saa vil vore Mænd kaste sig ind i Passet ved Nerissa.“

— Og hvad staar der under? spurgte Keraban.

— Der staar . . . Saffar.

— Saffar! . . . Saffar! . . . Skulde det være . .

— Ja, svarede Ahmet. Det er aabenbart denne uforskammede Person, som vi mødte ved Potibanen, og som nogle Timer senere indskibede sig til Trebisond . . . Ja, det er Saffar, som har ladet Amasia bortføre, og som for enhver Pris vil have hende.

— Ah! Seigneur Saffar! raabte Keraban truende og med knyttede Hænder, hvis jeg nogen Sinde kommer til at staa Ansigt til Ansigt med dig!

— Men denne Scarpante, sagde Ahmet, hvor er han?

Bruno var styrtet ind i Hulen, men kom strax ud igjen.

— Forsvunden . . . gjennem en anden Udgang sandsynligvis! sagde han.

Denne Slutning var meget rigtig. Da Scarpante havde set sit Forræderi opdaget, var han flygtet gjennem en Aabning inderst i Hulen.

Den forbryderske Sammensværgelse var saaledes nu aabenbaret paa alle Punkter. Det var Seigneur Saffars Kommissionær, der havde tilbudt sig som Fører, denne Scarpante, der havde ført den lille Karavane, først langs Kystvejen og senere gjennem disse bjærgfulde Egne af Anatolien. Det var Yarhuds Signaler, som Ahmet havde set den foregaaende Nat, og det var Guïdares Kaptejn, der nu i Mørket skulde have bragt Scarpante Saffars sidste Ordre.

Men Ahmets Aarvaagenhed og fremfor alt hans Skarpsindighed havde omstyrtet det hele. Forræderen var nu afsløret, hans Herres forbryderske Hensigter

opdagede. Man kjendte Ophavsmanden til Amasias Bortførelse, og det traf sig saa underligt, at det netop skulde være den samme Saffar, som Seigneur Keraban allerede skyldte saa megen Gjengjældelse.

Men skjønt den lille Karavane havde opdaget det Baghold, som den var lokket i, blev Faren derfor ikke mindre. Den kunde vente hvert Øjeblik at blive angreben, og Ahmet med sin resolute Karakter tog da ogsaa hurtig sit Parti.

— Mine Venner, sagde han, vi maa øjeblikkelig forlade dette Pas. Hvis man angriber os her i denne Snævring, omgiven af høje Klipper, kommer vi aldrig levende ud.

— Lad os skynde os, svarede Keraban. — Bruno, Nizib og De, Seigneur Yanar, hold Deres Vaaben rede.

— Stol paa os, Seigneur Keraban, svarede Yanar, De skal faa at se, hvad min Søster og jeg kan udrette.

— Ja, vent! svarede den modige kurdiske Dame og svingede sin Yatagan med en glimrende Bevægelse. Jeg skal ikke glemme, at jeg nu har en Elsker at forsvare.

Dette var vel den største Ydmygelse, som van Mitten endnu havde maattet døje, at høre den uforfærdede Kvinde tale saaledes. Men han paa sin Side greb da ogsaa en Revolver, fast bestemt paa at gjøre sin Pligt.

Alle gjorde sig rede til at forlade Passet og begive sig ud paa Sletten, da Bruno, som dog bestandig havde Madsporgsmaalet i Hovedet, gjorde følgende Bemærkning:

— Vi kan da ikke lade dette Æsel blive her.

— Det er sandt, svarede Ahmet. Maaske har Scarpante ført os vild, og vi er meget længere fra

Skutari, end vi tænker . . . Og vi har ingen andre Levnedsmidler end dem, som findes i denne Karre.

Disse Forudsætninger var højst sandsynlige. Formodentlig havde denne Forræder nu umuliggjort Seigneur Kerabans Ankomst i rette Tid til Bosporus's Bredder ved at fjærne dem fra deres Maal.

Men der var ikke nu Tid til at tænke over alt det; man maatte handle uden at spilde et Øjeblik.

— Nu vel, sagde Keraban. Æslet maa følge med os, hvorfor skulde det ikke følge med os?

Med disse Ord gik han hen, tog Æslet ved Grimen og forsøgte at trække det med sig.

— Kom her! sagde han.

Æslet rørte sig ikke af Stedet

— Kan du ikke komme med det gode? gjentog Keraban og gav det et ordentligt Puf.

Æslet, som aabenbart var meget stivsindet af Naturen, rørte sig ikke det mindste for det.

— Skyd bag paa det, Nizib, sagde Keraban.

Nizib og Bruno forsøgte da at skyde Æslet frem, men det gik snarere tilbage end frem.

— Aha, du gjør dig stædig! raabte Keraban, som begyndte at blive alvorlig vred.

— Godt, mumlede Bruno, stædig mod stædig.

— Du sætter dig op imod mig, Keraban? vedblev Onkelen.

— Deres Herre har fundet sin Lige, sagde Bruno til Nizib, vel vogtende sig for, at ingen andre hørte ham.

— Det skulde undre mig! svarede Nizib, ligeledes hviskende.

Imidlertid raabte Ahmet utaalmodig:

— Vi maa skynde os . . . Vi kan ikke tøve et Minut . . . Selv om vi maa lade Æslet i Stikken.

— Jeg! . . . skulde give efter for det . . . Aldrig! raabte Keraban.

Han greb Dyret ved Ørene og ruskede dem, som vilde han rive dem af.

— Vil du gaa? raabte han.

Æslet rørte sig ikke.

— Du vil ikke lystre mig, sagde Keraban. Godt, godt! jeg skal dog tvinge dig dertil.

Han skyndte sig ind i Hulens Indgang og samlede et Par Haandfulde Hø i et lille Knippe, som han viste Æslet. Det gjorde et Skridt fremad.

— Aha! udbrød Keraban, det maatte altsaa til for at faa dig til at gaa! Ved Muhamed, du skal komme til at gaa, lover jeg dig.

Et Øjeblik efter var det lille Høknippe fastgjort yderst paa Vognstangen saaledes, at Æslet, selv om det rakte sig frem, dog ikke kunde naa helt derhen.

Lokket af denne Lækkerbid rykkede Dyret stadig frem henimod Passets Aabning.

Alle fulgte Karren i en lille, tætsluttet Gruppe og var hurtig naaede ud af Lejren, hvor Stillingen vilde have været aldeles uholdbar.

Den ædle Sarabul gik foran van Mitten, som en anden Lokkemad, men i Modsætning til Æslet frygtede Hollænderen intet saa meget som netop at naa den.

— Du tror altsaa bestemt, Ahmet, sagde Keraban, at denne Saffar er den samme uforskammede Person, som af lutter Egensind lod min Postvogn blive kjørt over ved Potijærnbanen?

— Ja, Onkel. Men fremfor alt er det den elen-

dige, der har ladet Amasia bortføre. Mig tilkommer det at straffe ham.

— Os begge, Ahmet, os begge, svarede Keraban. Allah staa os bi!

Næppe var Seigneur Keraban, Ahmet og deres Ledsagere komne et halvt Hundrede Skridt uden for det snævre Pas, før alle Klippetoppene bedækkedes af Angribere. Luften gjenlød af Skrig og Geværsalver paa alle Kanter.

— Tilbage! tilbage! raabte Ahmet og lod sin lille Styrke rykke hen til Grænsen af Lejrpladsen.

Det var for sent til at komme ud af Nerissapasset og søge en bedre Forsvarsstilling paa Sletten højere oppe. Saffars Mænd begyndte at angribe. De var tolv—fjorten i Tallet, og deres Chef opmuntrede dem af alle Kræfter til dette forbryderske Overfald. Alle Fordele ved Stillingen var jo desuden paa deres Side.

Kerabans og hans Venners Skæbne laa saaledes ganske i deres Haand.

— Lad os holde sammen, her hen! raabte Ahmet.

— Kvinderne i Mitten! raabte Keraban.

Amasia, Sarabul og Nedjeb samlede sig da i en lille Gruppe, om hvilken Keraban, Ahmet, van Mitten, Yanar, Nizib og Bruno slog Kreds. De var sex, lige det halve Antal af Saffars Mænd, i en dobbelt saa uheldig Stilling.

Med forfærdelige Hyl og Skrig styrtede Banditterne sig over Passet og rullede som en Lavine ned midt i Lejren.

— Mine Venner, raabte Ahmet, lad os forsvare os til sidste Blodsdraabe!

Kampen begyndte strax. Alle vore Venner kæmpede

tappert, og ikke mindst den modige kurdiske Dame. Hendes Pistol svarede muntert paa Angribernes Geværsalver.

Det var i øvrigt øjensynligt, at disse havde Ordre til at bemægtige sig Amasia levende. De søgte stadig at komme til at kæmpe Mand mod Mand med Haandvaabnene, for at ikke et uforsigtigt Skud skulde ramme den unge Pige.

Derfor var Fordelen heller ikke, trods deres Overmagt, strax paa deres Side. Flere af dem faldt dødelig saarede. Men i det samme kom to nye, ikke mindre frygtelige Fjender dem til Hjælp.

Det var Saffar og Scarpante.

— Ah, den elendige! raabte Keraban. Ja, det er ham. Det er Manden fra Poti.

Flere Gange forsøgte han at sigte paa ham; men det lykkedes ham ikke, da han var nødt til at forsvare sig mod dem, der angreb ham.

Ahmet og hans Venner stred tappert. Alle havde kun een Tanke, den: fremfor alt at frelse Amasia og fri hende fra at falde i Saffars Hænder.

Trods deres Mod og Iver maatte de dog snart vige for Overmagten. Lidt efter lidt begyndte Keraban og hans Rejsefæller at spredes fra hinanden og klemmes op imod Passets Klipper. Der begyndte at komme Uorden iblandt dem.

Saffar saae dette.

— Scarpante, raabte han og pegede paa den unge Pige, grib hende!

— Ja, Seigneur Saffar, svarede Scarpante, denne Gang skal hun ikke undslippe.

Benyttende sig af den almindelige Forstyrrelse lykkedes det Scarpante at kaste sig over Amasia, og

han anstrængte sig nu for at slæbe hende med ud af Lejren.

— Amasia! . . . Amasia! skreg Ahmet.

Han vilde styrte hen til hende, men en Hob Banditter spærrede ham Vejen. Han var nødt til at forsvare sig imod dem.

Yanar forsøgte at rive den unge Pige fra Scarpante; men det vilde ikke lykkes ham. Røveren løftede hende op paa sine Arme og var allerede paa Vej ud af Passet, da Keraban i det samme sigtede paa ham, og efter at have sluppet den unge Pige segnede Scarpante, dødelig saaret.

Amasia søgte forgjæves at naa hen til Ahmet.

— Scarpante! . . . Død! . . . Hævn over hans Mordere! raabte Banditternes Fører.

De kastede sig nu alle over Keraban og hans Ledsagere med en Voldsomhed, som det var umuligt længere at modstaa. Trængte fra alle Sider kunde disse endog knap mere gjøre Brug af deres Vaaben.

— Amasia! . . . Amasia! raabte Ahmet, bestræbende sig for at komme hen til den unge Pige, som Saffar endelig havde faaet fat i og slæbte med sig ud af Lejren.

— Mod! . . . Mod! raabte Keraban stadig.

Men han følte dog, at han og hans Venner over for denne Overmagt var fortabte.

I det samme dræbte et Skud, der kom oppe fra Klipperne, en af Angriberne. Flere fulgte efter. Nogle af Røverne faldt, og deres Død bragte Forfærdelse og Forstyrrelse mellem de andre.

Saffar var standset et Øjeblik for at gjøre sig Rede for dette uventede Angreb. Var det en Forstærkning, der uformodet kom Keraban til Hjælp?

Medens han stod uvis over for dette pludselige Angreb, var det lykkedes Amasia at rive sig løs fra ham.

— Fader! . . . Fader! raabte den unge Pige.

Det var virkelig Selim, som kom den lille Karavane til Hjælp med en Snes vel bevæbnede Mænd, just som den var lige ved at tilintetgjøres.

— Fly, hvem der kan! raabte Røverhøvdingen og jog selv afsted foran.

Han forsvandt med alle dem af hans Trup, som endnu var i Live, ind igjennem Hulen, der, som vi veed, havde en Udgang ogsaa paa den anden Side.

— Fejge, elendige! raabte Saffar, da han saae sig saaledes forladt. Men I skal ikke faa hende levende!

Rasende styrtede han sig over Amasia, just som Ahmet kastede sig over ham.

Saffar affyrede sit sidste Revolverskud mod den unge Mand; det traf ikke. Men Keraban, der endnu stadig havde bevaret sin Koldblodighed, traf godt, hvor han sigtede. Han sprang hen til Saffar, greb ham i Struben og borede sin Dolk i hans Hjærte.

Et Brøl, det var alt. Saffar kunde end ikke i den sidste Dødskrampe høre sin Modstander raabe:

— Det skal lære dig at lade min Vogn knuse!

Keraban og hans Rejsefæller var frelste, kun enkelte af dem havde nogle ubetydelige Saar. Alle havde været tapre — alle — Bruno og Nizib havde modig slaaet fra sig; Yanar havde kæmpet som faa; selv van Mitten havde udmærket sig, og den energiske kurdiske Dame havde haandteret sin Pistol som en Helt.

Og dog vilde det uden Selims ubegribelige Komme have været ude med Amasia og hendes Forsvarere. Alle

vilde været omkomne; thi de var bestemte paa at dø for hende.

— Fader! . . . Fader! raabte den unge Pige og kastede sig i Selims Arme.

— Min gamle Ven, sagde Keraban, De . . . De . . . her?

— Ja . . . jeg, svarede Selim.

— Hvorledes har Tilfældet dog ført Dem herhen? spurgte Ahmet.

— Det er ikke et blot Tilfælde, svarede Selim. Jeg vilde for længe siden have været ude for at opsøge min Datter, hvis jeg ikke i det Øjeblik, da denne Kaptejn bortførte hende fra Villaen, var bleven saaret . . .

— Saaret . . . kjære Fader?

— Ja . . . af et Skud fra Tartanen. I en Maaned har dette Saar fængslet mig til Odessa. Men for nogle Dage siden, ved et Telegram fra Ahmet . . .

— Et Telegram? raabte Keraban og foer op ved dette Ord.

— Ja . . . Et Telegram . . . fra Trebisond.

— Aha, et . . . et . . .

— Kjære Onkel, svarede Ahmet og faldt Seigneur Keraban om Halsen. Ja! men tilstaa, at jeg har gjort vel i denne ene Gang at sende et Telegram, uden Deres Vidende.

— Ja vist, ja vist, svarede Keraban og rystede paa Hovedet. Men lad mig ikke oftere gribe dig i sligt, Brodersøn.

— Altsaa, vedblev Selim, da jeg af dette Telegram fik at vide, at al Fare maaske ikke var forbi for eders lille Karavane, samlede jeg mine brave Tjenere, og efter at være ankommen til Skutari styrede jeg langs Kystvejen . . .

— Og ved Allah, Ven Selim, raabte Keraban, De kom i rette Tid! . . . Uden Dem vilde vi have været fortabte . . . Og vi kæmpede dog tappert i vor lille Kreds.

— Ja, tilføjede Seigneur Yanar, selv min Søster har viist, at hun i Nødsfald kunde føre Vaaben.

— Hvilken Kvinde! mumlede van Mitten.

Det første Daggry begyndte nu at lyse i Horizonten. Nogle enkelte Skyer farvedes allerede af Dagens første Straaler.

— Men hvor er vi, Ven Selim? spurgte Seigneur Keraban, og hvorledes har De kunnet finde os her, hvor en Forræder havde lokket vor Karavane i Baghold . . .

— Langt fra vor Vej maaske? tilføjede Ahmet.

— Nej, mine Venner, ingenlunde, svarede Selim. I er ganske rigtigt paa Vejen til Skutari, nogle Mil fra Havet.

— Virkelig? stammede Keraban.

— Bosporus's Bredder er dèr, tilføjede Selim og strakte Haanden ud mod Nordvest.

— Bosporus's Bredder? udbrød Ahmet, og som efter en fælles Indskydelse skyndte alle sig op paa Klipperne for at kunne se ud.

— Se! . . . se! sagde Selim.

Efterhaanden som Dagen kom mere og mere frem, aabenbarede et Slags Fata-Morgana alt, hvad der laa under Horizonten. Det var, som om Højene, der begrænsede Sletten, gik ned i Jorden lig et Sætstykke paa Theatret.

— Havet! . . . Det er Havet! raabte Ahmet.

Og alle gjentog med ham:

— Havet! . . . Havet!

Det var ganske vist kun et Fata-Morgana; men Havet var der ikke desto mindre i nogle faa Miles Afstand.

— Havet! . . . Havet! hørte Seigneur Keraban ikke op at gjentage. Men hvis det nu ikke er Bosporus, hvis det ikke er Skutari? Vi har den sidste Dag i Maaneden, og . . .

— Det er Bosporus! . . . Det er Skutari! raabte Ahmet.

Fænomenet blev tydeligere og tydeligere, alle Omridsene af en amfitheatralsk liggende By aftegnede sig i Horizonten.

— Ved Allah, det er Skutari! gjentog Keraban. Se, der er Buyuk-Djaun-Moskeen.

Han havde Ret, det var virkelig Skutari, som Banquier Selim for tre Timer siden havde forladt.

— Afsted! Afsted! raabte Keraban.

Og som en god Muselmand, der i alle Ting erkjender Guds Storhed, tilføjede han, i det han vendte sig mod den opgaaende Sol, et dybtfølt: „Ilah il Allah.“

Et Øjeblik efter havde den lille Karavane sat sig i Bevægelse hen ad Vejen langs Strædets venstre Bred. Fire Timer senere, netop den tredivte September — den sidste Dag, paa hvilken Amasias og Ahmets Bryllup kunde finde Sted — viste Seigneur Keraban, hans Rejsefæller og hans Æsel, efter at have gjort Turen rundt om det sorte Hav, sig paa Skutaris Højder og hilste med Udbrud af inderlig Glæde paa Bosporus's Bredder.

Fjortende Kapitel.

Van Mitten forsøger at klare Stillingen for den ædle Sarabul.

Paa et af de smukkeste Punkter af Skutarihøjderne laa Seigneur Kerabans Villa. Boligens Indhold svarede værdig til Omgivelsernes vidunderlige Naturskjønhed. Det var unægtelig stor Skade at berøve sig Nydelsen af at være der, alene for ikke at betale de faa Para, som Baadene paa Bosporus skulde erlægge.

Klokken var tolv. I omtrent tre Timer havde Husets Herre og hans Gjæster været i denne pragtfulde Villa. Efter at have ordnet deres Dragt hvilede de sig nu oven paa Anstrængelserne, og alle var yderst tilfredse. Keraban følte sit Hjærte banke af Stolthed over, at han havde kunnet blæse Muchiren og hans drillende Afgifter et Stykke. Amasia og Ahmet var lykkelige som to Forlovede, der snart skal giftes. Nedjeb lo i et Kjøre, og selv Bruno følte sig vel til Mode ved Tanken om, at han snart skulde faa lidt Fedme igjen. Nizib var rolig som altid, Seigneur Yanar vildere og drabeligere end nogen Sinde, uden at man kunde ane hvorfor, den ædle Sarabul var lige saa stolt og bydende, som hun havde kunnet være det i selve Kurdistans Hovedstad. Van Mitten endelig gik omkring og faldt i Tanker over, hvordan Enden paa dette Eventyr vel vilde blive.

Naar Bruno allerede sporede en vis Forbedring med Hensyn til Fyldighed, var det ikke uden Grund. Der var blevet serveret en lige saa rig som glimrende Frokost. Det var ikke den berømte Middag, til hvilken Seigneur Keraban havde indbudt sin Ven van Mitten sex Uger

tidligere, men den havde ikke lidt ved at blive forandret til Frokost. Og nu sad alle Gjæsterne samlede i Villaens straalende Salon, med Udsigt til det pragtfulde Bosporus, og lykønskede under livlig Samtale hinanden til, at de var komne saa vidt.

— Min kjære van Mitten, sagde Seigneur Keraban, der gik omkring og trykkede alle sine Gjæster i Haanden. Det var ganske vist en Diner, til hvilken jeg havde indbudt Dem: men De maa ikke tage mig det ilde op, hvis Tiden har nødsaget os til at . . .

— Jeg beklager mig ikke, Ven Keraban, svarede Hollænderen, Deres Kok har gjort sine Sager fortræffeligt.

— Ja, et meget godt Køkken, virkelig et meget godt Køkken, tilføjede Seigneur Yanar, der havde spist en hel Del mere, end det maaske strængt taget gik an selv for en Kurder med stor Appetit.

— Man vilde ikke have kunnet levere det bedre i Kurdistan, sagde Sarabul. Og hvis De nogen Sinde, Seigneur Keraban, skulde komme til Mossul og aflægge os Besøg . . .

— Naturligvis, afbrød Keraban, naturligvis kommer jeg og besøger Dem og min Ven van Mitten.

— Vi vil da bestræbe os for, at De ikke skal komme til at savne Deres By . . . ikke mere end De skal komme til at savne Holland, tilføjede den elskværdige Dame og vendte sig til sin Forlovede.

Da hun i det samme gik hen og saae ud imod Bosporus, vendte van Mitten sig til Keraban og sagde:

— Jeg tror, Øjeblikket er kommet til at gjøre hende det forstaaeligt, hvorledes det egentlig hænger sammen med dette Giftermaal.

— Ja, van Mitten, De maa forklare hende, at det aldeles ikke existerer.

— De vil jo nok hjælpe mig lidt, Keraban . . . det bliver et temmelig drøjt Arbejde . . . tror jeg.

— Hm! . . . Ven van Mitten, svarede Keraban, den Slags intime Sager . . . kan man vanskelig behandle uden under fire Øjne.

— Det manglede blot! mumlede Hollænderen og satte sig hen i en Krog for at overtænke, hvorledes han bedst skulde gribe Sagen an.

— Hvilket Bryderi vil den værdige van Mitten ikke faa med sin kurdiske Elskede! sagde Keraban til sin Brodersøn.

— Ja, svarede Ahmet, men vi maa ikke glemme, at det er af Hengivenhed for os, han har giftet sig med hende.

— Det vil vi heller ikke, vi vil staa ham bi, Neveu. Men han har jo intet at frygte . . . absolut intet. Han var gift, da man med Trusel om Fængselsstraf tvang ham til at indgaa dette ny Giftermaal, og her i Orienten . . . Bah, det har intet at betyde.

— Det veed jeg nok, Onkel, men naar Fru Sarabul faar dette Stød lige i Hjærtet, hvor vil da ikke Hyænen vaagne i hende . . . og Svoger Yanar, hvilken Explosion!

— Ved Muhamed! svarede Keraban. Vi skal nok bringe dem til Fornuft. Van Mitten er jo, naar alt kommer til alt, uskyldig i enhver Henseende. I Virkeligheden har den ædle Sarabuls Ære dog aldrig løbet mindste Fare i Karavanserajet i Rissar.

— Nej aldrig, Onkel Keraban. Det er indlysende, at den blide Enke for enhver Pris søgte at blive gift igjen.

— Uden Tvivl, Ahmet. Derfor skyndte hun sig ogsaa i den Grad at lægge Haand paa van Mitten.

— Ja, en Jærnhaand har hun lagt paa ham, Onkel Keraban.

— Staal, ikke Jærn, rettede Keraban tørt.

— Men, Onkel, det gjælder nu saa snart som muligt at opløse dette dumme Giftermaal . . .

— Det gjælder først og fremmest om at knytte et andet . . . et klogt, ikke sandt? svarede Keraban og gned sig i Hænderne.

— Mit, ja! sagde Ahmet.

— Vort, tilføjede den unge Pige, der havde nærmet sig. Vi har fortjent det, ikke sandt?

— Fuldt ud, sagde Selim.

— Ja, min lille Amasia, sagde Keraban, ja, I har fortjent det ti, hundrede, tusende Gange. Aa, kjære Barn, naar jeg tænker paa, at du for min Skyld, paa Grund af mit Egensind har været nær ved . . .

— Godt, lad os nu ikke tale mere om det, sagde Ahmet.

— Nej, aldrig, Onkel Keraban! sagde den unge Pige og lukkede hans Mund med sin lille Haand.

— Men nu har jeg ogsaa lovet mig selv, vedblev Keraban . . . ja, højtidelig lovet . . . aldrig mere at sætte mig noget som helst saadant i Hovedet.

— Det gad jeg dog se først, raabte Nedjeb og brød ud i Latter.

— Hvad behager? . . . Hvad gaar der nu igjen af den lille, tossede Nedjeb!

— Aa, intet, Seigneur Keraban.

— Ja, vedblev denne, jeg vil aldrig mere være egensindig, undtagen maaske med at holde af jer to.

— Naar Seigneur Keraban skulde opgive at være den mest egensindige af alle paa Jorden . . . mumlede Bruno.

— Saa vilde det være ude med ham! fuldendte Nizib.

Imidlertid havde den ædle kurdiske Dame nærmet sig sin Forlovede, som var bleven siddende tankefuld i sin Krog. Han fandt uden Tvivl Opgaven for vanskelig til, at han mægtede at tage fat alene.

— Hvad fejler De, Seigneur van Mitten? spurgte hun. De ser saa bekymret ud.

— Ja, Svoger, tilføjede Seigneur Yanar, hvad tager De Dem til der? De har vel ikke ført os til Skutari, for at vi ingenting skal se her. Viis os altsaa Bosporus, som vi om nogle Dage vil vise Dem Kurdistan.

Ved dette frygtelige Navn rystedes Hollænderen som af et elektrisk Stød.

— Kom, Seigneur van Mitten, vedblev Sarabul, i det hun nødte ham til at rejse sig.

— Jeg er til Deres Tjeneste . . . smukke Sarabul . . . ganske til Deres Tjeneste, svarede van Mitten.

Ved sig selv derimod gjentog han mekanisk:

— Hvordan skal jeg dog sige hende det?

Den unge Zigeunerske, som var gaaet hen og havde aabnet en af de store Salondøre, raabte i det samme:

— Men se! . . . Se! . . . Hele Skutari er jo i Bevægelse . . . I Dag maa vi ud at se den!

Alle ilede hen til Vinduet.

— Ja, sagde Keraban. Bosporus er bedækket med flagsmykkede Skibe, og rundt om paa Pladserne og i Gaderne ser jeg Akrobater og Jonglører . . . Musik alle Vegne, og Kajerne overfyldte med Mennesker.

— Byen er i Festdragt, sagde Selim.

— Jeg haaber da, at det ikke skal forhindre vort Bryllup? sagde Ahmet.

— Ikke i mindste Maade, svarede Seigneur Keraban. Vi faar blot her i Skutari en Fest, Mage til den, som i Trebisond syntes at være foranstaltet ganske til Ære for vor Ven van Mitten.

— Han gjør sig lystig over mig til det sidste, mumlede Hollænderen. Men han kan ikke gjøre for det, det ligger ham i Blodet. Man maa ikke tage ham det ilde op.

— Mine Venner, sagde Selim, lad os strax beskæftige os med vort vigtige Forehavende. Det er i Dag sidste Dag.

— Ja, lad os ikke glemme det, svarede Keraban.

— Jeg gaar nu til Øvrigheden i Skutari for at lade Kontrakten affatte, vedblev Selim.

— Og vi kommer bagefter, svarede Ahmet. De veed, Onkel, at Deres Nærværelse er aldeles nødvendig.

— Næsten lige saa nødvendig som din! gjenmælede Keraban med en godmodig Latter.

— Ja, Onkel . . . mere nødvendig, om De vil . . . som min Formynder . . .

— Nu vel, sagde Selim, om en Time mødes vi i Retten.

I det han gik ud af Salonen, vendte Ahmet sig til den unge Pige:

— Kjære Amasia, sagde han. Naar saa Kontrakten er undertegnet, gaar vi til Imanen, som siger sin bedste Bøn for os . . . og saa . . .

— Og saa . . . saa er vi gifte! raabte Nedjeb, som havde det været hende, det drejede sig om.

— Kjære Ahmet! mumlede Amasia.

Den ædle Sarabul var imidlertid gaaet hen til van Mitten, som atter i dybe Tanker havde taget Plads i en ny Krog.

— Kunde vi ikke, sagde hun, spadsere en Tur ned til Bosporus, indtil denne Ceremoni skal finde Sted?

— Bosporus? ytrede van Mitten aandsfraværende. De siger Bosporus?

— Ja! Bosporus! gjentog Seigneur Yanar. Man skulde tro, De ikke forstod, hvad der bliver sagt.

— Jo . . . jo! . . . Nu kommer jeg, svarede van Mitten og rejste sig, ført af sin mægtige Svogers Haand. Ja! . . . Bosporus . . . Men først ønskede jeg . . . vilde jeg gjærne . . .

— De vilde? spurgte Sarabul.

— Vilde jeg meget gjærne have en Samtale . . . i Enrum . . . med Dem . . . smukke Sarabul.

— En Samtale i Enrum!

— Godt. Jeg forlader Dem, sagde Yanar.

— Nej bliv, Broder, sagde Sarabul og betragtede nøje sin Forlovede. Bliv! Jeg har en Forudfølelse af, at din Nærværelse ikke er overflødig.

— Ved Muhamed, hvordan skal han komme ud af det? hviskede Keraban til sin Brodersøn.

— Det bliver strængt! sagde Ahmet.

— Derfor maa vi heller ikke fjærne os for langt, men holde os rede til i Tide at komme ham til Hjælp.

— Denne Sarabul slaar ham i hundrede Stykker, mumlede Bruno.

Keraban, Ahmet, Amasia, Nedjeb, Bruno og Nizib gik da hen imod Døren for at overlade Kampladsen til de tre.

— Mod, van Mitten! sagde Keraban og trykkede sin Vens Haand, i det han gik forbi. Jeg skal være Dem nær og vaage over Dem i Værelset ved Siden af.

— Mod, Herre! tilføjede Bruno, husk paa Kurdistan.

Et Øjeblik efter var den ædle kurdiske Dame, van Mitten og Seigneur Yanar ene i Salonen. Hollænderen gned sig med Pegefingeren paa Panden og gjentog melankolsk ved sig selv:

„Vidste jeg blot, hvordan jeg skulde begynde!"

Sarabul gik dristig løs paa Sagen:

— Hvad har De at sige os, Seigneur van Mitten? begyndte hun i en nogenlunde beherset Tone.

— Begynd! Tal! sagde Yanar haardt.

— Skal vi ikke sætte os ned? sagde van Mitten, der følte Benene vakle under sig.

— Hvad man kan sige siddende, kan man lige saa godt sige staaende, bemærkede Sarabul. Begynd! Vi er lutter Øre.

Samlende hele sit Mod begyndte van Mitten da med at fremstamme følgende usammenhængende Ord:

— Smukke Sarabul, vær vis paa at . . . først og fremmest . . . meget imod min Vilje . . . jeg fortryder . . .

— De fortryder? svarede den ædle Dame. Hvad fortryder De? . . . Deres Giftermaal maaske? Jeg synes dog ikke, det var mere end simpel Skyldighed . . .

— Skyldighed! . . . Skyldighed! vovede van Mitten at bemærke med dæmpet Røst.

— Ogsaa jeg fortryder, svarede Sarabul ironisk, ja, af ganske Hjærte.

— Ah, ogsaa De?

— Ja, jeg er fortrydelig over, at den dristige, som

trængte ind i mit Værelse i Karavanserajet i Rissar, ikke var hverken Seigneur Ahmet . . .

Hun talte sikkert Sandhed, den let trøstelige Enke, og hendes Fortrydelse var forresten ikke aldeles ufattelig.

— Eller blot Seigneur Keraban, tilføjede hun. Saa havde jeg dog i det mindste giftet mig med en Mand . . .

— Vel talt, Søster, sagde Seigneur Yanar.

— I Steden for med en . . .

— Endnu bedre, Søster, skjønt du ikke har ment at kunne udtale din Tanke helt.

— Tillad mig . . . sagde van Mitten, saaret i sit Inderste af disse direkte, personlige Angreb.

— Hvem skulde nogen Sinde have tænkt, at Ophavsmanden til dette Attentat havde været en Hollænder . . . en Istap!

— Det er oprørende, skammeligt, raabte van Mitten, endelig vakt ved denne fornedrende Sammenligning med en Istap. For det første, Fru Sarabul, er der ikke Tale om Attentat!

— Hvad behager? sagde Yanar.

— Nej, vedblev van Mitten, men en Fejltagelse. Vi, eller rettere, ved en fejlagtig eller maaske ondskabsfuld Anvisning har jeg taget fejl af Værelse.

— Ja saa! sagde Sarabul.

— Det var en simpel Fejltagelse, som jeg under Trusel af Fængselsstraf har maattet sone med et forhastet Giftermaal.

— Forhastet eller ikke, saa er De dog ikke des mindre gift . . . gift med mig! Og tro mig, van Mitten, det, som er begyndt i Trebisond, skal sikkert fuldbringes i Kurdistan.

— Ja, det var ret, kom kun frem med Deres Kurdistan, svarede van Mitten, der begyndte at blive ivrig.

— Og da jeg ser, at Deres Venners Selskab gjør Dem saa lidt elskværdig imod mig, er det bedst, at vi endnu i Dag forlader Skutari og begiver os til Mossul. Der skal det nok lykkes mig at indpode Dem lidt kurdisk Blod i Aarerne.

— Jeg modsætter mig det! raabte van Mitten.

— Blot et Ord endnu, vi rejser paa Øjeblikket!

— De rejser, Fru Sarabul, sagde van Mitten i en lidt ironisk Tone. De rejser, hvis De behager. Ingen vil gjøre sig den Ulejlighed at holde Dem tilbage . . . Men jeg rejser ikke.

— De rejser ikke? udbrød Sarabul, rasende over denne Modstand af et Faar mod to Tigre.

— Nej.

— Og De indbilder Dem at kunne sætte Dem op imod os? spurgte Seigneur Yanar og lagde Armene over Kors.

— Ja, det indbilder jeg mig.

— Imod mig . . . og hende, en kurdisk Kvinde.

— Ja, om hun saa var ti Gange fra Kurdistan.

— Veed De, Hr. Hollænder, sagde den ædle Sarabul, i det hun gik sin Forlovede ind paa Livet, veed De ret, hvad jeg er for en Kvinde, og hvad jeg har været for en Kvinde! Veed De, at jeg var Enke allerede i femten Aars Alderen!

— Ja . . . allerede, gjentog Yanar, og naar man i saa god Tid allerede har denne Vane . . .

— Meget vel, Frue, svarede van Mitten. Men

veed De, hvad De dog aldrig bliver, hvor mange Vaner De saa end kan have?

— Hvad da?

— Enke efter mig!

— Hr. van Mitten, raabte Yanar og førte Haanden til sin Yatagan, dertil behøves blot et Stød . . .

— Deri tager De fejl, Seigneur Yanar, ikke engang Deres Sværd kan gjøre Fru Sarabul til min Enke . . . af den simple Grund, at jeg aldrig har kunnet være hendes Ægtefælle.

— Hvad behager?

— Fordi vort Ægteskab ikke existerer.

— Ikke existerer?

— Fordi Fru Sarabul vel har den Ære at være Enke efter sine første Mænd, men jeg er ikke Enkemand efter min første Kone.

— Gift! . . . Han var gift! raabte den ædle Dame ude af sig selv ved denne Opdagelse.

— Ja! vedblev van Mitten, der nu var kommen i Aande, ja, gift. Og det var blot for at redde mine Venner fra at blive opholdte i Karavanserajet i Rissar, at jeg opofrede mig.

— Opofrede! gjentog Sarabul, i det hun lod sig falde om paa en Divan.

— Vel vidende, at dette Ægteskab ikke var bindende, vedblev van Mitten, eftersom den første Fru van Mitten lige saa lidt er død, som jeg er Enkemand . . . og eftersom hun venter mig i Holland.

Den fornærmede, bedragne Ægtefælle havde atter rejst sig, og vendende sig til Seigneur Yanar sagde hun:

— Du hører, Broder?

— Jeg hører, ja.

— Du hører, at man har drevet Gjæk med din Søster?

— Fornærmet hende.

— Og denne Skurk lever endnu?

— Endnu kun nogle faa Øjeblikke.

— Men de er jo gale! raabte van Mitten, højst urolig ved det kurdiske Pars truende Holdning.

— Jeg skal hævne dig, Søster! raabte Seigneur Yanar, i det han med løftet Haand gik ind paa Hollænderen.

— Nej, jeg skal hævne mig selv!

Og med disse Ord styrtede den ædle Sarabul sig med rasende Skrig over van Mitten. Til al Lykke blev disse Hyl hørte fra det andet Værelse.

Femtende Kapitel.

Seigneur Keraban er mere egensindig end nogen Sinde før.

Salondøren gik op, og Seigneur Keraban, Ahmet, Amasia, Nedjeb og Bruno styrtede ind.

Keraban havde hurtig befriet van Mitten.

— Naa, naa, Frue, sagde Ahmet. Man kvæler ikke Folk saadan . . . for en Misforstaaelses Skyld.

— For Pokker, mumlede Bruno, det var nok paa Tide, at vi kom til.

— Stakkels Hr. van Mitten, sagde Amasia, der følte en dyb Medlidenhed med sin Rejsefælle.

— Det var øjensynlig ingen Kone for ham! tilføjede Nedjeb, rystende paa Hovedet.

Imidlertid kom van Mitten lidt efter lidt til sig selv igjen.

— Det gik nok haardt til, sagde Keraban.

— Der manglede kun lidt i, at det havde været forbi med mig, svarede van Mitten.

Den ædle Sarabul vendte sig nu mod Seigneur Keraban.

— Og det er Dem, der har været Medvider i denne . . .

— Lille Komedie, svarede Keraban elskværdig. Ja, det er netop Ordet, — Komedie.

— Jeg skal hævne mig . . . Der er Lov og Ret ogsaa i Konstantinopel, tænker jeg!

— Skjønne Sarabul, gjenmælede Seigneur Keraban, anklag Dem selv, og kun Dem alene. De vilde ved at foregive et Attentat opholde os og ødelægge vor Rejse. Ved Allah! Vi maatte paa en eller anden Maade se at hjælpe os ud af Kniben, og vi hjalp os da med et foregivet Giftermaal. Det var i Sandhed ikke for meget.

Ved dette Svar lod Sarabul sig for anden Gang segne om paa en Divan i et af disse Nerveanfald, som Kvinderne selv i Kurdistan har Særret paa.

Nedjeb og Amasia ilede hende til Hjælp.

— Jeg vil bort! . . . jeg vil bort! raabte hun stadig, mens Anfaldet stod paa.

— Lykkelig Rejse! sagde Bruno.

I det samme kom Nizib til Syne i Døren.

— Hvad er der? spurgte Keraban.

— En Depeche, som lige nu kom fra Kontoret i Galata.

— Til hvem? spurgte Keraban.

— Til Hr. van Mitten, Herre. Den er kommen i Dag.

— Giv mig den! sagde van Mitten.

Han tog Telegrammet, aabnede det og læste Underskriften.

— Det er fra min Bogholder i Rotterdam, sagde han.

Han gav sig derpaa til at læse:

„Fru van Mitten . . . for fem Uger siden . . . afgaaet . . .“

Aldeles tilintetgjort standsede van Mitten, medens hans Fingre mekanisk krammede det ulyksalige Papir, og, hvorfor ikke tilstaa det? hans Øjne fyldtes med Taarer.

Ved de sidste Ord var Sarabul faret op som en Pil.

— Fem Uger! raabte hun ude af sig selv af Henrykkelse. Han sagde fem Uger!

— Hvilken Ubetænksomhed, mumlede Ahmet. Hvorfor skulde han just nu skrige det saa højt!

— Altsaa, raabte Sarabul triumferende, altsaa var De for ti Dage siden, da jeg gjorde Dem den Ære at forlove mig med Dem, Enkemand, min Hr. Gemal.

— Ja, Hr. Svoger, tilføjede Yanar.

— Og vort Ægteskab er gyldigt.

Overvældet og knust af denne Slutning var van Mitten sunken om paa en Divan.

— Stakkels Mand, sagde Ahmet til sin Onkel, han har nu ikke andet at gjøre end at kaste sig i Bosporus.

— Det kunde nok godt hjælpe ham, svarede Keraban. Hun vilde blot kaste sig i Vandet efter ham og redde ham, for at hævne sig.

Den ædle Sarabul havde nu i tryg Ejendomsfølelse grebet sin Forlovedes Arm.

— Rejs Dem! sagde hun.

— Ja, kjære Sarabul, svarede van Mitten og sænkede Hovedet. Jeg er rede.

— Og følg os! tilføjede Yanar.

— Ja, kjære Svoger, svarede van Mitten mat. Jeg er rede til at følge Dem . . . hvorhen De vil.

— Forelobig til Konstantinopel. Der vil vi indskibe os paa det første Skib, svarede Sarabul.

— Hvorhen?

— Til Kurdistan! svarede Yanar.

— Til Kur . . .? . . . Bruno, du tager med, ikke sandt? . . . Man spiser godt der . . . det vil blive en ren Fornøjelsesrejse for dig.

Bruno nikkede blot bekræftende.

Den ædle Sarabul og Seigneur Yanar bortførte saa den ulykkelige Hollænder trods hans Venners Forsøg paa at holde ham tilbage. Den trofaste Tjener fulgte sin Herre, mumlende i Skjægget:

— Har jeg ikke forudsagt ham det tit nok, at der vilde hænde ham en Ulykke?

Van Mittens Venner, ja selv Keraban, stod som tilintetgjorte, lynslagne ved denne Tingenes Vending.

— Nu er han gift, sagde Amasia.

— Ja. For vor Skyld, svarede Ahmet.

— Og denne Gang uopløseligt, tilføjede Nedjeb.

— Han har nu kun een Maade at redde sig paa der nede i Kurdistan, sagde Keraban med dyb Alvor.

— Hvordan da, Onkel?

— Han maa ægte et Dusin af samme Slags som Sarabul, saa de kan kives indbyrdes.

I samme Øjeblik gik Døren op, og Selim kom til

Syne, udmattet og med et forstyrret Udseende, som havde han løbet aandeløst.

— Fader, hvad er der paa Færde? spurgte Amasia.

— Hvad er der? raabte Ahmet.

— Mine Venner, det er umuligt at fejre Ahmets og Amasias Bryllup . . .

— Hvad siger De!

— I hvert Fald i Skutari, vedblev Selim.

— I Skutari?

— Det kan kun holdes i Konstantinopel.

— I Konstantinopel? svarede Keraban urolig. Hvorfor?

— Fordi Øvrigheden i Skutari afslaar at indregistrere Kontrakten.

— Afslaar? sagde Ahmet.

— Ja! . . . De siger, at Kerabans, og følgelig ogsaa Ahmets, Bolig er i Konstantinopel og ikke i Skutari.

— I Konstantinopel? gjentog Keraban og rynkede Brynene.

— Det er i Dag den sidste Dag, før Fristen udløber, indenfor hvilken Amasia maa være gift for at komme i Besiddelse af sin Formue. Lad os uden at spilde et Minut ile til Konstantinopel.

— Kom, kom! sagde Ahmet og gik hen imod Døren.

— Ja, kom! gjentog Amasia og fulgte ham.

— Seigneur Keraban, vil De ikke nok gaa med? spurgte hun.

Seigneur Keraban stod stum og ubevægelig.

— Nu vel, Onkel? sagde Ahmet og gik nogle Skridt tilbage.

— Kommer De ikke? sagde Selim.

— Skal jeg da bruge Magt? sagde Amasia og greb blidt Seigneur Kerabans Arm.

— Jeg har sørget for en Kaïk, sagde Selim, vi har blot at sejle lige over Bosporus.

— Bosporus! raabte Keraban. — Vent lidt, tilføjede han derpaa kort. Selim, betaler man endnu stadig de ti Para for at komme over Bosporus?

— Ja, ganske vist, Ven Keraban, sagde Selim. Men nu, da De een Gang har spillet den ottomanske Øvrighed det Puds at rejse fra Konstantinopel til Skutari uden at betale . . .

— Saa nægter jeg at betale! svarede Keraban tørt.

— Men saa kommer De ikke over, vedblev Selim.

— Godt! . . . Saa bliver jeg her.

— Og vort Bryllup! raabte Ahmet, vort Bryllup, som maa holdes i Dag.

— I maa gifte eder uden mig.

— Det er umuligt. De er min Formynder, Onkel Keraban. De veed godt, at Deres Nærværelse er aldeles nødvendig.

— Nu vel, Ahmet, saa vent, til jeg har faaet min Bopæl forlagt til Skutari . . . saa kan du gifte dig i Skutari.

Alle disse Svar blev givne i en Tone, der tilintetgjorde ethvert Haab hos den egensindige Herres Modstandere.

— Ven Keraban, begyndte Selim igjen, det er i Dag sidste Dag . . . hører De? Hele den Formue, som skulde tilfalde min Datter, vil gaa tabt, hvis . . .

Kerabans hele Svar var en benægtende Hovedrysten, ledsaget af en endnu mere afvisende Haandbevægelse.

— Onkel, raabte Ahmet. De vil da ikke . . .

— Hvis man vil tvinge mig til at betale ti Para, svarede Keraban, saa sejler jeg aldrig . . . aldrig over Bosporus. Ved Allah, før skulde jeg gjøre Rejsen omkring det sorte Hav om igjen.

— Onkel, sagde Ahmet, det, De der gjør, er ondt . . . Dette Egensind under disse Omstændigheder, tillad mig at sige Dem det, er Dem ikke værdigt. . . . De vil styrte to Mennesker, som altid kun har haft det inderligste Venskab for Dem, i Ulykke . . . Det er ondt.

— Ahmet, vogt paa dine Ord, svarede Keraban i en dump Tone, der forudsagde et stærkt Vredesudbrud.

— Nej, Onkel, nej . . . Det gaar for vidt, jeg maa tale . . . Det . . . det . . . er kun en slet Mand, der kan handle saaledes.

— Kjære Ahmet, sagde Amasia, vær dog rolig. Tal ikke saaledes om din Onkel . . . . Naar denne Formue, som du havde Ret til at gjøre Regning paa, saaledes undslipper dig . . . saa opgiv dette Giftermaal.

— Opgive dig, svarede Ahmet og trykkede den unge Pige til sit Hjærte. Aldrig! . . . Nej aldrig! . . . Kom! . . . Lad os forlade denne By for aldrig mere at komme tilbage. Vi har vel endnu saa meget, at vi kan betale ti Para for at komme over Bosporus.

Aldeles ude af sig selv slæbte Ahmet den unge Pige med sig hen mod Døren.

— Keraban, sagde Selim endnu en Gang, stadig haabende at bevæge sin Ven.

— Lad mig i Fred, Selim. Lad mig i Fred!

— Kom, Fader, sagde Amasia og løftede sine bedrøvede, taarefyldte Øjne op mod Keraban.

Sammen med Ahmet gik hun derpaa hen imod Salondøren. Lige som de skulde til at gaa ud, standsede Ahmet.

— For sidste Gang, Onkel, sagde han, afslaar De at ledsage os til Konstantinopel, hvor Deres Nærværelse er nødvendig, for at vi kan gifte os?

— Hvad jeg afslaar, svarede Keraban, stampende i Gulvet som en rasende, hvad jeg afslaar, det er, nogen Sinde at betale denne skammelige Afgift.

— Keraban! sagde Selim.

— Nej, ved Allah, nej!

— Saa far vel, Onkel, sagde Ahmet. Deres Egensind koster os en Formue . . . De ruinerer den, som skal være Deres Niece . . . Lad saa være . . . Det er ikke Formuen, jeg sørger over . . . Men De stjæler en Tid af vor Lykke . . . Vi ses ikke oftere!

Den unge Mand greb Amasia, og fulgt af Selim, Nedjeb og Nizib forlod han Salonen og derpaa Villaen. Nogle Øjeblikke efter var alle indskibede i en Kaïk, der førte dem til Konstantinopel.

Seigneur Keraban, som var bleven ene tilbage, gik op og ned ad Gulvet i heftig Bevægelse.

„Nej! Ved Allah! Nej! Ved Muhamed! sagde han til sig selv. Det vilde være uværdigt! . . . At gjøre Rejsen omkring det sorte Hav for ikke at betale denne Afgift og ved min Hjemkomst tage de ti Para op af min Lomme . . . Nej . . . For skulde jeg aldrig mere sætte min Fod i Konstantinopel . . . Sælge mit Hus i Galata . . . Ja, ophøre med Forretningen . . . give hele min Formue til Ahmet i Steden for den, som Amasia mister! . . . Han vil blive rig . . . og jeg . . . jeg bliver fattig . . . nej! Jeg giver ikke efter! . . . Jeg gjør det ikke!"

Og alt som han talte, blev Kampen i ham stærkere og stærkere.

„Give efter! . . . Betale! gjentog han. Jeg . . . Keraban! . . . Komme over lige for Politiinspektørens Øjne . . . han, som har udfordret mig . . . som har set mig rejse . . . og som venter paa min Tilbagekomst . . . som vil gjøre Nar af mig i alles Paasyn, naar han afkræver mig de ti Para! . . . Nej, aldrig!"

Det var øjensynligt, at Seigneur Keraban kæmpede imod sin Samvittighed, og at han godt følte, at Følgerne af dette Egensindighedsindfald kom over andre end ham selv.

„Ja, vedblev han, men vilde Ahmet modtage det? . . . Han gik bort fortvivlet og rasende over mit Egensind! . . . Jeg forstaar ham godt . . . Han er stolt . . . Han vil intet modtage af mig nu! . . . Det er dog saa . . . Jeg er en retskaffen Mand! . . . Kan jeg forsvare for et dumt Lunes Skyld at opofre to Børns Lykke? . . . Ah, gid Muhamed kvæle Sultanen og alle Nytyrker med ham."

Seigneur Keraban gik hurtigere og hurtigere, mere og mere febrilsk. Han stødte med Foden til Stole og Puder og søgte et eller andet, som han kunde knuse for at kølne sit Raseri. To prægtige Skaale blev knuste i hundrede Stykker; men bestandig kom det op i ham igjen:

„Amasia . . . Ahmet . . . nej . . . jeg kan ikke bringe Ulykke over dem . . . blot for at tilfredsstille min Egenkjærlighed . . . Forsinke Giftermaalet . . . det er maaske det samme som at forhindre det! . . . Men . . . give efter . . . give efter . . . Jeg! . . . Ak, Allah staa mig bi!"

Med dette sidste Udraab styrtede Seigneur Keraban ud af Salonen i et Raseri, som ikke er til at beskrive med Ord.

Sextende Kapitel.

Der gives dog ikke noget, som bedre kan ordne alt, end Tilfældet.

Vi har allerede hørt, at der var Fest i Skutari. I Konstantinopel stod Folk om muligt endnu tættere langs Galatas Kajer lige fra den nederste Bro helt op til Kasernerne paa Top-hane-Pladsen. Det hele Bosporus forsvandt under en glimrende Flaade af Kaïker og alle Slags flagsmykkede Skibe. Folk fra alle Verdens Kanter førtes stadig frem og tilbage mellem de to Bredder.

Det maatte i Sandhed være et sjældent og interessant Skue, der kunde tiltrække sig en saadan Opmærksomhed.

Da Ahmet og Selim, Amasia og Redjeb gik i Land ved Top-hane-Trappen efter at have betalt Afgiften, kom de lige midt ind i en støjende, glædesstraalende Menneskehob, i hvilken de i deres nuværende Sindsstemning kun følte sig daarlig tilpas.

Men eftersom dette Skuespil, der skulde gaa for sig, havde kunnet hidlokke saa mange, var det ganske naturligt, at ogsaa Seigneur van Mitten — den kurdiske Seigneur van Mitten — med sin Forlovede, den ædle Sarabul, og sin Svoger, Seigneur Yanar, samt den lydige Bruno, befandt sig blandt Tilskuerne.

Ahmet traf saaledes atter sine gamle Rejsefæller paa Kajen. Det var vanskeligt at sige, om det var van Mitten, der førte sin Familie omkring, eller om det var ham, der blev ført omkring af den. Den sidste Gisning kunde muligvis være den mest sandsynlige.

Lige meget! — de var paa Kajen, og just i det

Øjeblik, da Ahmet mødte dem, sagde den ædle Sarabul til sin Forlovede:

— Ja, Seigneur van Mitten, men vi har dog langt smukkere Fester i Kurdistan.

— Det tvivler jeg ikke paa, smukke Sarabul, svarede van Mitten i en resigneret Tone, hvilket Svar foranledigede Seigneur Yanar til tørt at bemærke, at det gjorde han vel i.

Af og til hørtes Skrig og Raab — man kunde sige Utaalmodighedsudbrud — fra Mængden; men Ahmet og Amasia lagde ikke synderlig Mærke til noget af det, som foregik om dem.

— Nej, kjære Amasia, sagde Ahmet, jeg kjendte nok min Onkel; men aldrig vilde jeg dog have troet, at hans Stivsindethed saa aldeles kunde forstene hans Hjærte.

— Han vil altsaa aldrig mere, saa-længe denne Afgift skal betales, komme tilbage til Konstantinopel? sagde Nedjeb.

— Han? . . . Nej aldrig! svarede Ahmet.

— Naar jeg sørger over den Formue, som Seigneur Keraban saaledes lader os gaa glip af, sagde Amasia, er det ikke for min Skyld, men for din, kjære Ahmet, ene og alene for din.

— Lad os glemme alt det, svarede Ahmet. Ja, for helt at glemme det og for ret at bryde med denne umedgjørlige Onkel, i hvem jeg hidtil saae en Fader, lad os forlade Konstantinopel og vende tilbage til Odessa.

— Uh, denne Keraban! raabte Selim opbragt, han fortjente den forfærdeligste Straf.

— Ja, svarede Nedjeb, for Exempel at blive gift

med denne Sarabul. Hvorfor er det dog ikke ogsaa ham, der har faaet hende?

Naturligvis hørte den ædle Sarabul, som ganske var optagen af sin Lykke over den gjenvundne Forlovede, ikke Nedjebs krænkende Betragtninger saa lidt som Selims paafølgende Svar:

— Han? . . . Han vilde dog til sidst have faaet Bugt med hende . . . et saadant Hoved maatte det lykkes at tæmme vilde Dyr.

— Maaske, mumlede Bruno melankolsk. Men imidlertid er det min staklels Herre, som er kommen ind i Buret!

Ahmet og hans Ledsagere ænsede, som sagt, kun lidet, hvad der foregik omkring dem. Hvad kunde det i dette Øjeblik interessere dem? De hørte næppe nok følgende Bemærkninger mellem to Tyrker ved Siden af dem.

— Det er saamænd en dristig Mand, denne Storchi, sagde den ene. Tænk, at vove sig over Bosporus paa den Maade . . .

— Ja, svarede den anden leende, det er da en Maade, som de gode Herrer ikke har tænkt sig, da de skrev Love om Afgiften.

Men om Ahmet end ikke hørte en Smule efter, hvad der blev sagt omkring ham, var han dog nødt til at svare, da han med èt hørte sig ligefrem tiltalt:

— Ah, men det er jo Seigneur Ahmet!

Det var Politiinspektøren, den samme, som i sin Tid havde ægget Seigneur Keraban til Rejsen uden om det sorte Hav.

— Ah, er det Dem? svarede Ahmet.

— Ja, jeg maa virkelig lykønske Dem. Jeg hører,

at Seigneur Keraban har holdt Ord, og at han er kommen til Skutari uden at være sejlet over Bosporus.

— Ganske rigtigt, svarede Ahmet tørt.

— Det er storartet! For ikke at betale de ti Para, har han foretrukket at bortøde nogle Millioner Pjastre.

— De har ganske Ret.

— Og han har saamænd vundet en hel Del, tilføjede Politiinspektøren ironisk. Afgiften staar endnu ved Kraft. I Fald Seigneur Keraban fremturer i sin Haardnakkethed, maa han anden Gang gjøre denne Rejse for at komme tilbage til Konstantinopel.

— Det gjør han ganske sikkert, hvis han har Lyst, svarede Ahmet. Hvor rasende han end var paa sin Onkel, kunde han dog ikke høre en eneste af Politiinspektørens Bemærkninger uden at give Svar paa Tiltale.

— Bah! Han giver sig nok til sidst og sejler over Bosporus . . . og saa er han nødt til at betale . . . med mindre han da skulde finde paa at svømme . . . eller flyve over.

— Hvorfor ikke, hvis det faldt ham ind? gjenmælede Ahmet ligegyldig.

En levende Bevægelse gik i det samme gjennem hele Folkemængden. Der hørtes en stærk Mumlen, og alle Arme straktes ud mod Bosporus, over mod Skutari, alle Øjne stirrede op efter.

— Der er han . . . Storchi! . . . Storchi! raabtes der fra alle Sider.

Ahmet og Amasia, Selim og Nedjeb, Sarabul, van Mitten og Yanar, Bruno og Nizib befandt sig da paa Guldhorns-Kajen lige ved Top-hane-Trappen, og de kunde derfra se hele det gribende Skue, som bevægede Mængden.

Over for Skutari, omtrent sex Hundrede Fod fra Stranden, hæver sig et Taarn, som højst uegentligt kaldes Leandertaarnet. Det var over Hellespont, det vil sige det nuværende Stræde ved Dardanellerne, at denne navnkundige Helt svømmede, for at træffe Hero, Venus's henrivende Præstinde — hvilken Bedrift for en tresindstyve Aar siden er bleven efterlignet af Lord Byron.

Var det maaske en eller anden dristig Amatør, der misundelig over den Hæder, som var tilfalden den mythologiske Helt og Korsarens Forfatter, atter vilde forsøge samme Daad? Nej.

Et langt Reb var udspændt mellem Skutaristranden og Leandertaarnet, hvis nymodens Navn er Keuz-Kulessi, Jomfruens Taarn; solidt anbragt herpaa var Linen trukken over hele Strædet i en Længde af tretten Hundrede Metre og fastgjort til et Træstillads ved Top-hane-Pladsen.

Paa dette Reb skulde den berømte Akrobat Storchi — en Efterligner af den ikke mindre navnkundige Blondin — gaa over Bosporus. Sikkert løb Blondin en større Fare paa sin Tur over Niagara, i det et Fald fra henved halvandet Hundrede Fods Højde ned i den rivende Strøm absolut vilde have gjort Ende paa hans Dage; Storchi derimod var her i disse rolige Vande selv ved et Uheld ikke udsat for stort andet end en dygtig Dukkert. Men ligesom Blondin var gaaet over Niagara med en af sine bedste Venner paa sine Skuldre, saaledes skulde Storchi ogsaa ledsages paa sin Luftrejse af en af sine Kunstbrødre. Dog skulde han ikke bære ham paa Ryggen, men trille ham i en lille Hjulbør, hvis Hjulrand var udhulet, saa at den greb fat om Snoren.

Det vilde i Sandhed blive et pirrende Skue: tretten

Hundrede Metre at tilbagelægge, i Steden for de ni Hundrede Fod over Niagara!

Storchi var nu kommen til Syne ved Begyndelsen af Linen mellem Skutari og Leandertaarnet. Han skød sin Ledsager foran sig i Hjulbøren og naaede uden Uheld op til Fyret paa Toppen af Keuz-Kulessi.

Utallige Hurraraab hilste denne første heldige Opstigning.

Man saae da Gymnasten begynde Spasereturen ned paa den anden Side. Hvor fast Linen end var spændt, krummede den sig næsten helt ned til Vandet; men Storchi gik bestandig sikkert frem, skydende sin Kammerat foran sig. Det saae glimrende ud.

Da de var naaede ud til Snorens Midte, blev Vanskelighederne større, thi de skulde nu op igjen mod Top-hane. Akrobatens kraftige Muskler syntes dog ikke at trættes, hans Arme og Ben arbejdede med uformindsket Styrke. Han kjørte og kjørte. Hans Ledsager sad ubevægelig uden at synes i mindste Maade ængstelig, skjønt Faren jo ikke var mindre for ham; end ikke den ubetydeligste Bevægelse tillod han sig for ikke at forstyrre Ligevægten.

Endelig hørtes fra alle Sider et jublende Beundrings- og Lettelsesraab.

Storchi var lykkelig og vel naaet op paa Træstilladset, og baade han og hans Ledsager steg nu ned derfra ad en Stige, der var sat op fra Kajen lige ved det Sted, hvor Ahmet og hans Ledsagere befandt sig.

Det dristige Foretagende var saaledes fuldstændig lykkedes. Men man maa indrømme, at den, der havde ladet sig kjøre, ikke havde viist mindre Mod end Storchi,

og at Halvdelen af de Bravoraab, som fra alle Sider hilsede dem, tilfaldt ham.

Dog alt det var for intet at regne mod det Skrig, som Ahmet udstødte, da denne Ledsager efter varmt at have trykket Akrobatens Haand standsede foran ham og smilende betragtede ham.

— Keraban, Onkel Keraban! raabte Ahmet, medens de to unge Piger, Sarabul, van Mitten, Yanar, Selim og Tjenerne trængte sig om dem.

Det var virkelig Seigneur Keraban.

— Ja, mig selv, mine Venner, svarede han triumferende, mig, der har truffet denne brave Akrobat, just som han skulde afsted, mig, der er gaaet i hans Ledsagers Sted, mig, der har passeret Bosporus . . . nej . . . oven over Bosporus for at komme og undertegne din Kontrakt, Ahmet.

— Aa, Seigneur Keraban! . . . Onkel! udbrød Amasia. Jeg vidste nok, at De ikke vilde lade os saaledes i Stikken.

— Det er godt og smukt, gjentog Nedjeb, uafladelig klappende i Hænderne.

— Hvilken Mand! sagde Hollænderen. Man vilde ikke kunne finde hans Lige i hele Holland.

— Jeg er ganske af Deres Mening, svarede Sarabul tørt.

— Ja, jeg er kommen over Bosporus og uden at betale, fortsatte Keraban, denne Gang vendt mod Politiinspektøren, — uden at betale . . . i hvert Fald andet end de to Tusend Pjastre, som denne Plads i Hjulbøren har kostet mig, og saa de otte Hundrede Tusend, som gik med til Rejsen.

— Jeg kan kun lykønske Dem, svarede Politiinspektøren, dybt imponeret af en saa energisk Trodsighed.

Bifaldsraab for Seigneur Keraban lød nu fra alle Sider, medens denne hjærteligt omfavnede sin Datter Amasia og sin Søn Ahmet. Men selv i Triumfens Rus glemte han dog ikke, hvorfor han var kommen.

— Lad os saa skynde os at faa Kontrakten i Stand, sagde han.

— Ja, Onkel, kom, svarede Ahmet. Aa, De er dog det bedste Menneske paa Jorden.

— Og hvad I saa end siger, slet ikke egensindig, svarede Keraban, med mindre man driller mig.

Det er unødvendigt at opholde os ved, hvad der videre gik for sig. I Løbet af Eftermiddagen blev Kontrakten bragt i Stand, Imanen fremsagde Bønnen i Moskeen, og man tog ind i Huset i Galata. Saaledes var Ahmet inden Midnat gift med sin kjære Amasia, Banquier Selims hovedrige Datter.

Samme Aften beredte van Mitten sig sørgmodig til at rejse til Kurdistan med sin Svoger, Seigneur Yanar og den ædle Sarabul. Ved Afskeden, som overværedes af Ahmet, Amasia, Nedjeb og Bruno, kunde han ikke lade være at sige til sin Ven Keraban:

— Naar jeg tænker paa, at det er for ikke at gjøre Dem imod, at jeg nu er gift . . . gift for anden Gang . . .

— Min stakkels van Mitten, svarede Seigneur Keraban, hvis dette Giftermaal nogen Sinde bliver andet end en Drøm, vil jeg aldrig tilgive mig det.

— En Drøm, sagde van Mitten. Synes De, det ser ud som en Drøm? Aa, hvis blot denne Depeche ikke var kommen . . .

Ved disse Ord trak han det forkrollede Papir op af Lommen og begyndte mekanisk at læse om igjen:

— Ja! . . . Denne Depeche . . . „Fru van Mitten for fem Uger siden afgaaet . . . for at træffe sin Mand . . .“

— Afgaaet for at træffe sin Mand? afbrød Keraban. Hvad vil det sige?

Han rev Papiret ud af van Mittens Haand og begyndte at læse selv:

„Fru van Mitten for fem Uger siden afgaaet for at træffe sin Mand i Konstantinopel.“ Afgaaet! . . . men ikke ved Døden.

— Han er ikke Enkemand!

Som et Glædesskrig lød det fra alles Læber, og Keraban tilføjede denne Gang ikke ganske uden Grund:

— Atter en Fejltagelse af denne dumme Telegraf . . . Det er aldrig andet.

— Nej, ikke Enkemand! . . . ikke Enkemand! gjentog van Mitten, uendelig lykkelig over at vende tilbage til sin første Kone . . . af Skræk for den anden.

Det var et forfærdeligt Optrin, da Seigneur Yanar og den ædle Sarabul fik dette at vide; men de havde jo intet andet at gjøre end at give sig. Van Mitten var gift, og endnu samme Dag gjenfandt han sin første og eneste Kone, der i Forsoningsgave bragte ham et prægtigt „Valentia“-Løg.

— Vi skal nok se at finde en bedre, Søster, sagde Yanar for at trøste den ulykkelige Enke, en bedre end . . .

— End denne hollandske Istap! svarede den ædle Sarabul. Det vil næppe være vanskeligt.

De vendte da begge tilbage til Kurdistan, og det er sandsynligt, at en ædelmodig Godtgjørelse for Rejse-

udgifter og Besvær fra van Mittens rige Ven bidrog meget til at gjøre dem Hjemrejsen mindre tung.

Men Seigneur Keraban kunde jo ikke altid have en Snor udspændt mellem Konstantinopel og Skutari for at komme over Bosporus. Opgav han maaske nogen Sinde mere at komme til Skutari?
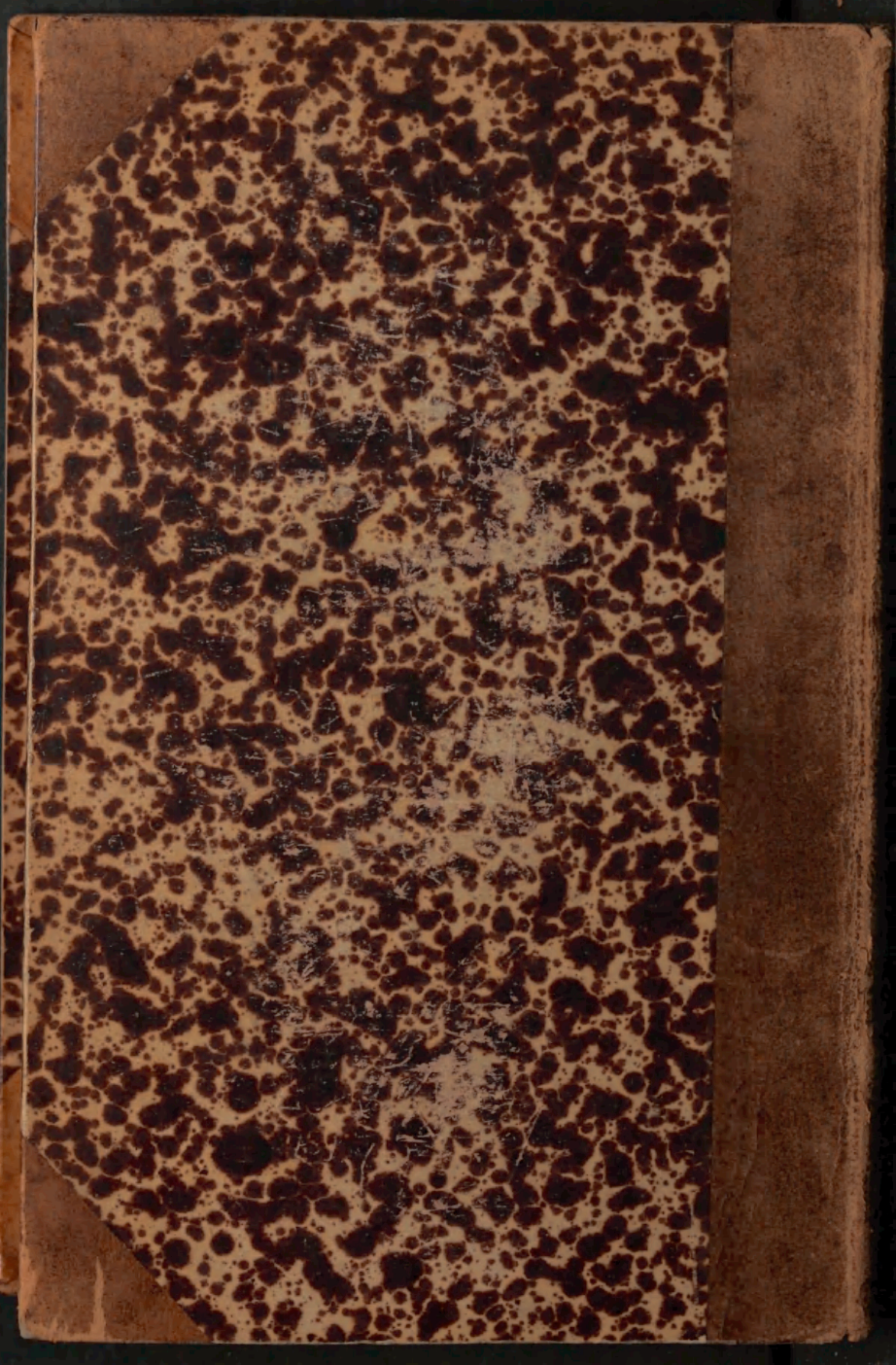
Nej! I nogen Tid forholdt han sig rolig i Galata. Men en Dag fandt han paa ganske simpelt at gaa til Øvrigheden og tilbyde dem at afkjøbe dem denne Ret over Kaïkerne. Tilbudet blev modtaget. Det kostede ham uden Tvivl ikke saa ganske lidt; men han blev herved blot endnu mere populær. De fremmede, der kommer til Konstantinopel, undlader aldrig at aflægge deres Visit hos Keraban, der regnes for en af det ottomanske Kejserdømmes mærkeligste Særsyn.